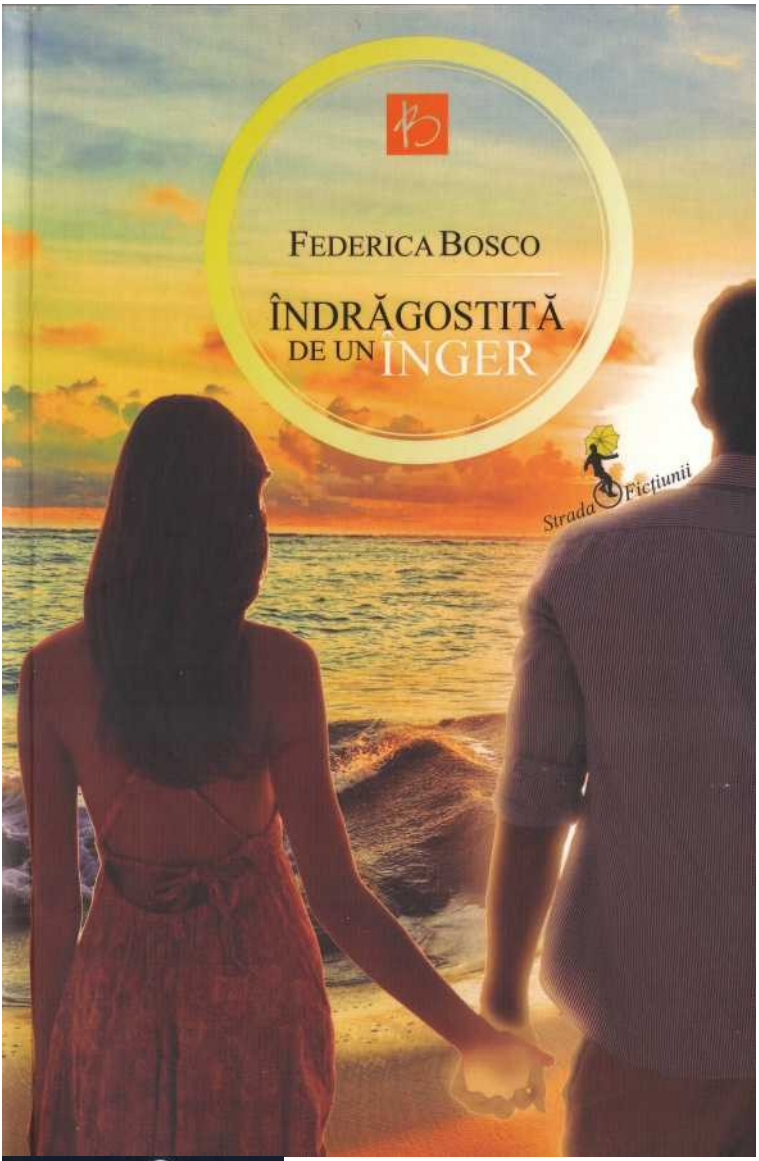

EDITURA ALLFA
Strada Ficțiunii - Bestseller

Romanele Federicăi Bosco au fost traduse în peste 10 ţări şi s-au vândut în peste 1.000.000 de exemplare.

Mia are şaisprezece ani, este rebelă, ironică, hotărâtă, pregătită să înfrunte cu tenacitate provocările vârstei: şcoala, colegii, părinţii despărţiţi… Are un vis măreţ la care nu poate renunţa: să intre la Royal Ballet School din Londra, cea mai prestigioasă şcoală de balet din lume, unde procesul de selecţie este extrem de sever, iar taxa de şcolarizare mult prea mare pentru mama ei, care o creşte singură. îi mai complică viaţa şi dragostea intensă şi secretă pentru Patrick, un băiat atât de încântător şi unic, asemenea unui înger, dar care o tratează ca pe o soră mai mică. Pasiunea pentru dans şi cea pentru Patrick sunt atât de puternice şi strâns legate, încât Mia n-ar fi niciodată în stare să renunţe la vreuna dintre ele. Până când destinul, inevitabil şi impertinent, o va pune în faţa unei alegeri dureroase şi dificile.

ole* *</.

borului Federica Bosco ne spune, cu o ironie debordantă şi subtilă, un basm modern extraordinar, delicat şi emoţionant, împletind, în stilul care a consacrat-o, realul cu ceea ce este surprinzător şi imprevizibil. *Îndrăgostită de un îngereşte* prima parte dintr-o trilogie. Povestea Miei va continua cu *îngerul meu secret*

„Închipuiţi-vă personaje de o frumuseţe dezarmantă, o poveste de dragoste, un vis care trebuie împlinit. Iar dacă la toate acestea adăugaţi un final de basm, obţineţi *îndrăgostită de un îngeri* Corriere *Fiorentino*

ÎNDRĂGOSTITĂ DE UN ÎNGER

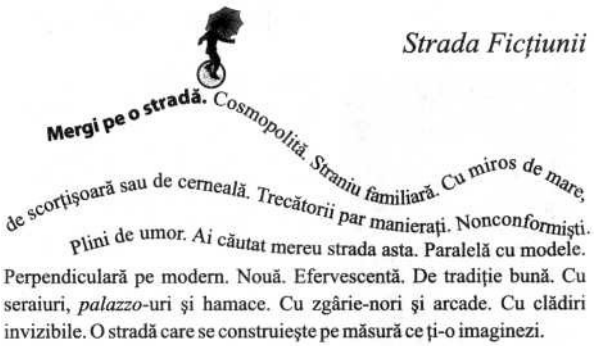
Strada Ficțiunii
Mergi pe o stradă. Cosmopolită. Străniu familiară. Cu miros de mare,
de scorțișoară sau de cerneală. Trecătorii par manierați. Nonconformiști.
Plini de umor. Ai căutat mereu strada asta. Paralelă cu modele.
Perpendiculară pe modern. Nouă. Efervescentă. De tradiție bună. Cu
seraiuri, palazzo-uri și hamace. Cu zgârie-nori și arcade. Cu clădiri
invizibile. O stradă care se construiește pe măsură ce ți-o imaginezi.

Iată-l şi pe omul cu umbrelă colorată, care ştie drumul, dar se lasă purtat de suflul imaginaţiei. Ghidul tău. Şi, cum pe Strada Ficţiunii contează şi plimbarea, nu doar destinaţia, dă mai întâi un tur.

Turul Clasic. Urmăreşte dreptunghiul colorat. Te vor acompania doar clasicii care au trecut testul timpului.

Turul Contemporan. Urmăreşte pătratul colorat. Te vor întâmpina autori care nu scriu neapărat pentru premii şi vei descoperi debutanţii chiar de la debut.

Turul Bestseller. Urmăreşte cercul colorat. Eşti în reţea cu scriitori din cele mai fierbinţi topuri ale lumii.

Federica Bosco

Născută la Milano în 1971, Federica Bosco este scriitoare şi scenaristă. După ce a obţinut o diplomă în lingvistică şi a urmat timp de un an cursurile Facultăţii de Drept, a călătorit prin lume câţiva ani, debutând apoi cu romanul *îmi placi la nebunie* (*Mi piaci da morire*, 2005; ALLFA, 2009), devenit rapid bestseller. Au urmat *Cercaşi amore disperatamente* (2006), *Dragostea nu-i de mine* (*L'amore non fa per me*, 2007; ALLFA, 2010), *Dragostea nu-mi dă pace* (*L'amore miperseguita*, 2008; ALLFA, 2011).

După uriaşul succes de public al Monicăi, personajul de neuitat al acestor romane, şi după apariţia manualelor „de supravieţuire44 conţinând sfaturi pentru a-l recunoaşte pe Făt-Frumos şi a-l uita pe fostul iubit, romanul de faţă este rodul a două mari pasiuni ale autoarei: dansul şi Anglia.

4 ocea

4<, foarei

„Nimeni nu te învaţă să ai talent. Nu sunt de părere că experienţa directă este fundamentală: gândiţi-vă la Jane Austen, care şi-a scris toate romanele fără să scoată nasul afară din casă! Talentul, imaginaţia şi modestia sunt, după mine, cel mai bun cocteil.44

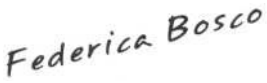

Traducere din limba italiană de Camelia Zara
EDITURA ALLFA
INNAMORATA DI UN ANGELO
Federica Bosco
Copyright e 2011 Newton Compton editori s.r.l.
ÎNDRĂGOSTITĂ DE UN ÎNGER
Federica Bosco
Copyright e 2013 Editura ALLFA
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BOSCO, FEDERICA
Îndrăgostită de un înger / Bosco Federica; trad.: Camelia Zara.
— Bucureşti: Allfa, 2013 ISBN 978 – 973 – 724 – 423 – 9
I. Zara, Camelia (trad.)
821.131.1 – 31 = 135.1
Toate drepturile rezervate Editurii ALLFA.
Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată fără permisiunea scrisă a Editurii ALLFA.
Drepturile de distribuţie în străinătate aparţin în exclusivitate editurii.
Ail rights reserved. The distribution of this book outside România, without the written permission of ALLFA,

is strictly prohibited.
Copyright e 2013 by ALLFA.
Design copertă: Alexandru Novac
Lui Francesco Scardamaglia, pentru că mi-a dăruit atât de mult. Cartea asta ţi-ar fi plăcut!

CAPITOLUL 1

Te trezeşti într-o bună dimineaţă şi eşti deja adolescentă.

Aşa, fără vreun preaviz, de azi pe mâine, te trezeşti în corpul unei străine care se consideră supraponderală, urăşte pe toată lumea, se îmbracă numai în negru şi are gânduri sinucigaşe 84% din timp.

Nici eu nu am făcut excepţie.

În ziua în care au împlinit paisprezece ani colegele mele din clasă au avut parte de o nebunie de petreceri. Au cerut (şi obţinut) închirierea unor localuri exclusiviste, haine de mii de euro, DJ internaţionali, open bar, catering pe bază de sushi, minicar, până şi un ponei.

Mama m-a dus la un restaurant indian împreună cu partenerul ei şi mi-a făcut cadou o carte de poezii de Pessoa, spunându-mi că sunt destul de mare ca să le pot citi.

Tata în schimb mi-a transmis felicitările lui cu două zile întârziere şi a insistat să mă duc la *ei* la cină.

Ei erau familia perfectă: tata, Libby, Adrian şi Seb, declaraţia oficială a eşecului familiei noastre.

De parcă noi am fi fost copia cea urâtă.

În definitiv am fost fericiţi câţiva ani: am petrecut împreună zile de naştere şi sărbători legale, am pus la cale vacanţe meseriaşe, ne-am molipsit unul de la altul de pojar şi varicelă şi mi-am vândut fiecare dinţişor de lapte pe un bănuţ.

O grămadă de poze stau mărturie.

E adevărat că în fotografii ajungi să zâmbeşti chiar

dacă nu ai chef, dar pe vremea aceea eram profund convinsă că totul merge bine între ai mei, pentru că mă simţeam liniştită, protejată şi sigură, cu toate că epitetele astea par acum ca dintr-o reclamă pentru absorbante.

Tatăl meu nu era dintre acei părinţi care te duc să patinezi sau să mănânci îngheţată, şi nici dintre aceia care la demonstraţia de balet începe să strige „Aia e fetiţa *mea*!", filmând totul cu înverşunare.

El te asculta mai mereu într-o doară, de parcă s-ar fi gândit la invenţia secolului sau la cum se poate dezlipi guma de mestecat de pe trotuare, iar dacă îl rugai să-ţi repete ce îi spuseseşi doar cu o clipă înainte, te privea cu un aer nedumerit şi te întreba ce e de mâncare la cină.

De parcă ar fi fost un musafir.

Unul la care te aştepţi, dintr-un moment în altul, să ceară nota de plată a camerei.

Şi într-adevăr într-o zi şi-a făcut valizele şi ne-a convocat în biroul lui ca să ne spună adio.

Nu îi voi uita niciodată cuvintele.

După ce a îngenuncheat în faţa mea, mi-a zis ca şi cum ar fi fost cel mai normal lucru din lume:

— Chiar dacă nu o să mai locuiesc aici şi voi fi tatăl altor copii, întotdeauna voi rămâne *şi* tatăl tău.

Acel *şi* m-a rănit mai mult decât orice.

La fel ca atunci când ţi se spune să oferi bomboane *şi* celorlalţi copii.

„Nu fi egoistă, lasă-l pe tatăl tău şi celorlalţi copii!"

Şi astfel, din ziua aceea a devenit tatăl şi soţul anului, dar nu pentru noi.

Când i s-au născut gemenii ne-a sunat în toiul nopţii, plângând în hohote, iar mama a devenit cea mai bună prietenă a lui. Un fel de confidentă pe care o poţi suna oricând ca s-o întrebi cum să fierbi un ou sau ce şampon anti-mătreaţă să foloseşti.

Şi chiar dacă ea încerca să se poarte normal, se vedea de la o poştă că încă mai suferă.

În timp ce eu continuam să nu mă simt prea grozav în pielea mea.

De fapt, nici nu prea aveam de ales: cu o mamă italiancă şi un tată englez era uşor să nu mă simt nici cal, nici măgar.

Părinţii mei se cunoscuseră la Florenţa, unde tata urma unul dintre cursurile alea inutile de italiană pentru străini, iar ea era profesoara lui.

A fost dragoste la prima vedere şi, cum se întâmplă în astfel de cazuri, poate că ar fi meritat un strop de prudenţă în plus. Pentru ea, tata fusese primul şi singurul, o repeta mereu, dar cred că relaţia lor se înfiripase în jurul acelei prejudecăţi, tipic italiene, că anglo-saxonii sunt dinamici şi independenţi.

Tatăl meu era dinamic ca un bloc de ciment şi independent ca un copil de trei ani.

Singura dată când a dus-o la o cină de Sfântul Valentin, după ce ea îl exasperase o lună de zile, a fost într-un birt pentru turişti de lângă Piaţa San Lorenzo, unde a comandat jumătate de litru din vinul roşu al casei, provocând indignarea mamei mele.

De atunci a încetat să mai spere într-o schimbare şi n-a mai pretins nici cadouri, nici flori, nici întâlniri.

Întotdeauna m-am întrebat dacă povestea lor de dragoste n-o fi fost numai în capul mamei mele, pentru că, sinceră să fiu, Giles chiar nu avea nimic deosebit sau irezistibil.

Când ea spunea că s-a măritat cu un englez, toate prietenele şi-l imaginau ca pe un Hugh Grant, Colin Firth sau chiar Ozzy Osbourne, însă când le arăta poze cu el păreau aşa dezamăgite încât, ca să n-o rănească, mai comandau un rând de şampanie şi ciocneau pentru un

cămin fericit, sperând în sinea lor că *măcar* e un animal în pat.

Tata nu avea nici măcar simţul englezesc al umorului: era un tocilar plicticos cu un cardigan bej, deja chel la douăzeci de ani, cu faţa băgată în *The Guardian*.

Nici nu vreau să mă gândesc ce fel de animal era în pat.

După niciun an a început să insiste să se mute în Anglia şi a trimis sute de CV-uri ca să se angajeze într-o bancă oarecare din Londra.

Mamei în schimb i-a fost de ajuns un singur CV ca să se trezească cu oferta unui post la Universitatea din Leicester, patria trupei Kasabian, ca profesoară de italiană, şi s-au mutat acolo şase luni mai târziu, când era deja însărcinată cu mine.

Leicester nu era Florenţa, dar nici Londra, şi tata nu era mulţumit. Nu i-a trebuit mult să se îndrăgostească de o brokeriţă de la Barclays Bank.

Astfel, cu aceeaşi imprevizibilitate cu care, într-o zi, m-am pomenit în corpul unei adolescente, acum şase ani, într-o bună zi, tatăl meu a ieşit din viaţa noastră pentru totdeauna.

La fel ca la „reacţiile ireversibile66 de la lecţia de chimie, când arzi ceva sau fierbi prea mult un amestec, până se evaporă.

Şi îţi dai seama că viaţa ta (cu bune şi cu rele) nu va mai fi niciodată la fel şi, oricât te-ai strădui să te prefaci că totul merge de minune, înăuntrul tău ştii foarte bine că cele mai frumoase clipe aparţin deja trecutului.

Iar timpul care va veni va trebui să-l petreci încercând să-i faci pe ceilalţi să creadă că te simţi nemaipomenit, că nu e nevoie să se îngrijoreze pentru tine sau să se simtă obligaţi să-ţi dea o mână de ajutor.

Inutil.

Până în ziua metamorfozei, viaţa mea fusese ca o duminică ploioasă, lungă şi plictisitoare, împărţită între şcoală şi lecţiile de balet.

Petreceam o grămadă de timp scriind poezii fără valoare şi privind la nesfârşit caseta video cu *Cenuşăreasa*, de Prokofiev, interpretată de Sylvie Guillem, pe care mi-o făcuse cadou mama şi care acum nu se mai găsea pe nicăieri.

Repetam ore în şir în faţa oglinzii, visând să dansez şi eu aşa.

Ca să fiu sinceră, visam să fiu avansată la rangul de primă-balerină chiar în seara premierei *Lacului lebedelor*, asemenea Sylviei, care reuşise asta la numai nouăsprezece ani!

Dar ca să ajung la acest nivel trebuia cu orice preţ să intru la Royal Ballet School, imediat după ce aveam să termin liceul. Examenul era greu şi, deşi pe site-ul lor îi rugau pe elevi să nu se descurajeze în cazul unor neajunsuri economice, eu eram foarte descurajată.

Cred că mama, în adâncul inimii, ar fi preferat să mă duc şi eu la mall să fur rujuri şi, în ciuda faptului că ţinea mai mult decât mine să-mi vadă visul împlinit, amândouă ştiam că nu ne putem permite prea multe, căci tata îi avea deja pe cei doi gemeni de care să se îngrijească. De aceea făceam tot posibilul să nu vorbim despre subiect.

Nu eram genul de copil pe care visează să-l aibă părinţii (presupunând că există un gen ideal). Nu pentru că aş fi fost o zvăpăiată, ci fiindcă, de când plecase tata, nu mai zâmbeam şi nu eram deloc ceea ce se cheamă o bună companie.

Mama îmi repeta de multe ori că o fac să se simtă singură, mai ales când ieşeam undeva cu maşina.

Ce puteam să fac, dacă nimeni nu-mi înţelegea glumele?

De aceea făceam lungi plimbări cu bicicleta, singură, ascultând Pearl Jam.

Lecţiile pe care le luam de ani de zile la şcoala de balet din Leicester nu mai erau de ajuns, acum venise momentul să fac marele salt înainte sau să renunţ pentru totdeauna.

Şi, cu circumstanţa agravantă a unui corp pe care nu-l mai simţeam ca fiind al meu, proasta mea dispoziţie devenise aproape patologică.

Singura care mai reuşea să mă facă să zâmbesc era Nina, cea mai bună prietenă pe care ţi-ai putea-o dori.

Eram împreună de la grădiniţă şi ne plăcea să spunem că suntem surori, chiar dacă eram cât se poate de diferite. Eu aveam părul scurt şi negru, ochii căprui, pielea albă înţesată de pistrui şi o anumită predispoziţie pentru nefericire, pe când ea avea părul lung blond-miere, ochii gri şi era mereu bine dispusă.

Nu degeaba avea o familie minunată pe care întotdeauna i-o invidiasem, un frate mai mare extraordinar, militar în Marina Regală, o mamă mereu veselă – care gătea dumnezeieşte – şi un tată căruia nici prin cap nu i-ar fi trecut să iasă să-şi cumpere ţigări fără să anunţe şi care ne-a dus la concertul trupei Tokyo Hotel lăsându-ne departe de stadion, ca să nu ne simţim stânjenite.

Mama nu ştia să gătească, iar tata habar n-avea cine sunt Tokyo Hotel.

Când eram mici, în fiecare an Nina îi scria lui Moş Crăciun să-l întrebe dacă pot fi adoptată de familia ei, iar mama ei, cu multă delicateţe, îi spunea că părinţii mei s-ar fi întristat foarte mult dacă s-ar fi întâmplat aşa. După ce ai mei s-au despărţit, am început să-i trimit eu scrisori lui Moş Crăciun, din an în an mai ameninţătoare, până când, în cele din urmă, m-am dat bătută.

Nina în schimb nu se dădea niciodată bătută şi a

scris cu mâna ei o declaraţie în care afirma că ea şi cu mine, în ciuda tuturor, suntem (şi o să fim mereu) surori, declaraţie pe care am semnat-o solemn, într-o noapte cu lună plină, cu sângele nostru.

Nimic n-ar fi putut să ne despartă, eram de neînvins, eram unice, dar, înainte de toate, încă mai credeam în Moş Crăciun.

În acea noapte cu lună plină aveam nouă ani. Acum aveam aproape şaisprezece şi nimic nu ne rănise încă, niciun băiat simpatic, nici invidia colegelor, nicio notă proastă.

Nina era sora mea, iar eu a ei. Şi asta ne era de ajuns.

Când dormeam împreună acasă la mine sau la ea, în loc să ne preocupe aventurile păpuşii Barbie la fermă, rămâneam treze până în zori şi ne imaginam prima noapte de dragoste.

Nina visa s-o petreacă cu Robert Pattinson, şi o vedea cam aşa:

Şi-au intersectat pentru prima oară privirile după premiera lui *Twilight* şi ea, în loc să înceapă să strige din toţi rărunchii ca toate celelalte proaste, l-a privit intens, schiţând un zâmbet timid. Apoi, când s-a declanşat nebunia, l-a luat de mână, susţrăgându-l prinsorii anorexice a lui Kristen Stewart, şi au fugit împreună pe scuterul ei.

Ea l-a invitat la o pizza într-un mic restaurant, la adăpost de privirile indiscrete, el a rupt o bucăţică de pizza, i-a dat-o să mănânce cu tandreţe şi a început să râdă în timp ce trăgea de firul de mozzarella cu buzele. I-a şters colţul gurii cu degetele şi i-a spus, cu vocea spartă de emoţie, privind-o drept în ochi: „Nina, eşti *atât* de frumoasă.66 Apoi i-a luat mâinile, i-a sărutat vârful degetelor şi i-a zâmbit trist, şoptindu-i: „Rămâi cu mine în

noaptea asta… te rog.66 Ea s-a ridicat, l-a mângâiat pe obraz şi, fără să spună vreun cuvânt, l-a dus la ea acasă.

Paparazzi i-au urmărit într-o cursă nebunească, dar Nina a virat în mare viteză pe străzi lăturalnice, făcându-i să le piardă urma, el s-a lipit de ea, iar ea a zâmbit complice către acea lună magică, luându-şi rămas bun pentru totdeauna de la micuţa Nina.

Ajunşi acasă, au rămas îmbrăţişaţi îndelung în întuneric, lăsând deoparte timpul şi nebunia lui, explorându-se disperaţi cu mâinile şi cu buzele pentru a-şi întipări în minte fiecare clipă. El a strâns-o în braţe şi i-a mângâiat uşor faţa, urmărindu-i cu degetele conturul frunţii, sprâncenele, ochii, obrajii, apoi i-a sărutat buzele ca şi cum ar fi fost ceva de preţ şi extrem de dulce.

Nina l-a luat de mână şi l-a dus în camera ei, unde el a întins-o cu gingăşie pe pat, susţinându-i capul şi cufundându-şi faţa în părul ei. Ea i-a mărturisit fără sfială că e prima oară, iar el, coborându-şi privirea, i-a spus că şi pentru el la fel.

Au rămas îmbrăţişaţi mângâindu-se şi sărutându-se, apoi s-au dezbrăcat încet şi au făcut dragoste, lăsându-şi trupurile să se contopească într-o pasiune lungă, lentă şi senzuală care avea să îi lege pentru totdeauna.

„Te iubesc, Nina”, i-a spus la ureche udându-i faţa de lacrimi. „Te iubesc şi nu pot trăi fără tine”. Ea l-a liniştit, răspunzându-i: „Te voi aştepta. Ne aparţinem unul celuilalt. Te voi aştepta. Întotdeauna.64 Şi întâii zori i-au surprins tandru îmbrăţişaţi şi goi, incapabili să-şi spună adio. A implorat-o să plece cu el, dar ea a răspuns că lumea ei e acolo, că acea noapte perfectă, de neuitat, avea să rămână unică pentru amândoi.

Nina era incredibil de romantică şi era normal să-şi dorească o iubire perfectă.

În definitiv, nici nu cunoscuse un alt gen de iubire

decât aceea sinceră, corectă şi puternică a familiei sale.

De aceea, prima mea noapte de dragoste mi-o imaginasem mereu cu fratele ei, Patrick.

Patrick şi Nina erau fiinţe răsfăţate de soartă şi plăceau tuturor. Pentru ei viaţa era un dar minunat şi preţios, care nu trebuia irosit, şi totul părea al naibii de uşor: prieteniile, temele pentru acasă, relaţiile. Să fii prietenul lor era un privilegiu, şi fiecare minut petrecut cu ei însemna o binecuvântare. Iar eu, care din nefericire nimerisem în acest triunghi absurd, nu puteam decât să îi ador.

Îl iubeam pe Patrick de când aveam trei ani. Şi nu e doar un fel de a spune.

Dacă aş fi fost nevoită să aleg între el şi dans, jur că aş fi preferat să mă arunc de pe un pod.

El era cu patru ani mai mare ca mine şi întotdeauna mă tratase ca pe o altă soră, iar eu îl lăsasem să creadă că îmi convine rolul ăsta.

Ba chiar, ca să nu trezesc suspiciuni, mă făceam mereu că nu-l suport, răspunzându-i urât sau, mai cu seamă, monosilabic.

L-am iubit din prima clipă în care l-am văzut, în curtea şcolii, atunci când Nina m-a luat de mână şi mi l-a prezentat.

— El e fratele meu, iar Mia e sora mea, a spus pe un ton solemn.

Când el a răspuns că aşa ceva nu e posibil, Nina a izbucnit în plâns şi, ca s-o liniştesc, i-am dat dreptate. Din acel moment am înţeles că Patrick e o fiinţă aparte pentru mine, dar nu ca mama şi tata, nici ca Nina. Când îl vedeam, obrajii mi se înroşeau dintr-odată şi simţeam o senzaţie ciudată în stomac.

Iar cu timpul acest lucru s-a agravat.

Gândindu-mă la iubire şi la complicaţiile ei, întâlnirea

cu Patrick a devenit pentru mine un lucru dureros din punct de vedere fizic, fiindu-mi din ce în ce mai greu să mă prefac că-l detest, mai ales că Nina şi-ar fi dat o mână, dacă de asta ar fi fost nevoie, pentru ca cele mai dragi două fiinţe din lume să se înţeleagă.

Dacă ar fi aflat că de ani de zile visam să mă mărit cu el şi să-i fac şapte copii, n-ar fi fost prea bucuroasă.

Existau limite peste care nu-mi era permis să trec, şi întotdeauna mă menţinusem cu străşnicie în acele hotare, pentru a nu tulbura echilibrul relaţiei noastre.

Patrick era fratele ei în sens absolut, şi nu l-ar fi împărţit cu nimeni alta. De fiecare dată când manifesta interes pentru vreo fată, Nina făcea tot ce-i stătea în puteri ca să le pună beţe-n roate.

Da, poate că era un comportament infantil, dar Patrick era atât de extraordinar încât aveai impresia că nicio fată nu s-ar putea ridica vreodată la înălţimea lui – cel puţin nu pe pământul ăsta.

Nu numai că era frumos de ţi se tăia respiraţia, fiindcă, la fel ca Nina, avea aceiaşi ochi gri ca marea pe timpul iernii şi părul aurit de soare, nasul mic şi drept şi buzele numai bune de sărutat care îi încadrau dinţii extrem de albi, dar era atât de generos şi optimist încât te făcea să te simţi norocoasă doar pentru simplul fapt că te afli lângă el.

Terminase liceul nostru de trei ani, dar profesorii încă mai vorbeau despre el ca despre cel mai strălucit elev al lor şi, chiar dacă nu mai era prezent, toţi ştiau cine e.

Cine îl cunoştea sau auzea vorbindu-se despre el rămânea prins în mrejele farmecului său dezarmant, ca într-o vrajă, şi nu putea să facă altceva decât să-l iubească.

Putea să conducă pe contrasens şi să scape de amendă, să treacă un examen cu nota maximă fără să deschidă o carte şi să aplaneze o încăierare între beţivi

numai cu un zâmbet. Însă, mai mult decât orice, ar fi putut face orice fată să se îndrăgostească de el, dar n-a profitat niciodată de lucrul ăsta.

Părea inconştient de puterea pe care o avea asupra celorlalţi şi se mira de fiecare dată când cineva se arăta deschis faţă de el.

Şi eu aş fi făcut orice pentru el, şi prin orice mă refer cu adevărat la *orice*.

Dar eram convinsă că Patrick nu o să fie pentru mine decât un vis cu ochii deschişi, aşa că am continuat să-l iubesc în tăcere, de la distanţă, la adăpost de gelozii şi dezamăgiri, pentru totdeauna.

Şcoala începea să devină obositoare şi în ultima vreme eram tot mai morocănoasă şi irascibilă.

Eram ultima din clasă căreia îi venise ciclul şi, pentru cineva care nu voia să aibă complicaţii, asta însemnase o complicaţie serioasă.

A te *dezvolta* presupunea sâni, retende hidrică şi coapse groase, iar pentru o balerină nu există ceva mai rău de-atât.

Oare nu putea să rămână totul ca înainte? Chiar eram obligată să intru în lumea adulţilor?

De ce pentru Nina şi colegele noastre din clasă era atât de normal să se obişnuiască cu un corp nou, să-şi facă noi prieteni şi să iasă cu băieţii, în timp ce eu nu reuşeam să fac altceva decât să scriu în jurnal pagini întregi de gânduri negre?

Prin urmare, notele mele erau în cădere liberă şi devenisem ţinta preferată a tuturor profesorilor.

Cu cât încercam mai mult să mă camuflez, cu atât îmi puneau mai multe întrebări, cu cât rămâneam în umbră, cu atât se înverşunau împotriva mea şi, dacă până atunci fusesem o elevă cu note de nivel mediu, din senin, fără ştirea mea, parcă toţi se înţeleseseră să vorbească altă

limbă.

Literatura devenise un obstacol de netrecut, matematica era mai încurcată decât *Codul lui Da Vinci*, iar franceza o îngrămădire de accente şi *s*-uri puse la întâmplare.

Uram cu toată fiinţa mea liceul, sutienele şi Facebook-ul.

Aveam unsprezece prieteni, dintre care unul era mama mea, nu-mi actualizam profilul şi nu-mi postasem nicio poză, dar printre contactele mele se afla Patrick, şi asta îmi permitea să mă torturez fără să mă expun, urmărindu-i peretele mai ceva ca un agent secret.

În realitate, el nu scria niciodată nimic despre sine, însă prietenii şi prietenele lui din toate colţurile lumii îl tagau în poze sau îl invitau la cele mai variate evenimente, iar eu îmi închipuiam că el le răspunde ceva de genul „Imediat ce Mia termină şcoala venim la voi să facem windsurf în Kawaii” sau „Mulţumesc, dar i-am promis Miei că o duc să vadă Marele Zid Chinezesc”.

Visam că vom fi mereu împreună, fericiţi şi nedespărţiţi, îmbătrânind în casa noastră de la ţară cu nepoţii şi câinii noştri.

Nu aveam altceva de care să mă agăţ decât fantezia, şi mă mulţumeam cu asta.

În definitiv nu trebuia să fac altceva decât să simulez o viaţă paralelă, pentru ca după aia să mă refugiez în visele mele.

Şi să fiu *cu adevărat* fericită.

Cred că în fond indispoziţia mea venea din conştientizarea faptului că acea stare de graţie era pe cale să ia sfârşit, că în curând vom termina liceul şi fiecare va merge pe drumul său.

Doar gândindu-mă la asta mi se frângea inima.

Nina voia să devină avocat pentru drepturile omului,

voia să-i apere pe cei slabi şi să adopte cât mai mulţi copii posibil, în timp ce eu eram sigură că într-o zi voi pleca departe pentru a încerca să-mi realizez visul.

Încă nu ştiam cum, dar trebuia să-mi dau o şansă. Astfel că în acea perioadă trăiam ca o logodnică care simte că totul s-a sfârşit, dar nu vrea să fie prima care o recunoaşte.

Fusese o toamnă rece care depăşise orice imaginaţie.

Boilerul se bloca încontinuu. Coboram să-l iau la pumni o dimineaţă da, una ba, ieşind din duş plină de săpun şi riscând de fiecare dată să fac pneumonie.

Ăsta era unul dintre lucrurile care ne făceau pe mine şi pe mama să ne simţim singure.

Faptul că nu ne puteam bizui pe cineva care să ne protejeze şi să ne apere şi care să ne facă viaţa mai uşoară.

Paul, partenerul mamei, avea o familie şi „stăteau împreună pentru copii”, aşa că nu era niciodată prezent când aveam cu adevărat nevoie.

Când au intrat hoţii în casă, mama le-a urlat de la etaj „Plecaţi sau trag!”, deşi în mână avea foehnul, iar când i s-a stricat maşina a cheltuit o avere cu mecanicul, lăsându-se convinsă că schimbatul motorului e o investiţie excelentă pentru viitor.

De aceea nu-mi plăcea ideea de *a avea nevoie* de cineva şi aş fi vrut să fiu independentă din punct de vedere emoţional, ca să nu sufăr niciodată.

Chiar dacă nu făceam altceva de o bună bucată de timp.

— Mia! Vocea doamnei Bowen răsună ca o împuşcătură, îşi croi drum printre bănci şi mă lovi în plin.

Simţeam răsuflările de uşurare ale colegilor mei care stăteau relaxaţi în bănci, în timp ce eu îmi sprijineam capul pe banca de lemn.

— Haide, îţi şoptesc eu, murmură Nina.

— Nina, nu-i şopti! tună profesoara.

Oricum era inutil, şoptitul m-ar fi ajutat la o testare cu „da” sau „nu”, şi nu când aveam în cap un gol de patru sute de ani de istorie…

Am început să bâlbâi frânturi de fraze ca să dau impresia că ştiu ceva, dar asta era cea mai proastă tactică: păream nu doar ignorantă, ci şi autistă.

Mai rău era că învăţasem ore în şir, şi cu toate astea îmi simţeam mintea complet goală.

Ca şi cum noţiunile ar fi alunecat pe ţeavă ca apa din chiuvetă, fără posibilitatea de a le reţine.

— Nu ştie, auzii şoptindu-se în spatele meu.

E adevărat, nu ştiam nimic şi nu-mi păsa câtuşi de puţin.

Voiam să mă ridic, să răstorn banca şi să alerg la Patrick, pentru a-i cere să se însoare cu mine.

Însă în loc să tac şi să accept resemnată umilinţa publică, mă întorsei către voce:

— De ce nu te duci dracului? Te crezi mai bun decât mine pentru că ştii din ce an e *Magna Carta*? Ştii unde poţi să-ţi bagi *Magna Cartai*…

Ar fi trebuit să-l las să-şi imagineze singur răspunsul în loc să-i explic, căci astfel, cinci minute mai târziu, nu m-aş fi trezit în faţa directoarei, care o suna întruna pe mama (care, din fericire, are mobilul mereu închis), ameninţându-mă că o să pierd anul.

Nu puteam să-l pierd, pentru că mi-aş fi luat adio de la ocazia de a intra la timp la Royal Ballet School, asta presupunând că aveau să mă accepte. Mai târziu, în baie, Nina, îngrijorată, îmi cerea explicaţii despre ieşirea mea neaşteptată.

— Poţi să-mi spui ce te-a apucat? Parcă erai fetiţa posedată de diavol din *The ring*!

— Nimic, m-a enervat, îi răspunsei râcâind un abţibild vechi de pe perete.

— Mia, nu-ţi dai seama că puteai să fii exmatriculată? Vrei să pierzi anul?

— Nina, te rog, parcă ai fi mama, nu începe şi tu.

Îmi luă mâinile într-ale ei:

— Ai tu ceva ce nu vrei să-mi spui şi dacă nu-mi spui mie, atunci cui, lui York?

York era câinele meu.

Cel mai urât câine pe care îl întâlnisem vreodată.

Mama mă dusese la un adăpost ca să aleg unul, sperând să-mi distragă atenţia de la faptul că tata ne părăsise. Văzusem vreo zece căţeluşi frumoşi foc care săreau încolo şi-ncoace, făcând tot ce puteau ca să fie luaţi în braţe, în timp ce York stătea într-un colţ şi dădea din coadă în contratimp, încercând să nu atragă atenţia, exact cum făceam eu la şcoală.

Şi atunci am arătat cu degetul spre grămada aceea de păr negru şi sârmos, fără cap şi coadă, şi am spus, spre mirarea tuturor:

— Îl vreau pe ăla!

— Mia, dar e oribil! Are o blană jalnică şi îi lipseşte jumătate de ureche… Te rog, alege altul! m-a implorat mama.

— Am spus că-l vreau pe ăla!

Şi am rămas de neclintit.

Fusese de ajuns doar o privire ca să mă îndrăgostesc iremediabil de el, la fel cum se întâmplase şi cu Patrick.

Nina avea dreptate, lui York îi spusesem că-l iubesc.

Iar ei, care era prietena mea cea mai bună, nu-i puteam spune.

Viaţa era nedreaptă.

— Vii la mine să învăţăm, azi după-masă? Mâine avem test la matematică.

— Nu, azi nu pot.

Nina mă privi suspicioasă:

— Şi ce altceva ai de făcut?

— Trebuie să mă duc cu mama într-un loc.

— Unde? mă presă.

— Păi, nu ştiu… o consultaţie, repetai pe un ton nu prea convingător.

Încă o întrebare şi i-aş fi spus adevărul.

— O consultaţie? S-a întâmplat ceva cu Elena?

— Nu, nu, nimic grav… numai că… nu pot astăzi… atâta tot.

— Mia, te porţi ciudat, eşti supărată pe mine? Am făcut ceva ce nu trebuia?

Deveni brusc tristă.

— Hai, spune-mi dacă am făcut ceva rău, spune-mi!

Iată, asta era Nina, cea mai dulce şi mai dezarmantă fată de pe pământ.

Cea care de mică i-a dăruit cerşetorului din parc haina de blană a mamei sale, care a eliberat papagalii mătuşii şi care voia să mă adopte.

Şi îi răspunsei ca o iubită care se simte cu musca pe căciulă:

— Nu, tu n-ai nicio legătură, eu sunt de vină… e o perioadă aşa… mă simt ciudat!

— Nu cumva eşti îndrăgostită? mă întrebă fără ocolişuri, şi ochii i se iluminară.

Mă înroşii până în vârful urechilor.

— Nu, ce tot spui? Glumeşti? Şi-apoi de cine? răspunsei fără s-o privesc în faţă.

— Uită-te în ochii mei, zise ridicându-mi bărbia cu degetele.

— Nu eşti amuzantă, îi răspunsei un pic prea agresivă pentru a fi demnă de crezut.

— Mia, eşti sora mea, nu există niciun lucru pe care

să nu-l ştiu despre tine… spune-mi cine e… hai… eu ţi-am spus mereu tot, şi de Thomas.

Îmi dădui imediat seama că nu mai am scăpare.

Ea chiar îmi povestise tot despre cum era în limbă după Thomas şi despre cum lucrau la „proiectul” destinat iniţial lui Robert Pattinson.

Nu existau porţiuni din viaţa mea pe care să nu le cunoască, alţi prieteni, locuri, sau întâmplări la care să nu o fi făcut părtaşă, în afară de aceea care acoperea trei sferturi din existenţa mea şi care îl privea pe fratele ei.

Ne vedeam toată ziua, iar după şcoală stăteam ore în şir la telefon, vorbind despre tot.

Eram cu spatele la perete.

Oftai abătută.

Nina îşi sprijini mâinile pe umerii mei încurajându-mă să continui.

— Hai, spune, curaj.

— Îl ştii pe… tipul ăla de la a XII-a B?

Îşi încruntă fruntea.

— Oh, Doamne, care? Sunt aproape toţi băieţi…

— Ăla brunet…

— Care, ăla care seamănă cu Charlie Bewley?

— Nu… ăla care seamănă cu Jared Leto, adică… are părul ca Jared Leto.

— Am înţeles! îmi răspunse luminându-se brusc. Ăla înalt, slab-slab, cu ochii mari! E fantastic! Şi ştii cum îl cheamă, unde stă, dacă are prietenă?

— Nina, el nici nu ştie că exist, e pur şi simplu prea mult pentru mine.

— Hei! îşi îndreptă ameninţător un deget spre mine. Vorbeşti despre prietena mea cea mai bună şi nimeni nu e mai bun decât tine! Ţine minte că nu există bărbaţi cu adevărat inaccesibili doar pentru că sunt frumoşi sau pentru că trăiesc la Hollywood! Sunt la fel ca noi şi au

aceleaşi temeri ca ale noastre, mama spune asta mereu. Vezi, teoretic eu şi cu tine am putea să ne combinăm cu Robert Pattinson dacă am vrea, dar poate că nu ne-o dorim cu adevărat, aşa că, dacă vrei să-i frângi inima lui Jared, trebuie doar să punem la punct un plan ca să reuşeşti! încheie radioasă.

Era cea mai mare prostie pe care o auzisem vreodată.

Dar dacă se concentra pe Jared Leto dintr-a XII-a B puteam să stau liniştită pentru un timp, căci aş fi vorbit despre el, gândindu-mă la Patrick, aşa că, în definitiv, n-aş fi minţit-o chiar în totalitate.

CAPITOLUL 2

— Ştii… dă-i drumul cu *manège* de *piqué*… îmi strigă… *piqué*, *piqué* şi dublu… *chainé*, *chainé*, *chainé*, *passé* susţinereee ştii jos!

Soloul se termină cu mine în centrul sălii şi Claire privindu-mă fără nicio expresie, cu braţele încrucişate.

Nu-mi aduc aminte să-mi fi zâmbit vreodată la lecţie.

Studiase la Royal Academy din Londra şi o perioadă la American Ballet Theatre, cu Diana Adams, dar faptul că nu se căsătorise niciodată şi că un accident de schi îi compromisese cariera de balerină aveau categoric legătură cu caracterul ei ostil.

Era profesoara mea de când aveam cinci ani şi mă adusese la un nivel la care trebuie să decizi dacă să rişti totul şi să treci la profesionism sau să rămâi pe veci la nivel de amator, sperând că o să predai cândva într-o şcoală de provincie.

Şi dacă ăla mi-ar fi fost destinul, aş fi putut foarte bine să mă duc la facultate şi să-mi găsesc un job la Londra, alături de tatăl meu.

Principala îngrijorare a mamei mele era că, dacă mă acceptau la Royal Ballet School şi nu mă afirmam, chiar

dacă statul finanţa o parte însemnată din taxe, tot mai rămâneau de scos din buzunar cel puţin douăsprezece mii de lire sterline pe an, bani pe care noi nu-i aveam.

Iar faţa lipsită de expresie cu care mă privea Claire nu mă făcea să presimt nimic bun.

— Mia, tu eşti conştientă de ceea ce facem aici astăzi, nu?

— Da, zisei ştergându-mi fruntea cu dosul mâinii, cu un gest dramatic şi puţin arogant.

— Şi ce facem? întrebă continuând să deseneze cercuri cu bastonul pe parchetul tocit de vremuri.

Când făcea aşa îmi venea s-o iau la palme.

Îi plăcea să joace rolul excentricei profesoare rusoaice de o sută de ani, îi mai lipseau doar turbanul şi ţigaretul înfipt în colţul gurii.

— Ne pregătim pentru admiterea la Royal Ballet School, răspunsei încercând să rămân calmă, scotocind prin geantă.

Era ca o mătuşă, avea aproximativ şaizeci şi patru de ani, de unsprezece ani o vedeam de trei ori în fiecare săptămână, îmi făcea cadouri de Crăciun şi luam cina la ea acasă în fiecare miercuri, dar când ne aflam în sala aceea devenea o adevărată Pavlova în plin delir mistic şi mă trata ca pe un rahat.

— NU E SUFICIENT! ţipă lovind cu bastonul de podea aproape să-l rupă. Pregătim examenul tău de admitere pentru una dintre cele mai prestigioase şcoli de dans din lume şi ai O SINGURĂ şansă ca să reuşeşti şi NU-ŢI POŢI permite să fii mediocră, Mia!

Spuse „mediocră44 cu un *r* franţuzesc.

— Crezi că eşti singura care-şi doreşte asta? Crezi că le faci o favoare? Că nu te aşteaptă decât pe tine, noul talent al secolului? DA? RĂSPUNDE! mă presă.

Dumnezeule, că afurisită mai era.

— Nu! răspunsei cu jumătate de voce, cu mâinile pe şolduri, îndoindu-mi piciorul pe vârf.

— Nu au nevoie de oameni care să dea optzeci la sută din ce pot, aşa cum faci tu, lor nu le ajunge nici sută la sută!

— Dar Claire… încercai să protestez.

— NICIUN CLAIRE! Eşti obosită? Odihneşte-te! Te doare genunchiul? Pune-ţi gheaţă! Nu există soluţii şi nici cale de mijloc, în meseria asta trebuie să dai totul cât eşti tânăr, pentru că atunci când ajungi la treizeci şi cinci de ani eşti dat la o parte, e trist, dar aşa stau lucrurile! Şi aici pentru tine sunt *doamna* Claire! Hai, acum o luăm de la capăt!

Mă întorsei în mijlocul sălii şi *doamna* Claire dădu din nou drumul CD-ului cu variaţiunea lui Odile, *Lebăda Neagră*, din *Lacul Lebedelor*.

Teoretic la limita imposibilului, mai ales din cauza seriei de cinci *pirouettes* pe care le pretindea la începutul piesei.

Având în vedere că nu eram bună la interpretare, voiam să-i impresionez prin tehnică.

Asta însemna cinci piruete consecutive în vârful piciorului stâng.

O adevărată apocalipsă!

Niciun individ sănătos la cap nu i-ar fi dat o variaţiune de genul ăsta unei fete de şaisprezece ani.

Dar Claire nu era chiar sănătoasă la cap.

Svetlana Zaharova era pur şi simplu divină în acel solo, era personificarea graţiei şi frumuseţii, atât de suplă şi elegantă, încât părea ireală. Într-un cuvânt, un înger.

Era capabilă să execute zeci şi zeci de *pirouettes* fără să arate nici cel mai mic efort şi avea nişte braţe infinit de lungi şi elegante pe care le mişca la fel ca aripile unei păsări, într-un fel atât de armonios încât te hipnotiza.

Nu ştiam dacă eram un talent extraordinar, dar ştiam că, atunci când dansam, în jurul meu lumea dispărea şi începeam să zbor purtată de un vârtej de sunete. În mine exploda forţa de neoprit a unui fluviu învolburat, care mă făcea să mă simt de neînvins.

Nu mai existau limite şi hotare, corpul meu devenea un spaţiu infinit, presărat cu note plutitoare unde mă mişcam fără frică, fără durere şi fără griji.

Corpul meu de adolescentă *devenea* dans şi acel dans devenea iubire.

Când dansam eram iubire.

Şi când mă gândeam la Patrick puteam zbura.

— ŞTII… STOP! ţipă doamna Claire. Nu ştiu la ce sau *la cine* te gândeai, dar să faci la fel şi data viitoare pentru că ţi-a ieşit mult mai bine.

Când ajunsei acasă era trecut de ora opt.

Mama nu era şi îmi lăsase cina în cuptorul cu microunde: rigatoni cu brânză de la Sainsbury's şi mazăre în conservă.

Ar fi trebuit să chem asistenţa socială!

York îmi alergă în întâmpinare dând din coadă, îl luai în braţe, mă trântii pe canapea şi, epuizată, deschisei televizorul.

Picioarele mă dureau de parcă mi le-ar fi ronţăit cineva.

Ce viaţă absurdă trebuia să ducă o balerină, dacă mă gândeam bine!

Poate că mama avea dreptate, poate că pur şi simplu trebuia să învăţ economia, să-mi găsesc un serviciu normal şi să-mi agăţ pantofii de balet în cui, dar cu siguranţă aia ar fi fost strada sigură spre nefericire.

„Moare lent cel care nu riscă siguranţa pentru nesiguranţă, urmărindu-şi visul", spuneau nişte versuri pe care le copiasem în jurnalul meu. Nu aveam de gând să mă

dau bătută până nu încercam totul până la capăt.

Îmi plăcea să fiu singură acasă, asta îmi dădea impresia că sunt adultă şi-mi permitea să-mi imaginez cum ar fi fost să locuiesc la Londra.

Desigur, nu mi-aş fi putut permite un apartament numai pentru mine, dar cel puţin nu mi-ar mai fi spus nimeni ce să fac şi ce să nu fac.

Chiar dacă ştiam că mi s-ar fi făcut un dor nebun de mama. O adoram, avusese mereu grijă de mine şi întotdeauna mă tratase ca pe o adultă. Râdeam mult împreună şi păream mai degrabă surori. Dar de ceva timp nu mai era aceeaşi.

Sau poate eu nu mai eram.

Şi acum avea părul ei blond frumos ciufulit, râsul contagios şi look-ul de hippy „spăsită44 (cum îi plăcea ei să se definească), dar în ultima vreme se îngrijea mai puţin şi, mâncând mereu numai conserve, se îngrăşase cel puţin cinci kile.

Moştenise de la bunica Olga un gust extraordinar în privinţa amenajării de interioare, dar niciunul în privinţa bărbaţilor şi cred că, într-un final, dezamăgirile sentimentale o descurajaseră.

Iar acum că avea patruzeci şi trei de ani şi nu mai credea în prinţul pe cal alb, se hotărâse să urmeze toate cursurile alea practice pentru a deprinde „îndeletniciri44 care penalizează de obicei o femeie: să repare maşina de spălat, să schimbe cauciucurile la maşină sau să folosească bormaşina.

Nu mai vorbea cu bunica de când se măritase cu tata şi, chiar dacă se despărţiseră de ani de zile, din orgoliu nu i-a cerut niciodată ajutor, în ciuda faptului că bunica era putred de bogată (avea un magazin de antichităţi pe strada Maggio) şi abia aştepta să revină într-o poziţie din care să o poată critica.

Ideea că de ea depindea realizarea visurilor mele mă irita la culme şi reprezenta unul dintre cele mai frecvente motive de ceartă cu mama.

Ar fi fost de ajuns să ridice receptorul şi eu aş fi avut taxele plătite până la facultate şi pentru copiii mei. În definitiv eram nepoata ei preferată, singura, şi într-un anumit sens începusem să dansez datorită ei sau cel puţin aşa îi plăcea să povestească.

Când aveam patru ani adusese acasă un tablou vechi reprezentând o fetiţă aşezată pe un scaun, cu un tutu alb.

Mi-l arătase entuziasmată spunându-mi: „Uite, Mia, parcă eşti tu!”

Ca să fiu sinceră, singura asemănare cu fetiţa aceea erau urechile clăpăuge, dar jur că am rămas fermecată privind-o.

Sau, mai bine zis, ea mă privea pe mine drept în ochi şi-mi spunea că trebuie să încep să dansez, că acela e destinul meu, sensul vieţii mele, şi că numai aşa aş fi fost fericită.

Din acea zi fetiţa aceea devenise chinul meu, obsesia mea, coşmarul meu: mă privea cu un aer încrezut, nepăsătoare faţă de picioarele ei încrucişate, şi în ciuda faptului că probabil murise căzând de pe scaun înainte ca portretul să fie terminat, fără măcar să fi văzut vreodată o bară, reuşise să declanşeze în mine o competiţie nesănătoasă.

Drept urmare am devenit chinul, obsesia şi coşmarul mamei mele care într-o zi, exasperată, m-a dus la Claire.

Tabloul era şi acum agăţat în camera mea şi, privindu-l azi, după doisprezece ani, tot mai reuşea să mă enerveze.

În jur de unsprezece mama ajunse acasă.

Mă trezii brusc, făcând să cadă telecomanda care se prefăcu în mii de bucăţi.

— Dormeai pe canapea scumpo? în felul ăsta n-o să ai pic de vlagă mâine dimineaţă! Ai mâncat? Uite ce slabă şi palidă eşti… îmi spuse sărutându-mă pe frunte.

Îmi frecai ochii şi-i zâmbii, moleşită de somn.

Îi făcui loc lângă mine punându-mi picioarele în poala ei ca să mi le maseze.

Mă simţeam aşa de bine că, în acel moment, ar fi putut să mă întrebe orice.

Şi într-adevăr…

— Aşadar, te-ai hotărât unde vrei să studiezi anul viitor?

Mă prefăcui absorbită de spuma de mango şi ciocolată albă cu bucăţele de alune pe care Nigella o prepara la televizor.

— Hei, mă auzi? zise pişcându-mi degetul mare de la picior.

— Au! Mă doare!

— Atunci ascultă-mă când vorbesc! Acum te interesează bucătăria? mă întreabă ridicându-se ca să asambleze bucăţile de telecomandă şi să închidă televizorul.

— Ar putea să te intereseze pe tine… din când în când ai putea prepara şi tu o spumă… de mango…

— Îţi place… mango? mă întrebă surprinsă.

— Nu… ziceam şi eu aşa… spusei în timp ce-i torturam coada lui York, încolăcit pe burta mea.

— Mia… serios… nu mai e mult… trebuie să-ţi alegi materiile la care vrei să dai examen.

— Of… mamă, sunt obosită…

— Şi eu sunt, să ştii. Şi până nu rezolvăm chestia asta n-o să dorm liniştită, îmi răspunse serioasă. Aşadar? se uită la mine în aşteptarea unui răspuns.

— Mamă, ştii bine, vreau să intru la Royal Ballet School…

— Scumpa mea… ştii cât ţin să continui să dansezi, dar aia e o şcoală pentru…

— Pentru cine? o întrerupsei deodată, pentru cei buni? Pentru cei bogaţi? Nu pentru mine, aşa-i? ripostai agresivă.

— Pentru cine are spatele acoperit voiam să spun! Pentru cine îşi permite să cheltuiască mai mult de douăzeci de mii de lire sterline pe an numai pe taxe şi nu e o problemă dacă după aia fiica sa nu devine Margot Fonteyn!

— Asta e problema mamă, tu nu crezi în mine, îi spusei mâhnită, tu crezi că pentru mine totul e un capriciu ca să nu mă duc la facultate, dar nu poţi să înţelegi că nu-mi doresc nimic altceva pe lume decât să dansez, iar *ei* îmi garantează o instruire de calitate, chiar dacă nu devin… Margot Fonteyn.

— Şi ce-o să faci cu o diplomă de la o şcoală de artă? mă întrebă sec.

— În cel mai rău caz o să merg să predau italiana într-o şcoală profesională de periferie!

Exagerasem, o rănisem.

— Scuză-mă, mamă… încercai să repar gafa, n-am vrut, şi dădui s-o îmbrăţişez.

— Ba da, ai vrut! îmi răspunse ridicându-se şi fugi în baie în timp ce York o urmă sperând la ceva bun de mâncare.

— Eşti leită bunică-ta! strigă din cealaltă cameră, şi ăsta nu e un compliment!

— Mamă! începui să o rog din uşa băii, te rog, crezi că pentru mine e uşor să-mi hotărăsc viitorul aşa dintr-un foc, cu toată presiunea din partea ta, a profesorilor şi a lui Claire? Crezi că e uşor să gândesc limpede?

— Tu nu-ţi dai seama, fetiţo, că ăsta nu e un joc, îmi spuse în timp ce-şi demachia ochii. Ai şaisprezece ani şi

crezi că ştii totul, dar încă nu ştii nimic! Te limitezi la a exprima dorinţe şi te aştepţi ca eu să ţi le îndeplinesc cu bagheta magică! făcu un gest cu periuţa de dinţi şi stropi oglinda. Şi mie mi-ar fi plăcut să studiez Artele Frumoase sau să mă fac arhitect, dar n-am putut!

— Normal că nu! Ai vrut cu orice preţ să te măriţi cu tata, deşi bunica ţi-a dat un ultimatum!

Exagerasem din nou. M-ar fi strangulat cu aţa dentară şi bine ar fi făcut, dar ce puteam să fac dacă îmi servea răspunsurile pe tavă?

— EU ÎL IUBEAM PE TATĂL TĂU! Şi, spre deosebire de tine, nu aşteptam să fiu întreţinută de nimeni, cu atât mai puţin de bunica ta Olga, care ar fi vrut să stau neclintită la Clubul Ofiţerilor sau la balurile Crucii Roşii!

Spunând acestea începu să-şi perie părul cu aşa o furie încât o clipă crezui că-şi va smulge şuviţe întregi din păr.

— În schimb am fost atât de cretină să cred în noi, cât să te vreau cu orice preţ, fără să-i cer un ban femeii ălei a reci şi imposibile! Iar tu… mă arătă cu peria, care se opri sub nasul meu, tu, ingrată ce eşti… nu-ţi permit să mă judeci atâta timp cât te afli sub acoperişul ăsta şi până n-o să te zbaţi aşa cum m-am zbătut eu ca să cresc singură un copil într-o ţară străină! Mă împinse afară şi trânti uşa.

O făcusem să se enerveze rău de tot.

N-o să mai vorbească cu mine cel puţin zece zile.

— Aşadar… să înţeleg că răspunsul e… nu? o întrebai prin uşă.

— TRECI LA CULCARE!

Nu am reuşit să dorm.

Ideea că fericirea mea depindea de banii altcuiva îmi provoca o frustrare de nedescris.

Trebuia să existe o soluţie, în afară de jefuirea unei bănci.

Chiar dacă aş fi început să muncesc, tot nu mi-aş fi putut permite nici măcar chiria unei camere la periferie.

Şi apoi, ce-aş fi putut să mă fac la şaisprezece ani? Chelneriţă? Dog sitter?

Trebuia să privesc în faţă realitatea: eram la cheremul deciziilor mamei mele şi complet neputincioasă.

A doua zi dimineaţă m-am trezit devreme pentru a pregăti micul dejun şi, alături, am aşezat un bilet în care îmi ceream iertare. Mama fiind singurul meu aliat, nu aveam de ales.

Am ieşit din casă înainte să se trezească.

Era îngrozitor de frig, părea că o să înceapă să ningă, mi-am luat bicicleta şi am început să pedalez cu toată puterea. Plămânii stăteau să-mi explodeze din cauza schimbării bruşte de temperatură, parcă eram un dragon care scuipă fum.

Locuiam pe Dale Street, într-una dintre numeroasele căsuţe de cărămidă, cu bovindou, toate identice, situate la vest de Leicester, o zonă care multă vreme fusese considerată periferică, dar care în ultima vreme începuse să fie apreciată.

Mama o pusese la punct cu mâinile ei.

Când o închinase era o dărăpănătură cu două etaje lungă şi îngustă, cu o scară care stătea să se prăbuşească şi acoperişul în ruină, dar încetul cu încetul o transformase într-o mică bijuterie.

În timp, proprietara casei, doamna Fancher, micşorase preţul chiriei şi ajunsese să ne considere fiica şi nepoata ei.

Mama spera că, îmbătrânind şi neavând alte rude, ne-o va lăsa nouă moştenire şi încerca să-i câştige bunăvoinţa preparându-i marmelade de coacăze, făcându-i cumpărăturile şi injecţiile intramusculare.

În ceea ce o privea, doamna Fancher profita şi ea cât

putea: în ultima săptămână o chemase de trei ori să-i controleze cablul fierbătorului, o pată de umezeală de pe perete şi s-o întrebe dacă îi cumpărase suplimentul de la *Daily Mail*.

Până la şcoală făceam o jumătate de oră bună, şi să pedalez la minus cinci grade în fusta aia idioată a uniformei şi şosete trei sferturi era o adevărată caznă: ajungeam congelată şi cu pielea vânătă.

În ziua aceea ajunsei la şcoală mai devreme şi profitai de ocazie ca să recitesc notiţele pentru testul de la matematică. Nina nu sosise încă şi fără îndoială nimeni nu mi-ar fi adresat niciun cuvânt.

Toţi erau strânşi în grupuleţe şi pălăvrăgeau, râdeau şi-şi arătau poze pe iPhone-uri.

Eu nu aveam iPhone, ci un mobil vechi şi obosit al mamei, dar mărturisesc că mi-ar fi plăcut să am unul, poate aşa aş fi fost percepută ca făcând parte din grup.

Mă refugiasem în spatele unei bariere invizibile, în încercarea de a mă apăra de o posibilă depresie, însă mă simţeam ca într-o cuşcă înăbuşitoare din care nu ştiam cum să ies.

În definitiv, aş fi vrut şi eu să fiu invitată la petreceri, să râd şi să mă distrez, dar nimeni nu părea interesat de mine, aşa că îmi luam un aer de superioritate şi indiferenţă, cu rezultatul că rămâneam mereu singură.

Credeau că sunt o snoabă, când de fapt nu eram decât îngrozitor de timidă.

Şi în timp ce stăteam în bancă să-mi citesc notiţele, făcându-mă că înţeleg ceva din ele, simţeam aţintiţi asupra mea toţi ochii şi ştiam că, oricât aş fi încercat, nu aveam să fiu niciodată una de-a lor.

Dar o să dansez eu într-o bună zi pe o mare scenă a Europei şi atunci îşi vor aminti de mine, întrecându-se să scornească întâmplări în care dintr-odată voi deveni cea

mai bună prietenă.

Deocamdată însă acel viitor era foarte, foarte îndepărtat.

Nina ajunse ca de obicei când profesoara era deja în clasă, lucru care mă făcea să stau ca pe ghimpi până în ultimul moment.

O aducea tatăl ei cu maşina în fiecare dimineaţă înainte să se ducă la birou, dar ei nimeni nu-i atrăgea atenţia dacă întârzia: asta făcea parte din farmecul familiei Dewayne.

Oricine altcineva ar fi primit o admonestare.

— Eşti gata? mă întrebă cu un zâmbet larg şi senin care mă făcu să mă simt şi mai nepregătită.

Nu aşteptă răspunsul meu şi mă consolă:

— Stai liniştită, am eu grijă.

Mai târziu, după-amiaza, eram la ea, să învăţăm.

— Nu pot să ţin minte tot, n-am capul destul de mare! îi spusei Ninei gata să mă umfle plânsul.

— Trebuie! Mâine avem altă testare, şi nu ne ridicăm de-aici până n-o să ştii tot ca pe apă.

— Am o problemă de atenţie, nu e vina mea, nu o să reuşesc, protestai.

— Ba nu, tu n-ai chef să înveţi şi atât!

— Nina, stăm la masa asta de la trei după-amiaza şi e aproape opt, am deja fundul pătrat.

— Vreau să te ajut pentru că nu doresc să împart banca cu altcineva, iată, motivaţiile mele sunt complet egoiste!

În momentul acela îşi făcu apariţia mama Ninei, zâmbitoare ca întotdeauna.

— Mia, e aproape ora de masă, am sunat-o pe Elena şi i-am spus că rămâi să mănânci la noi, aşa că puteţi să mai învăţaţi mai târziu dacă n-aţi terminat. Am făcut friptură de pui cu piure de cartofi şi tort de ciocolată…

Grozav, poate încă mai era timp să fiu adoptată.

— Perfect, Laetitia, mulţumesc, mi-e o foame! exclamai bucuroasă.

— Bine, atunci imediat ce ajunge şi Patrick coborâţi că ne aşezăm la masă.

La naiba…

Deodată îmi trecu foamea.

O cină în familie cu Patrick în permisie de la Marina Regală era mai rău decât să merg desculţă pe cuie.

Nu puteam s-o scot la capăt.

Zece minute mai târziu se auzi soneria şi recunoscui râsul lui debordant, contagios, irezistibil. Pielea mi se făcu de găină şi mă cuprinse o senzaţie de greaţă.

— Ah, a sosit! zise Nina electrizată, hai să coborâm, nu l-am mai văzut pe Pat de o lună!

Ajunsă la jumătatea scărilor, Nina îi sări de gât, în timp ce eu rămăsei să-l privesc cum îşi învârte în braţe sora, imaginându-mă în locul ei.

Cu *Giselle* în fundal.

Mi se strânsese stomacul şi transpiram rece.

El, bărbatul vieţii mele, era acolo, la un pas de mine, îmbrăţişând-o pe sora lui fără să aibă habar de ce era în stare să provoace inimii şi hormonilor mei.

Cum era posibil aşa ceva?

Unde era butonul *reset* cu care aş fi putut să-mi reiau viaţa mea goală şi inutilă, dar fără povara unei iubiri imposibile?

Apoi el mă văzu şi gura lui moale se deschise într-un zâmbet splendid care mă paralizează, făcându-mă să mă simt şi mai idioată.

— Hei, e şi *îmbufnata* aici! spuse urcând scările spre mine, dat fiind că eu nu mai eram în stare să mă mişc.

Motivul pentru care mă numea „îmbufnata44 era mai mult decât evident: în treisprezece ani îi zâmbisem de cel

mult trei ori, iar asta pentru că pur şi simplu nu aveam de ales.

Îi răspunsei cu un „ciao44 distrat din mână, ca şi cum aş fi fost mult mai interesată de tapetul din spatele lui.

— Hai, bosumflate, lasă-mă să te îmbrăţişez, ştiu că mă urăşti, dar nu sunt contagios! Mă ridică în braţe ştampilându-mi două pupături enorme pe obraji.

Rămăsei fără suflare, copleşită de o emoţie de nedescris, împărţită între dorinţa de a-l săruta pe gură în faţa tuturor şi apoi să fug pentru totdeauna sau, mai rezonabil, să acţionez în mod coerent cu personajul pe care mi-l construisem.

— Bleah… Ce scârbos, Patrick! urlai dezgustată ştergându-mi obrajii cu mâneca bluzei, ca şi cum m-ar fi lins un buldog, în timp ce mă blestemam cu toată puterea pentru ce făceam.

— Pat, las-o în pace, Miei nu-i plac efuziunile! zise tatăl său.

Ba bine-nţeles că-mi plăceau, şi apoi din partea lui…

Îmi ciufuli părul zâmbind, apoi scotoci în geantă şi scoase o bluză de la Marina Regală pe care speram cu ardoare că o probase el mai întâi, şi mi-o oferi cadou.

Nu aveam să mi-o mai dau jos niciodată.

Ne aşezarăm la masă şi avui impresia că încep să iau foc pe scaun.

Mă simţeam incapabilă să articulez o conversaţie normală, şi bâlbâiam lucruri prosteşti şi fără sens.

Noroc că Patrick vorbea neîncetat despre viaţa de cadet, despre vapoare, despre ofiţeri şi despre cât de bucuros era de alegerea pe care o făcuse, permiţându-mi să mă las purtată de fantezie cu gândul la ziua nunţii noastre.

Toţi erau ochi şi urechi la vorbele lui, în timp ce eu îi sorbeam cu privirea mai ales bicepşii.

Apoi deodată îmi adunai toate puterile şi mă ridicai.

— Dar nici n-ai terminat de mâncat Mia, mai e desertul de ciocolată, l-am făcut special pentru tine! exclamă Laetitia dezamăgită.

— Mmm… mi-am adus aminte că trebuie să-l duc afară pe York, mama e la cursul de autoapărare şi el sărăcuţul e singur în casă şi are… vezica slabă…

Îi salutai pe toţi în grabă, îmi luai ghiozdanul şi fugii afară.

Odată ajunsă pe bicicletă, începui să pedalez din toate puterile spre casă, în ceaţă, respirând vântul rece.

Trebuia să stau departe de el, departe de acea iubire imposibilă.

Trebuia să fac ceva ca să-mi treacă.

Nu aveam de ales.

CAPITOLUL 3

A doua zi dimineaţă, fix la opt, mama îşi făcu apariţia în camera mea.

— Mia! urlă cu graţia ei obişnuită. Încă mai eşti în pat? E târziu!

— Nu mă simt bine, gemui.

Încă nu vorbiserăm după discuţia aprinsă, dar speram că acceptase scuzele mele scrise.

Dacă mă îmbolnăveam, cu siguranţă instinctul matern ar fi învins raţiunea. Cel puţin aşa speram.

Se apropie de pat şi făcu acel gest plin de tandreţe pe care-l fac mamele cu copiii lor: îmi luă capul în mâini şi îşi puse buzele pe fruntea mea.

— Vai de mine, arzi! Probabil ai răcit aseară când ai plecat pe bicicletă, trebuia să mă suni, aş fi venit să te iau cu maşina.

Nu aveam putere să răspund, atât de rău mă durea în gât, dar eram teribil de fericită că nu trebuie să mă duc la şcoală şi la repetiţii şi pot să stau în pat la căldurică.

— Eu mă duc la serviciu, sună-mă dacă ai nevoie de ceva, îi spun Ninei că nu te duci azi la şcoală şi o rog să-mi dea mie temele.

Zâmbii şi mă întorsei pe partea cealaltă, iar în următoarele trei ore gândul îmi zbură la sărutările pe obraji pe care mi le dăduse Patrick.

Bineînţeles îmbogăţind scena cu multe alte detalii.

Prea multe detalii.

Eram singuri, el avea un Jeep albastru decapotabil şi venise să mă ia de acasă.

Era îmbrăcat într-o bluză gri cu mânecă scurtă, o pereche de blugi spălăciţi şi bascheţi, iar la mână purta o brăţară din piele pe care, în visul meu, i-o făcusem cadou înainte să plece.

Pe bancheta din spatele Jeepului se afla un buchet enorm de trandafiri roşii pentru mine.

Eu îi luasem cu greu în braţe, emoţionată, el mă ridica şi mă învârtea, apoi îmi lua trandafirii şi mă săruta îndelung pe buze, repetându-mi cât de mult îi lipsisem.

Apoi începuse să mă sărute pe gât, sărutări delicate şi uşoare care mă gâdilau, şi râdeam mângâindu-ne faţa şi părul, şi apoi…

Apoi sosi Nina.

— Salut, bolnăvioaro, ce faci? Am veşti mari pentru tine! zise trântindu-se pe pat şi descălţându-se. Doamna Southern a amânat testarea de azi. Probabil s-a gândit că ai rămas acasă dinadins, dar în timpul pe care o să-l petreci în pat nefăcând nimic vei putea să te pregăteşti şi data viitoare să dai lovitura.

— Asta e o veste mare pentru tine?

— Nu, stai aşa, vestea cea mare e că Jared nu are prietenă!

— Cine? întrebai mirată.

— Cum cine? Jared Leto de la B, pe care în realitate îl

cheamă Carl, dar e mai bine să rămână Jared pentru noi!

— Ah! exclamai.

— Doar atâta ai de spus? „Ah”?

— Nu, fantastic, adică mişto, serios. Încercam să arăt entuziasm, dar începusem cât se putea de rău.

Mă privi suspicioasă, apoi îmi puse o mână pe frunte.

— Nu spuseseşi că-ţi place de el?

— Ba da, la nebunie! Dar credeam că are prietenă! minţii eu.

— S-au despărţit de curând, oricum sâmbătă seară mergem şi noi la petrecerea „Cacashianelor” şi o să ţi-l prezint.

Cacashianele erau Bibi şi Dell, cele mai ticăloase din clasă, ba nu, din şcoală. De fapt, ca să fiu sinceră, din tot Leicesterul, şi îşi dădeau aere de parcă erau Kim şi Kourtney Kardashian.

Erau manipulatoare şi ariviste, arătau de parcă ar fi avut douăzeci şi cinci de ani şi nu le era frică sau ruşine de nimic.

Circula zvonul că pe YouTube ar fi existat un clip porno cu ele două împreună cu praful de sport.

Purtau fusta uniformei scurtă până la chiloţi, cercei rotunzi şi se machiau strident, dar fiindcă părinţii lor, nişte evrei ruşi, erau printre cei mai mari finanţatori ai liceului, lor le era permis orice.

În fiecare an dădeau o petrecere incredibilă şi dacă nu figurai pe lista lor, trebuia să le implori şi să te umileşti pentru a fi invitat.

Petrecerea de anul trecut fusese filmată de MTV şi acolo s-au arătat în toată prostia lor arogantă, în timp ce le ordonau mamelor să-l aducă pe Russel Brand ca invitat de onoare.

Un fraier amărât din clasa a zecea s-a lăsat purtat în lesă pe coridoare timp de o săptămână, şi în final tot nu l-

au invitat.

Ca să atragă atenţia el s-a îmbătat şi a urinat pe încălţămintea invitaţilor care stăteau la rând la intrare.

Momentul lui de glorie a luat sfârşit în momentul în care a fost găsit gol, legat de un copac şi la limita hipotermiei.

Nu era de glumit cu Bibi şi Dell.

— N-am de gând să le pup în fund pe cretinele alea două, şi oricum nu mă încadrez în cerinţe, n-o să mă invite în vecii vecilor.

— Ba bine-nţeles că da, şi apoi, odată intrate acolo, vom găsi o cale să-ţi fac cunoştinţă cu Jared-Carl, care e prieten cu Thomas, aşadar, nimic mai simplu! închipuie-ţi ce frumos o să fie, cele mai bune prietene împreună cu cei mai buni prieteni, nu e romantic? ciripi Nina.

Numai gândul îmi provoca urticarie, dar nu aveam de ales.

Seara, mama urcă să vadă cum mă simţeam.

Încă mai era supărată, dar faptul că eram bolnavă nu-i permitea să se înverşuneze.

— Te simţi un pic mai bine? mă întrebă aşezându-se lângă mine.

— Aşa şi-aşa, răspunsei cu mai puţină voce decât aveam de fapt.

Se uită împrejur, camera mea semăna cu o cocină, geanta cu echipamentul transpirat de dans era încă pe jos şi puţea a câine plouat, apoi încălţăminte, cărţi, borcane goale de iaurt, coji de banane mucegăite, împrăştiate peste tot şi nimic care s-o poată face să zâmbească.

— Fac ordine imediat ce-o să mă simt mai bine, spusei încercând să-i ghicesc gândurile.

— Las-o baltă, prefer să-mi spui o dată pentru totdeauna ce ai de gând să faci cu viaţa ta, după care îţi garantez că nu-ţi mai zic niciun cuvânt.

— Mamă, suspinai ridicându-mă în şezut, aş vrea să te pot face fericită, aş vrea să-ţi pot spune că visul meu este să lucrez într-un birou de contabilitate sau să-mi deschid o cofetărie, aş vrea să fiu o elevă eminentă ca Nina şi să-ţi dau numai satisfacţii, dar eu din păcate sunt doar asta: două picioare care vor să danseze pe poante. Ştiu că nu înseamnă nimic, că aş fi un chin pentru orice părinte, dar nu e zi în care să-mi doresc să devin altceva. Mă vei putea accepta vreodată pentru ceea ce sunt?

Aveam ochii umezi.

— Dar eu nu vreau să fii nimic altceva Mia, nu te gândi că sunt genul de mamă care să-i reteze fiicei aripile pentru că ea însăşi nu a ajuns ce-şi dorea, vreau doar să fii pregătită, pentru că viaţa e dură şi nu e mult loc pentru visuri.

— Mamă, de ce vorbeşti de parcă ai avea nouăzeci şi cinci de ani şi toate azilurile te refuză pentru că suferi de incontinenţă şi ai viciul jocurilor de noroc? O grămadă de oameni importanţi au început de la zero!

— Da, aşa e, dar cu spatele asigurat de un frumos cont în bancă!

— Nu poţi să faci din orice o chestiune de bani, mamă!

— Crede-mă că aş vrea să n-o fac, dar pasiunea de una singură nu-ţi dă de mâncare în fiecare zi şi nici nu-ţi cumpără pantofi noi!

— Vrei să spui că atârn greu în bugetul tău? Mănânc numai iaurt dietetic şi banane, nu sunt eu cea care se îndoapă de porcării de la Sainsbury’s!

Şi îmi păru imediat extrem de rău pentru ce spusesem.

Mă privi pentru o clipă căutându-şi cuvintele apoi, dându-se bătută, zise:

— Ştii că eşti o mică ticăloasă? şi îşi puse automat

mâinile în şolduri.

Nu-mi adresa niciodată cuvinte urâte, dar evident nu făceam altceva decât s-o irit.

Şi în definitiv mi-o meritam, căci îngăduinţa nu a făcut niciodată bine nimănui, asta a fost prima lecţie pe care mi-o dăduse Claire.

— Bine, domnişoară, atunci având în vedere că eşti un suflet eteric, cumpătat şi de impact zero, iar eu, în mod evident, o fanatică a mâncării nesănătoase frustrată şi supraponderală, de azi înainte te descurci singură, OK? Nu mă voi mai amesteca în alegerile tale scrupuloase şi mature şi dacă ai îndoieli, n-ai decât să-l întrebi pe tatăl tău… sau pe Nina, sau pe oricine consideri tu că este la înălţime! Şi ieşi trântind uşa.

Eram în rahat.

A doua zi dimineaţă mă simţeam mai bine, şi totuşi nu m-am dus la şcoală. Am aşteptat zadarnic ca mama să vină să mă salute, dar nu se întâmplă aşa, iar când am auzit închizându-se uşa de la intrare, inima mi s-a strâns dintr-odată.

M-am ridicat şi am mers la oglindă.

Am examinat figura aceea palidă şi zveltă şi am văzut-o făcând o reverenţă în stilul Zaharovei, zâmbind surprinsă şi recunoscătoare unui public imaginar, simţind căldura aplauzelor nebuneşti ale mulţimii în picioare.

Am reuşit să percep emoţia pe care aş fi simţit-o acolo sus pe scenă, orbită de reflectoare, în timp ce ploua cu flori şi cu „bravo”, şi asta mă răsplătea pentru orice strădanie şi durere.

Mă hotărâsem: voiam să fiu balerină cu orice preţ, chiar dacă nu aveam habar de cum aş fi putut face să urmez Royal Ballet School şi dacă aceştia m-ar fi acceptat.

După-amiază am mers să vorbesc cu Claire.

— Ai şanse bune să fii aleasă dacă munceşti mult şi

dacă îţi îmbunătăţeşti *port de bras*-ul şi echilibrele, ca să fiu sinceră, dar trebuie să trudeşti din greu, îmi zise în timp ce fărâmiţa o bucată de sacâz în cutie.

— Claire, dacă mă acceptă, nici nu ştiu cum să fac să frecventez cursurile, mama e neînduplecată pentru că nu-şi poate permite să plătească, îi declarai în timp ce zdrobeam bucăţelele de sacâz cu vârfurile.

— N-ai auzit niciodată de bursele de studiu?

— Ba da, dar nu sunt oferite numai refugiaţilor sau talentelor extraordinare?

— Se oferă sprijin financiar şi familiilor mai puţin înstărite.

— Mai degrabă ar fi nevoie de un sprijin psihologic! Şi în plus mama e prea orgolioasă, n-ar accepta niciodată asta şi oricum tot n-ar fi de ajuns.

— Găsim noi o soluţie, acum du-te în mijlocul sălii, începem. Mă lovi uşor cu bastonul peste pulpă, semn că *doamna* Claire îşi intrase în rol.

Mă deplasai până în mijlocul sălii şi mă aşezai în poziţie pentru variaţiune.

Respirai adânc, aşteptai, şi când auzii prima notă mă ridicai pe poante.

— Nu anticipa melodia, mă luă imediat la rost.

Mă aştepta o zi lungă.

Claire era severă cu mine, mă punea să ţin un *developé* minute infinite, cu piciorul întins în aer lângă ureche, iar muşchii îmi urlau din cauza tensiunii şi transpiraţia mi se prelingea pe şira spinării, până când începeam să tremur de atâta încordare.

Şi mă punea să repet secvenţa până mi se acrea.

Metoda ei de şcoală imperială ţaristă era crudă, dar în felul ăsta învăţasem să rezist la durerea cârceilor, a unghiilor încarnate şi a băşicilor.

Acum trebuia să învăţ ceva mult mai dureros: să

rezist frustrărilor şi competiţiei cu alte balerine, iar eu nu eram pregătită pentru asta.

— De la frică la durere şi de la durere la libertate, îmi repetă, dar pentru moment eram blocată în acel tărâm de mijloc între frică şi durere.

După repetiţie mersei la ea acasă, nu aveam chef să mă cert din nou cu mama, şi dacă stăteam ceva vreme departe una de alta puteam să chibzuim mai bine.

Casa lui Claire era un mausoleu de relicve şi amintiri vechi.

Fotografii, partituri, premii, CD-uri şi pantofi de balet vechi. Curios însă că nu erau amintirile ei. Cumpăra articole de la tarabe şi de pe ebay deoarece cariera sa nu fusese îndeajuns de lungă şi bogată în evenimente aşa cum ar fi vrut, astfel încât îşi construise o poveste a ei cu fragmente din viaţa altora.

— Claire, tu ai fost vreodată îndrăgostită? o întrebai sorbind un ceai negru.

Suspină.

— Îl chema René, era francez şi dansam împreună în *Don Quijote* când lucram la American Ballet. Era un prim-balerin minunat, era înalt, puternic, cu părul şaten cârlionţat şi ochii negri şi eram în armonie perfectă, nu era nevoie să ne spunem nimic: dacă trebuia să întârzie ca să mă lase să-mi iau mai mult avânt sau să mă aştepte o măsură în plus ca să menţin mai bine un *arabesque*, puteam conta întotdeauna pe el. Toţi ştiau că suntem împreună, aşa că celelalte fete se ţineau la distanţă de el şi timp de cinci luni am fost nedespărţiţi.

— Şi după aia?

— După aia i-am cerut să ne căsătorim.

— Tu?

— Da, el nu se hotăra şi voiam să normalizez relaţia noastră.

— Să normalizezi*?

— Da, aş fi fost mai liniştită, ăsta nu e un mediu în care lucrurile durează prea mult şi fiecare nouă balerină care apare e o altă concurentă, aşa măcar puteam să revendic nişte drepturi.

— Romantic…

— Nu, practic! zise trăgând din ţigară.

— Şi apoi?

— La început s-a simţit foarte măgulit, dar când i-am spus să aleagă o dată pentru totdeauna a devenit nervos şi a început să invoce o grămadă de scuze.

— De genul?

— Că mama lui n-ar fi acceptat un mariaj încheiat la Starea Civilă de peste ocean, că trebuia să mai aşteptăm, că mai erau şi spectacolele şi bla bla bla.

— Avea pe altcineva?

— Da, un balerin de ansamblu.

— Aoleu!

— M-a înşelat, nu a avut curajul să-mi spună şi a făcut în aşa fel să-l prind în flagrant în patul nostru.

— Şi tu?

— A trebuit să strâng din dinţi, să merg înainte şi să dansez cu el alte trei spectacole, cu toată trupa care râdea de mine pe la spate, apoi în sfârşit s-a angajat la Opera din Paris, nu l-am mai văzut niciodată, şi de atunci am terminat cu relaţiile la locul de muncă.

— Ce poveste tristă!

— *c'est la vie*. Şi tu? De cine eşti îndrăgostită?

Mă simţii înţepată direct în inimă şi mă înroşii ca un rac.

— Ce spui acolo, Claire, eu îndrăgostită? Nu, serios… răspunsei privindu-mi unghiile.

Pentru o clipă cochetai cu ideea de a-i împărtăşi secretul meu, dar numai pentru o clipă.

— Tu mă crezi o babă proastă, hai, spune adevărul… zise Claire făcându-mi cu ochiul. Crezi că la vârsta mea nu sunt în stare să-mi dau seama dacă o balerină e îndrăgostită? Draga mea, fac meseria asta de o viaţă, şi îmi dau seama cu ochii închişi. Şi îşi turnă un strop de rom în ceaiul cu lapte.

— O balerină îşi exprimă propriile emoţii prin corpul ei, le trăieşte intens, suferă din cauza lor şi învaţă să le domine, dar nu le poate ascunde. Le absoarbe şi le transformă în artă, iar tu nu faci excepţie, fără să mai punem la socoteală că te cunosc de la cinci ani, mi-e de ajuns o privire ca să te citesc.

Schiţai un zâmbet de circumstanţă, simţindu-mă de parcă eram goală în mijlocul străzii.

Nu puteam risca să-i povestească mamei sau oricui altcuiva, oraşul era prea mic pentru ca veştile de genul ăla să nu se răspândească la fel ca gripa.

Şi, în definitiv, nu mă cunoştea chiar aşa de bine, dacă avusese nevoie de atâţia ani ca să-şi dea seama.

— Păi, e un coleg de şcoală… începui răsucindu-mi degetele, foarte drăguţ care…

— Mă bucur pentru tine Mia, îmi tăie vorba, dar nu lăsa ca acest lucru să-ţi compromită pregătirea pentru admitere.

Netrebnica, voia doar să fie sigură, deci.

Făcusem bine să nu-i spun nimic.

— Nu te îndrăgosti *acum*, draga mea, concentrează-te asupra viitorului tău şi luptă din răsputeri pentru a-ţi împlini visul. Dragostea trece, dar o carieră bine structurată oferă satisfacţii de neînchipuit. Şi, dacă vei deveni atât de bună precum cred eu, vei călători în toată lumea şi vei dansa în cele mai prestigioase teatre din Europa.

— La fel ca Vişneva? întrebai plină de speranţă.

— Scumpa mea, poate nu chiar ca Vişneva, dar şi tu vei face impresie bună.

— Claire, spune-mi sincer, sunt aşa de nepricepută? Fiindcă am nevoie să ştiu neapărat!

— Mia, tu ai un mare talent, ţi-am spus, eşti puternică, intuitivă, armonioasă şi ai memorie bună, dar îţi lipseşte confruntarea cu lumea exterioară. E ca şi cum ai trăi captivă într-o învălmăşeală de emoţii pe care nu ştii cum să le exprimi, iar asta o poţi învăţa numai pe teren, eu din păcate nu te pot învăţa mai mult de-atât.

Confuză şi deloc alinată m-am întors acasă, pentru a nu ştiu câta oară în frig, ca să constat că mama se dusese deja la culcare şi nici măcar nu-mi lăsase cina în cuptorul cu microunde.

Începuse războiul.

În următoarea zi, la şcoală, Nina veni într-un suflet la mine.

— Am reuşit, suntem invitate, a fost mult mai uşor decât mă aşteptam, spuse arătându-mi două bilete roz cu pene.

— La petrecerea Cacashianelor?

— Da! N-au opus rezistenţă, cred că nici nu ştiu exact cine suntem, aşa că au spus „da” şi l-am rugat pe Patrick să ne ducă el cu maşina. Vine să ne ia la opt.

— Patrick ne duce cu maşina la petrecere?

Nu puteam să mă duc la o petrecere de care nu-mi păsa câtuşi de puţin, ca să-l cunosc pe unul de care nu-mi păsa câtuşi de puţin, doar ca s-o mulţumesc pe prietena mea şi să fiu condusă de băiatul pe care-l iubeam. Era nesănătos şi fără sens.

— Nu-i drăguţ? E în vacanţă o săptămână şi s-a oferit să ne ducă.

— S-a oferit?

— Chiar oferit nu, dar hai să nu despicăm firul în

patru, o să fie o seară de neuitat!

Da, „de neuitat” era adjectivul corect.

Adevărul e că aş fi vrut să mă duc la petrecere şi să mă distrez ca toţi ceilalţi, dar ştiam de pe-acum că m-aş fi simţit stingheră şi nelalocul meu şi că n-aş fi putut schimba nicio vorbă cu nimeni, în timp ce Nina s-ar fi împrietenit şi cu pereţii.

— Nu ştiu cu ce să mă îmbrac, mă smiorcăii.

— Lasă, am eu grijă.

— Nu cunosc pe nimeni, încercai iar.

— Mă cunoşti pe mine şi pe Thomas, şi-l vei cunoaşte şi pe Jared.

— Dar tu n-o să stai cu mine toată seara şi apoi ce mă fac dacă n-o să-i plac?

Eram patetică.

— O să-i placi, iar eu n-o să te las singură niciun minut.

— Lasă-mă acasă, te rog, încercai să joc ultima carte.

— Ia-ţi gândul! Stai mereu închisă şi ai nevoie să ieşi şi să mai vezi lumea.

Avea dreptate cât cuprinde, dar aşa cum se întâmplă cu toate lucrurile pe care ştii că trebuie să le schimbi, când soseşte momentul, n-ai vrea decât să le amâni pentru a doua zi.

Toată clasa era agitată, fetele se sfătuiau despre cum să se îmbrace, iar băieţii despre ce o să fie de băut.

Profa de biologie ne dădu drumul mai devreme tocmai datorită petrecerii.

Eram impresionată de puterea celor două şi mărturisesc că, în secret, aş fi vrut să fiu un pic ca ele.

Doar un pic, cât să mă descurc mai bine în relaţiile sociale şi în viaţă în general.

Când intrai în casă, mama era în bucătărie şi lucra la calculator, în compania unei gigantice pungi de chipsuri.

Se făcu că nu mă vede.

Era campioană în a sta îmbufnată, putea s-o ducă aşa săptămâni întregi fără să-ţi adreseze vreun cuvânt şi, într-un final, îi cereai scuze din epuizare, chiar dacă tu aveai dreptate; dacă hotăra să te pedepsească, era necruţătoare.

Odată, când mă dusesem la concertul trupei Groove Armada fără să-i cer voie, m-a pus să fac trei săptămâni de servicii „sociale utile” în cartierul nostru, adică să scot câinii la plimbare, să duc cumpărăturile vecinilor acasă şi să spăl maşinile.

De atunci n-am mai făcut niciodată nimic fără permisiunea ei.

Aşa era ea când trebuia să joace şi rolul tatii – devenea neînduplecată şi severă.

De parcă tata fusese vreodată neînduplecat şi sever.

— Ce faci, lucrezi? o întrebai distrată.

— Mmm, îngăimă fără să-şi ridice privirea de pe ecran.

— Diseară ar fi o petrecere acasă la nişte colege de-ale mele din clasă… pot să mă duc?

— De ce mă întrebi? Eşti liberă să faci ce vrei.

— Mamă, te rog, gata cu ostilităţile, steag alb, mă predau, ai câştigat tu!

Îşi închise laptopul şi îşi dădu ochelarii jos, cum făcea cu studenţii ei când trebuia să le comunice că nu luaseră examenul.

— Crezi că eu mă distrez să te împung şi să stau cu ochii pe tine?

— Uneori da.

— Ba chiar deloc, dar mă gândesc la tine întruna, eşti tot ce mi s-a întâmplat mai important în viaţă şi nu vreau să faci aceleaşi greşeli pe care le-am făcut eu.

— Mamă, noi suntem diferite şi atunci erau alte vremuri.

— E adevărat, lumea s-a schimbat numai în rău, acum e mai greu decât înainte şi eu m-am săturat să tot potrivesc socotelile.

Aveam un chef nebun să-i spun că ar fi economisit pe puţin trei sute de lire sterline pe lună dacă ar fi încetat să mai prădeze supermarketurile, dar o ţinui pentru mine.

— Bine, mamă, spune-mi ce ai vrea să fac.

— Sincer, Mia, aş vrea ca anul viitor să studiezi inginerie, drept sau marketing.

— Mamă, dar sunt un dezastru la matematică…

— Dacă te străduieşti, poţi reuşi în orice îţi propui să faci.

— Hai, mamă, mă vezi pe mine ingineră, avocată sau directoare?

— Ascultă, cunosc o grămadă de oameni foarte simpli care au izbutit doar pentru că au o memorie bună, şi aş vrea să te văd şi pe tine realizată, bogată şi stăpână pe alegerile tale.

— Da, dar asta e ceea ce vrei tu. Ar mai fi şi ceea ce vreau eu.

— Chestia e că nu vreau să-ţi pară rău că ţi-ai ales o carieră nesigură precum aceea de balerină. Şi dacă suferi un accident, de exemplu, ce faci?

— Mamă, dacă aş fi avocat şi aş cădea în baie şi mi-aş pierde memoria? Sau dacă aş ajunge inginer şi s-ar prăbuşi podul pe care l-am proiectat? N-ar fi acelaşi lucru? Dacă te gândeşti la lucruri rele, nu poţi să faci altceva decât să te închizi în casă!

Şi să mănânci chipsuri, aş fi vrut să mai adaug, fără s-o fac însă.

— Bine, mamă… spusei într-un elan diplomatic, promit să mă mai gândesc şi să-ţi comunic cât mai curând hotărârile mele înţelepte, eşti de acord?

Mi se păru că i s-a ridicat un elefant de pe cap,

pentru că o văzui în sfârşit destinsă.

Se deschise toată într-un zâmbet şi mă îmbrăţişă.

— Aşa te vreau, Mia, rezonabilă şi matură, îmi zise mângâindu-mă pe obraz.

— Eh, pentru aşa de puţin…

Luă un pumn de chipsuri şi le băgă în gură.

— Acum povesteşte-mi de petrecere.

— E o petrecere pe care o dau două colege de-ale mele din clasă, ceva măreţ… se pare.

— Bine, mă bucur, o să vezi c-o să te distrezi.

— Sper…

— Vreun băiat la orizont? mă întrebă plină de nădejde.

— Mmm, daa, este unul drăguţ de la cealaltă clasă, în seara asta o să mi-l prezinte.

— Îmi pare bine scumpa mea, trebuie să te distrezi la vârsta ta, stai mereu închisă în casă să înveţi şi să dansezi, e păcat că nu ieşi mai des.

— Ţie în schimb cum îţi e cu Paul? Totul e OK?

— În seara asta m-a invitat la cină la Boboli, trebuie să-mi spună ceva, să sperăm că e de bine, zise ridicând din umeri.

— De genul că-şi părăseşte nevasta pentru tine?

Ce naiba aveam? Eram posedată?

— O să mă fac că n-am sesizat ironia ta, răspunse întunecându-se.

Tocmai acum când lucrurile se aranjau, veneam eu cu gura mea mare să stric tot.

— Nu e nicio ironie, serios, spun că ar fi timpul, adică, după trei ani, să *normalizeze* situaţia. Dacă tot învăţasem un cuvânt nou, de ce să nu-l fi folosit.

— Da, dar e foarte greu şi frustrant… promiţi că n-o să te încurci niciodată cu un bărbat însurat?

— Promit!

Şi-aşa, mai rău de-atât…

Mersei în camera mea să mă prefac că mă pregătesc, York mă privea dubios în timp ce probam cele patru rochii decente pe care le aveam. Dacă ar fi ştiut cum să facă, şi-ar fi acoperit ochii cu lăbuţele.

Erau rochii pe care mi le cumpărase mama cu ocazia unor evenimente importante: Crăciunul la tatăl meu, serbarea anuală la universitatea unde preda, Pastele la prietena ei Betty şi prima întâlnire oficială cu un băiat.

Nu mă plăceam în fustă: aveam picioarele prea subţiri şi pulpele prea musculoase şi nimeni nu m-ar fi găsit atrăgătoare, cu atât mai puţin Patrick, cu care urma să stau în maşină timp de zece minute bune. Cincisprezece, dacă prindeam roşu la semafor.

La opt fix sună Nina şi o auzii sporovăind veselă cu mama.

În adâncul inimii mele ştiam că, dacă aş fi fost ca ea, mama s-ar fi simţit mult mai fericită.

Suspinând, coborâi scările.

— Uite-o! spuse Nina, ce frumoasă este! Părea sinceră.

— Eşti încântătoare, răspunse şi mama ţinându-i isonul, vrei eşarfa mea roşie de catifea? Se potriveşte.

O aduse repede din şifonier şi mi-o înfăşură în jurul gâtului.

Eram bucuroasă să port un lucru de-al ei, aveam să mă simt mai protejată în mijlocul acelui balamuc, dar acum inima nu-mi palpita din cauza neliniştii de a înfrunta petrecerea, ci din cauza faptului că în câteva secunde urma să îl văd pe Patrick.

O salutai pe mama şi ieşii cu Nina în noaptea geroasă, înfofolite în paltoane.

Îmi simţeam stomacul strâns într-un nod.

— Hei, ce frumoase sunteţi, o să frângeţi o grămadă

de inimi în seara asta! ne mimă prin semne de la fereastră.

Mda, exact ce aşteptam să mi se spună.

Nina se strecură pe bancheta din spate, iar eu rămăsei încremenită câteva secunde cu mâna pe mâner după care, în sfârşit, deschisei portiera.

Nu reuşii să mă uit la el nici măcar o dată, de frică să nu mă îmbujorez prea tare. Dar în timp ce mă luptam să-mi pun centura, mâna mea o atinse uşor pe a lui şi inima mea prostuţă şi îndrăgostită sări ca o minge.

El nici nu-şi dădu seama.

— La ce oră vin să vă iau? ne întrebă când ajunserăm în faţa enormei vile victoriene, cu coloanele şi porticul care dominau pajiştea invadată de atâtea maşini de lux încât părea un salon auto.

Nu voiam să cobor, voiam să rămân acolo la căldurică, împreună cu Patrick care îmi atinsese întâmplător mâna.

Şi voiam ca scena aceea să se repete la infinit.

Bine, şi cu alte detalii mai îndrăzneţe, cum ar fi că, tot din întâmplare, gurile noastre s-ar fi atins şi ele!

— Nu-ţi face griji Pat, ne aduce Thomas! zise Nina în timp ce scria un SMS.

— Thomas? Dar are carnet?

— Bineînţeles! Are şaptesprezece ani! răspunse ea ţâfnoasă.

— Ah, mă scuzi, de-a dreptul şaptesprezece ani, dar nu mi se pare o idee prea bună să vă întoarceţi cu el, dacă se îmbată?

— Imposibil, Thomas nu le are cu alcoolul!

— Cum vrei, dar dacă ai nevoie sună-mă, OK?

Am nevoie, am nevoie, am nevoie.

Ieşirăm din maşină şi ne pomenirăm deja la rând.

Patrick ne salută cu mâna, eu îi răspunsei cu un surâs distrat.

Bodyguardul uriaş de culoare cu casca la ureche stătea ameninţător în faţa uşii să controleze invitaţiile şi să-i alunge cu asprime pe cei care nu se aflau pe listă.

Coada era impresionantă, toată şcoala era acolo.

Ar fi trebuit să fiu entuziasmată, în schimb mă simţeam deja stresată.

De după ferestrele închise răzbătea muzica lui Lady Gaga dată la maxim.

Pentru o clipă mă întrebai dacă nu cumva era chiar ea în persoană.

Nimic mai probabil.

Eram amorţite şi încercam să ne încălzim sărind de pe un picior pe altul.

Fetele erau aproape toate pe jumătate goale, cu rochiţe microscopice sau fuste mini albe, fără dresuri şi cu sandale de plajă în picioare, iar unele beau şampanie direct din sticlă aşteptând să intre.

Băieţii erau îmbrăcaţi în smochinguri.

— Scuză-mă, Nina, e o petrecere cu temă sau doar întâmplător toţi sunt îmbrăcaţi în alb şi negru?

Mă privi derutată:

— Dumnezeule, oare n-au uitat să ne spună ceva?!

Întrebai o fată din rând care ne confirmă suspiciunile. Tema era căsătoria – alb pentru fete şi smoching negru pentru băieţi!

— Mmm, perfect! Sunt îmbrăcată în verde, n-o să mă lase să intru în vecii vecilor!

— Uite cum facem: având în vedere că eu sunt îmbrăcată în alb, intru, mă duc în baie, mă dezbrac şi îţi trimit hainele prin cineva.

— Las-o baltă, mi-a trecut deja cheful şi nici nu vreau să le văd pe ticăloasele alea două! Facem aşa: tu îl suni pe Patrick şi îl rogi să vină să mă ia.

Adoram ipoteza asta.

— Nu, nu şi nu, e vina mea, trebuia să mă informez mai bine, o să găsesc o soluţie. Cum am putut să fiu aşa cretină?

— Eşti îndrăgostită, e normal. îi ciufulii părul.

Îmi luă mâinile îngheţate într-ale sale.

— Ştii că sunt îndrăgostită de-adevăratelea? zise privindu-mă serioasă cu ochii ei mari larg deschişi.

Dacă n-aş şti cum e…

— Sunteţi frumoşi împreună.

— O spui sincer? Ştii că… ne-am hotărât s-o facem? îmi destăinui entuziasmată.

— Oh! Serios? Şi când? Unde? Adică…

Eram şocată.

Ştiam că trebuia să mă bucur pentru ea, în schimb eram iritată şi îngrijorată pentru mine.

Dacă ea făcea dragoste cu iubitul ei, ar fi trăit cea mai importantă experienţă din viaţă, s-ar fi schimbat şi dintr-odată ar fi devenit adultă, iar eu m-aş fi simţit şi mai exclusă.

— În noaptea asta! zise îmbrăţişându-mă cu putere, de-aia nu voiam să vină Patrick să ne ia!

— Cum în noaptea asta? De ce atâta grabă? V-a prezis cumva o ghicitoare că muriţi mâine?

Era agitată, nu-i stătea în fire, de felul ei era cumpătată şi liniştită, cu siguranţă o zorise Thomas.

Râse, în ciuda feţei mele fioroase.

— Mergem la el acasă, ai lui sunt plecaţi, apoi ne întoarcem să te luăm.

— N-ai zis că n-o să mă laşi singură nicio clipă?

— Am încredere în tine şi ştiu că te vei distra şi vei lega prietenii, zise ca şi cum aş fi fost un câine pe care urma să-l abandoneze la pensiune toată vara.

În timp ce căutam motive valide să-i contest ideea stupidă, sosiră Thomas şi Carl.

Cari era destul de drăguţ, atât de slab încât blugii închişi la culoare îi alunecau pe şolduri. Cu breton lung, ochi negri ca smoala şi un nas important, avea aerul ăla uşor ticălos care în general plăcea colegelor mele. Eu, în schimb, tocmai pentru că eram deja ticăloasă, eram atrasă numai de lucrurile luminoase, ca un fluture de noapte.

Nina îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui Thomas şi îl sărută zgomotos pe buze, iar acel sunet mă deranjă de parcă aş fi auzit nişte zgârieturi pe tablă.

Observai că Thomas îşi trece repede o mână peste buze pentru a şterge eventualele urme de ruj.

Îl ţineam sub observaţie şi îl uram.

Cari, căruia cu siguranţă îi fusese făcută o spălare de creier, se prezentă strângându-mi mâna cu entuziasm.

— Bună, eu sunt Carl, spuse zâmbind.

— Îmi pare bine de cunoştinţă. Mia.

— Nina mi-a vorbit mult despre tine, adăugă continuând să zâmbească.

— Ţi-a spus şi că mă droghez cu crack şi cresc lăcuste?

Rămase interzis pentru o clipă, apoi izbucni în râs.

— Nu, cred că a uitat, dar mi-a spus că ai un simţ al umorului grozav!

Ridicai din umeri.

— Văd că nici pe tine nu te-au anunţat de tema serii, spusei arătând spre hanoracul mov şi bascheţi.

— Nu, le-a scăpat detaliul.

Zâmbii, până la urmă era simpatic.

În timp ce înaintam, îi vedeam cu coada ochiului pe Nina şi Thomas care nu se mai opreau din îmbrăţişări şi şoapte la ureche.

Hei, fata pe care vânătorul ăla de virgine încerca s-o ademenească era prietena mea cea mai bună!

— Aşadar… studiezi baletul, mă întrebă Carl

încercând să spargă gheaţa.

— Da, răspunsei uitându-mă la picioarele mele crăcănate.

— E adevărat ce se spune despre balerine?

— Că sunt nimfomane? răspunsei în defensivă.

— Că sunt foarte atente la dietă voiam să spun.

Mă purtam îngrozitor, ştirea aceea mă iritase cu adevărat, dar nu puteam să-l tratez pe Carl ca pe un reprezentant de aspiratoare enervant şi, în definitiv, Nina era liberă să facă ce voia.

În sfârşit ajunserăm în faţa bodyguardului uriaş care ne măsură din cap până-n picioare.

— Voi doi nu sunteţi îmbrăcaţi conform temei, hotărî el.

— Te înşeli, răspunse Carl, noi suntem îmbrăcaţi ca martori ai miresei, vezi? Ceva vechi, ceva nou, ceva albastru şi ceva împrumutat, spuse arătând în ordine bodyguardul, pe mine, mâinile sale şi cheile de la maşina tatălui său.

Omul mormăi ceva în slang şi ne făcu semn să ieşim din rând, în timp ce îi invită pe Nina şi Thomas să intre.

— Nu intru dacă nu intră şi prietena mea, se revoltă Nina.

— Ba nu, du-te, du-te, noi o să ne simţim de minune, o liniştii cu un surâs, arătând spre Carl.

— Da, voi duceţi-vă, distraţi-vă, noi rămânem aici afară, sau eventual o să mergem undeva să mâncăm un hamburger, continuă Carl.

Nina părea pierdută, dar Thomas îi puse un braţ în jurul umerilor şi întorcându-se spre noi doi zise:

— Hai, n-are sens să rămânem afară, nu? Dăm o raită şi ne găsim mai târziu aici.

Da, cum să nu, şi eu sunt Harry Potter.

Cari mă luă de mânecă şi mă trase din rând, Nina îmi

făcu semn cu mâna şi o clipă mai târziu fu înghiţită de mulţime.

Frigul era insuportabil, nu-mi mai simţeam picioarele.

Cari mă însoţi la maşina lui, câteva străzi mai încolo.

Urcarăm în vechiul Golf rablagit şi dădu drumul la căldură.

Nu eram liniştită, trebuia s-o supraveghez pe Nina.

— Îţi mărturisesc că nu-mi pare rău că n-am intrat, zise.

— Nici mie, nu mă distrez niciodată la petreceri, întotdeauna am impresia că privesc un acvariu de peşti care se agită la maxim.

— Păi nu-i chiar aşa de greu să te distrezi la petrecerile astea, e de ajuns să te îmbuibi cu Red Bull şi vodcă şi să înghiţi vreo două pastile şi ia să vezi cum intri în *moodl*

— Vrei să zici că se droghează toţi ca nişte apucaţi?

— Nici nu poţi să-ţi imaginezi ce reuşesc să-şi bage pe nas!

— Ca să vezi, ce trist! Şi eu care credeam că sunt cu toţii extrem de dotaţi în PR.

— Oh, nu, se ajută mult, crede-mă, şi asta tocmai pentru că aproape toţi sunt timizi şi speriaţi.

— Cine nu e… suspinai.

— Tu. Nu mi se pare că eşti speriată de ceilalţi.

— Eu? Eu sunt terorizată! întotdeauna am impresia că cei din jur fac totul mai bine decât mine.

Mă întrebam de ce-i povestesc viaţa mea.

— Poate că aşa e, dar pari o tipă care ştie ce are de făcut, o tipă dură cu alte cuvinte.

Era pentru prima oară când cineva îmi spunea „dură”, fără să mai adauge ceva răutăcios.

Până la urmă Carl ăsta nu era aşa rău.

Am petrecut o seară tare plăcută râzând şi glumind, mâncând cartofi prăjiţi şi aripioare de pui într-un *drive* în

Nu-mi dădusem seama că trecuse de ora două şi, când m-am uitat la ceas, mă cuprinse neliniştea.

Dar nu am apucat să fac nimic că deodată mi-a sunat mobilul.

Am răspuns instinctiv aşteptându-mă să aud vocea Ninei.

Dar când am auzit că de partea cealaltă se afla Patrick, a fost cât pe ce să fac infarct.

— Bună, Mia, scuze de deranj, am încercat s-o sun pe Nina, dar are telefonul închis şi, având în vedere că e destul de târziu, eram îngrijorat… sunteţi bine? Aveţi nevoie de un drum cu maşina? mă întrebă pe un ton neliniştit.

Nu reuşeam să-i răspund, dragostea mea pentru el mă sufoca la propriu.

N-am nevoie de un afurisit de drum cu maşina, am nevoie de tine.

Îmi dresei vocea şi îi răspunsei aproape plictisită:

— Ah, tu erai. Da, telefonul Ninei n-are semnal, dar nu-ţi face griji, peste puţin timp ne întoarcem!

— Ah, bine. îmi închipuiam. Scuză-mă dacă te-am deranjat. Mi-o dai te rog la telefon?

La naiba, nu puteam să-i imit vocea şi să-i spun: te implor, deranjează-mă în fiecare zi din viaţa ta!

— Acum e în baie! minţii, cum se întoarce îi zic să te sune, e un balamuc teribil aici!

— OK, Mia, dar să mă sune, aşa mă bag liniştit în pat.

Sigur, bagă-te liniştit în pat.

Aş vrea să fiu şi eu în patul tău.

— Totuşi, ce ciudat… continuă, e deosebit de silenţioasă petrecerea voastră!

Dumnezeule!

— E mobilul meu, e un model nou, are o funcţie… un silenţiator… bâlbâii eu.

Ce naiba spuneam acolo? Vorbeam cu un *marine* care m-ar fi detectat imediat cu satelitul şi m-ar fi trimis în arest.

— Funcţionează foarte bine Mia, după aia să-mi spui ce model e să mi-l cumpăr şi eu! Distrează-te şi nu uita să-i spui Ninei să mă sune!

— Nu, nu, cum să uit, îi zic să te sune numaidecât, stai liniştit!

Aş fi vrut să mor în momentul ăla.

Nu ştiam unde e Nina, îl minţisem pe bărbatul vieţii mele în cea mai lungă conversaţie pe care o avusesem vreodată cu el şi nu ştiam cum să ies din încurcătură, fără ca el să cheme trupele speciale.

— Scuză-mă că te întreb, ai vorbit cu preşedintele Statelor Unite? mă chestionă Carl, de care uitasem complet.

— Cu cine?

— Nu, întrebam aşa, fiindcă ai devenit serioasă şi încurcată, de parcă ai fost prinsă furând.

Mă uitai la el cum te uiţi la un motan care-şi aprinde o ţigară şi apoi, cu maximă naturaleţe, zisei:

— Era tatăl Ninei, nu reuşeşte s-o contacteze şi m-a sunat pe mine.

— Ah, scuze, atunci îmi imaginez stânjeneala, vrei să mergem s-o căutăm?

— Da, hai, e aproape trei.

Coborârăm din maşină, părea că o să ningă, şi pornirăm spre vilă.

Pe drum întâlnirăm grupuleţe de tineri, aproape toate feţele cunoscute. Unii se prăbuşiseră pe pajişte şi câteva fete bete cântau cu voce tare fără să se sinchisească de ger.

Nici urmă de Nina pe-afară.

— Trebuie să intrăm, zise Carl.

Încuviinţai.

Bodyguardul cel uriaş era tot acolo în faţă la intrare.

Carl se propti în faţa lui.

— Putem intra? întrebă.

— Nu sunteţi în temă cu petrecerea, răspunse fără să-l privească, fiind mai ocupat să asculte ce i se spunea în cască.

— Ai dreptate prietene, dar vezi tu, eu sunt de la anti droguri, iar colega mea e consilier psihologic, eşti liber să nu crezi, şi mâine o să apari în *Daily Mail*.

Ne măsură de sus până jos, apoi ridică din umeri şi ne lăsă să intrăm.

Înăuntru ar fi fost întuneric beznă dacă n-ar fi fost globul de oglinzi şi câteva neoane.

Bibi şi Dell stăteau pe genunchii a doi tipi care parcă coborâseră din *Vogue*.

Pe fundal se auzea o piesă a lui Cheryl Cole.

Era plin de cupluri care se sărutau cu înflăcărare pe scaune.

Niciunul dintre ele nu erau Nina şi Thomas.

Încercarăm să-i sunăm pe mobil, dar fără rezultat.

Îmi era teamă că mă va suna Patrick şi n-aş fi ştiut să-l mint. îmi închisei mobilul.

Simţii că mor.

Nici urmă de ei.

Îl rugai pe Carl să mă ducă acasă.

— Unde-or fi? se întrebă.

— Cred că acasă la Thomas, dar noi ce putem face, ne aşezăm afară la pândă? Sunt adulţi şi ştiu ce fac, cel puţin aşa sper şi n-avem niciun drept să le stricăm prima noapte.

Mă căii pe loc de ce zisesem.

— Ah… tu zici că ei… în noaptea asta… întrebă zâmbind.

— Nu ştiu, zic şi eu aşa, de ce nu…

Zâmbi maliţios şi urcă în maşină.

Trebuia să înţeleg că prietena mea avea dreptul să decidă ce face cu viaţa ei, dar cine eram eu s-o chem la ordine sau s-o trag de urechi?

Ajunserăm în faţa casei mele după ce tăcurăm mai tot drumul.

Era trecut de trei şi jumătate.

— Mulţumesc pentru companie Mia, n-aş fi crezut că o să mă simt aşa de bine.

— Mă iei peste picior? întrebai bănuitoare.

— Nu, vorbesc serios, mă aşteptam să stau într-un colţ, sorbind o bere caldă dintr-un pahar de hârtie şi, în schimb, tu m-ai făcut să petrec o seară minunată. Pot să te mai văd? Poate mergem la cinema împreună, propuse plin de entuziasm.

Nu reuşeam să mi-l scot din cap pe Patrick care încerca să mă sune, alertând apoi probabil Serviciul de Poliţie Metropolitană, în timp ce Nina petrecea cea mai romantică noapte din viaţa ei rostogolindu-se pe o blană de urs cu Thomas.

— OK, sună-mă, ne putem vedea în timpul săptămânii, poate la o pizza.

— Voi balerinele mâncaţi pizza? întrebă amuzat.

— Numai coaja! răspunsei.

Râse şi aşteptă să intru în casă înainte să plece.

Urcai cu grijă scările acoperite cu mochetă care scârţâiau ca un vapor vechi şi trecui prin faţa camerei mamei mele.

Mă apropiai de uşă şi îi şoptii că mă întorsesem.

Aşteptai.

Se auzi cum tuşeşte şi îşi suflă nasul.

— Te-ai întors, Mia? E totul OK? Du-te la culcare că e târziu.

Dar nu reuşi să mă păcălească. Plângea în hohote de cine ştie câte ore. Intrai în camera mea şi îmi deschisei mobilul.

Aveam trei apeluri de la Patrick şi unul de la Nina.

O sunai imediat.

— Unde eşti?

Suspina.

— Vino să mă iei te rog, mă imploră.

— Sigur că vin, fir-ar să fie, unde eşti?

— Acasă la Thomas, pe Hunter's Street.

Nu aveam îndoieli că locuia pe strada aia.

Coborâi scările în linişte, mă dusei în garaj, mă urcai pe bicicletă şi începui să pedalez ca şi cum ziua de mâine n-ar fi existat.

Prietena mea suferea, mama suferea şi eu aş fi vrut să le salvez, dar aveam numai şaisprezece ani şi nicio putere.

Ajunsei în faţa casei lui Thomas în aproximativ zece minute şi o găsii afară, singură, cu dinţii clănţănindu-i, machiajul întins şi părul ciufulit.

— Nina. Ce s-a întâmplat? o întrebai cuprinsă de panică.

— N-a fost cum am sperat… încercă să glumească, dar se vedea că suferă.

— Hai, urcă, mergem la mine acasă, fratele tău m-a sunat de nu ştiu câte ori, i-am zis că suntem împreună, apoi mi-am închis telefonul, mi-era frică să nu trimită Forţele Aeriene după noi.

— Ai făcut bine, am văzut şi eu că m-a sunat. I-am trimis un mesaj în care i-am spus că dorm la tine.

Ne privirăm adânc, eram atât de apropiate încât nu aveam nevoie să mai adăugăm nimic.

Thomas nu se purtase ca un gentleman, o rănise pe prietena mea, cea mai bună fiinţă din lume, şi chiar dacă ea n-o ştia încă, el avea să plătească scump pentru asta.

Pedalai încet spre casă, cu Nina aşezată pe cadru, fără să scoatem o vorbă.

Odată ajunse acasă, ne băgarăm în patul meu şi ne ghemuirăm una lângă alta, protejate de căldura liniştitoare a plăpumii.

— Stai liniştită, îi spusei, am eu grijă.

CAPITOLUL 4

Am dormit îmbrăţişate fără curajul de a ne spune vreun cuvânt.

Ca şi cum ne-ar fi fost frică să nu ne fărâmiţăm copilăria, pomenindu-ne că avem de înfruntat, pe nepregătite, o adolescenţă mai mare decât noi.

O simţeam suferind în braţele mele, dar nu puteam să-i iau durerea, aveam deja partea mea de iubire neîmpărtăşită cu care să dau piept.

M-am trezit la şapte şi am trecut cu grijă peste Nina care dormea profund.

Am coborât în bucătărie unde am găsit-o pe mama care se certa cu fierbătorul defect.

— Ai probleme, mamă? Dacă vrei, iau o bâtă de baseball şi-l terminăm.

Se întoarse, surprinsă să mă vadă, şi începu să râdă împotriva voinţei sale.

— Nina e sus, doarme.

— Ah, n-am auzit-o când a venit. Cum a fost la petrecere?

— Erau toţi beţi sau drogaţi.

— Ca să vezi… ce mai tineret! comentă. Eu mă întorc în jur de şase seara, tu te duci la repetiţie la Claire?

— Da…

Ne învârteam în jurul subiectului principal: Paul.

Hotărâi să înfrunt problema.

— Cum a fost cina de aseară?

Se întoarse spre fierbător şi începu iar să plângă.

— Mamă… te rog…

— Mi-a zis că vrea să divorţeze şi să rămână cu mine, dar soţia lui l-a ameninţat că n-o să-şi mai vadă niciodată fiicele.

Începu să plângă cu sughiţuri.

Mă apropiai s-o îmbrăţişez, dar se dădu la o parte.

— Sunt bine, îmi zise, stai liniştită, sunt bine, nu-i nimic, îmi trece.

Schiţă un zâmbet forţat şi îşi şterse ochii cu mâinile.

— Vezi că sunt biscuiţi şi marmeladă în frigider, faceţi-vă şi două ouă că sunteţi numai piele şi os!

Îmi frângea inima.

Aş fi vrut să-i iau la ciomăgeală pe toţi bărbaţii care o făcuseră să sufere şi o amăgiseră cu promisiuni false, numai ca să profite de buna ei credinţă.

Îi uram din toate puterile mele.

Îi uram pe toţi din lumea asta care purtau numele de Giles, Paul şi Thomas.

Se întoarse şi îşi şterse din nou ochii:

— Scuză-mă, n-ar trebui să mă vezi în starea asta, zise îndreptându-se spre uşa de la intrare.

Îşi aranjă părul în oglindă, îşi puse paltonul şi ieşi.

Rămăsei singură în bucătărie, îngrijorată pentru ea şi pentru ceea ce urma să-mi spună Nina când se trezea.

Dădui drumul la televizor şi, aşezată pe scaun cu picioarele pe masă, începui să o aştept pe prietena mea.

După multe ceşti de cafea o auzii coborând.

Îşi făcu apariţia în pragul bucătăriei ca o fantomă, cu părul desfăcut, bluza prea lungă şi în şosete.

Doream să fac tot ce-mi stătea în putere ca să se simtă în largul ei.

— Bună dimineaţa şi bine te-ai trezit! Bucătarul-şef recomandă: toast franţuzesc, marmeladă de portocale şi, dacă ai chef de colesterol, ouă cu şuncă!

— Nu mi-e foame, Mia, mulţumesc, îmi ajunge un ceai.

— Un ceai la masa numărul opt e pe drum! încercai să minimalizez gravitatea situaţiei.

Dar e imposibil să minimalizezi o tragedie în desfăşurare.

Se aşeză pe scaun şi îmi zâmbi melancolică.

Mă apropiai de ea şi o mângâiai pe păr.

— A fost aşa rău?

Zâmbi şi ridică din umeri.

— Nu cred că putea fi mai rău de-atât, răspunse amestecând cu linguriţa în cană.

Nu puteam s-o bat pe umăr şi să-i spun că vor mai fi şi alte prime dăţi, din păcate aia era singura etapă din viaţă care nu prevedea repetări.

Dar trebuia să existe o modalitate ca să-i ridic moralul.

Oftă şi începu să-mi povestească:

— Ne-am dus la el acasă, el băuse puţin.

— Păi n-ai spus că nu le are cu băutura? sării eu de pe scaun.

— Nu, nu e aşa, l-am minţit pe fratele meu, dacă la asta te referi.

Făcui o grimasă de dezaprobare, ca o măicuţă care vede trecând o fată în fustă mini.

— Ce altceva mai ai de mărturisit, surioară? zisei punându-i o mână pe cap.

Îi veni să râdă. Era semn bun.

— Îţi aminteşti cum îmi imaginam că o să fie, nu? Totul numai suspine, lumânări şi petale de trandafiri.

— Bineînţeles.

— Dar în ultima vreme el începuse să insiste că vrea s-o facă şi că nu mai poate să aştepte.

— Asta îmi aduce aminte de un documentar despre babuini pe care l-am văzut acum câteva zile, imediat ce văd o femelă se urcă pe ea numaidecât aşa cum e, fără nici măcar să se prezinte sau să-i dăruiască flori.

— Mia!

— Scuze… dar chiar ar trebui să vezi documentarul ăla, e… Gata am tăcut!

— Am intrat în casă şi el m-a dus la etaj, şi până aici era aproximativ cum îmi imaginasem cu Robert Pattinson… dar odată ajunşi în camera alor săi…

Ajungând la partea dramatică, citii în ochii ei durerea amintirii.

— …M-a împins pe pat şi s-a întins peste mine.

O parte din mine nu mai dorea să asculte, dar alta voia să aibă un motiv bun ca să-l ia pe Thomas la şuturi în fund.

— Vrei să spui că a fost violent? întrebai alarmată.

— Violent nu, dar a fost ticălos, asta da.

— Ăsta e primul lucru înţelept pe care te aud că-l zici de câteva zile încoace.

— Nici măcar nu s-a dezbrăcat, a făcut… mă rog, ai înţeles… ce trebuia să facă şi după aia s-a întins lângă mine.

— Ce ticălos! exclamai. Să nu-mi zici că te-a mai şi întrebat „Ţi-a plăcut?”

— Ba da! Jur că m-a întrebat!

— Nemernicul! Spune-mi că i-ai zis „nu”!

— I-am zis că da…

— Vai, Nina! Măcar să-ţi fi oferit satisfacţia să-l faci să se simtă un ratat… Aşezai ceaşca cu prea mult elan şi vărsai ceaiul pe masă.

— Dar el la asta se aştepta, se smiorcăi.

— „Dar el la asta se aştepta”! o imitai. Aşa, şi? S-a purtat ca un netrebnic şi tu nici măcar nu i-ai atras atenţia? Eşti de-a dreptul generoasă, Nina!

— Nu te supăra şi tu pe mine.

— Cum să mă supăr pe tine, sunt furioasă până la cer pe ăla! şi după aia ce-a făcut, şi-a actualizat statusul pe Facebook?

— Am coborât în bucătărie, şi-a aprins o ţigară şi m-a întrebat dacă vreau un sandviş cu brânză.

— Nu putem spune că nu s-a interesat de tine!

— Atunci am spus că doresc să chem un taxi şi te-am sunat pe tine.

— Şi el nici măcar nu s-a oferit să te însoţească?

— Părea că tot interesul pe care mi-l arătase s-a pierdut în neant după ce s-a culcat cu mine.

O lacrimă i se prelinse pe obraz.

Dumnezeule ce mă mai mâncau palmele.

Era absurd, ăla era un lucru care mi s-ar fi putut întâmpla mie, care aveam o familie dezmembrată şi niciun pic de încredere în bărbaţi, nu ei care trăise toată viaţa înconjurată de iubiri sănătoase şi autentice, împreună cu părinţii ei care erau îndrăgostiţi după treizeci de ani ca-n prima zi.

Lumea era cu adevărat un loc cinic.

— Bine, să vedem partea pozitivă a lucrurilor… spusei căutând cu disperare una… în primul rând am înţeles de ce se spune că *prima oară nu se uită niciodată*, în al doilea rând ar trebui să te consideri norocoasă că nu ţi-a dizolvat droguri în pahar şi, în ultimul rând, având în vedere că mai rău de-atât nu se putea, data viitoare va fi o a doua noapte minunată! încheiai mândră de concluziile mele.

Nina surâse puţin mai dispusă.

Habar n-aveam cum întâmpina ea greutăţile, din

moment ce nu avusese niciodată parte de ele.

În privinţa asta mă simţeam o privilegiată: de când venisem pe lume, colecţionasem aşa o cantitate de experienţe negative încât nu mă mai temeam de nimic.

Ne-am ridicat şi am mers pe canapea să ne uităm la televizor înfăşurate într-o pătură, după care am mâncat unt de arahide întins pe pâine, în timp ce York lingea firimiturile care cădeau pe jos.

Era plăcut să stăm acasă dimineaţa, ca pe vremea când eram mici, fără griji şi responsabilităţi.

Încă nu ştiam că îmi voi aminti de acel moment pentru tot restul vieţii mele.

După repetiţiile cu Claire am mers să cumpăr cele necesare ca să gătesc pentru mama.

Am luat de asemenea o sticlă de vin şi un desert.

Voiam ca, întorcându-se acasă, să simtă puţină căldură umană şi o atmosferă de familie chiar dacă era ciungă.

Am pregătit mâncare de roşii, care îi plăcea mult tatălui meu şi pe care ea ne-o făcea des în perioada de început când ne mutaserăm în Leicester, căci mai târziu renunţase să-şi mai bată capul să găsească produsele potrivite şi se adaptase bucătăriei locale.

Astfel, de la o zi la alta, mâncarea de fasole a fost înlocuită de o conservă de fasole Heinz şi sosul *ragu* făcut în casă a devenit un sos *alia bolognese* de la Knorr.

Când se întoarse acasă, o auzii urcând scările direct la etaj.

Alergai imediat s-o opresc, pentru că n-aş fi suportat s-o mai aud plângând încă o noapte în camera ei.

Ziua aia parcă nu se mai sfârşea.

Aş fi preferat o lucrare neaşteptată la chimie şi patru ore de repetiţii cu Claire care mă lovea peste picioare, decât lacrimile mamei mele şi ale celei mai bune prietene,

totul doar din cauza a doi idioţi egoişti şi imaturi.

Cel puţin iubirea mea imaginară îmi permitea să nu sufăr şi, în acelaşi timp, să mă bucur de toate fanteziile pe care le doream, fără să fiu rănită.

Alergai pe scări în sus, depăşind-o, apoi o luai uşor de mâini şi o însoţii jos.

Se lăsă condusă ca un copil.

— Ţi-am pregătit o mâncare de roşii spectaculoasă, o să vezi c-o să-ţi lingi degetele…

Zâmbi.

— Nu mi-e foame Mia, mă doare capul şi aş vrea să mă bag în pat.

— Nu se merge la culcare pe stomacul gol, mereu mi-ai zis asta, îi răspunsei în timp ce o ajutam să-şi dea jos paltonul, şi apoi n-o să-mi spui că refuzi un pahar bun de vin roşu, nu?

— Ai cumpărat şi vin?

— Bineînţeles, o cină care se respectă merită un vin bun.

— Şi ce-ar trebui să sărbătorim? întrebă cu amărăciune.

— Avem un milion de lucruri de sărbătorit mamă! o mustrai. Mai întâi de toate eu, tu şi cu York suntem împreună şi avem o sănătate înfloritoare, lucru care nu trebuie subestimat… apoi doamna Fancher nu s-a arătat azi şi diseară e *X Factor*, la care o să ne uităm tolănite pe canapea, mâncând din tortul de ciocolată pe care l-am cumpărat special pentru tine.

Eram sătulă de canapeaua aia, acolo petrecusem toată ziua consolând-o pe Nina, iar acum urma să petrec toată noaptea consolând-o pe mama.

Luasem în considerare şi ipoteza de a-i da foc.

Mama simulă un strop de entuziasm şi mă urmă în bucătărie, unde mâncarea de roşii se ardea.

Am mâncat direct din cratiţă, răzuind fundul carbonizat şi vorbind despre una şi alta, evitând cu grijă subiectul Paul.

Mama a băut trei sferturi din sticlă, şi măcar asta o făcu să se mai relaxeze puţin.

Am adormit îmbrăţişate pe canapea.

În sfârşit, ziua aia de rahat se terminase.

Luni dimineaţă, când îmi legam bicicleta cu lacătul în faţa şcolii, văzui în depărtare o figură deranjant de familiară coborând din maşină, şi furia care abia se potolise începu iar să-mi circule prin vene.

— Hei, tu, ticălosule! urlai fără să-mi pese de cine mă auzea.

Thomas se întoarse, aproape conştient că insulta îi era adresată lui.

Mă privi, uimit, încercând să înţeleagă dacă era cineva supărat pe el.

— Da, cu tine vorbesc ticălosule, am ceva să-ţi spun. Şi fără să mă gândesc începui să alerg cu toate puterile până când mă apropiai suficient cât să-l plachez ca un jucător de rugbi.

Văzută din afară, scena era mai degrabă comică: păream o furnică care încerca să atace un elefant.

Căzu la pământ, şi eu mă prăbuşii peste el, fiind atât de surprins încât nu reacţionă imediat.

Îl înşfăcai de gulerul gecii şi-i urlai la un centimetru de faţa infamă:

— Ascultă-mă bine, netrebnic ce eşti, cei ca tine, care nu au respect pentru femei, ar trebui castraţi la naştere.

— Ce te-a apucat? Ai luat-o razna? M-ai murdărit tot, cretină ce eşti!

Mă împinse în lături cu putere şi mă rostogolii pe jos. Aveam adrenalina la cote maxime, nu aveam de gând să-l las să scape aşa uşor.

— Poate nu m-am făcut înţeleasă! continuai împingându-l din nou la pământ şi aşezându-mă pe stomacul lui, tu nu eşti vrednic nici să-i legi şireturile Ninei, ticălos ordinar! Ai profitat ca să te culci cu ea şi să mai bifezi o aventură pe puţa ta minusculă, aş vrea să te ucid pentru ce-ai făcut, dar din păcate există o lege care interzice lucrul ăsta, de aceea îţi jur c-o să te fac să regreţi că ai rănit-o!

Îmi ieşisem din minţi de furie, l-aş fi putut ucide cu adevărat cu mâinile mele, şi astfel lumea ar fi devenit un loc mai bun.

Instinctul de conservare îl făcu să înţeleagă că nu glumeam, că eram isterică şi de necontrolat şi, chiar dacă cântăream cu puţin peste patruzeci de kilograme, eram aşa un pachet de nervi încât aş fi putut ridica o betonieră.

Mă ţintui cu privirea şocată şi într-o fracţiune de secundă mă apucă de gât şi mă azvârli cu violenţă la pământ, lăsându-mă fără suflare şi cu o mare zgârietură de-a lungul gâtului.

Era de-a dreptul un ticălos înnăscut.

Un mister cum reuşise Nina să se îndrăgostească tocmai de el.

Se ridică şi îşi scutură pantalonii.

— Să dea naiba, m-am pătat de iarbă! Iar tu eşti bolnavă, eşti o vacă bolnavă, du-te să te tratezi! urlă cu dispreţ.

Auzindu-l că mă numeşte „vacă” mi se urcă tot sângele la cap.

Luai din geantă unul dintre pantofii mei de balet cu vârful de gips şi îl lovii cu el peste faţă cu toată puterea pe care o mai aveam.

Nasul începu să-i sângereze din abundenţă.

Îl privii nemişcată în timp ce urla acoperindu-şi faţa cu mâinile.

Putea să mă nimicească în bătaie dacă voia, şi poate c-ar fi făcut-o, căci nu erau alţi martori în afară de o doamnă care se deplasa cu ajutorul unui cadru.

— Te denunţ la poliţie! Ticăloasă blestemată, te distrug! strigă apropiindu-se periculos.

Tot nu înţelesese încă, idiotul.

Îi întorsei o privire plină de ură, strângând cu precauţie pantoful de balet în mâna dreaptă.

— Tu denunţă-mă… îi zisei cu tot calmul din lume, şi-o să te trezeşti cu acuzaţia de molestare sexuală asupra unei minore. Ce mai zici acum, nemernicule?

Mă privi cu o scăpărare feroce în ochi, făcu stânga-mprejur şi plecă înjurând.

Încărcătura de adrenalină mă părăsi brusc şi începui să tremur din cauza şocului.

Căzui în genunchi şi izbucnii în plâns.

Thomas povesti că s-a lovit de un stâlp, dar eu tot am ajuns în biroul directoarei.

Cineva spusese că m-a auzit strigând obscenităţi.

Am bănuit-o pe doamna cu cadrul.

Am scăpat cu altă admonestare scrisă. La următoarea aş fi pierdut categoric anul.

În compensaţie, devenii un fel de celebritate şi când treceam pe coridoare mă priveau toţi cu admiraţie şi respect reînnoit.

Până şi Bibi şi Dell începuseră să mă salute. Poate se gândeau să mă angajeze pe post de gardă de corp.

Se răspândiseră diferite versiuni ale întâmplării: că îl bătusem pe Thomas fiindcă îmi tăiase drumul, pentru că vorbise urât despre italieni şi pentru că spunea că Mac-urile sunt mai bune decât PC-urile.

Şi în fiecare versiune îl lovisem cu un obiect diferit.

Ce mi-a dat cea mai mare satisfacţie a fost să descopăr că îndeplinisem dorinţa multora.

Nu i-am spus nimic mamei ca să nu înrăutăţesc lucrurile.

Câteva zile mai târziu, în timp ce luam o gustare aşezată singură într-o bancă din fundul clasei, îşi făcu apariţia Carl.

Nu-l mai văzusem din seara petrecerii.

— Bună, Mia, mă salută un pic încurcat.

Aveam gura plină şi, ridicându-mi brusc capul, fu cât pe ce să mă asfixiez.

— Acum am efectul ăsta asupra ta?

— Nu, nu… mă sufoc mereu când mă salută cineva!

Râse.

— Acum, că ai devenit o legendă, bănuiesc că e coadă pentru a se putea vorbi cu tine.

— Da, după cum vezi a trebuit să mă folosesc de un baston ca să pot mânca în linişte, mă săturasem să tot semnez autografel

Se aşează lângă mine.

— Eşti sigur că poţi vorbi cu mine? Thomas n-o să te mai salute.

— Nu mai vorbesc cu Thomas.

— Serios? Cum aşa, şi pe tine te-a sedus şi apoi te-a abandonat?

— S-a purtat ca un ticălos şi i-am atras atenţia, el nu a apreciat gestul şi mi-a zis că puteam să mă duc la dracu’ …

— E monoton prietenul tău…

Am rămas în tăcere o clipă, apoi am izbucnit în râs.

Îmi plăcea să vorbesc cu Carl, mă simţeam în largul meu cu el şi nu trebuia să mă prefac că sunt ceea ce nu eram. Era relaxant.

— Auzi, Mia… începu, mai ai chef să ieşim la o pizza într-una dintre serile astea?

Stomacul mi se strânse involuntar.

Ce era asta? O invitaţie din partea unui prieten sau îmi făcea avansuri?

De fapt, pe cine încercam să păcălesc? Normal că-mi făcea avansuri, până şi un orb şi-ar fi dat seama.

Dar eu îl iubeam pe Patrick, inima mea era complet ocupată de el şi nu rămânea (şi n-ar fi rămas niciodată) loc pentru altcineva.

Chiar dacă era absurd, iraţional şi nebunesc, eram fidelă acelui sentiment cu sens unic.

Să fi acceptat acea invitaţie ar fi însemnat să-l amăgesc pe Carl şi să-l înşel pe Patrick.

— Nu ştiu... săptămâna asta sunt foarte ocupată cu repetiţiile... răspunsei nu prea convinsă, şi apoi dacă nu mă pun pe învăţat, cu purtarea pe care o am, pot să-mi iau gândul de la examen şi... viaţa mea va fi o lungă şi frustrantă coadă pe la birourile de plasare a forţei de muncă, unde voi avea de ales între a spăla wc-urile din gară sau a distribui fluturaşi pentru câte un fast-food.

Mă privi întrebător.

— Ţi se pare că sunt prost cumva?

— Nu, de ce?

— Pentru că te întreb doar dacă vrei să ieşim să mâncăm o pizza, nu să te culci cu mine.

Îl privii mirată şi un pic stânjenită.

Într-adevăr era doar o pizza, nu o căsătorie aranjată.

— Vezi tu, Cari, sunt o fată de modă veche, de unde ştiu eu că după pizza n-o să mă răpeşti şi o să mă duci la castelul tău?

— Poţi oricând să mă ataci cu lovituri de balerini...

Am stabilit pentru a doua zi la şapte seara, urma să vină el să mă ia de acasă cu maşina.

Între timp Nina încerca să-şi regăsească obişnuita veselie, dar era ca şi cum o umbră îi acoperea zâmbetul şi, din păcate, acea umbră era oglinda întâmplării care o

schimbase, poate pentru totdeauna.

Aş fi vrut ca Patrick să ştie, aşa l-ar fi putut snopi în bătaie.

Dar nimic nu putea să-l împiedice pe Thomas să se poarte în continuare ca un ticălos şi, în definitiv, singurul mod de a te apăra de tipii ca el era să stai la distanţă.

Ar fi fost frumos dacă s-ar fi inventat un antivirus care să-i bage în carantină imediat cum se apropiau sau un produs cu care să te ungi şi care să te facă imun la complimentele lor.

L-aş fi dăruit imediat mamei mele şi prietenelor sale.

Ar fi fost invenţia secolului.

Când ajunsei la Claire la oră observai că pantoful meu de balet drept era pătat de sânge.

Zâmbii mândră: îl voi păstra ca trofeu.

În ziua aia mă simţeam inspirată *´s\fouetté-un\e* mele au avut numai de câştigat.

— Graţia, Mia, graţia! Adu-ţi aminte că eşti o lebădă, delicată şi vulnerabilă. Fii mai fluidă şi termină mişcările, nu le schiţa doar şi Doamne Dumnezeule, mâinile alea!

Se lamenta, e adevărat, dar simţeam că, în adâncul ei, începea să fie mulţumită.

Şi eu simţeam că cresc: ţineam capul mai sus şi dansam cu mai multă intensitate şi precizie.

Concentrându-mă pe expresivitatea emoţiilor, căpătăm energie şi rapiditate, uitând de oboseală.

Claire părea că apreciază acest lucru. În felul ei.

În seara aceea îi găsii în bucătărie, la masă, pe mama şi Paul.

Reacţionară de parcă ar fi fost prinşi asupra faptului, deşi nu făceau decât să bea o cafea.

Lăsai geanta pe podea şi mă îndreptai spre frigider să-mi iau o Cola, ca şi cum nu ar fi fost de faţă.

— Bună, Mia, zise Paul.

— Bună, răspunsei fără să-l privesc, ai venit să-ţi iei periuţa de dinţi?

— Mia! interveni mama. Paul a venit să vorbească cu mine şi rămâne cu noi la cină.

— De ce, nu-i ajunge casa lui?

Se ridică enervată şi duse ceştile în chiuvetă.

Trecând pe lângă mine, îmi aruncă o privire ucigaşă pe care o interpretai ca: „Ţine-ţi gura aia mare şi impertinentă închisă şi nu te amesteca în lucruri care te depăşesc.44

Mesaj recepţionat: şi ea era liberă să se îndrepte spre un tren în goană dacă voia.

Îmi era dor de Patrick, amintirea celor două sărutări de pe scări începea să-şi piardă din putere, iar acea atingere întâmplătoare din maşină fusese prea puţin pentru a mai putea să brodez ceva pe tema ei.

Şi apoi nu voiam să mă gândesc la seara aia pentru nimic în lume.

Nina îmi spuse că Patrick plecase înapoi în Portsmouth, ca să revină la bordul navei-şcoală pe care era deja îmbarcat de trei luni.

De ce n-o fi vrut să se facă brutar în centru?

Cina s-a desfăşurat într-o linişte stânjenitoare.

Iar eu făceam tot ce puteam ca nimeni să nu se relaxeze.

De ce trebuia să se poarte ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic când doar cu douăsprezece ore înainte mama era într-o stare jalnică?

Ce nu era în regulă cu ea?

Dacă un tip îţi zice că te părăseşte pentru că soţia lui se opune relaţiei, de ce nu ţi-l scoţi din cap şi eşti gata să-l primeşti înapoi cum te sună?

Adulţii sunt uneori de neînţeles.

Paul încerca să fie simpatic cu mine, dar nu-mi fusese

niciodată simpatic, aşa că era inutil să mai încerce.

Ba mai mult, nu se prindea de nicio glumă, deci n-avea nicio speranţă.

— Elena, plăcinta asta de miel e nemaipomenită, zise.

— Chiar aşa, încuviinţai, ce marcă e?

Mama mă fulgeră cu privirea.

— În ce sens? întrebă el.

Exact ce ziceam.

— Las-o baltă, interveni mama. Mia are un simţ al umorului *borderline* câteodată.

— Borderline?

Mda, era imposibil să porţi o conversaţie cu el.

— Da. Ca melodia Madonnei, răspunse mama.

Ne privi întrebător.

— Plăcinta de miel e congelată! o tăie scurt mama.

Şi se ridică pufnind.

— OK, sărut mâna pentru masă, trebuie să învăţ la biologie, pe curând, Paul. Şi urcai scările în fugă.

Mă închisei în cameră, mă trântii pe pat şi îmi pusei căştile cu Coldplay la volum maxim.

Zece minute mai târziu uşa se deschise larg şi mama îşi făcu apariţia furioasă ca o fiară.

Îmi luai căştile de la urechi.

— Poţi să-mi spui ce te-a apucat? Acum vrei să mă înveţi şi cum să trăiesc?

Avea venele gâtului umflate, viaţa mea era din nou în pericol.

Nu îi răspunsei şi mă prefăcui că învăţ în continuare.

Îmi închise cartea cu o mişcare bruscă, obligându-mă s-o privesc.

— Înţeleg că traversezi etapa cea mai grea a vieţii tale, dar să nu mai îndrăzneşti să te amesteci în situaţii care nu te privesc şi de care nu ştii nimic!

Mă speria, n-o mai văzusem niciodată aşa mânioasă.

— Încetează să mă judeci mereu, eşti prea mică să ştii cum merg lucrurile! Nu e totul alb şi negru cum crezi tu, există o grămadă de *compromisuri gri* pe care tu nici nu ţi le imaginezi şi pe care trebuie să înveţi să le depăşeşti pentru a merge înainte. Multe le accept tocmai pentru a-ţi oferi o viaţă senină, şi categoric nu ca să fiu luată în râs de o puştoaică încrezută!

Nu am avut curajul să-i răspund.

— Paul e un om bun şi mă iubeşte, şi vreau să încerc să dreg lucrurile cu el. Nu! Opreşte-te, ştiu deja ce vrei să-mi zici: că e însurat şi că o femeie de vârsta mea ar trebui să ştie că anumite lucruri nu funcţionează, mai ales după experienţele negative prin care a trecut, dar te asigur că atunci când vei ajunge la vârsta mea, o să ai o perspectivă a vieţii complet diferită. Şi eu visam la şaisprezece ani iubirea pură şi perfectă, pe cineva care să trăiască pentru mine şi numai pentru mine şi care să mă iubească total, exclusiv, pentru totdeauna, dar apoi te loveşti de realitate, care e mult mai puţin romantică decât fantezia, iar realitatea asta e alcătuită din oameni care au slăbiciuni, care fac greşeli, cum ar fi să se căsătorească cu persoana nepotrivită, şi nu poţi să îi condamni pentru asta!

— Mamă… răspunsei ridicându-mă, îmi pare rău dacă ţi-am dat impresia că te judec, nu asta era intenţia mea, serios. Ai dreptate, eu nu ştiu nimic despre viaţă şi despre iubire, dar ştiu că ieri ai plâns şi alaltăieri la fel ai plâns şi azi-dimineaţă arătai de şaizeci de ani când ai ieşit din casă, iar eu nu vreau să mai suferi, pentru un Paul… oarecare!

Aveam lacrimi în ochi.

Am lăsat cuvintele să plutească.

Mă îmbrăţişă.

Am stat aşa minute în şir.

— Te iubesc, mamă, îi şoptii.

— Eu în schimb te ador, Mia, şi aş face orice ca să te

văd fericită, ţi-o jur, îmi zise printre lacrimi, orice…

M-am gândit automat la Royal Ballet School, dar ştiam că miracolele nu există.

CAPITOLUL 5

Cari ajunse cu punctualitate acasă la noi şi îi făcu o impresie excelentă mamei mele şi lui York care stătea în uşă bucuros, dând din coadă.

Coborând scările îl văzui acolo, în faţa uşii, cu trandafiri în mână.

Ce-aveau de-a face florile dacă era o întâlnire între prieteni?

— Sunt pentru mama mea, nu-i aşa? îl săgetai eu cu privirea.

— Desigur, bineînţeles, doamnă… mama Miei, acestea sunt pentru dumneavoastră. îi oferi florile cu braţele întinse.

— Elena, doar Elena. Scuză-mă, dar fiica mea e convinsă că viaţa fără ironii nu merită trăită. Chiar nu poate să se abţină… îţi mărturisesc că aş prefera să fumeze! Oricum le accept bucuroasă, zise luând buchetul.

Ieşirăm din casă, privind în pământ, fără să ne vorbim.

— Simpatică mama ta, e foarte tânără, mama mea, în comparaţie, pare Miss Marple!

— Are patruzeci şi trei de ani, nu e *chiar aşa* tânără.

— Este, crede-mă, mama mea are cincizeci şi arată de şaptezeci, ca să nu mai vorbesc de tatăl meu!

Tata arăta de nouăzeci şi când avea optsprezece ani.

Ne urcarăm în maşină şi pornirăm spre centru.

— Mia, auzi, mi s-a părut cam dezolant să mergem la Pizza Hut, aşa că mi-am luat libertatea să fac rezervare la Cinnamon. E restaurantul meu indian preferat, dar dacă nu-ţi place… putem să mergem în altă parte.

— Nu, e OK la indian, orice în afară de italian, sunt

sătulă.

Deja voiam să mă întorc acasă, nu că n-ar fi fost agreabil

Cari, ci pentru că nu eram obişnuită să ajung târziu, iar seara mi se părea de pe acum interminabilă.

Mă neliniştea gândul că trebuie să mă trezesc cu noaptea-n cap şi să-mi petrec după-amiaza la repetiţii cu Claire.

Urma să mă întorc târziu acasă şi a doua zi aş fi fost epuizată, aşa că nu-mi doream decât să fi rămas sub plapuma mea împreună cu York, visând la Patrick care mă salva de la un naufragiu.

Dar în acelaşi timp mă simţeam vinovată faţă de Carl, care chiar era drăguţ cu mine.

Ajunşi la restaurant îmi deschise uşa să intru.

Chelneriţa ne conduse la o masă mai degrabă ferită şi aprinse lumânarea de pe masă.

Nu mai fusesem niciodată singură cu un băiat într-un restaurant şi mă simţeam îngrozitor de stânjenită.

Trebuia să mâncăm o pizza şi când colo ne treziserăm la un tête-à-tête oficial cu tot cu cântăreţ la sitar în costum tradiţional.

Era un lucru pe care poate l-aş fi apreciat la treizeci de ani, nu la şaisprezece.

Totul era prea pentru adulţi, după gusturile mele.

— Îţi recomand puiul *tandoori* sau *rogan Josh*, zise Carl, şi eventual un nan cu unt, este o focaccia moale, foarte bună.

— Nu ştiu, cred că-mi iau un orez cu linte.

De băut comandai apă.

Spre deosebire de alte dăţi, acum nu reuşeam să legăm o conversaţie, poate din cauză că situaţia era prea „oficială66.

— Ce faci anul viitor? îl întrebai.

— Mi-am ales economia.

— Ah! Visul mamei mele! nu reuşii să mă abţin să-i spun.

— Dar tu? O să studiezi baletul?

Era prima oară când cineva lua de bun faptul că voi continua pe această stradă.

— Mi-ar plăcea, problema e că mama nu e de acord, şi şcoala de balet e foarte scumpă. Plus că admiterea e extrem de grea.

— Dacă ai ajuns până aici, mi se pare absurd să renunţi, vreau să spun, de cât timp dansezi, de zece ani? Şi brusc vrei să te îmbraci într-un taior gri şi să lucrezi într-o bancă? Cred că ai lua-o razna în două săptămâni. Nu mă pricep la dans, sunt incapabil să mişc două membre în acelaşi timp, dar sunt fascinat de toţi cei care îşi exprimă creativitatea în acest fel. Mi-ar plăcea mult să te văd dansând, sunt sigur că eşti foarte bună.

Era prima oară şi când cineva îşi exprima dorinţa de a mă vedea dansând şi îmi demonstra aşa o încredere necondiţionată.

În momentul ăla îmi doream ca în locul lui să fie Patrick.

Şi, cu ocazia aia, să-mi dea inelul de logodnă.

Zâmbii şi mă îmbujorai.

— Nu ştiu dacă sunt chiar aşa bună, dar ştiu sigur că nu există nimic altceva pe lume care să mă facă mai fericită.

— Se vede, îţi strălucesc ochii când vorbeşti despre asta. Eşti norocoasă. Sigur că alegerea ta presupune multe sacrificii, dar este şi cea mai satisfăcătoare. Ştii că te admir? Eşti aşa tânără şi atât de hotărâtă.

Acum exagera, era OK să mă flateze, dar parcă era prea mult.

În jur de zece muream deja de somn.

— Hai, Mia, te duc acasă, nu vreau să adormi mâine în clasă, zise pe jumătate dezamăgit, pe jumătate afectuos.

Nu mă mai opream din căscat.

Ieşiserăm împreună şi asta ne inhibase.

Ajunserăm în faţa casei.

— Nu pot să spun că a fost o seară de neuitat, dar sunt sigur că data viitoare va fi mult mai bine.

— Vrei să zici că deşi ai petrecut cea mai plictisitoare seară din viaţa ta, încă mai vrei să ieşi cu mine?

— Bineînţeles că da, vreau să-ţi mai dau o şansă, mă voi informa despre ce mănâncă balerinele şi o să te invit din nou.

— O cină pe bază de biscuiţi săraţi şi apă?

— Dacă e singurul mod de a te revedea, mă voi adapta… acum du-te, e târziu.

Mă mângâie pe obraz cu vârful degetelor şi cu toată naturaleţea îmi apropie faţa de a lui şi mă sărută delicat pe buze.

Mă grăbii să deschid portiera şi să cobor.

— Scuză-mă, Mia, nu… aş fi vrut să te jignesc, zise interpretând stinghereala mea.

— Nu… nu m-ai jignit, serios… ciao, noapte bună. Şi fugii în casă.

Odată ajunsă înăuntru, rămăsei sprijinită de uşa închisă fără să aprind lumina, să mă bucur de protecţia familiară a casei mele.

Eram la adăpost.

Cari mă sărutase, dar nu reuşeam să-mi dau seama dacă îmi plăcuse sau nu. Era prima oară când mă săruta cineva în came şi oase şi nu eram pregătită.

Până atunci trăisem numai în imaginaţie, în compania gândului meu obsesiv, dar eu eram cea care stabilea scenariul, iar acum venise cineva să modifice textul şi nu eram în stare să-i fac faţă.

Urcai încet scările reflectând la ultimele minute.

Cum era posibil să fie interesat Carl de mine, când eu făcusem tot ce-mi stătuse în puteri ca să nu-i plac?

Ar fi trebuit să-i mărturisesc dragostea mea pentru Patrick? Şi cum să-i spun? „Ştii, sunt îndrăgostită de un băiat mai mare ca mine care nu locuieşte aici şi mă tratează ca pe o soră mai mică, dar cred că am şanse bune! 44

Era o zăpăceală.

Şi totuşi, mă simţeam bine cu el.

La câteva minute după ce mă băgai în pat primesc un SMS.

Era de la Carl.

„Cred c-am făcut o prostie, jur că nu a fost premeditat. Adică a fost un pic. Dar jur că nu se va mai repeta. Chiar dacă mi-ar plăcea. Gata, nu mai jur. Dar mi-a plăcut! Noapte bună, balerino. C.44

Hei! Stai, stai, stai!

Oare ce şi-a pus în cap?

Mai întâi mă invită în oraş, apoi mă sărută, apoi îmi zice printre rânduri că vrea să mă sărute din nou!

Doar nu îşi imaginează că suntem împreună!

Dar oare: mie mi-a plăcut?

Gândindu-mă la momentul ăla, simţii un fel de undă anormală în stomac pe care o simţisem numai şi numai pentru Patrick şi pe care nu-mi doream să o simt pentru un altul.

Rămăsei în întuneric cu telefonul în mână timp de vreo zece minute, nehotărâtă dacă să-i răspund sau nu.

În cazul în care îi răspundeam, i s-ar fi urcat la cap, dar dacă n-o făceam ar fi fost urât din partea mea.

Dar dacă „să ai o relaţie44 însemna să stai trează noaptea cu un telefon în mână fără să ştii dacă, ce şi cum să răspunzi, atunci relaţiile chiar nu erau pentru mine.

Închisei telefonul şi mă întorsei pe partea cealaltă.

Din păcate nu puteam să nu recunosc faţă de mine însămi că îmi plăcuse.

În dimineaţa următoare mama mă cercetă din priviri pe deasupra ceştii de cafea cu lapte.

— La ce te uiţi? o întrebai continuând să-mi întind untul pe felia de pâine.

— Deci…?

— Deci ce?

— Nu-mi povesteşti nimic? murmură.

— Nu e nimic de povestit, murmurai.

— Mmm, îmi ascunzi ceva… continuă.

— Hai, măi mamă… simţeam că roşesc, ce vrei să-ţi spun… am fost la cină la un restaurant indian şi apoi ne-am întors acasă.

— E drăguţ Carl!

— Da, nu-i rău, răspunsei distrată.

— Şi e îndrăgostit de tine! surâse.

— Mamă! Ce spui? Mă ridicai să umplu fierbătorul care era deja plin. Conversaţia aia mă stânjenea de moarte.

— E topit! N-ai văzut cum se uita la tine?

— Nu! Cum se uita la mine?

— Cum te uiţi la cea mai frumoasă fiinţă din lume!

— Ei, asta-i! El aşa îi priveşte pe toţi, şi la York tot aşa se uita!

— Şi ţie îţi place?

— Vrei să încetezi cu interogatoriul? Aveam urechile în flăcări, dar îmi venea să râd.

— Da, da, îţi place, uite cum te-ai înroşit! îţi plaaace Caarl, îţi plaaace Caarl!

— Mamă, termină te rog! Nu-mi place de Carl, e… foarte simpatic şi… drăguţ şi… atât!

Nu se opri din râs şi fredonat, dar dacă asta o făcea

să se simtă mai bine, eram bucuroasă să fiu luată în băşcălie.

Era nemaipomenit s-o văd râzând.

Dar veselia dură puţin, când în bucătărie îşi făcu apariţia burtosul ăla de Paul în boxeri turcoaz.

Mi-am schimbat imediat expresia.

Chiar dacă îi promisesem mamei că o să încetez să-l mai necăjesc şi o să încerc să-i dau o şansă, era mai uşor de spus decât de făcut.

Îmi venea atât de natural să-l iau peste picior încât era păcat să irosesc glume aşa bune.

Îmi jurasem totuşi să nu scot o vorbă.

Sau cel puţin încercam.

— Bună dimineaţa! zise mama cu un zâmbet larg, îţi fac un ceai?

Paul căscă şi se scărpină în cap.

Dacă s-ar fi scărpinat în fund n-aş mai fi răspuns de acţiunile mele.

Mama luă rapid din sertar un suport pentru farfurie în formă de soare şi un şerveţel din pânză, îi umplu un pahar cu suc de portocale şi îi puse în faţă untul şi gemul.

Mă întrebam dacă o să dea o fugă şi până la patiserie să-i cumpere croissante.

— Sunt croissante? întrebă omul în chiloţi.

— Nu, îmi pare rău… dar dacă vrei mă duc la patiserie să iau, răspunse mama.

Trebuia să plec imediat, n-aş fi putut să mă abţin.

— Nu, nu contează… ai cumva zaharină?

Era cât pe ce să mă arunc pe jos şi să mă tăvălesc de râs.

Omul ăla era un geniu, iar eu îl subestimasem.

— Mmm nu, noi nu folosim… zise mama.

— Hei, Paul, ştiai că zaharina te face să-ţi crească ţâţele?

— Serios? îşi privi automat pieptul, avea cupa A! Atunci poate ar trebui să renunţ la ea.

Iisuse ce tontălău. Era mult prea uşor.

— Scuză-mă mamă, îi şoptii luându-mi geanta şi ieşind din bucătărie, eu am încercat! Serios!

Îmi dădu o palmă peste fund şi fredonă:

— Îţi plaaace Carl!

— Of, mamă, nu e corect! zisei acoperindu-mi urechile râzând.

— Îţi plaace Caaarl! continuă să cânte până când ieşii din casă.

OK, mi-o meritasem.

Acum venea partea grea: să mă duc la şcoală şi să mă intersectez *de-adevăratelea* cu Carl.

Nina mă supuse la partea ei de anchetă.

— Deci? Cum a fost întâlnirea cu Carl? îmi şopti în timpul lecţiei de literatură.

— Nu începe şi tu Nina, mama m-a torturat pe toată durata micului dejun.

— Dar eu nu sunt mama ta, sunt prietena ta cea mai bună şi mi-e sete de detalii, insistă.

— Ne-am sărutat… cred.

— POFTIM?

— Nina, ce spuneam? interveni doamna Meyer.

— Că Geoffrey Chaucer cu *Povestirile din Canterbury* se inspiră din *Decameronul* lui Boccaccio şi subliniază cu ironie ipocrizia diferenţei dintre clasele sociale din Evul Mediu, rosti impecabil.

— Bine, bine, Nina, zise doamna Meyer puţin mirată.

— Cum naiba reuşeşti? o întrebai cu glas scăzut.

— Nu ştiu, e un dar de la natură, pot să ascult şi trei conversaţii în acelaşi timp, răspunse ridicând din umeri. Deci? continuă să-mi povesteşti, ai rămas la scena sărutului.

— N-a fost nicio scenă a sărutului, a fost ceva super rapid cu puţin înainte să cobor din maşină.

— OK, am înţeles, lasă-mă să ghicesc: aţi ieşit să luaţi masa în oraş, el a fost drăguţ cu tine şi a încercat să facă conversaţie, tu i-ai răspuns aproape mereu monosilabic şi n-ai mâncat aproape nimic, apoi ai început să caşti şi el te-a dus acasă, e corect?

— Sunt aşa previzibilă? o întrebai încruntându-mă.

— Te cunosc prea bine! zâmbi. Ai fi în stare să-l demoralizezi şi pe cel mai motivat dintre Feţii-Frumoşi cu glumele tale. Hai povesteşte-mi despre sărut.

— Păi nimic… Când am ajuns în faţa casei ne-am salutat, iar el m-a mângâiat pe obraz şi apoi s-a apropiat şi m-a sărutat pe gură.

— Cu limba?

— Nuuu! Eşti nebună? răspunsei cu glas prea tare ca să nu fiu auzită.

— Mia, ce spuneam? mă întrebă obosită doamna Meyer.

Nina se grăbi să-mi şoptească:

— …Că Chaucer a introdus pentru prima oară engleza populară…

— Că… Chaucer… a introdus… pentru prima oară slangul, mă bâlbâii.

— Cum să nu, Mia, care mai apoi a devenit rap şi după aia hip hop… concluzionă resemnată doamna Meyer.

Toată clasa începu să râdă.

— Mia! zise Nina prăbuşindu-se cu fruntea pe bancă în semn de înfrângere.

— Am interpretat… răspunsei descurajată.

În pauză nu l-am văzut pe Carl, nu voiam să-l caut, dar în acelaşi timp aş fi dorit să-l văd.

Nu ştiam cum să descifrez senzaţiile acelea contrastante.

Între timp Nina nu înceta să mă tachineze.

Abia aşteptam să mă duc la Claire care avea să scoată tot untul din mine timp de două ore fără să mă întrebe nimic.

Pe uşa dulăpiorului meu găsii lipită o scrisoare cu numele meu.

Mă uitai în jur căutând autorul şi o dezlipii rapid înainte s-o poată citi altcineva.

Scria aşa:

Am două bilete în rândul doi la *Sylvia* vinerea asta, dar dacă nu te interesează mă duc cu Thomas… în ultima vreme am început să apreciez baletul! C.

Două bilete la *Sylvia*?

În versiunea pe care Ashton a creat-o special pentru Margot Fonteyn în ’52?

În rândul doi?

Dumnezeule, se învârtea totul cu mine, trebuia să mă aşez.

Cari era complet nebun, biletele alea costau mai mult de o sută de lire fiecare.

Nu puteam să accept.

Dar voiam să accept!

Alergai într-un suflet la Nina.

— Dar e minunat Mia, este unul dintre baletele tale preferate, mereu ai vrut să te duci să-l vezi, e un cadou fantastic! ţipă Nina îmbrăţişându-mă.

— Nu, n-ai înţeles! mă eliberai. Biletele alea costă o avere! E o sumă pe care un băiat de şaptesprezece ani nu şi-o poate permite decât dacă vinde droguri sau e Zac Efron!

— I-o fi strâns, sau poate i-a cerut tatălui său, nu trebuie neapărat să-i fi furat!

— Dar e un cadou prea pretenţios, nu ştiu cum să-l interpretez.

— Alo? Mia? Eşti acasă? Am înţeles că eşti varză la matematică, dar nu poţi să nu ştii cât fac doi plus doi! Suspină: Dacă ţi-a cerut să ieşiţi în oraş, te-a sărutat şi te-a invitat la operă înseamnă că e topit după tine, nu e nimic altceva de înţeles!

Mă sprijinii neconsolată de perete.

— Şi ce-ar trebui să fac după tine?

— Trebuie să accepţi! E atât de romantic, aş vrea să fie… O licărire de tristeţe îi traversă zâmbetul, dar încercă să-l alunge imediat… Ascultă-mă pe mine, acceptă şi nu te gândi la altceva decât la seara grozavă pe care o vei petrece.

— Dar dacă accept, după aia înseamnă că suntem împreună? Nu mă pricep la flirturi şi nu cunosc codul obscur al relaţiilor.

— Cine îl cunoaşte? Dacă s-ar fi întâmplat pe vremea mamei mele, ar fi fost clar că el vrea să se logodească cu tine şi că, mai devreme sau mai târziu, te va cere de soţie, dar asta era acum o sută de ani, astăzi, după cum vezi, nu mai înseamnă nimic nici dacă te culci cu persoana respectivă, încheie mâhnită.

— Deci, dacă accept să mă duc la operă, nu înseamnă că devin automat prietena lui.

Nina se încruntă:

— Dar de ce nu vrei să-i dai o şansă? E aşa de drăguţ, nu poţi să-ţi ascunzi capul în nisip toată viaţa.

Nu, nu puteam, chiar dacă mi-ar fi plăcut.

Simţeam că, dacă încep să ies cu un băiat „adevărat”, aş fi intrat oficial în lumea adulţilor şi aş fi început să am de-a face cu toate acele „compromisuri gri” despre care vorbea mama.

Ne întoarserăm în clasă şi încercai să mă concentrez asupra lecţiei de chimie, dar nu reuşii să nu mă gândesc la *Sylvia* şi la ceea ce urma să-i spun lui Carl.

Adoram acel balet şi visam să-l dansez şi eu într-o zi cu Royal Ballet School.

Cu mulţi ani în urmă mama mă dusese să văd *Spărgătorul de nuci* la de Montfort Hall şi înnebunisem la propriu.

Chiar dacă nu erau nume faimoase pe afiş, am rămas cu gura căscată pentru mai mult de două ore şi mi-am jupuit mâinile de la cât am aplaudat.

De atunci nu mai avusesem ocazia să mă duc la operă, costa prea mult, aşa că mă mulţumeam cu DVD-urile sau cu ceea ce puteam vedea pe YouTube.

Un spectacol la Royal Opera House la Covent Garden întruchipa fericirea pentru mine. Dacă m-ar fi invitat Patrick, aş fi cunoscut paradisul.

La sfârşitul orelor trecui prin faţa dulăpiorului lui Carl şi îi lipii cu guma de mestecat un bileţel cu răspunsul meu care spunea „OK”.

Aveam darul de a sintetiza.

Întoarsă acasă, mă închisei în cameră şi mă trântii în pat.

Afară începuse să plouă şi mă simţeam ciudat, melancolică şi confuză.

Îmbrăţişai perna şi mă ghemuii.

Mă întrebam cum o să fie seara petrecută cu Carl, ce aveam să ne spunem în maşină, dar, mai ales: dacă încerca să mă sărute din nou, l-aş fi lăsat s-o facă?

Oare Patrick ce făcea în timpul ăsta?

Nu-şi mai actualizase profilul pe Facebook, dar erau câteva poze noi care îl înfăţişau pe vapor împreună cu ceilalţi cădeţi.

Zâmbea fericit şi avea un aer mândru şi semeţ.

Chiar dacă l-aş fi preferat mai puţin patriot, n-aş fi vrut să fie altfel.

Singura notă pozitivă din tragica seară a petrecerii

era că numărul lui de telefon îmi rămăsese în memorie.

Uneori îl selectam şi îl priveam zeci de minute imaginându-mi că-mi telefona, iar câteodată eram tentată să-l sun. Şi să închid imediat.

Era absurd: Cari şi-ar fi vândut şi mama pentru un telefon de la mine, în timp ce eu nu visam decât să sun pe cineva care aproape nici nu ştia că exist.

Dar să accept avansurile lui Carl, care era într-adevăr un băiat dulce şi drăguţ, era singurul mod de a încerca să mi-l scot din cap o dată pentru totdeauna pe Patrick.

Mă ridicai din pat, sprijinindu-mi fără să bag de seamă cotul pe tastele mobilului, şi mă întinsei să iau cartea de istorie de pe birou.

După câteva secunde auzii o voce îndepărtată strigându-mi numele.

Poate că aveam halucinaţii auditive dacă mi se părea că-l aud pe Patrick spunând: „Mia, tu eşti? Eşti bine?” Poate că exageram, trebuia să încetez să mă mai gândesc aşa de mult la el.

Privii în jurul meu descumpănită, încercând să înţeleg de unde provenea vocea.

Şi imediat cum îmi dădui seama că venea de la telefonul meu, inima mi se opri în loc.

Fără să mă gândesc, apăsai butonul roşu şi închisei.

Mă uitam la telefon cuprinsă de o ruşine totală.

Cum putusem să fiu aşa de proastă?

Dar nu îmi terminai gândul, că telefonul începu să vibreze şi să sune.

Din instinct îl acoperii cu perna.

Adică: Patrick mă suna, iar eu ar fi trebuit să-i spun că mi s-a declanşat apelul din greşeală?

Cui i se mai declanşau apeluri din greşeală în secolul XXI?

— Curaj, îmi spusei singură, să tăiem răul din rădăcină.

— Alo? răspunsei distrată.

— Mia! Tu eşti? Cred că m-ai sunat din greşeală! îl simţeam că zâmbeşte.

— Cine… cine e? întrebai lovindu-mă cu capul de pernă.

— Mia! Sunt Patrick, nu mă recunoşti? E incredibil, într-una dintre zilele astea trebuie să-mi spui cu ce ţi-am greşit! Sunt chiar aşa de nesuferit?

Mă privii în oglindă, intrasem în fierbere, aş fi jurat că vedeam cum îmi iese fum din urechi.

— Ah, bună… tu erai? N-am recunoscut numărul… telefonul ăsta e aşa de vechi, cred că declanşează singur apelurile! îmi auzii vocea răspunzând.

— Model vechi? înţelesesem că ai unul super modern… ba chiar cu silenţiator! zise el începând să râdă.

Cretină, eram de-a dreptul o cretină.

— Eşti bine? Te pregăteşti pentru examen? mă întrebă.

Asta aş face, dacă nu m-aş gândi la tine douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

— Mm-mda, învăţ, adică învăţăm mult eu şi cu Nina.

Sau cel puţin încerc când nu sunt ocupată să iau lumea la bătaie sau să mă acopăr de ridicol.

— Ştiu că sunteţi fete isteţe, o să treceţi cu brio, te-ai hotărât deja la ce materii dai?

— Nu, sunt încă nehotărâtă…

Între a mă supune la electroşocuri şi a mă închide într-o mănăstire.

— Dacă pot să-ţi dau un sfat, ar trebui să încerci să te gândeşti la mai multe posibilităţi, astfel încât să ai mai multe variante după aia.

— OK, aşa o să fac. Când te întorci? întrebai în grabă

fără să mă gândesc şi imediat îmi păru rău că o făcusem: era o întrebare prea personală.

— Am o permisie vineri, fac ture istovitoare, dar în felul ăsta pot să acumulez zile de învoire ca să vin mai des acasă.

Vineri? Vinerea asta?

Mi-l imaginam pe Carl înmânându-mi biletele şi spunându-mi: „Poftim, Mia, astea sunt pentru tine, du-te cu cine vrei, eu nu le merit”, iar eu întorcându-mă şi oferindu-i unul lui Patrick.

Totul cu încetinitorul, evident.

— Vineri… repetai în transă.

Să dea naiba, dintre toate zilele şi lunile care sunt într-un an, tocmai singura în care am ceva de făcut!

— Vii la noi la cină?

LA VOI LA CINĂ? Spune-mi că n-am auzit bine!

— La… ci… dar… eu… nu… OK, vin, răspunsei.

Cretină. O cretină fără speranţă.

— Excelent! Dar de data asta promite-mi că stai lângă mine şi că vei face efortul să-mi vorbeşti cel puţin zece minute.

— Dacă e doar pentru zece minute poate reuşesc, dar nu-ţi promit nimic.

M-aş aşeza şi pe genunchii tăi şi aş vorbi numai cu tine pentru următorii treizeci de ani.

— Atunci ne vedem vineri, să fii cuminte.

Normal, şi-aşa nu voi avea altceva de făcut decât să mă gândesc la telefonul ăsta pentru tot restul vieţii mele.

Închisei şi îmi acoperii faţa cu perna.

Ce făcusem?

Îi spusesem că o să merg acasă la ei la cină, când va trebui să mă duc la Londra cu Carl.

De ce nu se poate oare să ai totul?

Aş vrea să merg şi la cină la el şi să văd şi *Sylvia*.

De ce trebuie să aleg între cele mai importante două evenimente din viaţa mea inutilă?

Mă simţeam terminată.

Nu ştiam cum să ies din încurcătură.

Repetiţia cu Claire semănă pe jumătate cu o catastrofă.

— Ce ai astăzi, te-a înţepat o tarantulă? De ce eşti aşa agitată? Ai băut iar cafea? Ţi-am zis că nu trebuie să bei, eşti prea tânără! Ceai verde, spune-i Elenei să-ţi cumpere ceai verde, care e plin de vitamine! Hai, o luăm de la capăt!

Eram lac de transpiraţie ca niciodată până atunci, gândul la Patrick îmi ricoşa între cap şi inimă ca mingea dereglată dintr-un joc mecanic.

Încercam din răsputeri să mă concentrez asupra variaţiunii, dar eram lentă şi distrată şi nu-mi ieşea niciun pas.

Nici măcar durerea băşicilor de la picioare nu reuşea să mă aducă la realitate.

Puteam să mă gândesc la altceva nu mai mult de trei minute, după care emoţia violentă şi de neoprit a amintirii vocii lui mă copleşea fără avertisment, cu forţa unei avalanşe, lăsându-mă fără puteri.

Şi mă străbăteau fiori reci misterioşi şi plăcuţi de-a lungul şirei spinării.

Nu era deloc bine, nu mă mai recunoşteam, căzusem pradă unei euforii incontrolabile care mă făcea să zâmbesc fără motiv.

Ca şi cum cineva ar fi agitat şi apoi deschis brusc o sticlă de cola ţinută prudent în frigider ani de zile.

Şi avui certitudinea că sentimentele mele pentru Patrick nu mai erau aceleaşi ca pe vremea când aveam cinci, zece sau treisprezece ani. Nu, ceea ce simţeam acum era complet diferit şi foarte, foarte periculos.

Trebuia să găsesc o cale de a-i spune Ninei de telefon şi de invitaţia la cină, n-aş fi vrut s-o fac, dar el i-ar fi povestit despre asta ca despre ceva amuzant, nu ca despre o greşeală tragică. Evident, nu m-aş fi putut prezenta la cină în ultimul moment zicând: „Ştii, m-a invitat fratele tău!” Nu era proastă şi i-ar fi mirosit că ceva nu-i în regulă.

Rămânea numai să găsesc un mod de a-i explica de ce nu-i răspunsesem cu acele simple cuvinte: „Îmi pare rău, dar vineri sunt ocupată/4

M-aş fi agăţat ca de obicei de un pai.

Şi lui Carl ce aveam să-i spun?

Puteam să-l rog să schimbe biletele?

Ar fi fost un gest de bădărănie veritabilă, dar pentru el o zi în sus sau în jos nu avea aceeaşi importanţă vitală ca pentru mine.

Trebuia să găsesc o cale să merg la amândouă întâlnirile, în niciun caz nu eram în stare să aleg.

Nu puteam să aleg.

CAPITOLUL 6

În dimineaţa următoare eram în sala de sport, pe bancă, aşteptându-mi rândul la volei, când Carl se aşează lângă mine.

Tresării cum fac numai cei care au conştiinţa murdară.

— Deci? E totul în regulă pentru vineri? mă întrebă plin de speranţă şi un pic emoţionat.

Era momentul potrivit să-l rog să amânăm, dar nu aveam curaj.

— Da, totul e în regulă, chiar dacă… spusei fără să-mi dezlipesc ochii de pe terenul de joc.

— Chiar dacă?

— Mama m-a rugat să rămân acasă ca s-o ajut la o cină… DAAA, ŢINE-O TOT AŞA! strigai bucuroasă sărind în picioare pentru un punct înscris de echipa adversă.

— Ah… am înţeles, ezită. Şi e ceva important?

— Oarecum… e o cină cu grupul de reprezentante Avon, cred că va fi promovată, vor veni oameni cu influenţă…

Nu ştiu de unde îmi venise în cap o tâmpenie ca asta.

Prietenei mamei, Betty, i se pusese pata pe Avon şi încerca mereu să-i plaseze rujuri ciclam şi oje sidefate pe care ea le ura, dar pe care le cumpăra ca să-i facă pe plac.

— Ah, înţeleg… Atunci rămâne pentru altă dată… răspunse Carl dezamăgit.

— Ai putea eventual să schimbi data? sugerai continuând să privesc meciul.

— Din păcate e ultimul spectacol, a fost foarte greu să găsesc biletele alea două, erau ultimele locuri disponibile, dar dacă chiar nu poţi… nu-ţi face probleme… spuse prefăcându-se că nu suferă cea mai mare dezamăgire din viaţa sa.

Mă întorsei spre el şi făcui colosala greşeală de a-l privi în ochi, în care citii toată tristeţea lui plină de demnitate, camuflată de înţelegere.

Şi căzui în cursă.

— Nu! mă grăbii să răspund punându-mi o mână peste a lui. Într-un fel sau altul găsesc eu o soluţie. Nu vreau să-l pierd pentru nimic în lume!

— Eşti sigură? Şi mama ta?

— Ea o să se descurce, şi-aşa eu nu sunt în stare decât să pun masa şi să sparg paharele!

În momentul ăla sosi Nina transpirată fleaşcă cu faţa întunecată şi se aşeză între noi.

— Am luat bătaie, eu am jucat groaznic, iar tu ţineai cu celelalte! Bună, Cari, ai văzut ce prietenă am? Şi tu o inviţi la spectacole…

Cari zâmbi.

Mă chemară pe teren şi mă ridicai şovăind la gândul

că o să-i las să vorbească amândoi: n-aş fi vrut s-o întrebe Carl dacă mama mea lucra într-adevăr la Avon şi, ce era mai rău, încă nu-i spusesem Ninei de telefonul lui Patrick.

Şi iată că simplul gând îmi acceleră din nou bătăile inimii şi îmi înceţoşă creierul fără să văd o minge, apărută de nicăieri, care zbura cu viteza luminii şi care mă nimeri în plină faţă trântindu-mă la pământ.

Cel puţin găsisem o cale să-i despart.

Îmi auzii numele strigat de mai multe ori, şi colegele mele făcură cerc în jurul meu.

Mă durea îngrozitor nasul.

Nina apăru numaidecât lângă mine, în vreme ce Carl continua să repete dramatic:

— Chemaţi un doctor, chemaţi un doctor!

Nu-mi dădeam seama de unde venise mingea până când nu-l văzui pe Thomas ivindu-se deasupra mea şi zicându-mi cu un rânjet odios şi mingea în mână:

— Scuză-mă, am ratat ţinta, n-am făcut-o intenţionat!

Îi aruncai o privire fioroasă şi neputincioasă şi îmi sprijinii înapoi capul pe podea ca să mă delectez cu feţele îngrijorate ale colegilor mei.

— Ce jigodie! zise Nina tulburată, nici nu ştii cât de ruşine mi-e.

— Aş, nu-ţi face griji, o să i-o plătesc.

Între timp Carl pornise cu pas întins să-l înfrunte pe Thomas, încercai să mă ridic ca să-l opresc, dar simţii o ameţeală bruscă.

Domnul Davies, profesorul de sport, sosi repede să se asigure că mă simt bine şi insistă să mă însoţească la infirmerie.

Uram infirmeria şi infirmierii, dar mai ales mirosul înţepător de dezinfectant şi, atâta timp cât eram în toate minţile şi aveam toate membrele la locul lor, îmi jurasem că nu voi pune niciodată piciorul acolo.

— Sunt bine, nu vă faceţi probleme, nimeni n-a murit din cauza unei lovituri de minge din câte ştiu eu, nu, domnule Davies?

Privirea lui îngrijorată exprima exact contrariul, dar nu aveam chef să-mi înşire numele incidentelor sportive din ultimii patruzeci de ani.

Nina mă ajută să mă ridic şi luai din nou loc pe bancă, cu un prosop ud pe nas, pe care mi-l adusese cineva între timp.

— Începe să se umfle, zise Nina cu aer temător.

— Cum adică începe să se umfle? Cât? întrebai alarmată.

Nu puteam să mă duc la operă *şi* la cină acasă la Patrick cu nasul lui Shrekî

— Mă rog… un pic. Mi-l atinse cu degetele.

— Auu! Mă doare!

— Ticălosul ăla mizerabil! zise Nina.

— Da! Un ticălos de neîntrecut! repetă Carl, care se întorcea din expediţia lui punitivă. Hei, dar se umflă! zise zgâindu-şi ochii.

— Am nevoie de o oglindă, repede! strigai ridicându-mă şi fugii în baie.

Nasul meu era violet în vârf, iar sub ochi şi pomeţi mi se formaseră pungi.

Arătam ca un monstru.

Când mama se întoarse acasă şi mă văzu, se sperie.

— Ce-ai făcut? Ai participat la o încăierare?

Nu era prea departe de adevăr dacă stau să mă gândesc.

— Am oprit o minge cu faţa.

— Şi a câştigat ea observ… Ţi-ai pus gheaţă?

— Mi-am pus un iceberg, dar n-a funcţionat.

Când mă văzu, Paul izbucni în râs.

Îl fulgerai cu privirea şi încetă numaidecât.

— Ce s-a întâmplat? întrebă.

— E un joc nou pe care-l facem cu colegii din clasă: ne dăm cu capul de perete şi cine îl dărâmă câştigă. Am câştigat eu!

— Serios? întrebă uluit.

Închisei uşa.

Toată povestea cu mingea lăsase în aer rezolvarea chestiunii de vineri, deşi, în definitiv, fusese o scuză bună să n-o fac, laşă cum eram.

Dacă îi spuneam lui Patrick că nu voi merge la ei la cină, cu siguranţă nu şi-ar fi smuls părul din cap: ştiam că fusese o invitaţie de curtoazie, dar dacă o pierdeam, cine ştie când s-ar mai fi ivit altă ocazie.

Nimeni nu mă putea ajuta, nimeni n-ar fi înţeles cât de important era să-l văd în vinerea aia.

A doua zi nasul îmi era albăstrui, pometul drept era umflat şi dureros, iar ochiul stâng nu-l puteam deschide bine.

Groaznic.

Când mama mă văzu în uşa bucătăriei dădu un ţipăt.

Mă încruntai şi încercai să mă aşez la locul meu, văzând în timpul acesta că ceaşca era deja folosită.

Mă uitai la ea în aşteptarea unei explicaţii care nu întârzie să vină:

— Acolo stă Paul, îmi răspunse continuând să prăjească ouăle.

— Dar ăsta e locul meu! protestai.

— Aşază-te pe celălalt scaun, îmi răspunse întorcându-se cu spatele.

— Nu, nu vreau să mă aşez pe celălalt scaun, eu am stat mereu aici, să stea el acolo! începusem să mă enervez.

— Hai, Mia, n-o mai lungi atâta, e doar un simplu loc.

— Mamă, uită-te puţin la faţa mea!

Încercă, dar nu rezistă prea mult.

— OK, Mia, îi spun să se mute.

Faţa mea făcea minuni.

Dar m-am întrebat: oare era aşa de greu să-i ceară unui grăsan retardai să-i cedeze locul propriei fiice?

Nu suportam când se purta cu mine de parcă aş fi fost un preş de şters picioarele.

În momentul ăla geniul ieşi din baie şi intră în bucătărie.

— Ah… eu stăteam acolo, îmi zise.

Mă întorsei brusc şi îl văzui mijindu-şi ochii impresionat.

— Aici în casă e în vigoare regula conform căreia dacă lipseşti mai mult de şapte minute, locul este scos la licitaţie.

— Miiia! suspină mama.

— Şapte minute? Mi s-a părut că am lipsit mult mai puţin!

— Ba nu, uite: cronometrul vorbeşte clar! spusei arătându-i ceasul.

Se aşeză în faţa mea şi începu să mănânce cu un aer nedumerit.

Sărăcuţul, aproape că mă înduioşa. Dar nu îndeajuns încât să renunţ să-l mai torturez.

Mama mă conduse la şcoală cu maşina ca să nu stau prea mult în frig, dar eu cred că îi era frică să nu mă vadă cineva şi să sune la asistenţa socială.

Dacă până cu o lună înainte fusesem total invizibilă, acum până şi băncile ştiau cine sunt.

După atâtea note proaste, răspunsuri tupeiste, agresiuni şi mingi în faţă, toţi se aşteptau ca în fiecare zi să comit o nouă faptă.

Când treceam pe coridor se găsea mereu cineva care să-mi strige lucruri de genul: „Hei, Mia, un tip mi-a furat locul de parcare, i-am zis c-o să-i spargi faţa!”, „îi spui

directoarei să ne dea bere la cantină?”. Iar în ziua aia era: „Mia, stai pe post de coş te rog?”

Celebritatea era stresantă.

Şi era vineri.

Peste câteva ore Patrick urma să sosească în oraş.

Întoarcerea lui mă agita.

Cel mai rău era că nu-i spusesem încă nimic Ninei şi poate că Patrick o anunţase deja pe mama lui că sunt invitată la ei la cină, dar încă şi mai rău era faptul că la ora cinci Carl venea să mă ia de acasă, căci era nevoie de mai mult de două ore ca să ajungem la Covent Garden.

Sosise momentul să acţionez şi speram ca faţa mea să mă ajute.

Toţi cei care mă întâlneau făceau o expresie scârbită sau compătimitoare, dar nimeni nu rămânea indiferent.

Eu încercam oricum să-mi păstrez o anumită demnitate şi străbăteam coridoarele cu capul sus.

Când am zărit-o pe Nina am agravat puţin situaţia cu câteva grimase de durere neprogramate, apoi am început:

— Nina, nu ţi-am zis ce mi s-a întâmplat alaltăieri! îi spusei zâmbind ca şi cum ar fi un lucru extrem de amuzant. L-am sunat din greşeală pe fratele tău şi el m-a sunat înapoi ca să mă ia peste picior, am vorbit puţin, mi-a zis că se întoarce azi şi m-a invitat la voi la cină.

Nina mă privi uimită.

Într-adevăr, povestite în felul ăsta, lucrurile păreau mai dubioase decât în realitate.

El doar fusese amabil, eu eram aia cu intenţii ascunse.

— Serios? Nu ştiu nimic, deşi am vorbit cu el chiar aseară, dar nu mi-a zis.

Încercai să-mi ascund imensa dezamăgire, căci în acel moment îmi simţii inima fărâmiţându-se.

Fusesem naivă să cred că-şi va aminti de acea

invitaţie, cu siguranţă o făcuse numai din amabilitate, dar era dureros să aud adevărul. Deodată, nu mai aveam chef nici de spectacol.

— Nu-ţi face griji, spusei încercând să zâmbesc, oricum nu puteam să vin din cauza operei. Voiam să-ţi spun de ieri, dar cu nebunia de la ora de sport am uitat! Nu-i mai spune lui Patrick, şi-aşa nici n-o să-şi aducă aminte!

Nu ştiu dacă am reuşit să fiu convingătoare, îmi amintesc doar că efortul de a părea naturală se dovedi enorm şi îngrozitor de dureros.

Nici nu mai era nevoie să mă frământ, alegerea se înfăptuise de una singură.

Şi nu cum aş fi vrut eu.

Toată ziua mă simţii tare tristă, fără să mă pot exterioriza faţă de cineva.

Ceilalţi credeau că e din cauză că mă durea nasul şi eu i-am lăsat să creadă asta, astfel că profesorii şi colegii mă lăsară în pace.

Nina în schimb simţea că mai e ceva pe lângă vânătăi.

— Nu-ţi pare bine că te duci să vezi spectacolul diseară?

— Bineînţeles că-mi pare bine, minţii.

— Nu s-ar spune, parcă îţi vine să plângi!

Şi îşi aţinti din nou asupra mea farurile alea gri pline de nelinişte.

Şi cedai.

— Mă dor toate alea şi nu-mi place să mă duc la Royal Opera House în halul ăsta, înţelegi? Mi-e ruşine! Lumea o să mă ia drept Omul Elefant!

Începură să-mi curgă lacrimi calde, pure şi triste şi chiar dacă nu din cauza aia, erau totuşi simţite şi sincere.

Nina mă împresură cu braţele şi mă mângâie pe păr,

sprijinindu-şi bărbia pe capul meu.

— Mititico, eşti aşa mititică şi nimeni nu te îmbrăţişează niciodată…

La auzul acelor cuvinte izbucnii în hohote de plâns.

Nina reuşea întotdeauna să-mi atingă cele mai sensibile corzi.

— Ai trecut prin prea multe în viaţă şi tot timpul de una singură. Şi acum ai obosit, şi ai avea nevoie să te bazezi pe cineva, să te încrezi în cineva… făcu o pauză, aş vrea să fiu puternică şi curajoasă ca tine.

Îmi ridicai capul de pe umărul ei şi o privii uimită:

— Tu… ai vrea să fii ca mine?

— Da, de când suntem mici! Tu eşti talentată şi plină de resurse, ai un simţ ai dreptăţii de neclintit, eşti încăpăţânată, sinceră şi devotată şi mă faci mereu să râd cu ironiile tale. îmi pare rău că n-ai fost susţinută de familia ta, dar ţine minte că eu voi fi întotdeauna alături de tine.

Îmi ştersei lacrimile cu vârful degetelor şi continuai:

— După părerea mea… Mia… ar trebui să te vezi cu Carl. E atât de dulce, îi placi, şi poate că vei învăţa să ai încredere în ceilalţi şi să nu mai stai închisă în casă!

— Tu zici că îi place de mine? o întrebai suflându-mi nasul.

— Am vorbit ieri cu el, e îndrăgostit până peste cap, şi mi se pare un băiat la locul lui, e adevărat că nu mă pricep prea mult la băieţi, dar încă mai ştiu să recunosc o privire sinceră. Mi-a vorbit despre tine ca despre o bijuterie preţioasă, te adoră, şi habar n-ai cât e de fericit să te ducă la operă. Dă-i o şansă, te rog, fă-o pentru mine… mă imploră.

Aşa e, avea dreptate.

Destul cu Patrick, jocul ia sfârşit, puteam foarte bine să mă concentrez pe Carl: sincerul şi realul Carl.

I-am promis că o să mă gândesc.

La cinci fix Carl ajunse la mine acasă.

Voiam să fac o impresie bună aşa că mă îmbrăcasem într-o rochie care-i aparţinuse mamei şi care fusese ajustată de doamna Fancher. Era neagră, lungă, închisă în faţă, cu un decolteu adânc în spate, şi cerea tocuri pe care nu reuşeam să merg cu dezinvoltura necesară.

Părul mi-l aranjasem după urechi, iar cârlionţii rebeli creau unduiri care îmi dădeau un aer de divă din anii ’30.

Acum mai trebuia să-mi camuflez nasul şi vânătăile cu cosmeticele mamei.

Ironia sorţii, erau de la Avon.

Îmi tamponai cu fond de ten şi pudră punctele mai întunecate şi îmi fardai uşor ochii cu creion şi rimei, încheind cu un strop de luciu de buze roşu.

Dacă distrăgeam atenţia de la centrul feţei mele, poate că n-ar fi luat-o toată lumea la fugă urlând.

În final îmi pusei o pereche de cercei din perle.

Pentru o fracţiune de secundă îmi trecu prin minte vorba că perlele aduc lacrimi, dar încercai să alung gândul.

Mă dădui înapoi câţiva paşi ca să mă văd cu totul în oglinda mare şi mă recunoscui cu greu.

Aia nu era cu siguranţă o fată de aproape şaisprezece ani.

Mă întorsei să-mi văd spatele.

Decolteul ăla era categoric prea sexy.

Fugii în camera mamei şi scotocii prin sertare până când găsii o eşarfă lungă neagră pe care mi-o pusei pe după umeri şi luai şi poşeta ei elegantă cu paiete.

Eram gata.

Coborâi încet scările pentru a crea un pic de suspans, dar mai ales pentru că mă simţeam îngrozitor de stânjenită şi îmi era frică să nu mă împiedic.

Mă simţeam de parcă trebuia să dansez la o premieră.

Mama îşi înălţă capul şi rămase cu gura căscată.

Se uită la faţa mea şi îşi coborî imediat privirea.

Cari, acum îmi dădeam seama, era fermecat.

Atât de mult încât simţii că iau foc.

— Eşti… cu adevărat *splendidă*. *O* spuse din inimă.

— Mulţumesc… nici tu nu eşti rău, răspunsei acoperindu-mi nasul.

Purta un smoching negru un pic prea mare pentru el, părul era dat cu gel, rezultatul unei bune jumătăţi de oră petrecute în faţa oglinzii, era proaspăt bărbierit şi mirosea frumos.

Era drăguţ, isteţ, le plăcea mamei şi Ninei şi era îndrăgostit de mine, şi chiar dacă eu nu eram, aveam de gând să fiu mulţumită aşa.

Orice numai să-l uit pe Patrick.

Gândul la el îmi provocă din nou un junghi dureros pe care încercai să-l îndepărtez.

Cari îmi dărui o orhidee s-o leg la încheietura mâinii.

Nu eram chiar iubitoare de orhidee, dar mă prefăcui că apreciez gestul.

Mama nu-şi credea ochilor: singura ei fiică, un băieţoi înnăscut, ieşea îmbrăcată în rochie, împreună cu un băiat încântător, care o conducea la operă.

Visul de o viaţă.

Cari îmi oferi braţul, eu îmi sprijinii delicat mâna pe el şi, ca doi balerini într-un imaginar *pas de deux*, ne îndreptarăm spre maşină.

O spălase special.

Mă întorsei şi o văzui pe mama salutându-ne de la fereastra sufrageriei.

Îi făcui semn să plece.

Eram deja destul de jenată în ceea ce mă privea, şi

nu mai aveam nevoie să mai complice şi ea lucrurile.

Cari setase GPS-ul.

Era nevoie de două ore şi jumătate până la destinaţie.

Mă întrebam de ce nu luaserăm trenul.

— De ce nu ne-am dus cu trenul?

Ridică din numeri.

— Nu mi se pare prea romantic, nu crezi?

Romantic? Şi de ce-ar fi trebuit să fie romantic?

Nu era prea mult trafic pe M.I.

Poate ajungeam mai devreme, aşa aş fi avut timp să trec prin faţă la Royal Ballet, şi să-mi fac un pic de rău singură.

— Ţi-e frig? Dacă vrei, dau căldura mai tare.

— Nu, mi-e bine, zisei deschizând apărătoarea de soare ca să mă uit în oglindă, după care o închisei imediat speriată.

Trebuia să mă lansez într-o conversaţie adevărată dacă voiam să-l cunosc mai bine, altfel n-aş fi făcut altceva decât să mă gândesc că, la ora aia, într-un univers paralel, m-aş fi aflat la cină acasă la Patrick, aşezată pe genunchii lui, mâncând supă de porumb.

— Îţi stă bine în smoching, parcă l-ai purta în fiecare zi! zisei ca să nu tac.

— Ah, ăsta? Mi l-a împrumutat fratele meu mai mare, e a doua oară când îl port.

— Ai doi fraţi? întrebai surprinsă.

— Am patru: doi fraţi şi două surori.

— I-auzi! exclamai. Ai tăi n-aveau televizor în casă?

— Îşi doreau mult o fetiţă şi au avut parte de trei băieţi, iar când s-au hotărât să mai facă o ultimă încercare au venit pe lume două fete deodată!

— Ce chestie! Şi tatăl meu are doi gemeni! răspunsei uşurată că găsisem un subiect comun.

— Serios? Dar nu cu mama ta…

— Nu, mama mă are doar pe mine, sunt copiii lui cu a doua nevastă.

— Şi unde stau?

— În Pimlico. Amândoi lucrează la Londra, sunt dependenţi de bursă, nu pot să trăiască fără cotaţiile în timp real.

— Şi mama ta?

— Oh, ea e cu totul altfel! E plină de imaginaţie, amuzantă, sensibilă. Are doar o problemă: bărbaţii nepotriviţi.

— Nici nu te mai întreb pe care dintre ei doi îl preferi.

— Nu e vorba că o prefer, dar ea a fost mereu lângă mine, pe când el niciodată, şi, în plus, nu-i suport pe cei care nu au simţul umorului.

— Nu mi-e greu să-mi imaginez. Sper să fiu la înălţime.

— Da, tu eşti destul de simpatic.

— Mulţumesc, o iau ca pe un compliment.

— Păi să ştii că nu-i uşor să mă faci să râd!

— Ştiu, de asta mă nelinişstesc de fiecare dată când sunt pe cale să-ţi spun ceva.

— Da, Nina îmi tot zice că sunt dificilă. Dar eu cred că sunt doar exigentă.

— Nu cred că e prea mare diferenţa.

— Aşa zice şi ea.

Zâmbirăm amândoi.

— Voi două parcă sunteţi surori.

— Vorbeşti serios? L-aş fi sărutat doar pentru afirmaţia aia.

— Arătaţi diferit, dar se vede că ţineţi enorm de mult una la alta.

— Cari, îmi faci o favoare?

— Orice doreşti! îşi întoarse capul să mă privească în ochi şi n-aveam impresia că-i vine să vomite.

— Spune-i asta mâine, când o vezi, e cel mai frumos compliment pe care ni-l poate face cineva.

— I-o voi spune dacă îţi face plăcere. Zâmbi.

— Acum îmi spui cum se face că tu şi Thomas sunteţi prieteni?

— Am învăţat mereu în aceeaşi clasă, practic ne cunoaştem de-o viaţă.

— Şi întotdeauna a fost aşa?

— Adică trufaş, arogant şi obraznic?

— Nu, ticălos!

— Da, chiar dacă nu s-a purtat niciodată aşa de urât cum a făcut-o cu Nina.

— Şi tu ai curajul să mai vorbeşti cu el?

— Nu pot să-l ignor, dar nu mai ieşim împreună.

— De ce nu *poţi* să-l ignori? Fetele sunt aşa de pricepute în a tăia punţile cu lumea, pe când băieţii n-o fac niciodată! Excludeţi-l, cel puţin o să înţeleagă că a făcut o prostie!

— Cei că el nu se exclud, răspunse oftând, cei ca el… îmi pare rău să recunosc, au mereu succes în viaţă şi au un tupeu impresionant.

— Desigur, asta până când nu dau peste cineva care să le spargă faţa.

— Tu ai încercat!

— Da, şi acum zici că sunt *The wrestlerl* zisei arătând spre trompa pe care o aveam în faţă. Nu, vorbesc serios, ar trebui ca cineva să-i dea o lecţie.

— Nu cred că ar servi la ceva, ăla e sensibil ca un aligator, nu ştie ce înseamnă să ceri scuze!

— Cred şi eu, se simte autorizat să-i trateze pe ceilalţi ca un rahat!

— Ghici ce profesie are tatăl lui?

— Rege?

— Avocat!

— Am fost aproape!

Zâmbii şi mă relaxai bucurându-mă de privelişte. Tot drumul stăturăm la taclale ca nişte vechi prieteni.

Trebuia să evit orice moment mort în conversaţie, orice lucru care m-ar fi dus cu gândul la Patrick.

În sfârşit, ieşirăm de pe autostradă şi intrarăm pe Edgware Road.

Aerul Londrei mă entuziasma întotdeauna.

Mă simţeam mai puţin provincială şi mai mult cetăţeană a lumii.

Simţeam că acolo trebuie să reuşesc: departe de toţi şi de toate, în primul rând de cel pe care-l iubeam cu disperare.

Inima începu să-mi bată din ce în ce mai tare, cu cât ne apropiam de centru.

Cari parcă îmi citea gândurile.

Poate şi pentru că eram cu obrazul lipit de fereastră.

— Eşti emoţionată?

— Rău de tot.

Acolo aş fi dorit să trăiesc.

Chiar şi într-o cămăruţă umedă şi fără ferestre, nu conta atâta timp cât eram aproape de visul meu.

Mă simţeam ca un magnet atras de uşa frigiderului.

Traversarăm cartierele elegante din Belgravia şi Mayfair, şi mărturisesc că nu mi-ar fi displăcut să locuiesc într-un frumos apartament victorian cu vedere spre Hide Park.

L-aş fi putut scoate acolo pe York la plimbare, dimineaţa, înainte să mă duc la repetiţii.

Când începi să-ţi doreşti ceva, imaginaţia nu mai cunoaşte oprelişti.

Strigam întruna „Uite!” şi arătam afară.

Cari zâmbea, mândru de cadoul pe care mi-l făcuse.

De data asta eu îi citii prima gândurile:

— Nu o să-ţi pot mulţumi niciodată îndeajuns, îi spusei cu ochii umezi.

— E doar o plimbare prin Londra, cu spectacol!

— Da, dar nu ştii ce înseamnă asta pentru mine.

— Ba ştiu, zâmbetul tău este cea mai mare recunoştinţă pe care mi-aş putea-o dori. Serios!

Ajunşi pe Bow Street, mă lăsă să cobor în faţa clădirii operei şi se duse să parcheze.

Îmi ridicai privirea şi înţelesei că doamna Patel nu glumea când ne vorbise despre Sindromul Stendhal.

Mă cuprinse ameţeala şi pentru o clipă mi se tăie respiraţia.

Era cel mai incredibil lucru pe care aş fi îndrăznit să mi-l imaginez vreodată.

Pozele pe care le văzusem nu-i făceau dreptate: era cea mai frumoasă clădire de operă din lume.

Cel puţin pentru mine.

O construcţie impunătoare, cu arhitrave şi coloane, luminată ca şi cum înăuntru s-ar fi sărbătorit permanent ziua reginei.

Şi la stânga o structură asemănătoare unei enorme voliere, şi ea luminată ca ziua.

Nu simţeam nici frigul, nici durerea, în ciuda faptului că era ger.

Eram aproape fericită.

Doar dacă…

Gata. Nu trebuia să mă mai gândesc, nu puteam să risc să stric acea seară.

Cari reveni după câteva minute, şi îi simţii mâinile calde pe umerii mei în timp ce priveam în sus, zâmbind ca o prostănacă.

— Să intrăm, e deja târziu.

Drumul până la stal îl parcurserăm aproape ca prin vis, mă simţeam o Cenuşăreasă care intră în palatul prinţului.

În timp ce mergeam în urma însoţitoarei în sacou roşu care ne conducea la locurile noastre, îmi imaginam că într-o bună zi tot acel public avea să fie acolo pentru mine, ovaţionându-mi numele în picioare de cel puţin douăzeci de minute.

Mă uitam în jurul meu neîncrezătoare, orbită de splendoarea brocarturilor purpurii şi de măreţia stucaturilor care decorau cele trei rânduri de loji.

Adâncită în acel fotoliu enorm de catifea, mă simţeam strivită de tot acel lux şi de cupola imensă decorată care semăna cu un ochi imens.

— E OK totul? mă întrebă Carl, văzându-mă în dificultate.

— Cred că da, răspunsei aşezându-mă mai bine în scaun.

— Trebuie să-ţi spun că mă bucuri tare mult! Eşti atât de uluită încât nu scoţi o vorbă, nici nu ţi-ai dat seama că ţi-am dus paltonul la garderobă!

Într-adevăr chiar nu-mi dădusem seama, ar fi putut să-mi fure şi rochia şi aş fi observat abia după ce-aş fi ieşit în stradă.

Apoi luminile se stinseră şi mă lăsai purtată în grădina nimfelor, unde Sylvia, îndrăgostită de păstorul Aminta, era răpită de odiosul vânător Orion, care încerca să le împiedice dragostea.

În timpul întregului spectacol nu încetai niciun minut să mă emoţionez, să visez şi să încerc să reţin cât puteam de bine mişcările rafinate ale Marianelei Núñez.

La sfârşitul primului act, aveam impresia că trecuseră doar cinci minute.

— Mergem să bem ceva? propuse Carl văzându-mă

tulburată.

Dădui din cap în semn că da, atât eram de buimăcită.

Uitasem şi de stadiul jalnic în care se afla nasul meu, însă privirile curioase mă făcură să-mi aduc brusc aminte.

Lăsai capul în jos şi ne îndreptarăm înspre barul care părea mai degrabă sala de dans a Titanicului.

Era înăuntrul volierei pe care o văzusem de-afară: un salon imens cu ferestre şi oglinzi de sus până jos, pardosit cu parchet de culoarea mierii, în mijlocul căruia se afla o tejghea circulară din aramă roşie.

Erau acolo sute de oameni: fani ai baletului, coregrafi, critici, balerini şi toţi vorbeau cu însufleţire sorbind şampanie şi mâncând sandvişuri cu somon.

Aş fi vrut tare mult ca într-o zi să recunosc dintr-o privire lumea aceea, colegii, adversarii, dar mai mult decât orice aş fi vrut ca acea lume să mă recunoască pe mine şi să-mi spună că i-am făcut să se emoţioneze, exact cum mi se întâmpla mie în seara aceasta.

Urcarăm la etaj pe scara mobilă şi ieşirăm pe terasa restaurantului de unde se putea admira o privelişte care-ţi tăia răsuflarea asupra întreg Covent Garden-ului.

Cari îmi petrecu un braţ în jurul umerilor, mă privi intens în ochi dându-mi impresia că era pe cale să-mi spună ceva, dar anunţul începerii actului doi ne grăbi la locurile noastre.

Al doilea şi al treilea act trecură într-o clipită şi în tot timpul ăsta m-am agitat şi mi-am ros unghiile încontinuu.

Când se lăsă cortina şi ne ridicarăm să aplaudăm cu toţii, am putut în sfârşit să-mi descarc toată emoţia pe care o acumulasem până în acel moment.

Bătui din palme şi strigaui „bravo” până când rămăsei fără voce.

Marianela Núñez şi Rupert Pennefather au fost chemaţi la rampă de opt ori în seara aceea.

În mintea mea mă aplecam să adun florile, mulţumind umil.

Când părăsirăm clădirea operei era trecut de ora zece.

Eram îngrozitor de agitată.

Muream de dorinţa de a dansa şi a studia cu profesionişti adevăraţi. Nu că n-ar fi fost şi Claire o profesionistă, dar venise momentul să-mi lărgesc orizonturile dincolo de Leicester.

Am făcut un ocol pe Floral Street, sediul Royal Ballet School, în care se putea ajunge direct din clădirea operei traversând un pod futurist poziţionat la etajul patru.

Aş fi vrut să-mi petrec toată viaţa acolo împărţindu-mă între repetiţii, încălzire, lecţii, machiaj şi spectacole, fără să văd nici măcar cerul.

Visul meu era să trăiesc cu aer şi dans, înnebuneam de dorinţa de a o face, picioarele mele ardeau de nerăbdare, trebuia să găsesc o cale de a o convinge pe mama.

Şi trebuia s-o fac cât mai repede.

— Priveşte-mă, Cari! îi strigai.

Carl se întoarse spre mine.

Mă pregătii în poziţia a patra şi cu un uşor avânt executai trei piruete *en dehors*[1] terminând cu o plecăciune elegantă.

Cari bătu din palme mai tare ca la spectacol.

— Eşti minunată, abia aştept să te văd pe tine pe scena aia, deja îmi imaginez afişele: „Mia Foster şi…”, cu cine ţi-ar plăcea să dansezi?

— Roberto Bolle?

— Mia Foster şi Roberto Bolle în *Lacul lebedelor*. Mimă o inscripţie gigantică imaginară.

---

1 En dehors şi en dedans, ,411 afară" şi „înăuntru" (din fr.), se referă la sensul de rotaţie a piruetelor.

— Numele meu complet e Mia Foster Benelli, va fi nevoie de un afiş cu prelungire!

— Miss Foster Benelli, pot avea onoarea de a vă invita la cină? se închină Carl rotindu-şi mâna.

— Cu mare plăcere, mor de foame.

— E un restaurant în apropiere care se numeşte *Ballerina*, cred c-o să-ţi placă!

— Bucătărie italienească? Mai bine mai iau o minge în faţă! Te duc eu la cel mai bun vânzător de hotdogi radioactivi din Trafalgar Square! Am fost odată cu tatăl meu când am ieşit de la National Gallery, după ziua taţilor şi a fiilor. Mi-o amintesc că pe cea mai plictisitoare după-amiază din viaţa mea, dar hotdogii erau fără egal!

— Atunci să mergem, şi eu mor de foame!

Mă luă de mână şi porniram amândoi rapid prin mulţime.

Îmi simţeam capul uşor ca şi cum aş fi fost beată, aveam ochii plini de încântare şi inima îmi deborda de bucurie.

Mă consola ideea că am o alternativă la Patrick: chiar dacă nu-l puteam avea pe el, măcar aş fi făcut cea mai frumoasă meserie din lume şi acea pasiune nebunească mi-ar fi fost de ajuns ca să înlocuiască dragostea.

Dacă mă gândesc bine, era cam acelaşi lucru cu a mă închide într-o mănăstire, numai că în locul bisericii aveam scena şi în locul lui Iisus, pe Balanchine.

Am ajuns în Trafalgar Square clănţănind din dinţi.

Apa fântânii era îngheţată şi până şi statuile leilor păreau să dârdâie de frig.

Am mâncat câte un hotdog cu muştar, ketchup şi o tonă de ceapă prăjită, ţopăind de pe un picior pe altul ca să ne încălzim.

Era încheierea perfectă a unei seri perfecte.

Cari era fericit să fie acolo cu mine, iar eu eram

fericită să fiu acolo şi atât.

Drumul de întoarcere spre Leicester urma să fie lung, dar aveam destulă adrenalină în circulaţie cât să rămân trează trei zile.

Cari îmi zâmbi întruna în timp ce conducea.

Mă privise încontinuu pe toată durata spectacolului, observasem asta cu coada ochiului şi, la un moment dat, fusesem tentată să-l întreb ce naiba tot avea de privit, dar n-ar fi fost drăguţ din partea mea.

Acum însă puteam să-l întreb.

— De ce te-ai uitat aşa la mine tot spectacolul?

Păru prins în flagrant.

— Ai observat?

— Aveam impresia că sunt o lamă sub microscop!

— Te priveam pentru că n-am mai văzut niciodată pe cineva atât de entuziasmat de ceva, cum erai tu în seara asta. Erai fericită, îţi mişcai mâinile şi capul de parcă dansai tu însăţi, zâmbeai, apoi plângeai, apoi suspinai, erai fantastică!

— Şi în spitalele de psihiatrie tot cam aşa se poartă lumea.

— Nu, vorbesc serios, m-ai impresionat!

Oh, oh. Suna ca şi cum ar fi fost pe cale să înceapă ceva.

Mă grăbii să schimb subiectul, chiar dacă în seara aceea nu reuşeam să vorbesc despre altceva în afară de balet.

Îi povestit cum am început, de tabloul bunicii, de Claire, de Zaharova şi de *Lacul Lebedelor* şi el nu păru să se plictisească deloc sau cel puţin, în întuneric, reuşi să nu mi-o arate.

Când am ajuns acasă era trecut de unu şi jumătate.

De data asta mă conduse până la uşă.

— Pot să zic că ţi-am oferit o seară frumoasă?

— O seară de neuitat, Cari.

— Îmi place când îmi spui pe nume, de obicei nu mă omor după el, dar cum îl pronunţi tu e special.

Se apropie periculos de mult şi am înţeles ce urma să se întâmple.

Îmi mângâie fruntea şi mă împresură cu braţele, ca şi cum ar fi vrut să mă protejeze, ţinându-mă strâns lipită de el şi sărutându-mi părul.

Apoi se desprinse, îmi luă cu delicateţe faţa între mâini şi, cu grijă, îşi lipi buzele de ale mele.

De data asta îl lăsai.

Fu un sărut lung şi intens.

Respiraţia îi era caldă şi greoaie, iar buzele moi şi subţiri.

Eu îl îmbrăţişasem la nivelul şoldurilor, fără să îndrăznesc mai mult, lăsându-mă în voia lui, la fel cum o dansatoare de tango îşi urmează partenerul.

Am rămas cu frunţile sprijinite una de alta, cu mâinile lui în părul meu şi izbucnirăm amândoi în râs.

— N-a fost o idee prea strălucită să mâncăm ceapă, este? zise.

— Deloc! răspunsei.

Categoric nu mai eram doar prieteni.

Dar nu eram sigură că vreau să fim şi altceva.

Îşi luă la revedere cu un alt sărut şi apoi încă unul, până când îl obligai să mă lase să intru în casă, altfel s-ar fi trezit mama.

— Mulţumesc pentru tot, Cari, serios.

— Eu îţi mulţumesc pentru că eşti aşa cum eşti, răspunse oferindu-mi zâmbetul său cel mai îndrăgostit.

Am intrat în casă copleşită de sentimente contrastante şi deloc clare.

Voiam să fiu prietena lui Carl? Sau voiam să-mi fie doar *un* amic, care să mă ducă la Londra o dată pe

săptămână?

Şi apoi: sărutul ăsta îmi plăcuse?

Nu aveam răspunsuri.

Şi din nou gândul la Patrick se prăbuşi peste mine ca un bolovan.

Am bătut de trei ori la uşa mamei ca să-i dau de ştire că mă întorsesem.

Se ivi îmbufnată.

— Te-am sunat de trei ori şi apoi mi-am dat seama că ţi-ai lăsat telefonul în cameră, nu mă mai face să mă îngrijorez aşa, data viitoare să mergeţi cu trenul, te rog.

Se îngrijorase de moarte, i-o citeam în ochi, probabil că stătuse trează tot timpul, imaginându-şi că eram în comă profundă pe un pat de spital, cu doctorii care o zoreau să decidă dacă organele să-mi fie sau nu date pentru transplant, dar în ciuda acestui lucru, nu voia să-mi strice seara.

— Scuză-mă, mamă, ai dreptate, nu mi-am dat seama că nu aveam mobilul, ar fi trebuit să te sun.

Blândeţea neaşteptată a tonului meu o calmă pe loc.

Mă mângâie uşor pe obraz.

— Nasul e mai bine, începe să se dezumfle, acum se vede numai vânătaia.

Încuviinţai.

— Te-ai simţit bine?

— Nici n-am cuvinte să-ţi spun cât de mult, a fost cea mai frumoasă experienţă din viaţa mea.

Zâmbi.

— Şi Carl?

— El e… căutam cuvintele, de treabă, sintetizai.

— „De treabă64? se încruntă.

— În sensul că e tare, da, mă rog, drăguţ… simpatic, ai înţeles, nu?

— OK, am înţeles! Noapte bună!

Mă sărută pe frunte şi imediat ce mă întorsei cu spatele îmi dădu obişnuita palmă peste fund.

— Mâine vorbim de şcoală, bine?

— Da, da, mâine.

Am intrat în cameră, m-am dezbrăcat repede lăsându-mi hainele pe jos şi m-am băgat în pat obosită moartă.

Alunecam în somn desfătată de evenimentele din acea seară lungă şi incredibilă, de la balet la sărut, când, mişcându-mi piciorul, am auzit căzând ceva pe mochetă.

Am aprins lumina şi am văzut telefonul meu inutil pe jos.

L-am ridicat să-l închid şi am observat că aveam nici mai mult nici mai puţin de şapte apeluri pierdute şi două mesaje necitite.

Am parcurs plină de nerăbdare lista.

Erau trei apeluri de la mama şi patru… de la Patrick.

Am deschis mesajele cu inima în gât.

Primul zicea aşa: „Am petrecut o seară de neuitat, eşti minunată şi eu sunt îndrăgostit la nebunie de tine. C”.

Iar al doilea: „Îmi pare extrem de rău pentru ceea ce s-a întâmplat în seara asta, Nina nu ştia că te-am invitat la cină, dar toţi ceilalţi, inclusiv bucătăreasa, da! Sper că n-o să profiţi de asta ca să mă dispreţuieşti şi mai mult. Te aştept mâine seară dacă poţi. 1 pupic”.

CAPITOLUL 7

În dimineaţa următoare Nina mă întâmpină cu braţele ridicate în semn de înfrângere.

— Iertare! A fost numai vina mea!

— Te referi la mingea în faţă? Din partea ta nu m-aş fi aşteptat niciodată! glumii intrând în clasă.

— Nu, zic de cină! răspunse luându-mi ghiozdanul, eram singura care nu ştia, mie nu-mi spun niciodată nimic! Imediat cum am văzut pregătit locul tău şi cartofii copţi în

staniol am înţeles… Toţi m-au dojenit, până şi tata!

— Nu-ţi face griji Nina, şi-aşa nu puteam veni, ştii bine, mă prefăcui indiferentă, în timp ce inima mea făcea salturi de fericire.

— Eşti invitată oficial în seara asta, nu poţi să spui „nu”. Mă privi, făcând un botic trist.

— Păi, nu ştiu, trebuie să-mi controlez agenda… aşa pe nepregătite nu ştiu dacă…

— Şapte jumate?

— Şapte jumate!

Nu-mi venea să cred, nu se întâmpla aievea: destinul îmi oferea o a doua ocazie, tocmai când mă hotărâsem să mă dau bătută şi să-l uit pe Patrick o dată pentru totdeauna.

Dintr-odată, îmi amintii de Carl.

Şi Nina mă luă de braţ.

— Deci, vreau să ştiu tot de aseară şi când zic tot mă refer la *tot*.

— Tot, zici? încercai eu să trag de timp scoţându-mi cartea de geografie.

— Haide, Mia, mă faci să mor de nerăbdare! Trebuie să mă duc la baie şi în şase minute începe ora, nu mai rezist, sunt prea curioasă!

Mă amuza s-o văd rugându-se de mine, dar încă mai aveam nevoie să-mi pun ordine în gânduri.

Dormisem foarte puţin citind încontinuu mesajul lui Patrick, reinterpretându-l în cele mai pline de imaginaţie şi întortocheate feluri şi tot văzând şi revăzând seara, cadru după cadru, ca un film în 3D.

Numai că, oricât de mult mă forţam, în locul lui Carl nu-l vedeam decât pe Patrick: că mă ajuta să-mi dau jos paltonul, că nu mă slăbea din priviri pe toată durata spectacolului, că îmi spunea că vrea să mă vadă dansând într-o zi, că mă săruta în pragul casei.

Şi asta era o problemă.

O mare problemă.

Ridicai capul şi îl văzui intrând pe Carl cu cel mai radios zâmbet cu putinţă.

Nina mă înghionti cu cotul.

Colegii mei îl observară apropiindu-se de banca mea, şi îşi aruncară pe furiş priviri între ei, în timp ce eu continuam să scotocesc prin ghiozdanul gol, prefăcându-mă că nu-l văzusem.

Trebuia neapărat să vină la mine în clasă în fiecare zi? Nu ne puteam întâlni la baie sau în curte ca toată lumea?

Uram să fiu iar în centrul atenţiei, acum toţi ar fi luat de bun faptul că eram împreună, când nici măcar eu nu ştiam exact ce o să urmeze.

Cât despre popularitate, aş fi putut să candidez la alegerile consiliului elevilor şi să le câştig.

— Bună, Mia, e totul OK? mă salută privindu-mă plin de speranţă.

Nina se îndepărtă discret pentru a ne lăsa să vorbim.

— Aş zice că da! Tu eşti bine? îl întrebai încercând să păstrez o anumită detaşare.

Eram în defensivă, nu prea mult, doar atât cât era nevoie pentru a dezorienta un băiat îndrăgostit până peste cap, dar faptul că aveam aţintite asupra mea douăzeci şi două de perechi de ochi nu-mi făcea deloc sarcina mai uşoară.

Dezamăgirea i se ivi pe chip şi mă simţii vinovată.

Îşi coborî vocea:

— Voiam doar să-ţi spun cât de bine m-am simţit aseară. Zâmbii.

— Îţi stă bine îmbrăcată aşa.

— Serios?

— Serios!

De ce eram amândoi aşa de fâstâciţi?

Nu puteam să glumim în continuare cum făcuserăm în seara petrecerii şi să ne întrecem în râgâieli?

Cari era acum complet schimbat, era stânjenit, rigid şi deloc spontan.

Dragostea complica mereu totul.

— Bine, zise aşteptându-se să-i sar de gât, lucru care nu se întâmplă.

— Bine, răspunsei.

Dar clopoţelul mă salvă dintr-odată.

— Atunci ne vedem în pauză?

— Sigur! în pauză! spusei simulând entuziasmul.

Ieşi intersectându-se la uşă cu profesorul care-l privi întrebând ce căuta acolo.

Pentru a uşura lucrurile ridicai mâna şi zisei:

— A venit pentru mine, domnule Thompson!

Eram terminată, acum urma să afle şi profesorii.

— Nu reuşesc să înţeleg, zise Nina scrutându-mă, cum făcea mereu când eram evazivă, nu pari bucuroasă.

— Ba sunt, crede-mă, a fost o seară perfectă!

— Dar?…

— Dar, ar trebui să mă simt emoţionată, să-mi bată inima, ar trebui să-mi petrec ziua desenând inimi cu iniţialele noastre şi când colo nu fac nimic din toate astea.

— V-aţi sărutat?

— Da.

Suspină molatic ducându-şi mâinile la faţă.

— Cum sărută?

— Bine, cred, nu m-am mai sărutat cu nimeni altcineva.

Nu în viaţa reală, cel puţin.

— Cu limba de data asta?

— Cu limba, recunoscui.

— Uau! Şi ţi-a plăcut? Avea ochii larg deschişi şi

zâmbetul până la urechi.

— Da, mi-a plăcut, răspunsei după o clipă de ezitare.

Evitai să-i povestesc detaliul cu ceapa.

Adevărul e că-mi plăcuse de-adevăratelea. Era primul meu sărut şi fusese dulce, tandru, pasional şi romantic, aşa cum trebuia să fie şi cum visasem dintotdeauna că va fi.

Dar se întâmplase cu persoana greşită sau cel puţin nu cu cea potrivită.

Însă având în vedere că numai Patrick, în mintea mea bolnavă, era persoana potrivită şi aveam mai multe şanse să devin viitoarea regină a Angliei decât să-l sărut pe el, dacă voiam să fiu o adolescentă normală, trebuia neapărat să-mi revizuiesc aşteptările.

— Şi deci acum voi doi… continuă Nina aluzivă.

— Noi doi ce?

— Sunteţi împreună!

Iată, cea mai mare temere a mea prindea contur.

— Dar tu mi-ai zis că dacă două persoane ies împreună nu înseamnă automat că formează un cuplu! răspunsei alarmată.

— Dacă ies nu, dar dacă se sărută pasional *de două ori* dintre care *odată cu limba*, după o seară romantică la operă… aş zice că da.

Îmi acoperii gura cu mâinile.

— Şi acum?

— Acum dăm un test neanunţat, dacă nu e deranjul prea mare! ne întrerupse domnul Thompson din spate.

Cari mă aştepta la ieşire aşezat pe zid, Nina îmi atrase atenţia.

Auzii pe cineva spunând: „A venit iubitul s-o ia”. Şi asta mă deranjă.

Se ridică şi îmi veni în întâmpinare.

— Bună, zise întinzându-se să-mi dea un pupic pe obraz.

Dacă ar fi încercat să mă ia şi de mână, l-aş fi muşcat.

— Deci ne vedem diseară la cină, zise Nina îndreptându-se spre staţia de autobuz.

— La şapte jumate! răspunsei.

— Cinaţi împreună? întrebă Carl încercând să-şi ascundă supărarea din cauza excluderii.

— Ah, da, e o tradiţie, în fiecare sâmbătă facem un barbecue acasă la ea.

— Bine! spuse încercând să pară sigur, cu toate că era evident că murea de dorinţa de a fi invitat… Atunci ne-auzim… într-una dintre zilele astea, încheie calm, strângându-mă de umăr.

Întinsesem prea mult coarda.

Nu numai că era mai mare ca mine şi cu siguranţă nu eram prima lui prietenă, dar se dăduse în vileag, mărturisindu-şi sentimentele, comportându-se întotdeauna bine şi ca un prieten adevărat, în timp ce eu, ca o fetiţă arogantă, îl tratasem asemenea unui admirator insistent care trebuia descurajat.

Cari era un băiat de treabă, era drăguţ, râdea la glumele mele, iar eu îl umilisem.

La asta mă gândeam în timp ce-l urmăream îndepărtându-se fără să se uite înapoi.

Ce nu era în regulă cu mine?

Ce anume îmi dădea dreptul să mă port urât cu oamenii care încercau să aibă o relaţie cu mine?

Chiar eram un urs.

Un urs rău.

— Cari! strigai alergând după el.

Se făcu că nu aude.

Mi-o meritam, ba chiar mai mult de-atât.

Îl ajunsei din urmă.

— Scuză-mă, îi zisei trăgându-l de bluză.

— Pentru ce? răspunse liniştit fără să se oprească din

mers.

— Scuză-mă dacă am fost cam necioplită mai devreme.

— Dar n-ai fost necioplită.

— Ba da, am fost îngrozitoare.

— Ba nu, şi nu e nevoie să te scuzi…

— Poţi să te opreşti o clipă? îi spusei stăpânită de neliniştea de a vedea totul alunecându-mi printre degete.

— Sunt în întârziere, răspunse fără să mă privească.

— În întârziere pentru ce? Să faci transplantul secolului? Să ţii un discurs naţiunii? Să lansezi o navă spaţială?

Râse. Măcar atât.

— Sunt în întârziere să mă întorc la viaţa mea de dinainte, şi prefer s-o fac acum când încă nu sunt prea implicat, chiar dacă de fapt sunt deja…

Lungi pasul.

Era momentul să spun ceva important.

Înţelegeam perfect cum se simţea, cunoşteam foarte bine senzaţia pe care o încerci când nu-ţi sunt împărtăşite sentimentele.

El însă se comportase în modul cel mai limpede şi corect din lume: nu avea scheleţi în dulap, se îndrăgostise de mine şi mi-o demonstrase.

Eu trebuia doar să hotărăsc dacă să-i accept curtea sau să-l resping o dată pentru totdeauna, şi categoric nu puteam să alerg după doi iepuri deodată.

Doar de un lucru eram sigură: nu voiam să-l pierd.

Nu eram pregătită să am o relaţie, preferam de departe prietenia, şi nu ştiam cum să fac, dar nu aş fi vrut să iasă din viaţa mea şi-aşa lipsită de relaţii.

— E-eu vreau să fiu cu tine! strigai.

Se opri.

Gândindu-mă mai bine, îmi dădui seama că, pentru a-

l face să se oprească, aş fi putut să strig şi „copac!” în loc să mă compromit de tot, dar nu avusei prezenţa de spirit necesară.

Se întoarse şi îmi aruncă o privire.

— Scuză-mă, ce-ai zis?

— Am zis că vreau să fiu cu tine.

Râse cu poftă şi veni spre mine.

— Mia, tu trebuie să ai o părere foarte proastă despre mine!

— Ce vrei să spui? îl întrebai uimită.

— Că ştiu foarte bine că n-ai niciun fel de dorinţă să fii cu mine şi că mă consideri un băiat cumsecade cu care să-ţi petreci timpul.

Simţii că roşesc.

— Dar eu nu…

— Nu-i nicio problemă, Mia, e totul OK, sunt riscurile jocului, ai încercat şi nu a funcţionat, nu te poţi forţa să-ţi încapă piciorul într-un pantof strâmt.

— Dar eu *vreau* să încerc, numai că nu sunt în stare.

— Mia, mă privi cu duioşie, când o să te îndrăgosteşti cu adevărat, o să vezi că o să fii în stare.

Îşi trecu cu gingăşie degetul peste nasul meu şi se îndepărtă.

Mă trata ca pe un copil şi mă abandona.

Scena aia semăna dramatic de bine cu una pe care o trăisem deja cu tatăl meu cu câţiva ani în urmă şi care nu-mi plăcuse deloc, dar de data asta eu o provocasem.

Am rămăs acolo, înlemnită, nehotărâtă dacă să alerg după el, să-l rog să nu plece şi să-mi dea timp să învăţ să-l iubesc sau să-i spun de Patrick.

În schimb l-am privit pur şi simplu cum se îndepărta.

Am simţit o înţepătură în inimă foarte, foarte dureroasă.

Nu înţelegeam dacă sufeream pentru că pierdusem

un prieten, o posibilă iubire, sau pe cineva căruia, în ciuda caracterului meu imposibil, îi plăceam şi care mă găsise încântătoare şi cu nasul umflat.

Am înţeles că deja mi-era dor de el la nebunie şi am simţit crescând în mine o senzaţie de frustrare şi neputinţă.

L-am urmărit cu privirea până când dispăru după colţ.

Foarte bine. Dacă nu voia să fie cu mine, era liber să plece.

N-aveam nevoie de el, de fapt n-aveam nevoie de nimeni.

Puteam în sfârşit să mă întorc la viaţa mea precarl alcătuită din visuri, studiu şi repetiţii.

Eram furioasă.

Mă refuzase şi mă făcuse să mă simt ca o proastă.

Exact cum îl făcusem şi eu să se simtă.

Mă întorsei acasă stăpânită de o mare tristeţe.

Ar fi trebuit să fiu în al nouălea cer pentru cină, dar mă simţeam vinovată şi singură.

Cari îmi dăruise acea afecţiune şi stabilitate pe care nimeni nu mi le dădea şi o făcuse într-un mod atât de natural şi transparent încât, acum că-l pierdusem, simţeam un gol imens.

Dar nu trebuia să mă mai gândesc la asta. Trebuia să mă concentrez la seara aceea pe care mi-o doream din tot sufletul, la Patrick care mă invitase personal, şi la mesajul lui.

Intrai în casă cu o faţă de înmormântare.

— A sunat tatăl tău! strigă mama din sufragerie.

— Şi?

— Diseară te scoate în oraş la cină, vine cu copiii şi soţia.

Diseară?

Era cât se poate de logic: îi frânsesem inima lui Carl, iar acum eram pedepsită.

— Dar diseară mă duc la cină la Nina.

— O să te duci în altă seară, doar ştii că vine o dată la trei luni, sau preferi cumva să te duci la ei acasă la sfârşit de săptămână?

Să mă duc la Pimlico la sfârşit de săptămână însemna să mă prefac că sunt fericită să-i suport pe cei doi diavoli împieliţaţi, să mă las îndopată cu musaca de cartofi de către soacra tatălui meu şi să dorm pe canapeaua din sufragerie.

Între cele două preferam categoric să scap cu o cină la un fast-food de lângă casă.

Dar nu în seara aia.

Nu în seara aia blestemată, fir-ar să fie.

Dacă nu mă duceam la Nina, nu l-aş mai fi văzut pe Pat o bună bucată de timp şi atunci chiar că nu m-ar mai fi invitat vreodată.

Cu inima ţăndări o sunai să-i comunic vestea cea proastă.

Rămase un pic dezamăgită, dar nu era nimic în comparaţie cu ce simţeam eu.

Nu mă mai simţisem atât de singură de-o viaţă.

Ne obişnuim cu uşurinţă să fim iubiţi şi luăm de veşnică prezenţa celor care ne iubesc, pretinzând din ce în ce mai mult timp şi demonstraţii de iubire.

Până când acel cineva dispare şi ia cu sine bucăţi din noi.

Mă voi duce la cină cu tatăl meu şi îmi voi lua adio de la tot.

De acum înainte pentru mine nu o să mai existe altceva decât dansul.

Nu eram în stare să am grijă de sentimente şi oameni: pe cine voiam eu nu mă voia el şi invers.

Singura certitudine de neclintit pe care o aveam erau pantofii de balet, incomozi, rigizi şi duri la fel ca viaţa mea.

Cu numai douăzeci şi patru de ore în urmă eram plină de aşteptări, iar acum mă trezisem dintr-odată dezamăgită şi necăjită.

Respirai adânc, ca şi cum aş fi fost în culise aşteptând să ies pe scenă şi mă îmbărbătai pentru a înfrunta seara aia oribilă.

Cu puţin noroc, Adrian ar fi vomitat sau bursa s-ar fi prăbuşit.

Tata sună la uşă la şapte fără un sfert, semn clar că nu voiau să lungească seara prea mult.

Mama îi deschise, iar el stătea în pragul uşii, cu mâinile băgate în buzunarele cardiganului gri şi câteva fire de păr stinghere în cap.

Cândva fuseseră căsătoriţi, îşi făceau planuri, trăiau împreună şi tot restul.

Acum acel bărbat avea o altă viaţă, în altă parte, cu altă femeie şi alţi copii.

Mă gândii la Carl.

E nefiresc să te porţi ca şi cum nimic nu s-a întâmplat, după ce ai fost atât de apropiat de cineva.

Nu eram sigură că voi reuşi, dar dacă ei reuşiseră să facă aşa după o căsnicie şi o fiică, aş fi putut s-o fac şi eu după un singur sărut cu gust de ceapă.

Îmi pusei geaca şi ieşii cu capul lăsat.

Maşina era parcată pe alee, Libby stătea în faţă, iar cele două maimuţe urlătoare în spate, smulgându-şi părul.

Oftai şi îmi ridicai privirea spre cer aşteptându-mă să zăresc pe cineva aşezat pe un nor care se strica de râs.

Mă aşezai în spate şi mă trezii întâmpinată de un carton cu suc de fructe care mă lovi direct în frunte.

— Seb, te rog… îl implorai, am deja faţa umflată.

— Eu sunt Adrian! Ce-ai păţit la faţă?

Nu-i recunoşteam niciodată şi nici nu mă străduiam, şi-aşa de fiecare dată erau altfel.

— Un dinozaur, dar el a ajuns mult mai rău decât mine.

Mă priviră cu multă curiozitate şi neîncredere amestecată cu respect.

Imediat deveniră tăcuţi şi cuminţi.

— Şi ce mai faci, Mia? mă întrebă Libby aranjându-şi părul în oglinjoară.

Nu aveam nimic împotriva ei dar, ca aliată a mamei mele, hotărâsem să nu-i fiu prietenă.

— Destul de bine, mulţumesc.

— Mama ta mi-a spus că te gândeşti la ce materii să dai examen, zise tata.

— Da, încă nu ştiu dacă să mă fac inginer nuclear sau cimpoier.

— Ce e un cimpoier? întrebă unul dintre gemeni.

— E unul care cântă la cimpoi, explică Libby.

— Şi un cimpoi ce e? întrebă celălalt.

— Un instrument muzical, continuă ea răbdătoare.

— Şi de ce vrea să cânte la cimpoi?

Îndărătnicul.

— Pentru că vrea să fie originală… interveni tata ironic.

— Şi ce înseamnă „originală64? întrebă primul geamăn.

— OK! OK! Glumeam! izbucnii.

Se lăsă liniştea pentru circa un minut, după care cei doi demoni începură din nou să se tragă de păr.

De ce mi se întâmplau mie toate astea?

Trebuia să fiu acasă la Patrick, privindu-l atât de intens încât să-l văd în 3D, şi în schimb urma să iau masa cu familia Addams.

— Mergem la McDonald’s mamă?

— Nu, Seb, ştii că nu vreau să mâncaţi porcării.

— DAREUVREAUSĂMERGEEEM!!! îmi urlă unul dintre ei în timpane.

— ŞIEUVREAUSĂMERGEEEM!!! ţipă celălalt.

— Fără discuţii! se întoarse Libby ameninţătoare, fiţi cuminţi şi n-o deranjaţi pe Mia!

Repet, ea era drăguţă cu mine, dar eu nu puteam să fiu la fel cu ea.

Era contra naturii.

Traversarăm centrul, continuându-ne drumul pe Hinckley Road până ajunserăm la Langton Inn, un restaurant pentru familii care accepta monştri urlători.

Libby avea un aer epuizat, complet absorbită de cele două creaturi de nestăpânit.

Mă întrebam dacă uneori tata se gândea că a făcut o prostie căsătorindu-se cu Libby, dar evident era prea târziu ca să mai dea înapoi.

Adrian mă luă de mână şi Seb făcu la fel, dar nu ca să intrăm cu toţii împreună în restaurant, ci doar cu intenţia de a se agăţa cu toate puterile şi de a-mi rupe braţele.

— Hei, voi doi! urlă Libby în timp ce ridica un sac enorm care conţinea tot ceea ce le trebuia pe durata cinei. Luaţi cărţile de colorat, creioanele, Spongebob-ul şi hamsterul Ninja şi lăsaţi-o în pace pe sora voastră, pentru numele lui Dumnezeu!

Cuvintele „sora voastră64 mă făcură să tremur. Deşi nu-i consideram ca făcând parte din familia mea, dacă ar fi avut nevoie de un transplant de rinichi, la mine ar fi apelat.

Mi se părea absurd să devin rudă apropiată cu cineva, fără să fiu de acord, şi asta doar pentru că tatăl meu îşi schimbase partenera.

Chelneriţa ne întâmpină cu un zâmbet forţat, ca şi cum ştia ce-o aşteaptă.

— Veniţi des pe-aici? întrebai.

— Când avem casa distrusă din temelii, răspunse Libby, dar lăsăm bacşişuri bune, de-aia ne lasă să mai intrăm.

Libby şi mama aveau numeroase lucruri în comun, chiar dacă nu-mi plăcea să recunosc. Amândouă erau blonde, muncitoare, mame excelente şi cu simţul umorului dezvoltat.

Faptul că şi ea îl alesese pe tata ca partener de viaţă îngroşa misterul.

Ne rezervaseră o masă în fundul sălii în spatele unui paravan.

Între timp unul dintre gemeni înşfăcase deja o furculiţă de pe o masă din apropiere şi încerca să-şi străpungă fratele care începuse imediat să plângă.

— E frumos să fii tată, nu? îl întrebai pe tata care examina meniul cu atenţie lăsându-i lui Libby sarcina de a-i despărţi pe cei doi infractori.

— Iau o friptură în sânge cu roşii la grătar şi cartofi, fu răspunsul lui.

În sfârşit, Libby reuşi să se aşeze la masă făcându-i pe gemeni să se potolească ameninţându-i că-l cheamă pe *Jimmy picior-de-porc* să-i ia.

— Jimmy picior-de-porc? întrebai miratã.

Mă privi descurajată şi dădu din cap ca cineva care nu mai ştie ce să inventeze.

— Tu ce vrei, Mia?

— Cred că iau un hamburger cu brânză, sos de ciuperci şi inele de ceapă prăjită.

Ceapa mă făcu să mă gândesc la Carl.

— Eu sunt la dietă, oftă Libby, o să-mi iau o salată Ceasar cu somon la grătar fără sos.

— Şi eu vreau hamburger! urlă unul dintre cei doi.

— Da, şi eu!

— Giles, te rog, imploră Libby, îi potoleşti tu?

— Dacă vor hamburger, ia-le hamburgeri, răspunse tata ca şi cum abia aterizase de pe Marte.

— Ştii bine că se joacă cu ei şi nu-i termină niciodată.

— Faceţi ce vă spune mama voastră, concluzionă el şi se întoarse la studierea meniului.

— Oooffff! urlară la unison gemenii. Mereu numai cum zice ea, ce scârbos!

Libby, exasperată, le dădu câte-o palmă şi ei se opriră numaidecât din plâns.

— Mâncaţi crochete de pui cu cartofi prăjiţi şi să n-aud discuţii.

Apoi adăugă cu voce joasă:

— Te rog, dacă într-o zi îţi vine cheful să devii mamă, sună-mă!

Când sosiră farfuriile, Seb anunţă că trebuie să facă caca, urmat imediat de smiorcăitul lui Adrian.

Sărmana Libby îi înhăţă şi se ridică.

Aş fi putut jura că avea lacrimi în ochi.

— Şi cum merge bursa? îl întrebai pe tata ca să fac puţină conversaţie, în timp ce era concentrat să-şi întindă untul pe pâinea cu usturoi.

— Binişor, ultimele investiţii îmi dau mari satisfacţii.

— Păi, unii sunt satisfăcuţi de copii, alţii de investiţii… făcui o ironie neştiind ce altceva să spun.

— În ce sens? mă privi întrebător.

Şi tata şi Paul aveau câte ceva în comun.

— Şi te-ai hotărât ce materii dai la examen?

Nu mă mai întrebase o dată acum douăzeci de minute?

— Cred că istoria artei sau muzică, franceză şi matematică.

Erau materiile de la Royal Ballet School.

— Dar nu e cam puţin? Adică istoria artei şi muzica…

nu lămuresc ce anume vrei să faci după aia…

— Tocmai, e doar o idee, eventual fizică, chimie şi biologie.

Era mai bine să scurtez vorba.

Libby se întoarse cu faţa vânătă.

Cei doi gemeni aveau în mână nişte micro periuţe de dinţi luate de la distribuitorul automat.

— Măcar aşa mâncăm în tihnă…

Restul cinei se desfăşură destul de liniştit, dacă se exclude solniţa aruncată de Seb şi cartofii din nasul lui Adrian.

Ne întoarserăm acasă în tăcere, cu gemenii care adormiseră în sfârşit în scăunelele lor.

În timp ce priveam afară, mă gândeam la cât de puţine lucruri aveam în comun cu tatăl meu întrebându-mă dacă, uneori, dorinţa de a ne schimba viaţa nu ne împinge să facem cele mai proaste alegeri.

Trecurăm prin faţa unui pub, nu departe de casă, cu luminile aprinse şi un grup de tineri care stăteau la taifas şi beau bere pe motocicletele lor, la intrare.

Avui nevoie de câteva secunde ca să-mi dau seama că ceea ce vedeam, în timp ce maşina trecea prin faţa pub-ului, nu era o viziune, ci însuşi Patrick în şaua motocicletei sale, de gât cu o fată brunetă cu părul lung.

Sosul de ciuperci îmi veni înapoi.

ăla era Patrick *al meu*, dar aia cine era?

Rămăsei lipită de fereastră până când îi înghiţi curba.

Încercam să dau un sens celor văzute, ceva plauzibil şi logic în genul: ea căzuse întâmplător dintr-o astronavă în spatele lui.

Ajunşi în faţa casei, coborârăm în tăcere ca să nu-i trezesc pe fiii satanei.

Îi sărutai repede pe Libby şi pe tata şi intrai cuprinsă de cea mai cumplită panică.

Trebuia să încerc să înţeleg.

Cine era aia? Şi de ce Nina nu-mi spusese nimic?

Îi cunoşteam toate rudele şi aia sigur nu era verişoara Sofia.

Fusesem nebună să cred că unul că el nu are o iubită.

De ce nu-mi trecuse niciodată prin cap gândul ăsta?

Mama ieşise şi ea în oraş, era trecut de nouă jumătate şi era un frig de crăpau pietrele.

O secundă îmi trebui ca să concep cel mai tâmpit plan din lista celor mai tâmpite planuri.

Îmi pusei fularul, căciula şi mănuşile şi sării pe bicicletă.

Trebuia să aflu adevărul.

Pedalam ca o săgeată şi din cauza furiei nici nu simţeam frigul.

Strada era întunecată şi aproape pustie, categoric nu era ora la care să se plimbe o adolescentă.

Pedalam pe lângă parcurile şi casele luminate unde oamenii normali stăteau la căldură şi se uitau la televizor, fără să am grijă decât să urmăresc linia galbenă.

În sfârşit, după o jumătate de oră bună, ajunsei în apropierea pub-ului.

Eram îngheţată şi epuizată, dar trebuia să mă lămuresc.

Fără ca el să mă vadă.

Pump & Tap era un local spaţios din lemn, pe două etaje, cu cărămizi roşii şi acoperişul ascuţit.

Când ajunsei zării un grup de băieţi afară, dar nu eram îndeajuns de aproape ca să observ dacă era şi el acolo sau nu.

Dar nu-i mai vedeam motocicleta.

Îmi legai bicicleta de un stâlp încercând să mă ascund în spatele unei maşini de unde puteam să spionez.

Nu am cuvinte să descriu cât de idioată mă simţeam

în acel moment, însă curiozitatea mă devora.

Afară nu mai era şi, evident, nu puteam să intru „întâmplător” cu riscul de-al întâlni, spunându-i: „Da… vin mereu să beau o halbă înainte să mă duc acasă în cealaltă parte a oraşului!”

Dumnezeule, ce frig era! Parcă aveam ace încinse în mănuşi.

Încercai să-mi încălzesc mâinile cu respiraţia, dar parcă mă dureau şi mai tare.

Curiozitatea şi neliniştea începeau să se domolească, nu-mi mai aduceam aminte pentru ce făcusem atâta drum. Şi apoi ce speram să fac? Să-l înfrunt?

Acum, pe lângă proastă, mă simţeam cu adevărat fragilă şi fără apărare.

Ca să nu mai pun la socoteală că, dacă nu mă găsea mama acasă, la întoarcere aş fi putut să-mi iau adio de la visurile mele de glorie pentru simplul fapt că mi-ar fi rupt în bătaie braţele şi picioarele.

Mă întorsei la bicicletă cu inima îngheţată şi începui să pedalez descurajată, întrebându-mă ce făcea Patrick în momentul ăla şi mai ales cu cine.

După vreo doi kilometri, luminaţi ici şi colo de câte-un stâlp învăluit în ceaţă, înţelesei că ceva nu era în regulă.

Parcă aveam roţile pătrate.

Mă uitai în spate şi văzui că aveam roata dezumflată.

Sângele mi se opri din circulaţie.

Eram terminată. Cu adevărat terminată.

Casa mea era la cel puţin zece kilometri depărtare, era întuneric şi începuse să mi se facă frică.

Ca de obicei nu aveam mobilul la mine şi poate ai mei sunaseră la poliţie.

Speram numai s-o facă la timp.

Nu aveam de ales, trebuia să cobor şi să trag de

bicicletă, sperând să nu atrag atenţia criminalilor în serie din zonă.

„Proasto, proasto, proasto”, repetam încontinuu.

Începui să plâng de frică.

De fiecare dată când trecea o maşină pe lângă mine pielea mi se făcea de găină.

Citisem o grămadă de întâmplări despre fete dispărute fără urmă, tăiate în bucăţi sau răpite, şi gândul că viaţa mea s-ar fi putut sfârşi dintr-un moment în altul din cauza unui afurisit de cauciuc găurit mă înfuria peste măsură.

Aş fi vrut să urlu, dar aş fi atras prea mult atenţia: nu-mi doream decât să fiu invizibilă.

O maşină trecu claxonând pe lângă mine şi mă sperie de moarte încât era cât pe ce să cad.

Auzii râsetele dinăuntru în timp ce mă depăşea.

Nu aveam să reuşesc niciodată să mă întorc acasă.

Aş fi vrut să-l văd pe Carl materializându-se din eter cu maşina lui buşită şi deschizându-mi portiera cu un hotdog cu ceapă în mână.

Începui să fredonez o melodie pentru a-mi păcăli frica de întuneric.

Uram bezna şi începeam să mă tem că o să apară Jimmy picior-de-porc cu labele lui păroase.

Din când în când vedeam trecând câte o maşină, dar nu oprea nimeni, şi, deşi era evident că aveam nevoie de ajutor, continuai să trag bicicleta kilometri întregi, în întuneric, singură singurică.

Asta până când văzui o motocicletă depăşindu-mă şi, după câţiva metri, făcând stânga-mprejur.

Gata, asta e, îmi spusei văzând farurile îndreptate spre mine, chiar a venit sfârşitul, nu voi apuca să povestesc nimănui întâmplarea asta.

— Ai nevoie de ajutor? întrebă vocea.

Nu aveam curaj să răspund, nici să-mi ridic privirea, dar continuai să trag de bicicletă.

— Lasă-l în pace, o fi beat! zise o voce de femeie.

Opa, mă confundaseră cu un beţiv?

Orgoliul mă făcu să găsesc curajul.

— Nu mulţumesc, răspunsei ridicându-mi capul, peste nici şase ore o să ajung şi eu.

— Mia? auzii strigând pe cineva.

Mă întorsei.

— Patrick? strigai şi eu.

Miracolele existau, Moş Crăciun la fel, iar viaţa era un lucru minunat.

Lăsai bicicleta să cadă şi alergai să-l îmbrăţişez complet nepăsătoare faţă de iubita lui.

— Ce cauţi aici la ora asta şi pe frigul ăsta? Nu trebuia să fii la cină cu tatăl tău?

Scuza cu halba la pub era categoric deplasată.

— Ba da, dar după aia am ieşit să iau o carte de la o colegă, mi s-a găurit cauciucul şi nu am mobilul la mine…

Dacă mă întreba unde era cartea, i-aş fi mărturisit adevărul.

Patrick îşi dădu jos casca.

Rămăsei trăsnită văzându-l şi uitai de tot, inclusiv de mine însămi, pe când toate răspunsurile mi se evaporară.

Era elementul de legătură între minune şi frumuseţe.

Mă privi îngrijorat şi neliniştit.

— Tu îţi dai seama ce ţi se putea întâmpla?

Nu, te rog, orice numai nu dăscăleala asta de frate mai mare. Nu asta voiam de la el.

Fata avea un aer iritat, ca şi cum s-ar fi certat deja mai devreme.

Patrick o invită să coboare ca să tragă cricul şi veni să vadă în ce stare mă aflam, ca şi cum mă pescuise dintr-un lac îngheţat.

Mâinile lui pe faţa mea fură de ajuns ca să-mi pună din nou sângele în mişcare, în timp ce picioarele începură să-mi tremure, dar nu din cauza frigului.

— Ia uite, eşti îngheţată.

Mă lipii de el.

Fata de pe motocicletă trecuse acum de la iritare evidentă la furie ucigaşă pentru că o auzii zicând:

— Hai, sărut-o, dacă tot eşti acolo!

În sfârşit, un sfat care avea sens!

— Nu spune idioţenii, Christine, ea e practic ca sora mea! se răsti la ea.

Era prima oară când îl vedeam furios, iar eu mă topeam şi îmi era teamă că, depărtându-se de mine, n-ar mai fi rămas decât o grămăjoară de haine pe jos.

Cea mai îngrozitoare seară a vieţii mele se transforma într-un basm cu final fericit.

Eram tentată să leşin în braţele lui.

— Trebuie să te duc acasă, declară.

— Şi bicicleta?

— Bicicleta venim s-o luăm mâine.

Venim? Cine, eu şi cu tine?

— Christine, ascultă-mă, acum îl sun pe Michael şi îl rog să vină să te ia, aşa pot s-o duc pe Mia acasă.

Christine încercă să riposteze, dar Patrick îl suna deja pe Michael.

Mă îndepărtai ca să-i las să vorbească, dar auzeam tot.

— Eşti un ticălos Patrick, faci asta fiindcă nu vrei să rămâi cu mine, spune adevărul!

— Christine, te rog, am mai vorbit de sute ori, nu mai funcţionează, nu a funcţionat niciodată cu adevărat, ne-am despărţit deja acum şase luni. De fiecare dată când ne împăcăm nu funcţionează. Cu toată afecţiunea pe care o am pentru tine, hai să-i punem capăt.

Îmi venea să fac câteva piruete de bucurie, dar ar fi sărit în ochi, aşa că m-am prefăcut în continuare interesată de roată.

Sosi Michael.

Christine se urcă imediat în maşină şi îi făcu semn să plece. Nici nu se întoarse să ne salute.

Acum eu şi Patrick eram singuri, în întuneric, şi dacă ar fi trebuit să-mi aleg o ultimă zi din viaţă, fără îndoială aş fi ales-o pe asta.

Şi-aşa, odată ajunsă acasă, ar fi avut grijă mama să mă termine.

— Hai, urcă! zise întinzându-mi casca.

Nu eram obişnuită cu motocicletele şi mă urcai mai greu.

Odată ajunsă în şa, mă lămurii unde trebuie să-mi ţin mâinile, căci Patrick rezolvă imediat dilema zicându-mi:

— Ţine-te strâns de mine.

N-a fost nevoie să mi-o spună de două ori.

Eu şi Patrick, împreună în noapte, strâns îmbrăţişaţi.

Serios? Trebuia să fie o glumă!

Îmi ţineam apăsat obrazul de spatele lui şi îi respiram parfumul.

Eram atât de fericită încât, în ciuda frigului, continuam să zâmbesc în timp ce lacrimile îmi alunecau pe obraji.

Îl iubeam cu disperare şi emoţiile pe care le simţeam în momentul ăla erau dovada vie.

Dacă aş fi reuşit să păstrez acea bucurie, aş fi interpretat o formidabilă Odile.

Un sfert de oră mai târziu eram în faţa casei mele. Luminile erau stinse, poate că mama nu se întorsese încă sau poate se dusese la culcare crezând că eram deja în pat.

— Eşti sigură că eşti bine? mă întrebă Patrick ajutându-mă să-mi dau casca jos.

Dădui din cap că da.

— Îmi promiţi că dacă mai ieşi noaptea la vânat de licurici iei mobilul cu tine?

— OK.

— Vrei să vorbesc eu cu Elena?

— Nu, mai bine nu, poate doarme.

— Atunci noapte bună, Mia, bicicleta o luăm mâine.

Se întinse să-mi dea un pupic pe obraz.

— Noapte bună, Pat.

Îi întorsei pupicul şi mângâiai locul unde mă sărutase, după care intrai.

Îmi ţinui respiraţia până când îl auzii plecând, mă sprijinii de uşă şi închisei ochii, sperând să nu mă trezesc.

Simţeam că inima îmi bate tare să-mi spargă pieptul, de data asta nu mai aveam nicio îndoială că-mi plăcuse.

CAPITOLUL 8

Palma primită o clipă mai târziu mă aduse violent înapoi la realitate.

— Acum nu-ţi zic nimic fiindcă sunt atât de furioasă încât te-aş putea şterge de pe faţa pământului fără să-mi pară rău! îmi zise mama cu o voce ştearsă.

Era terminată, avea ochii umflaţi, iar mâinile îi tremurau.

În spatele ei, prietena sa Betty mă privea cu dezaprobare.

Mama se uită fix la mine, muşcându-şi buzele ca să nu vorbească, apoi respiră ca şi cum ar fi ieşit dintr-o apnee profundă, îşi duse mâinile în păr şi rămase o clipă cu coatele ridicate, de parcă avea să hotărască în acea clipă ce să facă cu mine.

În final pronunţă verdictul:

— De luni te duci să stai cu tatăl tău, eu m-am săturat de tine.

Îmi întoarse spatele şi urcă în camera ei.

Ar fi fost mai bine dacă eram lichidată prin împuşcare.

— Dar…

Asta a fost tot ce-am putut să zic.

Betty îmi făcu semn să nu merg mai departe şi s-o las în pace.

O urmai în bucătărie.

Betty era cea mai bună prietenă a mamei, s-au cunoscut imediat ce am sosit în Leicester. Şi ea preda filosofic la Universitate şi erau nedespărţite. Numai că Betty nu se căsătorise niciodată şi avea un băiat mare, care stătea la Berlin şi era DJ.

Era o forţă a naturii, o bombă neexplodată, tot atâţia cârlionţi negri ca smoala câte visuri nerealizate, dar era generoasă şi sinceră şi, înainte de toate, ştia cum să înfrunte crizele la fel ca un port-avion în mijlocul furtunii.

Pe lângă că era profesoară mai era şi reprezentantă Avon, ţinea cursuri de actorie, adora să dea în cărţile de tarot şi, după spusele mamei, le nimerea întotdeauna.

Pregăti un ceai şi ne aşezarăm în jurul mesei.

— Era cât pe ce s-o faci pe mama ta să moară în seara asta, zise învârtind linguriţa în cană.

— Şi eu mi-am riscat pielea, dar se pare că nu-i pasă nimănui de asta! răspunsei enervată.

— Ce s-a întâmplat?

— Mi s-a găurit o roată de la bicicletă, nu aveam mobilul la mine şi am făcut aproape tot drumul pe jos, asta s-a întâmplat, dar văd că aici contează numai crizele de isterie ale mamei!

— Da, într-adevăr, noi am luat-o de bună că te-ai dus în căutare de droguri…

Zâmbi şi îmi întinse nişte biscuiţi.

— Ştiu! Părerea mea nu e niciodată importantă, mama e sigură că greşesc mereu şi că nu ştiu ce să fac cu

viaţa mea!

— Este mama ta, Mia, întotdeauna îşi va face griji pentru tine, şi apoi eşti foarte tânără.

— Tânără? Ştii câţi ani are Justin Bieber? Şi Miley Cyrus? Crezi că părinţii lor îi iau la palme pentru că s-au întors acasă la unsprezece şi au făcut pană la bicicletă?

— Într-adevăr, nu greşeşti cu totul… admise.

— Doar o greşeală am făcut: aceea că nu am anunţat că mă voi duce să iau o carte, crezând că o să dureze doar zece minute. Şi apoi ea nici nu era acasă, niciodată nu e!

Replica aia era demnă de aplauze: eu ieşeam imaculată şi le făceam să se simtă vinovate.

— Sărman puişor! îmi zâmbi cu părere de rău. Cine ştie ce sperietură ai tras pe frigul ăsta şi noi zgripţuroaicele făceam tot felul de presupuneri pe seama ta… Vorbesc eu cu Elena.

Mă mângâie pe obraz.

Acelaşi care fusese mai întâi sărutat şi apoi lovit.

— Tu crezi că o să mă trimită cu adevărat înapoi la tata?

Ideea era atât de înspăimântătoare încât nici nu mi-o puteam imagina.

— Nu, îţi dai seama, ar trebui să schimbi şi şcoala, n-ar face-o niciodată. Dar ca ameninţare e perfectă, a fost ideea mea, mărturisi cu o mândrie aparte, apucând un biscuit.

— Aha, bravo! în loc să fii de partea celor slabi!

— Mia, nu-ţi închipui în ce stare era! M-a sunat panicată, a sunat-o pe Nina, pe tatăl tău, la spital şi mai avea puţin şi suna şi la poliţie! M-a rugat să dau şi în cărţi ca să aflu unde eşti, m-a folosit drept medium!

— Şi tu ştiai unde sunt?

— Eu *simţeam* că nu erai în pericol.

Făcu o pauză:

— Ba din contră!

— Ce vrei să spui cu *ba din contră*? o iscodii suspicioasă.

În anii trecuţi *simţise* că Libby aştepta doi băieţi gemeni, că mama va avea o relaţie cu un asigurător care n-o să dureze mai mult de un an (Anthony), că va fi curtată de un coleg văduv mult mai mare decât ea pe care-l va părăsi după trei luni (William) şi că o să se vadă cu altul care nu era liber, dar cu care n-o să dureze mai mult de doi ani (Paul).

Cei doi ani erau pe terminate, iar noi ţineam pumnii strânşi.

— Vreau să spun că… aş, ce ştiu eu, Mia… hai, du-te la culcare că e târziu! mă zori luând cana şi punând-o în chiuvetă.

Ceasul din perete ticăia cu acel ritm hipnotic pe care-l sesizezi numai atunci când în aer plutesc necazuri, era miezul nopţii şi nu-mi mai era somn, mă simţeam de parcă cineva îmi azvârlise în faţă o găleată cu apă rece ca gheaţa în timp ce mă aflam în pat la căldurică, în toiul unui vis minunat.

Eram supărată şi confuză, nu reuşeam să mă gândesc decât la mine şi nu la ceea ce simţise mama mea.

Deodată, simţii o dorinţă irezistibilă:

— Betty, îmi dai în cărţi? o întrebai.

— Eşti prea mică, nu pot.

— Dar am aproape şaisprezece ani! protestai.

— Nu, Mia, nu insista, am zis nu.

— Hai, te rog, o pasienţă micuţă… o implorai ca un căţeluş trist.

Oftă.

— Bine, hai, răspunse ridicându-se să-şi ia cărţile de tarot din geantă, doar o pasienţă mică şi să nu-i spui nimic mamei tale!

Mă aşezai mai bine pe scaun, aşteptând interesată.

Betty devenise dintr-odată foarte serioasă.

Îşi aprinse o ţigară Pali Mail şi, ţinând-o între buze, îşi legă cârlionţi! cu un elastic şi începu să amestece cărţile cu mare grijă.

Îmi venea să râd, dar mă fulgeră cu privirea.

— Vezi că ăsta nu e un joc! mârâi, de-aia nu-mi place să am de-a face cu mucoşi!

— Scuuuze! îmi ridicai mâinile. OK, sunt cuminte-cuminte, răspunsei rezemându-mă de spătar cu mâinile încrucişate pe burtă.

— Ce te interesează să ştii în mod deosebit?

— O grămadă de lucruri, de exemplu… Muream s-o întreb despre Patrick, dar trebuia să fiu prudentă, aşa că hotărâi să păstrez o notă imprecisă… De exemplu şcoala…

Îmi întinse teancul să-l tai în două, apoi aşeză cu solemnitate cărţile în formă de cruce.

Îşi sprijini bărbia în palme.

Când avea câte-un presentiment i se forma involuntar un mic rid între sprâncene.

— Şcoala… Păi, e zăpăceală mare, dar e normal la vârsta ta, zăpăceală în legătură cu ce să faci, greutăţi cu colegii, nemulţumire, izolare… E ca şi cum ai vrea să fii apreciată de ceilalţi, dar fără să faci tu primul pas… Asta e Nina pun pariu, zise arătând cu degetul cartea Preotesei, ea te iubeşte şi te apără… ţine-o strâns. Apoi… asta e împărăteasa, fără îndoială e mama ta care e neagră de supărare, vezi? Cu ea sunt neînţelegeri, răzvrătire din partea ta… dar se rezolvă, este… doar iubire greşit exprimată… şi apoi împărăteasa… ar putea fi o doamnă în vârstă, influentă…

— Bunica mea poate?

— S-ar putea… în timp ce ăsta… e categoric un băiat îndrăgostit!

Mă făcui roşie ca focul.

— Nu… nu cred.

— Ba da, e un băiat drăguţ, cu intenţii bune, da, dar tu nu eşti îndrăgostită, nu, nu, nu… vorbea ca pentru sine. Însă el te va ajuta *după*, numai că… nu reuşesc să înţeleg… te-ai hotărât deja ce vrei să faci după examen?

Eram tentată să-i spun despre dorinţa de a încerca să particip la admitere, dar nu voiam să influenţez răspunsul.

— Nu încă.

— Baletul… poate… pentru că văd trudă, multă trudă, competiţie…

Devenea din ce în ce mai interesant.

— Dar între prezent şi viitor e un fel de zonă întunecată pe care nu reuşesc s-o interpretez… îmi lipseşte… e ca şi cum ar fi un gol… o gaură… nu ştiu.

Atingea uşor cărţile de parcă ar fi putut să-i vorbească.

Începeam să mă neliniştesc.

— Ca şi cum pentru o perioadă nu e nimic… doar… Se opri şi îşi încreţi imperceptibil buzele, apoi zâmbi. Dar ce tot îţi spun eu aici, normal că nu văd nimic, ai şaisprezece ani, te gândeşti şi te răzgândeşti de la o săptămână la alta! Singura care contează e cartea asta: soarele!

— Da, dar astea două? Tumul şi îngerul ăsta?

— Schimbări, numai schimbări, răspunse vag, adunând cărţile.

Jucai cartea orgoliului:

— Nu ştii să-mi zici mai multe? Schimbări, un băiat îndrăgostit, mama… credeam că eşti mai bună de-atât.

— Eu sunt *foarte* bună! răspunse indignată.

Touché!

— Atunci dă-mi o pasienţă serioasă, spune-mi ceva ce nu ştiu, îi cerni încrucişându-mi braţele.

— Bine, tu ai vint-o, zise sfidătoare începând să amestece din nou cărţile cu şi mai mare intensitate şi întinzându-mi-le să le tai.

Făcu din nou crucea cu ele şi din nou apărură Tumul şi îngerul.

De data asta ridul dintre sprâncene era mult mai evident.

Şovăia între a-mi spune şi a-mi ascunde ceva.

— Îţi repet ce ţi-am zis mai devreme, văd o carieră… probabil în balet, dar va fi foarte muncită, foarte grea, cu multe suişuri şi coborâşuri şi… şi…

— Şi…? întrebai tremurând.

— Şi o mare iubire! concluzionă.

— Of, la naiba, Betty, răsuflai, era să mă omori numai ca să-mi spui că voi găsi marea iubire? Şi cum e? Cine e? Şi mai ales, unde e?

— Vezi cartea asta? Preotul? Este un bărbat frumos, puternic, foarte sigur pe sine, foarte protector, ar putea fi un băiat mai mare ca tine.

Nu-mi credeam urechilor, nu putea fi adevărat, acela era portretul lui Patrick şi apărea în viitorul meu, o spuneau cărţile!

Mă agitam atât de mult încât îşi dădu seama.

— Mia, te simţi bine? Vrei un pahar cu apă? Ai ochii umezi!

— Nu, sunt bine, serios…

— Scumpo! Puiuţul meu, îmi luă obrajii în mâini, eşti îndrăgostită? Se poate şti cine e?

Dacă nu-i spuneam cuiva, explodam.

— Este… Patrick, fratele Ninei.

— Patrick? răspunse uluită şi plină de duioşie.

Încuviinţai.

— Dar e nemaipomenit! Şi el ştie?

— Bineînţeles că nu şi nici nu trebuie să afle, nu ştie

nimeni, nici Nina, nici mama.

— Şi… ce intenţionezi să faci ca să-i aduci la cunoştinţă? continuă nesigură.

— N-o să-i aduc la cunoştinţă, nu acum cel puţin, dar să nu-i spui nimic mamei, te rog.

— Nu, stai liniştită, voi fi mută ca un mormânt, doar ştii bine, nu i-am spus nimic atunci când, dorind să te faci blondă, te-ai trezit portocalie şi a trebuit să te vopsesc brunetă, nu i-am spus nimic atunci când ţi-au furat bicicleta şi ne-am dus s-o căutăm în tot campusul şi a trebuit s-o cumpărăm înapoi de la complicele hoţului şi nici atunci când, în loc să te duci la tatăl tău la sfârşit de săptămână, ai venit la mine.

Era adevărat, Betty era o prietenă de încredere, iar faptul că mă destăinuisem cuiva îmi luase o piatră enormă de pe inimă. Şi, cum spunea Nina, o greutate, dacă o împărţi la doi, o duci mai uşor.

— Dar nu mi-ai spus ce reprezintă cărţile alea două de-acolo! zâmbii şireată.

— Ah, alea?

Deveni iar fermă pe poziţie şi oftă:

— Auzi… fii atentă cu pantofii ăia de balet blestemaţi, OK?

Pantofii? O accidentare deci? N-aveam nevoie de asta, dar dacă ea vedea totuşi o carieră şi mai ales dacă-l vedea pe Patrick, totul avea să se rezolve într-un fel sau altul.

Plecai la culcare cu miliarde de gânduri în cap, unul mai haotic decât altul.

Întâlnirea cu Patrick mi se părea acum la ani lumină depărtare şi toate evenimentele serii mi se învălmăşeau în minte fără o ordine precisă. Era târziu şi eram obosită. Mă trântii în pat sperând să nu visez nimic.

Pe mama n-am văzut-o până în dimineaţa următoare.

Nu eram obişnuită să dorm până târziu duminica, şi de obicei mă trezea ea ca să-l scot afară pe York sau doar ca să citim ziarele împreună, dar era evident că în dimineaţa aceea nu avea să mă caute.

Trebuia să fac eu primul pas.

Cel puţin nu era Paul la noi, având în vedere că în weekend trebuia să joace rolul de soţ devotat.

Mă întrebam dacă ar fi trebuit să-l sun pe Patrick ca să mergem să luăm bicicleta sau ar fi fost mai bine să-i spui Ninei ca să facă ea pe intermediarul.

Mersei în bucătărie să-mi fac un ceai, mama trebuie să fi ieşit la alergat. Deschisei uşa să iau ziarul şi îmi trebui ceva timp ca să înţeleg că acolo, legată de stâlp, pe trotuar, era bicicleta mea cu roata reparată.

Coborâi scările, mă uitai în dreapta şi-n stânga, dar nu era nimeni.

Patrick?

Apoi, pe uşa casei zării un post-it: „Bună, Mia, am fost nevoit să plec de urgenţă, bicicleta e pusă la punct, am spălat-o fiindcă era mizerabilă! Ne vedem curând, ai grijă de tine. Pat”.

Dezlipii bileţelul şi îl dusei la buze ca pentru a-i simţi parfumul prin cuvintele scrise.

Desigur, nu era o scrisoare de dragoste, dar era lucrul cel mai aproape de aşa ceva pe care visasem vreodată să-l obţin.

Mă simţeam ca într-un balon de săpun. Voiam să-l plastifiez ca să reziste trecerii timpului şi mai ales lacrimilor pe care le vărsăm fără încetare.

Începeam să mă ramolesc, nu puteam să-mi petrec atâta timp plângând.

Mă întorsei în cameră şi mă aşezai pe pat învârtind în mână bileţelul pe care-l învăţasem deja pe de rost, după care îl pusei într-o carte ca pe o floare preţioasă.

Uram duminica.

Era o zi pierdută, o zi inutilă, lungă şi melancolică.

Orele treceau foarte greu şi aveam senzaţia că toţi ceilalţi au ceva mai bun de făcut.

Erau familii care se adunau la un grătar sau taţi care îşi duceau fiii la stadion, mame care îngrijeau florile sau pregăteau plăcinte cu mere.

La noi nu se mai întâmpla nimic de o bună bucată de vreme şi din cauza tensiunii continue dintre mine şi mama, nu era uşor să recreăm o „atmosferă domestică idilică şi primitoare44.

O sunai pe Claire care era mereu mai mult decât bucuroasă să lucreze şi duminica.

În timpul săptămânii cursurile ei erau frecventate în special de fetiţe cu alaiul corespunzător de mame după ele şi adulţi începători.

Ura fetiţele capricioase şi mamele hiperprotectoare care stăteau în sală şi apoi o întrebau de ce fiica lor nu e în prima linie.

Era o pierdere de timp pentru toţi, aşa nu se ajungea nicăieri, dar nu putea să le spună asta dacă nu voia să închidă şcoala. Cât despre cursurile destinate adulţilor, cred că ar fi preferat mai degrabă să mănânce săpun!

Claire călcase pe cele mai mari scene şi ştia ce înseamnă să-ţi dedici toată viaţa baletului şi câtă trudă, câtă durere şi frustrare costă. De aceea nu menaja pe nimeni, fiindcă în lumea asta, dacă eşti lipsit de talent, nu îţi este permis să mergi înainte.

Pentru ea nu existau prietenii cu influenţă sau scurtături, puteai să ai toată pasiunea din lume, dar dacă nu erai dotat cu picioare bune, proporţii potrivite sau aveai sânii prea mari, n-ai fi putut deveni niciodată balerină, iar Claire detesta să dea iluzii deşarte.

Dacă găsea însă un talent tânăr, dotat şi cu ceva în

plus, i se dedica trup şi suflet.

În afară de mine îl mai antrena pe micul Chester, un băieţel de nici unsprezece ani, născut să danseze chiar mai bine decât Billy Elliot. Era uşor, agil şi puternic, iar piruete şi sărituri făcea ca un rus.

În ziua aceea Claire avea chef să tortureze pe cineva, iar eu să fiu torturată.

Muncind din greu reuşeam să uit de tot şi să mă concentrez numai asupra lucrurilor cu adevărat esenţiale.

Dacă reuşeam să fac mai mult de treizeci de *fouetté-un* în echilibru perfect, rezistând la durerea sfâşietoare a băşicilor şi a cârceilor, celelalte dureri puteau să treacă pe planul al doilea.

Sau cel puţin mă amăgeam că e posibil.

În sală era ger, duminica boilerul era închis.

Îmi pusei două perechi de ciorapi, jambiere până la genunchi şi două bluze ca să nu mă sfărâm la prima încovoiere.

Mă îndreptai spre bară să încep încălzirea cu o serie nesfârşită de *plié* şi *rond de jambe*.

Partea aceea putea fi teribil de plictisitoare sau, ca în ziua aia, o mană cerească, care îmi permitea să mă gândesc în continuare la ale mele fără să fiu mustrată sau lovită!

— Începem! zise Claire dând drumul casetofonului.

Începui să dansez partea lui Odile.

Mă simţeam cu adevărat ca o lebădă neagră, neliniştită, fragilă şi diferită de ceilalţi, pe care nimeni nu părea să vrea s-o cunoască în profunzime în afară de Nina şi, pentru o clipă, de Carl, dar, cum spusese şi Betty, nu reuşeam să fac primul pas.

Îmi doream ca Patrick să nu mă mai trateze ca pe o soră şi să-şi dea seama că nu mai eram o fetiţă şi poate, dacă m-ar fi văzut dansând, m-ar fi remarcat.

Repetiţia dură aproape două ore neîntrerupte, dar Claire nu îmi spuse nimic mai rău decât vreo două „îmi provoci milă” şi „perfectă să mergi la *Dansez pentru tine*”.

În timp ce mă ştergeam şi mă schimbam, Claire se apropie de mine cu nişte foi în mână.

— Mia, am formularele pentru înscrierea la examenul de admitere de la Royal Ballet School şi… ar trebui să începem să ne gândim cum să facem…

Îmi pusei un prosop peste umeri, transpiraţia îmi îngheţa pe piele, iar îngrijorarea pentru discuţia pe care trebuia s-o avem mă făcea să-mi fie şi mai frig.

Mă descălţai de pantofii de balet şi ne aşezarăm într-un colţ.

Claire împrăştie pe jos formularele pentru înscriere.

Trebuia completate şapte pagini prin care se făcea o cerere formală de admitere la Royal Ballet School, unde puteam să frecventez ultimii doi ani de învăţământ şi să dau bacul studiind baletul şase zile din şapte.

Trebuia să menţionez şcoala de balet de provenienţă, numele profesoarei care mă pregătea, liceul frecventat şi numele părinţilor sau al eventualului tutore cu care şcoala urma să comunice în viitor, în privinţa plăţii taxelor de şcolarizare.

Mai era şi formularul cu cererea de subvenţie la care trebuia să fie anexată o declaraţie de venit.

Privii foile dând din cap.

— Cum să facem, Claire? o întrebai descurajată.

— Eu zic să începem prin a completa şi expedia formularele şi, deocamdată, scriem numele meu ca fiind responsabilă de tine, după care aşteptăm să mă contacteze.

— Da, dar aici scrie că trebuie să declari că poţi să plăteşti taxele şi dacă vrei subvenţia, trebuie s-o ceri înainte să mergi la admitere!

— Trebuie s-o expediem cât mai repede, Mia, între timp o să ne vină nouă vreo idee, o să vorbesc cu mama ta şi vom încerca să găsim o soluţie, ar fi absurd să nu te duci din cauza unei pure chestiuni de orgoliu.

— Orgoliu şi douăzeci şi cinci de mii de lire sterline, comentai laconică.

— Da, dar incredibil ar fi să intre Chester şi tu nu!

— Ce vrei să spui că… nu-mi găseam cuvintele, că *piticul* ăla dă şi el admitere?

— Da, a făcut cerere să intre în cursul inferior, unde vor începe imediat să-l formeze.

— Şi părinţii lui îl lasă?

— Cum să nu, au organizat deja tot, o să stea la unchiul şi mătuşa lui, ăia au o grămadă de bani!

Vedeam clar imaginea fetiţei încrezute din tablou stricându-se de râs.

Nu puteam permite ca el să intre şi eu nu doar din cauza banilor. Aş fi sfârşit într-una dintre emisiunile alea jalnice de după-amiază, acuzând-o pe mama că-mi distrusese viaţa şi mă împinsese în ghearele drogurilor şi ale prostituţiei.

— Tu n-o supăra pe Elena, o sun eu în timpul săptămânii şi o să stau de vorbă cu ea în linişte.

Întorcându-mă acasă, hotărâi să fac primul pas.

Intrai în sufragerie şi o găsii pe mama tricotând concentrată un pulover portocaliu, în timp ce asculta Chopin.

Ar fi trebuit să fie melancolică.

— Bună, mamă, zisei trântindu-mă lângă ea pe canapea.

Nu se mişca şi continua să tricoteze.

Îmi sprijinii capul pe umărul ei.

— Iartă-mă, mamă, îmi pare rău că te-am făcut să te îngrijorezi.

Îşi dădu jos ochelarii şi mă sărută.

— Iartă-mă tu fiindcă m-am gândit la ce-i mai rău, dar mi-a fost foarte frică.

— Şi mie mi-a fost frică.

— Dar unde te duceai?

— Păi… îmi trebuia o carte de chimie.

— La ora aia? Şi Nina n-o avea?

— Nu, n-o avea.

Începuse să mă ia cu călduri.

— Şi apoi l-ai întâlnit pe Patrick?

— Da, îţi dai seama ce noroc, altfel cine ştie dacă mă mai întorceam.

Încercam să cresc doza melodramatică.

— Dar unde stă exact prietena asta a ta?

— Spre centru.

— Şi nu puteai să iei azi cartea?

— Mamă! Ce e ăsta, un interogatoriu? M-am dus să iau o carte, nu o doză de cocaină!

Îmi dădui ochii peste cap.

— Vino aici.

Îşi puse un braţ după umerii mei.

— Cum se face că ne certăm tot timpul? întrebai.

— Pentru că eşti în creştere scumpo.

— Şi o să ne certăm din ce în ce mai mult?

— Cred că da.

— La fel ca tine cu bunica?

— Sper că nu, Mia.

Mă ghemuii lângă ea.

— De ce te-ai certat cu bunica?

— Pentru că amândouă suntem încăpăţânate şi orgolioase, de-aia.

— Şi de cât timp nu mai vorbiţi?

— Ce e ăsta, un interogatoriu? îmi răspunse râzând.

— E rândul meu.

În realitate încercam să sondez posibilitatea unei subvenţii pentru studiile mele. Toată povestea aia cu micuţul Chester mă termina.

— Bunicii nu-i plăcea de tatăl tău şi nu voia să venim aici, eu am venit în pofida ei şi ea nu m-a iertat pentru asta.

— Şi vrei să spui că n-o să mai vorbiţi niciodată pentru tot restul vieţii? Nu ţi se pare absurd?

— Aştept să facă ea primul pas.

— Poate şi ea aşteaptă să-l faci tu.

— Atunci înseamnă că destinul nostru e să nu ne vorbim!

— Dar eu n-aş suporta să nu mai vorbeşti cu mine.

— Eu nu sunt bunica ta şi între noi n-o să se întâmple niciodată aşa ceva.

— Jură!

— Jur!

Îşi pupă degetele ţinute încrucişat.

— Acum vrei să vorbim un pic despre tine domnişoară? mă întrebă punându-şi înapoi ochelarii pe nas.

— Mmh, murmurai nu prea convinsă.

— Te-ai gândit puţin la ce-ai vrea să faci?

— Păi…

— În afară de balet, vreau să zic.

— Mamă… ţi-aş spune o minciună.

— Mia, eu nu vreau să renunţi, dar poţi frecventa în continuare colegiul Leicester şi să-ţi termini studiile acolo, apoi să te duci la facultate şi să continui lecţiile de balet, eventual găsim pe altcineva mai expert decât Claire, ce zici?

— Dacă-ţi zic „da”, o fac numai ca să te mulţumesc, dar aş renunţa la toate visurile mele.

Oftă.

— Chiar nu ne putem permite scumpo, îmi pare rău…

Era îngrozitor, mă simţeam ca într-o încăpere de sticlă şi în ciuda faptului că urlam din toţi rărunchii nimeni nu putea sau nu voia să mă audă.

Tot viitorul meu blestemat depindea de bani, dorinţele, talentul şi visurile mele nu aveau nicio importanţă.

Singura alegere la îndemână era să studiez economia sau dreptul şi din când în când să iau câte-o lecţie de balet.

Nu erau alte opţiuni.

— Mamă… există posibilitatea unei finanţări, nu trebuie decât să le comunici declaraţia de venit, şi dacă câştigi într-adevăr puţin, va plăti statul tot, vor fi de ajuns douăsprezece mii de lire sterline pe an.

— …Iubita mea, nu-ţi dai seama de câţi bani e vorba? Tu chiar nu-ţi dai seama.

Începu să tricoteze din nou.

— Dar… bunica… poate…

Lăsă andrelele jos.

— Pe bunica scoate-ţi-o din cap, zise pe un ton care nu permitea replici.

— Bine, mamă, dacă asta este decizia ta…

— Nu e decizia *mea*, e singura decizie posibilă pentru noi.

— Ba nu e, întotdeauna există şi alte soluţii, dar nu eşti dispusă să iei în considerare nimic altceva decât punctul tău de vedere.

O spusei pe un ton cu adevărat trist şi amărât.

Mă dezamăgise, nu-mi venea să cred că era atât de încăpăţânată încât să-şi pună mândria mai presus de viitorul meu.

Mă ridicai să plec în camera mea, dar în prag întrebai:

— Mamă, dar tu m-ai văzut dansând… vreau să zic,

recent?

Privi în jos şi încuviinţă.

— Ei vezi, poate c-ar trebui.

CAPITOLUL 9

Luni dimineaţă, la şcoală, parcă înnebuniseră cu toţii.

Cel puţin patruzeci de elevi se îngrămădeau în faţa panoului de pe coridor printre ţipete de surpriză şi râsete.

Mă îndreptai spre Nina care-şi croia drum cu coatele încercând să se strecoare printre doi băieţi mult mai înalţi decât ea.

— Ce se întâmplă? o întrebai trăgând-o de mânecă.

— E spectacolul de Crăciun, pregătim un musical! răspunse fără să se întoarcă.

— Un musical?

— Frumos, nu? răspunse înflăcărată.

— Şi ce musical?

— Mamma Mia!

— Mişto! comentai ironică.

— Hai, *îmbufnate*)! Simulează şi tu un pic de entuziasm.

La auzul cuvântului *îmbufnată* mi se strânse inima.

— Nu, chiar sunt bucuroasă, uite.

Îmi trăsei cu degetele în sus colţurile gurii.

— Au distribuit deja rolurile?

— Nu încă, dar suntem convocaţi cu toţii în sala de sport peste zece minute.

Mă întorsei şi îl văzui pe Carl în spatele nostru care se făcea că se uită la panou cu mâinile în buzunar şi privirea goală.

Îi zâmbii şi îmi plecai privirea, el făcu la fel şi ne întoarserăm cu spatele unul la celălalt.

Pomii spre sala de sport târâindu-mi picioarele, urmând-o pe Nina ca şi cum mă duceam la spânzurătoare.

Un musical realizat de noi presupunea ore în şir de

repetiţii şi mai ales ore în şir de *socializare*, iar eu nu aveam chef să intru nici în spiritul Crăciunului, nici în cel al liceului.

Ajunşi în sală, ne aşezarăm pe scări aşteptând-o pe doamna Jenkins.

Observai cum Carl se aşezase la o distanţă apreciabilă, ceea ce mă deranja un pic.

De ce nu puteam fi măcar puţin prieteni?

Nina vorbea fără încetare, iar eu mă gândeam tot fără încetare la o soluţie de a urma Royal Ballet School, dar nu o găseam.

Nu legal cel puţin.

Dacă Patrick mi-ar fi lăsat în faţa uşii un sac plin cu bani, ar fi fost perfect.

Doamna Jenkins îşi făcu apariţia, zâmbitoare ca de obicei, urmată de domnul Davies şi doamna Mills.

Murmurul creştea contagios printre trepte, Bibi şi Dell îşi savurau deja rolul de protagoniste, în timp ce eu speram să fiu dată uitării.

— O clipă de linişte, copii! începu doamna Jenkins tuşind. Anul acesta, împreună cu profesorii voştri, am hotărât să organizăm ceva diferit de obişnuitul spectacol de Crăciun, unde fiecare dă reprezentaţie pe cont propriu şi… nu totdeauna într-o manieră *decentă*, zise aruncând o privire spre un grup de băieţi care cu un an în urmă cântaseră o piesă a celor de la Red Hot, îmbrăcaţi doar cu o şosetă.

— Va fi o ocazie bună, pentru unii ultima, de a trăi o experienţă plăcută alături de ceilalţi colegi, de a vă distra şi mai ales de a vă încerca puterile, nu-i aşa?

Se auzi un ropot de aplauze.

— Hai, aplaudă! îmi zise Nina înghiontindu-mă.

Mă prefăcui entuziasmată aruncând din când în când câte o privire spre Carl care, ca şi mine, nu părea să

înnebunească de bucurie.

Dacă n-ar fi fost atât de inflexibil încât să mă exileze în purgatoriu, am fi râs amândoi.

Un cor de voci îşi făcu simţită prezenţa din ce în ce mai insistent, scandând: „Numele! Numele!”

— Bine, bine! Calmaţi-vă! Aşadar, după cum ştiţi, nu sunt roluri principale pentru toată lumea, deci, cei mai mulţi dintre voi veţi lua parte la dansurile şi corurile de care se vor ocupa domnul Davies aici prezent, profesorul vostru de sport, şi doamna Mills, profesoara de muzică. Vom pune în scenă celebrul *Mamma Mia*! în versiune cinematografică, care e singura pe care eu şi profesorii voştri am văzut-o!

Se stârni un râs general.

— În ceea ce-i priveşte pe cei trei protagonişti masculini, cât şi cei trei foşti iubiţi ai Donnei, adică Meryl Streep în film, noi îi vom avea pe Virgil Dickinson, Michael Yamashita şi Thomas Bronson…

Se auziră fluiere şi aplauze.

— Păi se putea… ticălosul ăla de Thomas, îi şoptii Ninei în ureche.

— I-au ales pe cei mai drăguţi, era evident…

— În rolul Donnei va fi Erika Marshall.

Alte fluierături şi aplauze.

— …în timp ce în rolul celor două prietene ale Sophiei, adică fiica Donnei, le vom avea pe Belinda Kossovich şi Delilah Grabowsky…

— Bibi şi Dell nu au rolul principal? Vai, vai! Nu vom avea parte de treninguri noi anul ăsta.

— În sfârşit, în rolul Sophiei şi al lui Sky, cei doi iubiţi…

Lăsă fraza în aer pentru a creşte suspansul.

— …Nina Dewayne şi Carlton O’Malley!

După o clipă de linişte izbucniră aplauze furtunoase.

— Poftiiim? Eu în rolul Sophiei? îmi ţipă în ureche Nina cu un amestec de panică şi neîncredere.

— Normal, semeni leit cu ea şi, în plus, toată lumea te iubeşte. Mai degrabă spune-mi cine e Carlton O'Malley?

Răspunsul nu întârzie să vină în momentul în care mă întorsei şi văzui grupuleţul condus de Thomas bătându-l pe umăr pe Carl, care se uita în direcţia noastră încruntat.

Prietena mea cea mai bună avea un rol principal în musical-ul de Crăciun şi trebuia să joace partea iubitei lui Carl, Cari *al meu*.

OK, nu era chiar al meu aşa cum nu era nici Patrick, dar el de mine era îndrăgostit, fir-ar să fie!

Freamătul se transformase într-o hărmălaie infernală, toţi vorbeau cu voce tare, cântau şi fluierau, Bibi şi Dell părăsiseră deja indignate sala, Thomas se fălea împreună cu ceilalţi doi norocoşi aleşi, Nina era în stare de şoc, cât despre Carl mi-era teamă că o să izbucnească în plâns.

— Linişte, linişte, vă rog! continuă doamna Jenkins, încă n-am terminat… Mai e un rol pe care am vrut să-l introducem, un solo pe melodia *The Winner Takes it AU* a celor de la Abba şi va fi dansat de Mia Foster Benelli.

În jur de o sută de capete se întoarseră spre mine simultan.

Eram atât de buimăcită de acel anunţ încât îmi amintesc doar faţa Ninei care mă privea cu gura căscată, două sute de ochi holbaţi şi doamna Jenkins care îmi zâmbea încuviinţând, mândră de alegerea ei nebunească.

Pentru o clipă avui certitudinea că n-ar mai fi fost o problemă să aleg la ce şcoală să mă duc anul viitor, pentru că anul viitor nu avea să mai existe pentru mine.

Poate că aveau să pună o placă memorială în cinstea mea.

Nu puteam să iau acest rol, trebuia să vorbesc cu

directoarea, nu puteam să dansez pe poante pe o melodie a trupei Abba, în faţa întregii şcoli.

Larma asurzitoare răsuna în sală, ţipetele entuziaste depăşeau vocile noastre.

— Nina, asta e nebună! îi strigai încercând să mă fac auzită.

— Da, e complet ţicnită! îmi răspunse ea. Şi acum ce ne facem?

— Ce mă fac *eu*, vrei să zici, tu nu trebuie decât să fii iubita lui Carl.

În clipa aia îmi dădui seama că ea nu ştia că scurta noastră poveste de dragoste luase deja sfârşit.

— Ah, chiar aşa! Nu mi-am dat seama, e prietenul tău, tu ar trebui să joci rolul ăla!

— Nu, stai liniştită, nu e prietenul meu.

Ridicai din umeri.

— Dar voi parcă vă…

— Da, dar nu era nimic important, serios, nu-i nicio problemă…

Nu era o problemă, era adevărat, dar îmi părea enorm de rău că-l pierdusem. Era un băiat deosebit şi aş fi vrut să mai ies cu el, să ne distrăm în continuare fără nimic altceva, şi nu ascund faptul că mi-ar fi plăcut să mai fiu curtată şi copleşită de atenţii, dar nu era corect să-l fac să creadă ceva ce nu avea să se întâmple niciodată.

Poate alte colege de-ale mele l-ar fi dus de nas încă şase luni şi s-ar fi lăsat copleşite cu cadouri, pentru ca după aia să-l lase cu buzele umflate, dar mie aşa ceva mi se părea o mârşăvie incredibilă.

Asta nu înseamnă că nu simţeam o strălfulgerare de gelozie.

— Mia, spune-mi adevărul, ce s-a întâmplat între voi doi?

— Nimic, nu mă simt pregătită să am o relaţie cu el şi

i-am spus-o.

Şi ăsta era adevărul.

— Aş fi preferat să-mi spui că vă iubiţi la nebunie şi că vrei tu rolul ăla!

— Ai prefera să dansezi un solo pe muzica trupei Abba?

— Oare cum i-o fi venit o idee ca asta?

— Nu ştiu, dar trebuie să întreb, deja am avut parte de doza mea de celebritate pe anul ăsta.

Ne pomenirăm înconjurate de un grup de admiratori. Păream două vedete asediate de fani în căutare de autografe.

— Chiar o să dansezi, Mia? mă întrebă o fată pe care n-o mai văzusem niciodată până atunci.

— Aşa se pare! răspunsei încercând să-mi domolesc entuziasmul.

— Şi eu dansam când eram mică, ştii?

— Ah, da?

— De cât timp studiezi baletul?

— Păi… dintotdeauna cred.

— Şi-l studiezi aici, în Leicester?

Mă uitai la Nina încrucişându-mi ochii.

— Hai să mergem să vorbim cu directoarea.

Mă luă de mână şi mă trase după ea.

Doamna Jenkins se îndrepta spre uşă, o ajunserăm din urmă alergând.

— Oh, fetelor, ia spuneţi-mi, sunteţi bucuroase? ne întrebă cu un zâmbet larg.

— Nu, deloc, e ceva nebunesc! îmi scăpă.

Nina îmi dădu un ghiont.

— Mia vrea să spună că… reluă Nina. Da, că e nebunesc doamna Jenkins! repetă dându-se bătută.

— De ce e nebunesc? întrebă răbdătoare directoarea continuându-şi mersul, în timp ce noi ne fâţâiam în spatele

ei ca doi chihuahua isterici.

— Pentru că… nu pot să dansez în faţă… întregii şcoli!

— Şi de ce nu? întrebă doamna Jenkins, oprindu-se brusc.

— Pentru că eu nu dansez pe muzică modernă! răspunsei pe un ton uşor dezgustat.

— Mia, tu eşti o balerină, şi balerinele dansează, nu? Sau ţi-e frică de represalii din partea sindicatului? zâmbi.

— Dar mie mi-e ruşine să dansez în faţa tuturor! protestai.

— Şi în faţa cui ai vrea să dansezi atunci?

— Mă vor lua toţi peste picior şi vor râde de mine în spate, sunt singura care n-a pus piciorul niciodată într-o sală de bowling, care nu fumează, nu stă toată ziua pe mess şi nu se îmbată, sunt ruşinea categoriei, până şi mama mea mă detestă, asta ar însemna sfârşitul pentru mine!

— Mia! râse doamna Jenkins, ştiu că anul ăsta treci printr-o perioadă dificilă, ai trimis la origini un coleg de-al tău, l-ai bătut pe Thomas Bronson, iar notele tale sunt de toată jena, dar ştiu bine că-ţi place să dansezi şi nu poate să-ţi facă decât bine să ieşi din carapacea ta, căci ştii cum se spune: „Ridicolul n-a omorât niciodată pe nimeni!”

— Doamnă Jenkins… interveni Nina, eu… nu mă simt în stare să joc… se smiorcăi.

— Ia ascultaţi aici voi două! zise directoarea exasperată, cu mâinile în şolduri, ştiu sigur că-mi voi găsi găurite cauciucurile de la maşină pentru că n-am dat rolurile altor elevi, iar voi care aţi obţinut rolurile principale ce faceţi? „Mi-e ruşine, doamna Jenkins, nu mă simt în stare, doamna Jenkins.66 O să vă facă numai bine şi acum duceţi-vă în clasă, că aţi întârziat la oră!

O privii cum se îndepărtează.

— Şi acum ce ne facem? o întrebai abătută pe Nina.

— Scuzaţi-mă… se auzi o voce în spatele nostru.

Ne răsucirăm brusc.

Era Carl.

Mă simţeam a cincea roată la căruţă.

Se adresă exclusiv Ninei privind-o în ochi:

— N-am jucat teatru în viaţa mea şi dacă nu te simţi în stare, te înţeleg, eu sunt terorizat.

Îi zâmbi duios.

Laşul flirta cu ea. În faţa mea!

— Nici eu n-am jucat niciodată, dar o să ne ajute profesoara de istoria artei, o să fie distractiv, o să vezi.

Poftim? Nina deja se răzgândise?

— Hai, suntem în întârziere, să mergem în clasă, o zgâlţâii. Pa, Cari, a fost o plăcere!

— Uite, Nina, ăsta e numărul meu, aşa stabilim repetiţiile!

O trăsei după mine în timp ce ea îl salută de la depărtare.

Eram plină de venin.

— Ai înnebunit? Mai întâi te plângi că nu vrei să joci şi o clipă mai târziu îi iei numărul de telefon pentru repetiţii? Hei, ştii că seamănă cu scena sărutului? îmi îndreptai ameninţător degetul spre ea.

— Oricum nu avem de ales, nu? Şi apoi băiatul ăsta e atât de cumsecade, are darul de a te face să te simţi în largul tău, e dulce, educat… şi… despre ce scenă de sărut vorbeşti?

— Tu n-ai văzut filmul? Sophie şi Sky se îmbrăţişează pe malul mării cuprinşi de o pasiune sălbatică, spusei cu o sprânceană ridicată.

— Ah, păi… Şi-aşa doar mimăm, nu? Ia zi-mi… cum sărută?

— Nina! Te strâng de gât! Cum poţi să mă întrebi aşa

ceva?

— Hai mă, glumesc, şi apoi el nu te interesează deloc, ţi-o citesc în ochi!

Asta nu era chiar adevărat.

Dar situaţia îmi scăpa din mână.

Intrai în casă şi trecând prin faţa uşii de la bucătărie, auzii prin uşa închisă vocea mamei şi pe cea a lui Betty care vorbeau în şoaptă.

Mă oprii şi trăsei cu urechea.

— Nu ştiu ce să fac, sunt disperată… spuse mama pe un ton trist.

— Dar nu există vreo modalitate? Un împrumut, tatăl ei? Ţi i-aş da eu dacă aş avea de unde, jur.

— Tatăl ei chiar nu poate să mă ajute mai mult, iar eu nu pot să cer un împrumut, nu mi-ar ajunge nici cincisprezece vieţi ca să-l restitui.

— Dar subvenţiile, bursele de studiu…

— Şi aşa tot depăşesc bugetul, înţelegi? E vorba de întreţinerea ei la Londra, plus cine ştie câte alte cheltuieli şi, sinceră să fiu, nu vreau ca fetiţa mea să se mute acolo singură.

— Uite-o pe mama italiancă! Fetiţa ta ştie să se descurce şi are capul pe umeri, tu la vârsta ei erai cu siguranţă mai rău, o tachină Betty.

OK, măcar o aveam pe Betty de partea mea.

— Erau alte vremuri! oftă mama.

— Erau aceleaşi vremuri, erau anii 1980, nu 1800!

— Eu aş înnebuni să-mi ştiu fata departe.

— Kevin e la Berlin de doi ani! Eu ce-ar trebui să fac?

— Eu nu sunt ca tine, şi apoi el e băiat, e altceva!

— Scumpo, trebuie să te obişnuieşti, e fiica ta, dar nu e proprietatea ta, copiii trebuie să meargă pe drumul lor, să greşească, să cadă, să se ridice iar, aşa stau lucrurile pentru toţi.

— Da, da, ştiu, ai dreptate, dar e atât de greu…

— Dar ia spune-mi, mama ta nu poate să-ţi dea o mână de ajutor?

Mă ghemuii la pământ, fiindcă discuţia începea să devină interesantă.

— Nu, nu, Betty, mama mea trebuie exclusă din povestea asta, nu vorbesc cu ea de ani de zile. E o femeie îngrozitoare, autoritară, băgăreaţă, manipulatoare, îţi controlează mintea şi nu te lasă să trăieşti, mă trec fiori numai când mă gândesc la cum era când stăteam la ea. Dacă nu făceam ce voia ea, era în stare de orice, mă închidea în casă săptămâni întregi, îmi asculta convorbirile telefonice, nu mă lăsa să ies cu prietenele, îşi bătea joc de mine în faţa musafirilor, pretindea să-i justific orice cheltuială, crede-mă, am avut nevoie de ani de zile ca să depăşesc senzaţia prezenţei ei obsedante. Uneori încă mă mai tem că îmi controlează contul din bancă. Ştiu că e ridicol, dar au fost nişte ani îngrozitori.

— Înţeleg, Elena. Problema e că în joc se află viitorul fiicei tale…

— Betty… când ne-am certat ultima oară din cauza lui Giles, a zis că din ziua aia eu sunt moartă pentru ea şi că, neputând să mă dezmoştenească, o să lase săracilor tot ce posedă şi asta sfătuită de avocaţii ei…

— I-auzi! Ce figură e mama ta, mi-ar plăcea s-o cunosc!

— Oh! Ai adora-o! Toţi o adoră, e frumoasă, elegantă, sofisticată, cunoaşte pe toată lumea, de la Zubin Menta la Regina Rania a Iordaniei, stă şase luni în Kenya şi şase la Florenţa, este vedeta saloanelor!

— Măi să fie! Dar nu se gândeşte deloc la nepoata ei?

— Ba o adoră pe Mia, dar nu mă suferă pe mine, şi apoi închipuie-ţi ce-ar însemna să-i cer un împrumut… Ar însemna sfârşitul, şi-ar petrece tot timpul umilindu-mă şi

tratându-mă ca pe o mamă nevrednică. Crede-mă, gândul de a fi din nou sub stăpânirea ei mă face să mă simt de parcă aşa avea cinci ani, mi-ar distruge sistemul nervos… M-am căsătorit mai mult ca să fug de ea decât din… iubire adevărată.

Mă hotărâi să nu ascult mai departe.

Mi-era frică să nu sufăr o traumă care ar fi agravat şi mai mult încrederea mea deja fragilă în relaţiile dintre oameni.

Cel puţin asta explica ce găsise mama la el.

Intrai în camera mea cu o dispoziţie groaznică, mă aşezai pe mochetă şi luai cartea de chimie băgându-mi labele picioarelor sub calorifer ca să devină mai arcuite, cum făceau marile balerine, din ce-mi povestise mama.

Nu reuşeam să mă concentrez, eram prea ameţită de toate noutăţile: musical-ul, dansul solo, Cari, admiterea la Royal Ballet School, părinţii mei, şcoala, cele patru eseuri de predat, examenele şi peste toate Patrick care îmi lipsea ca aerul.

Îmi dădui dintr-odată seama că nu-i mulţumisem încă pentru bicicletă.

Ce trebuia să fac, să-i trimit un mesaj? Nu mă pricepeam deloc la mesaje.

Deşi mă îngrozea să-l sun, trebuia să-i spun într-un fel că îi sunt recunoscătoare că-mi salvase viaţa.

Îmi luai mobilul şi înghiţii în sec în timp ce derulam agenda mea restrânsă.

Aşezai scaunul în faţa uşii ca să fiu sigură că n-o să fiu deranjată – mama ura uşile închise cu cheia – şi respirai profund.

Apăsai butonul de apel sperând să aibă telefonul închis.

La al cincilea ţârâit, nu fără să simt o anumită uşurare, nu răspunsese, dar în timp ce mă pregăteam să

închid, auzii minunata-i voce pronunţându-mi numele.

— Bună, Mia!

Nu „îmbufnato” sau alte porecle, doar *Mia*.

Mă topii pe loc.

— Patrick, bună, te deranjez?

— Nu, nu, stai liniştită, în momentul ăsta sunt în pauză, ce faci? Ţi-ai revenit după seara aceea?

— Da, sunt bine, am scăpat ca prin urechile acului, dacă nu erai tu cred că acum copacii ar fi plini de afişe cu poza mea!

— Cred că aproape îngheţaseşi când ne-am întâlnit! M-am îngrijorat de moarte când te-am văzut acolo singură.

Simţii cum mi se strânge stomacul. Aş fi vrut să închid şi să-mi rămână acea ultimă frază în amintire, dar mă aventurai mai departe.

— Îmi pare rău pentru… prietena ta, adică pentru Christine.

— Nu-ţi face probleme, cu Christine e un continuu du-te-vino de luni întregi, nu e prima oară când ne certăm.

Acum îmi făcea o destăinuire de adulţi, mă simţeam flatată. Dar nu-mi era clar dacă după ceartă se împăcaseră. Trebuia să investighez.

— Sper că v-aţi împăcat…

— Sunt sigur că mă va suna când mă întorc, dar n-o să mai ies cu ea.

Uraaa!

Trebuia să găsesc un subiect pentru a continua conversaţia măcar pentru un alt minut.

— Când te întorci acasă?

— De Crăciun o să am o vacanţă un pic mai lungă, acum fac nişte ture nimicitoare şi sper ca superiorii mei să-mi dea câteva zile în plus.

— Ştii… pregătim un musical la şcoală, ar fi frumos dacă vii să ne vezi, Nina are un rol principal, iar eu… un

dans solo.

Ce naiba spuneam? Mi se deconectase creierul? Chiar voiam ca pe lângă toată şcoala să mă mai vadă şi Patrick dansând pe Abba?

Eram cretină sau cum?

— Serios? E fantastic! Sper să pot veni, o să mă aşez în rândul întâi să vă aplaud, nu te-am văzut niciodată dansând, trebuie să fii cu adevărat bună.

Mă înroşisem toată.

— Eu, bună? Nu… nu ştiu.

— Sunt sigur că da, eşti o fată atât de hotărâtă, o să vezi că vei ajunge departe, nu am nicio îndoială.

Ce era asta, o glumă? Mă lăuda? De ce nu puteam să înregistrez convorbirea şi s-o folosesc pe post de sonerie?

— Acum exagerezi, Pat, numai asta fac de când m-am născut, la şcoală sunt varză!

— Hei, nu te descuraja! Toţi artiştii erau varză la şcoală, tocilar poate să fie oricine, crede-mă, cei cu notele cele mai mari din clasa mea erau de fapt complet tâmpiţi!

Clasicul optimism al familiei Dewayne.

Îl iubeam mai mult cu fiece cuvânt pe care îl rostea.

— Nu trebuia să te deranjezi să speli bicicleta! spusei râzând nervos căutând să schimb subiectul.

— Era groaznică, nu puteai să te plimbi cu aşa ceva, nu mai eşti un băieţoi care se ia la bătaie cu toată lumea.

Oh, Doamne… din păcate nu era chiar aşa.

— Îţi rămân datoare!

— O să dansezi pentru mine într-o zi, e bine?

Dacă e bine? E visul meu, să dansez pentru el, cu el, pentru eternitate.

— Da! Eu… acum trebuie să plec, ne vedem de Crăciun atunci, retezai vorba cuprinsă de agitaţie.

Închisei cu o senzaţie de ameţeală.

Nu mă mai considera o fetiţă, ci o adultă, şi… cum a

zis? Plină de voinţă şi determinare.

Eram şocată.

Acum nu-mi mai rămânea decât să mă concentrez la testul de chimie, lucru care s-a dovedit o misiune imposibilă.

Vocea lui îmi intrase în vene şi îmi curgea prin fiecare părticică din corp.

Mă apucai să fac ceva ce nu credeam că voi face vreodată, un lucru de fetiţe îndrăgostite: luai un caiet nou şi transcrisei conversaţia noastră în cel mai fidel mod cu putinţă.

Şi, la sfârşit, lipii bileţelul pe care mi-l lăsase pe uşă.

Dacă ar fi găsit cineva caietul, aş fi negat până la moarte că era al meu.

Nici nu îmi dădui seama că mama încerca să scoată uşa din ţâţâni ca să intre.

Îmi ascunsei caietul sub pernă şi dădui scaunul la o parte.

— Acum te închizi înăuntru?

— Nu poţi avea un pic de intimitate în casa asta! îi replicai iritată.

— Putem vorbi o clipă?

— Bineînţeles!

— E vorba de Paul.

— Oh, genialul Paul, îmi scăpă, a reuşit să-şi lege singur şireturile?

Îşi înăbuşi un impuls de iritare.

— Scuze, dar…

— Soţia l-a dat afară din casă şi…

— Şi?

Stăteam ca pe ghimpi.

— Vine să locuiască cu noi.

— POFTIM? zbierai. Ursul ăla… prost dresat, aici la noi! Nu, mamă, nu poţi să-mi faci una ca asta! Sunt în toiul

adolescenţei şi hormonii mi-au luat-o razna. Şi tu? În loc să mă sprijini şi să mă susţii, îl aduci aici pe iubitul tău izgonit de acasă? Nu, îmi pare rău, ori el ori eu!

Îmi încrucişai braţele şi mă bosumflai.

Mama ar fi vrut să-mi răspundă ceva de genul „el, fără îndoială”, dar ştia că-i va părea rău aşa că apelă la toată răbdarea ei.

— Dar nu va fi pentru totdeauna, e doar pentru o perioadă.

— Şi hotelurile? Nu e un *bed & breakfast* în capătul străzii? Doamna Fancher n-are o cameră în plus? Cum ţi-a trecut prin cap aşa ceva?

Îşi frângea mâinile, poate pentru a-şi le ţine ocupate.

Mă simţeam trădată, eu şi cu ea fuseserăm mereu împreună, doar noi două, iar acum venirea maimuţoiului ăluia ar fi distrus armonia noastră splendidă.

Adio seri petrecute pe canapea, adio taifasuri şi plimbări cu York.

Nu-i mai eram de ajuns eu?

— Mia… ştiu că ţi se pare ciudat, dar nu se va schimba nimic între noi, îţi promit, noi vom aparţine mereu una alteia, eşti fetiţa mea şi nimeni şi nimic nu ne va putea despărţi vreodată.

Făcu o încercare să-mi mângâie faţa, dar mă dădui la o parte.

Nu mai aveam chef să vorbesc cu ea, luase deja hotărârea şi nu puteam decât să iau act de ea.

— Şi cum o să facem cu baia?

— O va folosi pe cea de serviciu de la parter.

— Şi lucrurile lui? Unde le punem?

— În şopronul din grădină şi în debaraua de sub scări.

Începeam să iau serios în considerare posibilitatea de a mă duce să stau cu tata şi Libby.

Mă întrebam ce alte complicaţii mi-ar mai fi apărut în cale.

— Măcar ştie să gătească?

— Da, se pricepe foarte bine, e bucătar de meserie, se învioră, fericită că a găsit un punct în favoarea sa.

— Dar nu va fi pentru totdeauna, nu?

— Nu, nu va fi pentru totdeauna.

Dar nu o crezui.

Ceea ce mi-a fost clar din acel moment înainte era că a deveni adult însemna să negociezi zilnic răul mai mic şi să accepţi o grămadă de compromisuri.

Şi, dacă într-adevăr asta însemna să te faci mare, aş fi vrut să mă opresc din creştere chiar în clipa aceea.

CAPITOLUL 10

Şcoala devenise un episod interminabil din *Glee*.

Peste tot era lume care dansa, cânta sau juca teatru.

Toată explozia aia de creativitate ar fi trebuit să-mi facă plăcere, dar într-un anumit fel nu mă mai simţeam atât de aparte acum, că toţi se dădeau în spectacol.

Nina şi Carl deveniseră deranjant de complici.

Sau, mai bine zis, el devenise deranjant de atent şi amabil cu ea, mai ales dacă mă aflam eu prin preajmă.

Aveam bănuiala că încerca să mă facă geloasă, dar Doamne fereşte, era doar o bănuială!

Erau tot timpul împreună să repete, în timp ce eu, având un solo, nu aveam pe nimeni cu care să împart nimic.

Până la urmă, cu toată bunăvoinţa doamnei Jenkins, fusesem din nou marginalizată.

Prietena mea forma acum un cuplu stabil cu Carl, Paul aducea zeci de cutii de carton în casa noastră şi la orizont nu se întrevedea nicio speranţă pentru înscrierea mea la Royal Ballet School.

Mă simţeam singură şi cu moralul la pământ.

În plus, mai înrăutăţea situaţia şi un tendon inflamat, care mă făcea să trec prin caznele iadului când stăteam pe vârfuri.

Mă întrebam dacă starea de graţie în care trăia mama cu concubinul ei căpuşă ar fi putut deschide calea spre o soluţie.

În acea miercuri seară, ca de obicei după repetiţie, mă dusei acasă la Claire.

Acum, când casa noastră era pe trei sferturi ocupată de prezenţa incomodantă a lui Paul, preferam să mă ţin departe.

Noroc că era un bucătar bun, măcar aşa mama terminase cu porcăriile alea congelate.

Claire îmi arătă triumfătoare scrisoarea în plic cu antet de la Royal Ballet School.

O luai ca pe un pergament antic şi îi inspirai mirosul.

— Zi-mi ce scrie Claire, n-am curaj s-o citesc.

I-o dădui înapoi cu ochii închişi.

— Scrie că se ia în considerare candidatura ta şi au stabilit examenul de admitere pentru februarie.

— Adică peste trei luni? întrebai speriată.

— Exact puişor, trebuie să te pui pe treabă.

Mă prăbuşii pe canapea ca un sac de cartofi.

— Ce e, acum nu mai eşti mulţumită?

Frica pusese stăpânire pe mine.

Una e să visezi la ceva din tot sufletul şi alta să fii în situaţia să-l înfrunţi.

Nu mă mai simţeam atât de sigură şi îndrăzneaţă, iar pulpa începuse să mă doară din nou.

— Claire… şi dacă nu reuşesc?

Dădu la o parte pernele de catifea şi îşi făcu loc lângă mine.

Mâinile ei noduroase şi puternice le cuprinseră pe ale mele.

Îmi zâmbi duios.

Privirea ei de obicei severă deveni înţelegătoare şi prietenoasă, ridurile de la colţurile gurii se arcuiră într-un zâmbet matern, iar sprâncenele desenate cu dermatograful se ridicară uşor.

— Ştiu exact cum te simţi draga mea. Să nu crezi că nu-ţi înţeleg confuzia şi frica. îţi pui o mie de întrebări. Oare voi reuşi? Voi fi la înălţime? Şi dacă nu mă acceptă? Şi vezi totul ca pe un imens necunoscut, iar necunoscutul inspiră frică, mai ales în lumea asta. Nu pot să-ţi spun că o să fie floare la ureche, că n-o să întâmpini greutăţi şi că toată lumea o să te alinte, nu puişor, nu va fi aşa, o să fie greu cu adevărat şi va trebui să fii atentă la toate celelalte eleve. Vei avea parte de competiţie, duşmănie şi răutate. Dar îţi jur, Mia, că nu există loc mai frumos pe lume decât scena şi nimic altceva nu-ţi aduce mai multă fericire ca dansul, iar asta face până la urmă ca restul, inclusiv tendinitele şi osteneala, să nu fie aşa de important. O companie de dans e un microcosmos, vei găsi de toate acolo şi vei învăţa repede cum să te descurci, cum să te mişti şi pe cine să ocoleşti. Eşti într-adevăr o balerină talentată şi am încredere deplină în tine.

Îmi dădură lacrimile.

Era prima oară când pronunţa cuvinte atât de frumoase, era prima oară când cineva îmi spunea că are încredere în mine.

Mă simţeam plină de recunoştinţă şi speranţă şi cu un chef nebun să reuşesc.

Mă vedeam deja acolo, în sala de repetiţii enormă, torturându-mi picioarele şi transpirând ca să-mi îmbunătăţesc piruetele, echilibrele şi *port de bras*-urile.

Simţeam crescând în mine o pasiune de nestăpânit, un fel de foc sacru care nu avea alte obstacole în cale în afară de preţul taxei deloc de neglijat.

Suspinai.

— Şi acum ce facem, o să vorbeşti cu mama?

— Absolut!

— Şi când o să-ţi spună „nu”?

— Ascultă, nu m-am dat bătută în faţa unei tumori, închipuie-ţi dacă poate să mă sperie mama ta!

Era adevărat, când avea puţin peste patruzeci de ani îi fusese extirpat un sân, dar depăşise situaţia cu mult curaj şi de-atunci nu mai vorbise despre asta.

Claire era tare ca piatra.

— Zici că e cazul să fac o chetă la şcoală?

— Zic că nu vei fi nici prima, nici ultima adolescentă pentru care părinţii fac sacrificii, iar în ce te priveşte va trebui să te dedici trup şi suflet şi să munceşti mai mult decât ceilalţi.

— Când doreşti să stai de vorbă cu ea?

— Vin mâine la voi, aş prefera să nu fii prin preajmă pentru că sigur o să spui vreo tâmpenie care s-o enerveze.

Plecai spre acasă cu un amestec de speranţă şi teamă.

Nu ştiam cum o să fac, dar simţeam că soarta lucrează în favoarea mea.

Ca şi cum acea greutate era doar un obstacol de moment, ca să mă facă să-mi savurez şi mai bine viitorul.

Ajunsă acasă, mă întâmpinară hohote de râs alcoolizate provenind din bucătărie şi un nor de fum urât mirositor de peşte la cuptor.

Betty, Paul şi mama tocmai terminau de mâncat.

O tavă unsuroasă cu resturi de cap de peşte şi câţiva cartofi cu rozmarin zăcea abandonată în chiuvetă împreună cu un morman de farfurii.

Goliseră două sticle, iar acum fumau şi mâncau biscuiţi.

Se întoarseră către mine şi mă salutară călduros cu

toţii, invitându-mă să iau loc cu ei.

— Paul a gătit un lup de mare la cuptor extraordinar, zise Betty un pic ameţită.

— Se simte! comentai muşcând dintr-un biscuit.

— Extraordinar… acum să nu exagerăm, cuptorul a făcut tot! răspunse el sfios.

Mama era senină şi zâmbitoare, domnea pacea şi totul părea perfect.

Luă o gură de vin şi spuse:

— Hai, Betty, ne dai o pasienţă?

Era într-adevăr bine dispusă dacă voia să înfrunte destinul într-un moment propice.

Paul părea în încurcătură, nu mi se părea genul interesat de tarot şi se oferi să spele vasele.

Poate nu era el prea ager la minte, dar la urma urmei era un tip de treabă şi dacă l-aş fi luat pe departe, mi-ar fi putut deveni un aliat excelent.

Betty îmi aruncă o privire iute şi prinsei ocazia din zbor:

— OK, fetelor, noapte bună, vă las cu jocurile voastre de oameni mari!

Le-am pupat pe mama şi pe Betty, iar lui Paul i-am făcut cu mâna.

Nu eram aşa apropiaţi.

El mă privi cu un aer de câine bătut.

Dacă i-aş fi propus să ne uităm la téléshopping, sigur ar fi acceptat.

Luai telefonul de pe măsuţa din hol şi urcai în camera mea s-o sun pe Nina, blestemând peştele la cuptor: casa duhnea, afară temperatura era în cădere liberă şi nu puteam să deschid fereastra fără să mă congelez.

— Făceaţi repetiţii? o întrebai nelăsându-i timp să spună nici măcar „alo”.

— Am repetat toată după-amiaza, merge de minune!

Entuziasmul ei atât de natural şi spontan nu era de ajuns ca să rămân indiferentă, dar mă străduiam să nu mă gândesc.

În definitiv, eu eram cea care îl refuzase pe Carl, şi nu puteam să mă plâng acum.

— Scena sărutului aţi încercat-o? o întrebai rozându-mi unghiile.

— Nu încă, prefer să-l cunosc mai bine înainte, nu sunt o uşuratică!

— Ştiu, vezi să nu uiţi de bomboanele de mentă.

— Tu ce faci?

— Aici e seara vrăjitoarelor, Betty îi dă în cărţi lui Paul… în fine, mâine Claire vrea să vorbească cu mama despre şcoală şi nu trebuie să fiu prin preajmă, ai chef să ieşim?

— Mmm… drept să-ţi spun mâine după-amiază am acceptat invitaţia lui Carl să mergem la mall ca să cumpărăm DVD-ul *Mamma Mia*!…

— Tu la… mall?

— Da, ştiu, dar acum i-am promis deja şi n-ar fi frumos din partea mea să dau înapoi… Vii cu noi? Hai, te rog, vreau să vii şi tu! se smiorcăi.

— Dar o să-l incomodez pe Carl.

— Ce? Glumeşti? Am eu grijă, vorbesc cu el şi dacă nu te vrea, n-o să mai joc cu el în musical, asta e sigur!

— Nu ştiu, vedem mâine…

— Ah! M-a sunat Pat, mi-a zis că aţi vorbit!

Mă luă prin surprindere.

— Da, am vrut să-i mulţumesc pentru că mi-a adus bicicleta înainte să plece, a fost foarte frumos din partea lui…

— Da, Pat e mereu formidabil, noroc cu el, că altfel nici nu vreau să-mi imaginez ce ţi s-ar fi putut întâmpla, e un înger câteodată.

— Mda, noroc cu el, răspunsei fără să-mi pierd cumpătul.

Ne-am salutat şi am închis cufundată în gânduri.

Totul era în cumpănă, întreaga mea viaţă era în cumpănă: într-o parte tot şi în alta nimic, într-o parte şcoala de balet şi în cealaltă un liceu trist, într-o parte o dragoste adevărată şi în cealaltă un vis. Şi nimic nu depindea de mine.

Niciodată nu fusesem atât de mult la voia întâmplării, uram starea asta, iar în timpul ăsta în mine creştea o furie surdă şi dureroasă care se sedimenta şi mă otrăvea.

Eram într-o cuşcă.

Am coborât să pun la loc telefonul şi din nou urechile mele au fost atrase irezistibil de uşa închisă de la bucătărie, unde am început din nou să trag cu urechea.

Toată lumea era tăcută, nu-mi dădeam seama dacă e un semn bun sau rău.

Iată că vorbi Betty.

Probabil era a doua mână de cărţi pentru mama, pentru că zise:

— Vezi, Ele? Uite confirmarea la ce-ţi spuneam mai devreme, ar trebui să te gândeşti serios la propunerea aia.

Ce propunere, ce propunere, ce propunere?

— Dar dacă accept după aia…

— Dacă accepţi, se vor schimba câteva lucruri, dar este ceea ce voiai, nu?

— O să mă gândesc atunci, şi asta ce e?

— Preoteasa? Dacă nu e decanul facultăţii tale, atunci e sigur mama ta… e curios, şi Mia avea o dispunere asemănătoare.

— MIA? I-AI DAT ÎN CĂRŢI MIEI?

Alergai în cameră mai repede ca fulgerul şi mă băgai în pat îmbrăcată prefăcându-mă că dorm.

O auzeam pe Betty justificându-se şi spunând că îmi

dăduse o pasienţă în joacă pentru că insistasem şi că a inventat tot, că la vârsta mea cărţile nu funcţionau şi că oricum n-o s-o mai facă niciodată.

Apoi se făcu linişte, dar în momentul ăla nu mai puteam coborî fără să fiu prinsă în flagrant, aşa că adormii roasă de curiozitate.

A doua zi, după şcoală, aşteptam porumbeii aşezată pe ziduleţul de la intrare.

Rămăsei surprinsă să văd că erau trei.

Cari, în ultimul minut, se gândise bine să-mi găsească un însoţitor.

Îl detestam cu toată fiinţa mea, dar zâmbii cu toţi cei treizeci şi doi de dinţi.

— Mia, el e Alex, vine şi el cu noi.

— Ah! Ia te uită, un alt pasionat de muzică!

Mă privi întrebător.

— Nu contează, glumeam. îmi pare bine, Mia. îi strânsei mâna.

Cu coada ochiului îl vedeam pe Carl zâmbind.

Nina şi Carl porniră, iar eu şi Alex îi urmarăm.

Alex avea părul scurt roşcat morcoviu, era extrem de slab şi cu faţa plină de pistrui, dar înainte de toate era cu cel puţin treizeci de centimetri mai înalt decât mine.

Efectul comic era asigurat.

Ajunşi la staţia de autobuz, Carl se oferi să-i plătească biletul Ninei, aşa că bietul Alex făcu la fel pentru mine, gest care ne stingheri puţin.

Nina şi Carl nu pierdeau nicio ocazie să-şi repete replicile, erau insuportabili, aşa că îl trăsei pe Alex după mine să ne aşezăm în spate şi să-i lăsăm singuri.

— Vă cunoaşteţi de mult, tu şi Carl?

— Nu prea de mult, ca să fiu sincer…

— Adică?

— Păi, cred că de o săptămână!

Un ratat. Cari îmi prezentase dinadins un ratat.

Îl credeam mai matur.

Odată ajunşi la mall, Nina se dezlănţui.

Veselă şi plină de fericire, intră în toate magazinele chemându-l pe Carl care o urmă ca o umbră, ghicindu-i dinainte dorinţele.

— Probează pălăria asta, Nina, pun pariu că-ţi stă de minune.

Şi după ce o proba, zâmbind ca o copilă frumoasă foc, ne întreba:

— Cum îmi stă?

În acest fel trecu toată după-amiaza.

Între timp acasă se consuma probabil o tragedie între Claire şi mama.

— Ţi-e poftă de o îngheţată? îl întrebai pe Alex. Fac eu cinste.

Mă urmă la o masă liberă şi comandarăm două îngheţate cu frişcă şi glazură de ciocolată.

Nu era prea vorbăreţ, dar asta n-avea prea mare importanţă.

— Am auzit că dansezi un solo în spectacol.

— Da, răspunsei mai concentrată să ling vafa de ciocolată decât să particip la conversaţie.

— Şi cu cine îl dansezi?

— Un solo se dansează de unul singur, răspunsei încruntându-mă.

— Eu în schimb fac parte din grupul de dans al „împiedicaţilor”, ăia care dansează cu aripioare şi fac pe măscăricii în spatele protagoniştilor, ştii la ce mă refer, nu?

— Pare distractiv…

— Ba nu, nu e! Sunt cel mai înalt dintre toţi şi ies în evidenţă ca un stâlp în mijlocul piticilor de grădină!

Apoi, uitându-se la mine, adăugă:

— Scuze, nu mă refeream la tine…

— Nu te scuza, ăsta e adevărul…

Râsei.

— În plus, nu nimeresc un pas nici măcar din greşeală, deşi muzica e un pic ca matematica, nu? Sunt un geniu în matematică, dar cu picioarele nu ştiu să fac altceva decât să merg!

— Eşti bun la matematică?

— Printre cei mai buni din şcoală, zise cu o anumită mândrie.

— Atunci de ce nu facem aşa: eu te învăţ să-ţi mişti picioarele pe ritm şi tu mă înveţi matematică.

Îi întinsei mâna.

— De acord! răspunse hotărât.

Nina şi Carl sosiră exact în timp ce ne strângeam mâinile.

— Hei, mai uşor cu efuziunile, e abia cinci după-amiaza! zise Carl.

Ne uitarăm amândoi urât la el.

— Am făcut o înţelegere, spusei în timp ce Nina îmi termina îngheţata, lecţii de dans contra lecţii de matematică.

— Fantastic! spuse Nina entuziasmându-se, Mia e cea mai bună balerină din lume şi va deveni o vedetă de primă clasă!

— Şi balerinele mănâncă tone de îngheţată? ripostă acid Carl.

Mă limitai să-l ignor, era singura armă împotriva provocării, dar muream să-i vărs în cap ce mai rămăsese din cupă.

— Cari, nu fi necuviincios! Mia a fost mereu subţirică, dacă e cineva care poate să mănânce tot ce vrea, tocmai ea e aceea, eu în schimb cred că încep să mă îngraş… zise mângâindu-şi şoldurile.

— Tu eşti splendidă Nina, un fotomodel! continuă

Carl.

Între timp Alex, exclus complet din schimbul de replici, îşi aprinsese o ţigară şi se dusese în colţul fumătorilor.

După-amiaza aia parcă nu se mai termina.

Asta era concepţia mea despre infern: să mă învârt perpetuu într-un mall cu neoane şi vânzătoare care îţi pulverizează parfumuri oribile pe haine.

Afară era deja întuneric când ieşirăm în sfârşit să luăm autobuzul, vântul sufla puternic, iar Carl profită de ocazie ca s-o strângă pe Nina sub „aripa lui protectoare44.

Ajunsă acasă, mama mă întâmpină rece spunându-mi:

— Chiar trebuia s-o trimiţi pe Claire să mă convingă?

Nu decursese bine întâlnirea.

— Mamă, nu ţi-am *trimis-o*, e evident că şi ea ţine la asta cel puţin la fel de mult ca şi mine şi încearcă să găsească o soluţie.

— Scumpa mea, pronunţă *scumpa* printre dinţi, nu există o soluţie, numai dacă nu începem să jucăm la loterie şi apoi spunem că suntem înţelese.

— Nu, mamă, nu suntem înţelese, mi-ai oferit doar o alternativă şi eu nu pot să fac altceva decât s-o accept, doar nu credeai c-o să mă dau bătută aşa, fără să încerc!

Nu avea chef să se certe cu mine, Claire probabil n-o cruţase deloc şi era epuizată.

Mă ignoră şi se duse în bucătărie să pună masa, în timp ce Paul, cu şorţul la brâu, toca vesel pătrunjel în timp ce sorbea dintr-un pahar de vin.

Părea unul dintre acei bucătari de la televizor cu mâinile mari şi dibace care rezolvă totul cu o farfurie de paste cu pesto.

Cel puţin el era senin, sau măcar se străduia să facă atmosfera plăcută.

— Ţi-e foame, Mia? mă întrebă surâzător. În seara

asta avem friptură!

— Am mâncat prea multă îngheţată astăzi, scuze, dar nu mi-e foame.

Păru dezamăgit, deşi nu voiam să creadă că refuzam mâncarea făcută de el.

Sună telefonul şi mama se duse să răspundă, apoi se închise în sufragerie.

Eu şi Paul rămaserăm singuri.

— Îmi pare rău că am invadat terenul, sunt… un pic incomod, zise încurcat.

Ne priveam stânjeniţi.

— Aşadar, eşti o balerină.

De ce când cineva voia să facă conversaţie cu mine începea mereu în felul ăsta?

— Da, sau mai bine zis, aş vrea să fiu, dar *cineva* nu e de acord.

— Te referi la mama ta?

— Nu, la York, el se opune!

Îmi muşcai limba.

Zâmbi.

Se aşeză la masă în faţa mea.

— O să ţi se pară ciudat, dar înţeleg ce simţi. Noi, adulţii, facem alegeri şi ajungem să-i implicăm pe toţi cei din jurul nostru, în special copiii. Eu am doi, am două fete acasă care sunt aproape de vârsta ta şi care acum mă urăsc, crezi că eu sunt fericit? Că-mi pare bine să stau cu toate cutiile în garajul vostru? Nu, nu sunt, dar în momentul ăsta nu am altă variantă.

Luă o înghiţitură de vin şi continuă:

— Nu suntem perfecţi, din contră, facem mai mult greşeli, dar mereu le facem gândindu-ne la binele vostru.

— Da, dar aici nimeni nu se gândeşte la binele meu, dacă trebuie să aleg un viitor care nu mă face fericită!

— Da, înţeleg, dar…

— Înţelegeţi! înţelegeţi! Toţi îmi spuneţi că înţelegeţi, însă până la urmă tot cum vreţi voi trebuie să fac!

— Să nu crezi că mama ta se simte bine că nu poate să-ţi facă pe plac, dar pentru moment nu există altă posibilitate. Asta nu înseamnă însă că lucrurile nu se pot îmbunătăţi mai târziu!

— Paul, tu nu-ţi dai seama, nu se pune problema să devin bucătăreasă sau scriitoare, e vorba de acum ori niciodată! O balerină are doar un număr limitat de ani la dispoziţie, corpul meu acum e în creştere şi încă se mai poate modifica şi perfecţiona, dar peste câţiva ani n-o să mai fie posibil şi n-o să mai am alte ocazii!

Aveam vocea spartă.

Paul păru dezorientat.

— Nu-mi imaginam că e aşa de… riguros, spuse dându-mi un şerveţel, credeam că un an în sus sau în jos nu contează prea mult.

Îmi suflai nasul.

— Ba contează enorm de mult şi sunt sigură că şi Claire i-a spus mamei.

— Ea suferă mult că nu poate să-ţi facă pe plac, vorbim despre asta în fiecare seară, dar oricum o luăm, problema rămâne: e nevoie de prea mulţi bani!

— Paul, zisei cu ochii umezi, dar dacă fata ta ţi-ar cere asta, tu ce-ai face?

Înghiţi în sec.

— Din fericire, fetele mele nu ştiu să danseze… răspunse ridicând din umeri. Dar Amy cântă la pian.

— Uite! Imaginează-ţi că Amy ar vrea tare mult să se ducă la Londra la cea mai bună şcoală de muzică şi că toată lumea îi spune că e bună, dar mama ei se împotriveşte. Tu n-ai face imposibilul pentru ea?

Îl văzui pe gigantul blând oscilând.

— Eu… nu ştiu ce aş face.

— N-ai suferi ştiind că *fiica ta* Amy plânge şi se dă de ceasul morţii pentru că îşi vede visul spulberat?

De acord, eram incorectă, dar jucam totul pentru tot.

— …în plus, părinţii ei se despart şi poate soţia ta îi vorbeşte urât despre tine! Te-ai gândit la asta?

Îşi trecu fâstâcit mâinile prin păr.

— Tu ai ales pentru tine şi ai plecat, dar ele? Fiicele tale? Ce se va întâmpla cu ele? Uită-te la mine, Paul, aş putea fi copilul tău şi nu doresc altceva decât să studiez baletul în cea mai bună şcoală din lume, e aşa de rău?

— Nu, nu e, răspunse ştergându-şi o lacrimă cu dosul mâinii, nu e aşa de îngrozitor, ar trebui să existe o soluţie…

— Exact! Şi soluţia este bunica mea Olga, ea poate rezolva tot! exclamai victorioasă.

Mă cântări pentru o clipă cu privirea.

— Mia… zise dregându-şi vocea, eu ştiu foarte bine că tu mă consideri un nătărău, dar să nu crezi că nu mi-am dat seama că încerci să mă corupi de când ai intrat!

— Într-adevăr te credeam mai puţin isteţ. Dar eşti tare!

Îi plasai un pumn în umărul enorm.

— OK, îţi promit că mai încerc să vorbesc cu ea, bine? Nu-ţi garantez nimic, dar nu strică să încerc.

Mama intră chiar atunci în bucătărie, sesiză aerul nostru de conspiratori, dar hotărî să ne ignore.

— Ce ţi-a zis Claire?

Nu mai puteam să aştept.

— Că eşti foarte bună, că îţi iroseşti talentul şi că ţi-au fixat examenul de admitere, răspunse luând farfuriile.

— Şi nu-ţi pare bine? întrebai uşor iritată.

— Bineînţeles că-mi pare, dar toată situaţia asta nu mă determină decât să mă simt cea mai rea dintre mame! Ce vrei să fac, să mă duc mâine la muntele de pietate

înainte de a mă opri să jefuiesc o tutungerie? mă întrebă privindu-mă cu un aer provocator.

Mă uitai la Paul ca să-l incit să spună ceva, dar el doar se fâstâcea.

— Atunci, mamă, ştii ce-ţi zic? Că eşti într-adevăr cea mai rea dintre mame!

— Nu crezi asta!

— Ba da, cred!

Şi ieşii trântind uşa.

Mă dusei în cameră ca să-mi potolesc furia.

Dacă ar fi fost Nina în locul meu, părinţii ei nu i-ar fi înfrânat niciodată dorinţele, dar se pare că destinul era mult mai ostil cu mine.

Voiam să-l sun iar pe Patrick, însă ar fi fost prea mult: nu mai aveam nicio scuză.

De învăţat nici nu putea fi vorba, nu reuşeam să mă concentrez nici când n-aveam la ce să mă gândesc, iar acum, cu tot ce se întâmpla, era chiar imposibil.

Poate aş fi putut să-i trimit un mesaj vag, un mic salut şi atât.

Aveam nevoie de ceva pozitiv.

Mă concentrai, cu inima în gât, la ce cuvinte să-i scriu.

Puţine, eventual simpatice, şi mai ales demne de un răspuns.

Încercai de mai multe ori, dar orice scriam mi se părea stupid şi forţat.

Până când îmi dădui seama că tot ce puteam să fac era să fiu eu însămi:

„Sunt neagră de supărare, Pat, mama nu poate să mă trimită la Royal Ballet School şi eu mă simt mică şi neputincioasă/4

Apoi aruncai telefonul pe pat şi mă dusei în baie să mă spăl pe dinţi.

La revenirea în cameră telefonul suna pentru ultima oară.

Afurisindu-mă singură, luai mobilul şi verificai apelul pierdut.

Era el.

El!

Eu îi cerusem ajutorul şi el mi-l oferea, timp în care m-am dus să mă spăl pe dinţi.

Ce intrigă îngrozitoare!

Dar acum aveam o scuză bună să-l sun înapoi.

Simţeam fiori din cap până-n picioare şi fluturi în stomac, cum mi se întâmpla numai cu el.

— Alo, Pat, scuză-mă, am pierdut apelul…

— E totul OK, *îmbufnatol* Nu te-am auzit niciodată aşa supărată, ce ţi-au făcut?

„Îmbufnato”… făcu un pas înapoi.

— Mama nu poate să-mi plătească şcoala şi nu ştiu ce să fac, asta-i tot.

— Ai încercat deja toate mijloacele?

— Pe cele legale, da.

— Vrei s-o rog pe mama mea să vorbească cu a ta?

— Nu, au vorbit deja toţi cu ea şi începe să se enerveze.

— Întotdeauna există o soluţie, Mia, ţine minte asta, orice s-ar întâmpla caută întotdeauna planul B.

Pat era incredibil de practic.

Nu se pierdea niciodată în vorbărie, dacă exista o problemă căuta imediat soluţia.

Înţelegeam de ce îşi alesese cariera militară, reuşea să creeze atmosferă de echipă, făcându-i pe toţi să se simtă importanţi, fără să-şi asume niciodată meritele succeselor sale.

— Nu există planul B, le-am încercat pe toate, dar nu există!

— Ai vorbit cu tatăl tău? I-ai expus Elenei posibilitatea de a te muta la el? Te-ai gândit la o bursă de studiu?

— Da, Pat, în afară de tatăl meu care n-are nici măcar o cameră în plus, restul a fost deja respins.

— Mia, nu te descuraja! mă impulsionă. Ştiu că acum te simţi ca naiba, dar nu te da bătută, ai înţeles? Niciodată să nu te dai bătută. O să mă gândesc şi eu la ceva, dar nu vreau să te demoralizezi, OK?

Aveam impresia că-mi ţine faţa în mâini şi-mi vorbeşte privindu-mă direct în ochi.

Şi simţeam că mi-e dor de el într-un fel de nedescris, tot ce ţinea de el îmi lipsea la nebunie.

Voiam să-l îmbrăţişez, voiam să-l sărut, voiam să fiu cu el.

Şi izbucnii în plâns.

Ca o proastă.

— Mia, scumpo, linişteşte-te. Acum, linişteşte-te! îmi zise cu voce încurajatoare.

Ca şi cum m-ar fi mângâiat pe cap.

— Scuză-mă, Pat, sunt o idioată, o mucoasă idioată.

— Mia, eşti doar obosită şi ai nervii la pământ, atâta tot. Dar o să fie totul bine, eu sunt lângă tine, sunt aici, OK?

Consimţii în tăcere.

— M-ai auzit, Mia? Eu sunt lângă tine.

Nu numai că-l auzisem, dar o şi scrisesem deja în caietul meu.

Era mult mai mult decât mă aşteptam să aud şi în acelaşi timp era tot ceea ce-mi doream să aud.

Şi pentru seara aceea viitorul meu mai putea să aştepte.

CAPITOLUL 11

Nina se aşeză în bancă şi mă privi cu un aer

şovăielnic.

Ca şi cum abia aştepta să-mi spună ceva, dar nu ştia de unde să înceapă.

Ştia că vorbisem cu el? Trebuia să-i spun?

Hotărât că nu. În definitiv, nu eram obligată să-i povestesc chiar tot.

— Mia, începu, trebuie să-ţi spun ceva.

— Te ascult, îi răspunsei încercând să-mi ascund neliniştea.

— Eu şi Carl… mmm…

Înţelesesem foarte bine, dar doream s-o aud din gura ei.

— Tu şi Carl… ce?

— Eu şi Carl… suntem împreună, zise cu voce ştearsă.

Stomacul mi se strânse într-un ghem.

Voiam să-i arăt bucurie sau înţelegere, chiar şi entuziasm, dar îmi ieşi un fel de sunet gâtuit.

Apoi ca să compensez, zisei tot dintr-odată:

— Bine! Ce frumos, Nina! Ura!

— Nu minţi, nu eşti bucuroasă! răspunse ea mâhnită.

— Ba bineînţeles că sunt! îi spusei îmbrăţişând-o cu entuziasm. Mă bucur pentru tine, e adevărat că e puţin ciudat, dar mă bucur cu adevărat şi el e un băiat formidabil.

— Eşti sigură că nu te deranjează? murmură cu capul pe umărul meu.

— Nu mă deranjează, ţi-am spus, între noi doi oricum nu putea să funcţioneze relaţia şi într-adevăr n-a funcţionat.

— Am binecuvântarea ta?

— Ai binecuvântarea mea!

— Juri?

— Jur!

În acel moment intră în clasă profesoara de franceză, singura materie care îmi plăcea un pic fiindcă mă ajuta la pronunţarea numelui paşilor de dans, şi ora trecu în grabă, mai ales pentru că nu făceam altceva decât să mă gândesc la cuvintele magice ale lui Patrick: „Eu sunt lângă tine”.

Le pronunţase cu aşa o intensitate şi încărcătură încât mai făceau să-mi vibreze şi acum sufletul.

Speram că Nina simte acelaşi lucru în privinţa lui Carl şi că e reciproc.

După-amiaza ne aşteptau repetiţiile la sală pentru *Mamma Mia*! şi, aşa cum îi promisesem lui Alex, trebuia să-l învăţ să danseze.

Rar avusesem ocazia să văd pe cineva atât de stângaci.

Parcă era o marionetă: dacă nu trăgeai de sfori, nu reuşea să-şi coordoneze piciorul drept cu stângul, şi chiar şi atunci când mergea avea tendinţa să oscileze într-o parte.

Chestiunea se arăta mult mai anevoioasă decât mă aşteptam.

Mi-ar fi fost mie mai uşor să câştig premiul Nobel la matematică decât lui să se rotească într-un picior.

În cealaltă parte a sălii, Cari şi Nina se giurgiuleau cu neruşinare.

Nu se putea spune că nu-şi intraseră în rol, dar toate efuziunile alea erau supărătoare.

Sau, mai bine zis, erau pentru mine.

Şi, ori de câte ori îi priveam, îl surprindeam pe Carl uitându-se în direcţia mea.

O coincidenţă cu adevărat extraordinară!

Alex, în ciuda bunăvoinţei, greşea în continuare tempo-ul, se enerva şi mă enerva şi pe mine, aşa că hotărâi să mergem afară.

Ieşirăm din sală şi ne îndreptarăm spre parc.

Călcam pe imensul covor galben-brun de frunze uscate care fâşâiau sub picioarele noastre. Era o toamnă deosebit de aspră şi mohorâtă, iar copacii cu braţele lor osoase se profilau deasupra noastră cu un aer trist.

Ne aşezarăm pe două leagăne.

— Sunt groaznic, sunt cel mai nepriceput din toată şcoala! zise supărat.

— Alex, îţi voi răspunde cu un proverb african care zice: „Dacă ştii să vorbeşti, ştii să şi cânţi, dacă ştii să mergi, ştii să şi dansezi.66

— Nu mai sunt sigur nici dacă ştiu să merg.

— Într-adevăr, se poate şi mai bine, dar putem să lucrăm la asta, răspunsei încercând să mă conving şi pe mine.

— E frustrant, la matematică nu am rivali şi la dans sunt ultimul din coadă.

— Da, dar gândeşte-te cum ar fi fost dacă erai primul şi la dans! N-ai fi avut nici măcar un prieten! zisei balansându-mă înainte şi înapoi.

— Cum reuşeşti să dansezi aşa de bine, Mia?

— Eu? Simplu, sunt varză la matematică!

Râse.

— Problema e că tu gândeşti prea mult, Alex, zisei legănându-mă în continuare, stai şi numeri paşii în loc să te relaxezi şi să laşi muzica să te ghideze.

— Pare uşor…

— Şi chiar aşa e, poate că tocmai de-aia nu reuşeşti! Ţie îţi plac lucrurile complicate, îţi place să gândeşti, să calculezi şi să găseşti soluţii, dar aici nu e absolut nimic de rezolvat, din cauza asta te încurci!

Încetinii şi coborâi din leagăn printr-o săritură.

— Dă-te jos! îi ordonai.

Ne aşezarăm unul în faţa celuilalt şi îl luai de mâini.

— Acum închide ochii şi respiră profund… încă o

dată… şi încă o dată…

Când se relaxă începui să cânt: „If you change your mind… I’m the first în line…66

Zâmbi şi se făcu roşu la faţă.

— Nu, Mia, te rog, mi-e ruşine!

— Sunt profesoara ta şi îţi ordon să nu-ţi fie ruşine! Hai, de la început, cântă odată cu mine…

— If you change your mind… I’m the first în line…

— …Honey I’m stillfree…

— Take a chance on me…

Începui să-i ghidez paşii.

— If you need me let me know…

— …Gonnabe around…

Se mişca! Ca un urs dresat, dar se mişca, fără să se gândească şi fără să-şi privească picioarele.

— Ifyou ve got no place to go…

— Ifyou re feeling down…

— Mia, dansez…

— Alex, dansezi grozav!

— Ifyou re all alone…

— …When the pretty birds haveflown…

— …Honey în still free…

— …Take a chance on me.

— Bravo!

Îmi aruncai braţele în jurul gâtului lui, mă ridică ca pe un fulg şi mă învârti fără să se oprească din cântat.

— Gonna de my very best and it am’t nolie…

— Ifyou put me to the test, ifyou let me try!

— Ai văzut ce simplu e?

— Mia Foster, eşti un geniu dat naibii!

— Aşteaptă să zici asta după ce vei fi încercat inutil să-mi explici ecuaţiile!

— Va fi obiectivul meu pentru următoarea lună, dacă n-o să reuşesc, o să dansez în locul tău la spectacol!

— Ai grijă, dacă pierzi, trebuie să te îmbraci cu un tutu roz!

— O să se asorteze de minune cu părul meu!

Intrarăm înapoi în sală.

Alex avea un aer mult mai curajos decât înainte, mergea cu capul sus şi se duse la colegii lui ca să repete numărul.

Mă aşezai lângă Nina şi Carl să mă uit la ei.

Lui Alex nu-i mai era frică, greşea şi o lua de la capăt cântând cât îl ţinea gura şi distrându-se ca un nebun.

Nina se întrerse spre mine uluită şi mă întrebă:

— Ce i-ai făcut?

Ridicai din umeri.

— I-o fi dat speranţe deşarte! şuşoti Carl răutăcios.

Dacă la şcoală repetiţiile nu merseseră prea rău, cele cu Claire au fost un adevărat dezastru.

Era cu capsa pusă din cauza discuţiei cu mama, şi, în consecinţă, totul se dusese de râpă.

În plus, faptul că acceptasem să am un solo la şcoală, furând din timpul repetiţiilor pentru admitere, o înfuria la culme.

În timp ce mă încălzeam la bară, îmi repeta că am fost superficială şi că nu-mi dădeam seama, că nici mama nu-şi dădea seama şi că ea nu avea timp de pierdut.

— Tu crezi că eu mă distrez să petrec ore în şir antrenându-te? Dacă ai chef de joacă, ăsta nu e locul potrivit: aici se munceşte şi nu se dansează pe Abba! Dacă tu crezi că eşti aşa de bună încât să-ţi permiţi luxul de a sacrifica ore de studiu pentru o demonstraţie, n-ai decât, dar să nu vii la mine să plângi după aia!

Încercam s-o ignor, dar atitudinea ei mă enerva: de parcă era vina mea, de parcă nu-mi doream îndeajuns să trec cu bine admiterea.

Dacă mă legam cu lanţuri în faţă la Royal Ballet, ar fi

schimbat ceva?

În momentul în care mă lovi peste pulpa care mă durea, în timpul unui *grand battement*, îmi pierdui definitiv răbdarea.

— Claire, termină! izbucnii.

Mă privi surprinsă.

Era prima oară când mă răzvrăteam la lecţie.

— Trăiesc un infern de când mama s-a împotrivit ideii de a mă duce la şcoala de balet, iar tu, în loc să fii de partea mea, complici lucrurile! Crezi că eu nu-mi doresc cu adevărat să reuşesc? Că nu plâng în fiecare noapte pentru că nu găsesc soluţii? Şi tu ce-mi spui? Că sunt o îngâmfată pentru că la şcoală trebuie să fac un dans de trei minute pe care mi l-a impus directoarea? Cine te crezi? Pavlova, numai pentru că ai dansat la New York înainte de război? Eşti doar o… nu voiam s-o spun, jur că nu voiam, dar eram atât de rănită, supărată şi mânioasă, că vomitai cuvântul blestemat din şase sunete.

Mă întorsei şi alergai să-mi iau lucrurile lăsate pe jos într-un colţ, părăsind sala fără să mă uit înapoi de ruşine că spusesem un lucru atât de urât şi de crud şi pe care acum nu-l mai puteam retrage.

Ieşind mă intersectai cu tânărul Chester.

— Ticălos mic! îi şuierai printre dinţi în timp ce mă îndreptam cu paşi mari spre ieşire.

Acasă mă aşteptau alte discuţii.

Nu mai suportam, începeam să-mi doresc apatia tatălui meu.

De data aceasta protagoniştii erau mama şi Paul, inevitabil nervoşi, tot din cauza mea.

Acum ea era supărată pe el pentru că îmi luase apărarea.

O auzii urlând de dincolo de uşă:

— Mâine o să mă întrebe până şi brutarul

„Dumneavoastră sunteţi ticăloasa care nu vrea ca fiica ei să devină balerină?”

Eram pe punctul de a băga cheia în yală când îmi sună mobilul.

Era Alex.

— Bună, Mia, sunt cu Nina şi Carl şi ei se întreabă dacă, *eventual*, ai vrea să petreci weekend-ul următor la Nina acasă, la Bath.

O auzii pe Nina râzând în fundal.

— De ce nu mă întreabă ea?

— Pentru că zice că n-o să vrei.

— Întocmai, nu vreau! răspunsei sec.

Ce intenţionau să facă ăia doi acum? încercau să ne combine?

Mania asta de a te combina neapărat începea să devină enervantă.

— Dă-mi-o la telefon! poruncii.

Nina luă telefonul.

— Scuză-mă, a fost ideea mea.

— E o idee prostească!

— Ai dreptate, dar aş vrea să vii, mama nu mă lasă să merg singură cu Carl şi ne-am distra toţi patru.

— Scuză-mă, Nina, poate n-am înţeles eu bine, ne inviţi şi pe noi doi doar pentru că ai tăi nu te lasă să te duci singură cu Carl? Ai putea avea măcar bunul simţ să n-o spui…

— Nu, nu, nu! Nu e aşa, Mia, n-am explicat eu cum trebuie. Nu te-aş fi invitat pentru că n-ar fi avut sens să mergem noi trei şi nu vreau să te simţi stânjenită din cauza lui Carl, dar eşti singura mea scăpare pentru a putea petrece singuri un sfârşit de săptămână… Ştii că-ţi spun întotdeauna adevărul, aşa că m-am gândit că, dacă tot te înţelegi bine cu Alex, am fi putut să mergem cu toţii, fără intenţii ascunse sau altceva.

Nu ştiam ce să răspund.

— Te rog, insistă, îţi aduci aminte ce ne mai distram când eram mici?

— Îmi amintesc că ne plictiseam de moarte, că părinţii noştri erau toată ziua la băi, iar noi ne petreceam zilele acasă la tine prefăcându-ne că suntem prizonierele castelului! Nu ne-am distrat niciodată, Nina, uram să mergem la Bath şi tu ştii bine!

— Dar acum e altceva, suntem mari, o să stăm cu toţii, o să fie distractiv!

— Nina, tu nu vrei decât să-ţi petreci noaptea cu Carl şi nu ai nevoie de mine pentru asta!

Mă punea în dificultate.

N-aveam niciun chef să petrec un sfârşit de săptămână cu Carl, care nu pierdea nicio ocazie să-mi trimită săgeţi otrăvite.

Desigur, dacă ar fi fost Patrick, situaţia ar fi fost alta, dar nu era cazul.

— Mia, serios, nu vrei? mă întrebă cu o voce dezamăgită şi tristă, de parcă nu aş mai fi rănit în ziua aceea deja destule persoane.

— Nina… offf… bine.

— Yeees! îmi urlă în ureche. Eşti minunată, te iubesc, Mia, voi face orice pentru tine, orice, cere-mi orice vrei!

La momentul potrivit, îmi spusei.

— Acum dă-mi-l înapoi pe Alex.

— Bineînţeles! Orice vrei tu!

— Hei, Alex, să nu-ţi intre în cap cine ştie ce idei ciudate, vin cu voi numai ca să-i fac Ninei o bucurie şi nu vreau să-mi pară rău, ai înţeles?

— D-da! se bâlbâi el.

— Bine! Asta e tot ce voiam să ştiu. Ne vedem la şcoală.

Închisei şi intrai în casă.

— Taci, a ajuns! auzii deodată.

— Brutarul zice că eşti o ticăloasă pentru că preferi să mă droghez în loc să devin balerină! îi zisei mamei încercând să mai destind spiritele.

Paul apăru în prag arătându-mi palmele mâinilor în semn de capitulare.

Dădui din cap dezamăgită şi o luai pe scări spre camera mea.

— Apropo, adăugai în timp ce urcam, sâmbătă mă duc la Bath cu Nina, Cari şi un băiat pe care nu-l cunoşti, şi nu poţi să-mi spui „nu” pentru că nu mă laşi la Royal!

— Ia ascultă aici, domnişoară! făcu mama ivindu-se în uşa bucătăriei cu degetul ridicat, căutându-şi cuvintele, dar se împotmoli.

Acum nu mai putea să-mi interzică nimic.

Dar pe mine nu mă interesau celelalte lucruri.

Aveam de făcut o grămadă de teme, printre care şi trei eseuri foarte importante pentru admiterea la examenul final şi habar n-aveam de unde să încep.

Ca să intru la Royal trebuia să aleg materii artistice cum ar fi muzica, istoria dansului sau a teatrului, iar dacă voiam să intru la o şcoală tehnică, cum dorea mama, trebuia să aleg matematică sau fizică, drept sau ştiinţe şi simplul gând îmi provoca greaţă.

Pe mama aş fi făcut-o să creadă că mi-am ales materii reale, dar de fapt eu m-aş fi pregătit pentru cele artistice.

Nu aveam de gând să mă dau bătută, pur şi simplu nu puteam…

Era nebunie curată, dar nu mă mai simţisem niciodată atât de lucidă şi stăpână pe acţiunile mele ca în momentul ăla.

Speram că într-o zi aş fi râs de asta, dând un interviu revistei *Dance today* în cabina mea, dar pentru moment era cel mai riscant şi mai absurd lucru pe care mă

hotărâsem să-l fac vreodată.

Trebuia să mă pun serios pe treabă, trebuia să iau examenele.

Problema era că mintea şi inima îmi erau cu totul în altă parte.

Mă apucai să lucrez la calculator: un PC vechi care îi aparţinuse tatălui meu, lent şi cu tastele care abia se ţineau, şi începui să scriu un eseu despre Shakespeare.

Cam după o oră cineva bătu la uşa mea.

Era Paul.

Era prima oară când intra în camera mea, dar apreciai tentativa de apropiere în ciuda faptului că nu-i făcusem viaţa uşoară.

— Deranjez? întrebă.

— Nu, intră, oricum ştiu deja ce vrei să-mi spui, răspunsei fără să-mi ridic capul.

— Mama ta e tare încăpăţânată, spuse luând loc pe un colţ al scaunului inundat de haine.

— Ştiu.

— Acum crede că-ţi iau apărarea şi nu mai vrea să vorbească cu mine.

— Oh, o să vezi, o să dureze săptămâni întregi, nu are egal la asta.

— Serios? întrebă alarmat.

— Cum să nu, odată n-a vorbit cu mine aproape o lună, comunicam prin bileţele.

— Şi când a încetat?

— Când i-am dat dreptate şi ea mi-a răspuns: „Ai avut nevoie de ceva timp!”

— Şi avea dreptate?

— Nu, dar nu mai rezistam să vorbesc numai cu câinele.

Paul căzu pe gânduri.

— Oh, dar nu te îngrijora, adăugai, în rest e

minunată! în afară de viciul ăla mic al ei…

Mimai gestul cu cotul ridicat.

— Bea?

— Da, dar numai rachiu şi n-o mai face aşa des, din când în când îl ascunde în sticla de şampon…

— Dar… nu mi-a zis nimic, răspunse dezorientat.

Dumnezeule, ce mă mai distram!

— Şi câteodată fură, dar numai din supermarketuri… de când a petrecut trei nopţi în mall-ul din Leicester se ţine departe de parfumerii.

Paul era şocat, mă privea buimăcit cu o mână pe frunte.

Izbucnii în râs.

— Paul, uită-te la tine! Chiar nu te prinzi niciodată când cineva glumeşte?!

Aruncai în el cu o jucărie de pluş care-l nimeri direct în faţă.

— E… e o glumă? repetă încă nesigur.

— Nu, de fapt se află în arest la domiciliu pentru că l-a ucis pe tatăl meu cu un os din şuncă şi a făcut săpun din el.

Faţa lui exprima ceva greu de descris în cuvinte, în timp ce eu mă tăvăleam de râs ţinându-mă de burtă.

— Paul, ascultă-mă, dacă vrei să devenim prieteni, trebuie să începi să înţelegi când glumesc, OK? Mama mea e cel mai frumos lucru care ţi se putea întâmpla, să-ţi intre bine-n cap, şi acum nu glumesc!

— Ufff… tu eşti nebună, să nu-mi mai faci niciodată o glumă de genul ăsta!

— Oh, ba da, ai devenit ţinta mea preferată!

Zâmbi, după care se întunecă.

— Îmi pare tare rău, Mia, aş fi vrut să te pot ajuta.

— Nu te îngrijora, ştiam că n-o să reuşeşti, dar îţi mulţumesc că ai încercat.

— Nu sunt prea iscusit în a convinge lumea, sunt un orator groaznic, de-aia acum şi fosta mea soţie mă lasă fără casă şi fără jumătate din salariu.

— Iisuse, e îngrozitor, ce i-ai făcut?

— Nimic, răspunse neconsolat.

— Nimic?… Ciripeşte! Ai înşelat-o cu prietena ei cea mai bună?

— Nu, nu, ea m-a înşelat cu prietenul meu cel mai bun!

— Ce dezastru, Paul! Şi n-ai părăsit-o?

— Fetele erau mici şi nu voiam să le pierd, aşa că am suportat răbdător toţi anii ăştia, dar acum sunt destul de mari ca să înţeleagă…

— Şi înţeleg?

— Nu prea, pentru că stau cu mama lor şi nu vor să îmi vorbească, mă consideră un monstru.

— Mie îmi pari mai degrabă un uriaş blând decât un monstru, ai aerul cuiva care n-ar face rău nici unei muşte.

— Aşa se pare, sunt neîndemânatic şi când trebuie să zic ceva important mă blochez şi-i las pe alţii să vorbească în locul meu, fosta mea soţie se pricepe de minune să mă facă să par un imbecil.

Nu era chiar aşa de greu, mă gândii, dar începea să mă înduioşeze tare mult.

— Ce meserie are soţia ta?

— E avocat…

— Hahaha! Bună glumă Paul! Învaţă repede!

— Nu, nu e o glumă, e avocat de divorţuri.

— Atunci, Paul, şi tu ţi-o cauţi! Cum ţi-a trecut prin cap să-ţi iei de nevastă o avocată?

— Învăţam la acelaşi liceu, apoi ne-am întâlnit după mulţi ani la Boboli, unde sunt bucătar, şi îi plăcea aşa de mult, că începuse să aducă clienţi, venea aproape în fiecare zi şi de fiecare dată mă umplea de complimente,

zicea că pastele mele carbonara sunt cele mai bune, până când m-a invitat în oraş… nu ştiu, cred că numai ea a făcut tot, dar n-ar trebui să vorbesc cu tine despre lucrurile astea… cred.

— Am auzit altele şi mai şi. Dar din curiozitate: atunci când ai scos-o pe mama în oraş ca s-o părăseşti, ai invitat-o la restaurantul *tău*

— Măcar de-ar fi al meu! Era locul cel mai puţin romantic cu putinţă, ţinând cont de ce trebuia să-i spun. A fost cea mai urâtă seară din viaţa mea.

— Şi ea se aştepta să-i dai un inel de logodnă.

— Am fost de-a dreptul un cretin…

— Mama a suferit îngrozitor… iar eu am crezut că eşti un ticălos veritabil, zisei ca să mai întorc puţin cuţitul în rană.

— Nu-mi aminti, te rog, în toată viaţa mea nu mai făcusem pe nimeni să plângă niciodată, şi dacă mă gândesc la cât am făcut-o să sufere…

Dădu din cap sincer îndurerat, gârbovit ca un copil rătăcit, neîncrezător în consecinţele propriilor acţiuni.

— O iubesc atât de mult pe mama ta… zise clătinându-şi capul.

Aproape că îmi veni să-l îmbrăţişez şi, pentru prima oară, înţelesei de ce îl alesese mama: un om simplu, puţin caraghios şi stângaci, dar îndrăgostit şi amabil.

Iar cu ajutorul meu, nu aveam nicio îndoială, s-ar fi deşteptat.

Odată ieşit din cameră, atenţia mea se îndreptă de la Shakespeare la caietul dedicat lui Patrick.

Recitii transcrierea conversaţiilor noastre, reamintindu-mi sunetul vocii şi al râsului lui şi mă simţii inundată de emoţie şi de dorinţa de a-l strânge în braţe ca în seara în care mă salvase.

Dacă până azi fantezia mea se limitase la o plimbare

mână în mână, acum începusem să-mi imaginez lucruri deloc inocente cu noi doi.

Mă gândeam la mirosul pielii lui lipită de a mea, la mâinile lui de-a lungul spatelui meu, la buzele lui care-mi mângâiau sânii şi degetele lui care-mi explorau corpul.

Îl doream atât de mult încât mă simţeam rău.

Nu credeam să existe o pasiune atât de intensă, încât să semene cu durerea.

Dorul de el îmi tăia respiraţia şi nu ştiam cum aş fi reuşit să suport acea frustrare care, din câte ştiam, ar fi putut să dureze toată viaţa.

Eram ca o fană îndrăgostită de cântăreţul preferat şi care vorbeşte cu posterul şi îi scrie e-mail-uri lungi convinsă că îi răspunde el în persoană, şi nu un asistent de nouăzeci de ani.

Ce pacoste şi dragostea asta!

Deocamdată trebuia însă să mă ocup de chestiunea cu Claire.

Acum, că furia se potolise, mă simţeam vinovată pentru ceea ce-i spusesem.

Mă furişai din cameră să iau telefonul, n-aş fi vrut să vorbesc cu mama, avusesem deja parte de prea multe emoţii în ziua asta.

Coborâi scările în tăcere şi, ajungând în dreptul sufrageriei, îi văzui pe ea şi Paul îmbrăţişaţi pe canapea cu capetele sprijinite unul de altul, înconjuraţi de lumina albăstruie de la televizor.

El avea braţul după umerii ei şi îi mângâia părul, iar ea se lăsa dezmierdată.

M-am simţit fericită pentru ea.

În sfârşit, găsise un pic de pace, pe cineva care o proteja şi o punea pe un piedestal, aşa cum merita.

Îmi încălzii un pahar de lapte în cuptorul cu microunde şi urcai în cameră să dau telefon.

Răspunse la al treilea ţârâit cu vocea un pic îngroşată.

Ori adormise, ori băuse prea mult.

— Claire… sunt Mia.

Nu răspunse.

— Voiam să-mi cer iertare pentru ce ţi-am spus mai devreme.

Tot niciun răspuns.

Îmi închipuiam că n-o să fie uşor să-i obţin iertarea.

— Am fost impulsivă şi prost-crescută, trec printr-o perioadă de stres şi am reacţionat în mod agresiv. Nu am crezut nici un singur cuvânt din ce ţi-am zis.

Auzii trosnind tutunul ţigării, apoi expulzarea fumului.

După o altă lungă pauză de efect, în sfârşit răspunse:

— Mia, din momentul ăsta nu mă mai considera profesoara ta.

Vocea ei calmă şi tăioasă fu ca o spintecătură în întuneric.

Nu mă gândisem la o astfel de eventualitate.

— Claire, nu poţi vorbi serios! îţi cer iertare din adâncul inimii, nu ştiu ce altceva să fac. Aş vrea să dau timpul înapoi şi să şterg tot, dar nu pot, mă ierţi?

— Nu, Mia, ia-o ca pe o lecţie de viaţă. Vei învăţa să chibzuieşti înainte de a vorbi şi să respecţi un adult cu mai multă experienţă ca tine. Nu cred că nu ai crezut în ce mi-ai spus, tu chiar mă consideri o babă patetică şi frustrată care n-are altceva mai bun de făcut decât să predea balet tinerelor îngâmfate ca tine. Şi poate că ai dreptate. Ba nu, *sigur* ai dreptate pentru că da, aş fi vrut să dansez toată viaţa, şi nu, nu voiam să sfârşesc aşa, dar ceea ce fac, fac bine şi în viaţa mea n-am luat lecţii de la cineva pentru care nu am avut stimă, aşa că nu vreau în niciun fel să fiu profesoara cuiva care crede că-mi face o favoare venind la

lecţiile mele! Leicester e plin de profesori mult mai tineri şi mai calificaţi decât mine, ca să nu mai vorbim de Londra, unde îţi doresc să te duci să studiezi, dar ajunse aici, nu mai e problema mea, aşadar îţi urez mult noroc!

Şi îmi închise.

Simţii cum mă năpădeşte frica.

— Nu, nu, stai! strigai.

O sunai înapoi, dar nu îmi mai răspunse.

Singurul meu aliat adevărat mă lăsase baltă şi acum îmi vedeam visul spulberându-se.

Lacrimi mari începură să-mi curgă pe obraji îmbibându-mi bluza.

Eram singură şi disperată şi nu puteam să cer sfatul nimănui.

Trebuia neapărat să mă împac cu Claire, era cartea mea de vizită, cea care îmi cunoştea limitele şi punctele de forţă, care mă învăţase tot ce ştiam şi, în ciuda limbii mele ascuţite, o respectam.

Nu putea să mă abandoneze aşa. Dacă voia să-mi dea o lecţie, jur că o înţelesesem.

Credeam că pot face totul de una singură şi de fapt aveam nevoie de tot sprijinul posibil.

Mă concentrasem pe problema finanţării, dar fără un protector care să mă susţină, cum aş fi putut să trec cu bine admiterea?

Fusesem o proastă şi fără Claire nu aveam nicio şansă.

A doua zi după-amiază m-am prezentat oricum la lecţie, dar spre marea mea surpriză şi iritare am văzut că locul meu fusese deja ocupat.

Micul Chester stătea ţeapăn în mijlocul sălii cu tricoul lui alb, colanţii negri şi un enorm zâmbet linguşitor întipărit pe faţă, în timp ce executa sărituri şi piruete ca un câine dresat.

Îl detestam şi nu puteam să zic nimic, decât să înghit umilinţa în tăcere cu cenuşă în cap.

Intrai şi mă aşezai într-un colţ cu un bolovan în locul stomacului, în timp ce Claire lăuda micul şarpe cu *„Bravo mon enfant*... tu o să ajungi departe44.

Ca un călugăr tibetan încercam să rămân calmă la suprafaţă, în timp ce îmi imaginam că-l folosesc pe Chester ca pe o bâtă cu ţinte.

Aşteptai răbdătoare sfârşitul lecţiei şi, după ce păianjenul îşi luă rămas-bun, încercai s-o iau deoparte înainte să sosească fetele de la cursul seral.

Dar Claire se prefăcu că nu exist pentru ea şi, deodată, simţii umilinţa cumplită de a nu mai fi favorita, cea pe care toţi o privesc cu admiraţie şi invidie.

Acum eram o repudiată care trebuia să cerşească fiecare fărâmă de atenţie.

— Claire, te rog vorbeşte-mi! o implorai urmărind-o cum pregătea CD-urile. Ne cunoaştem dintotdeauna, eşti ca o a doua mea mamă, m-ai văzut crescând, nu poţi să mă abandonezi aşa!

— Nu sunt mama ta mi-a nu am obligaţii în privinţa ta, răspunse sec.

— Ştiu că nu ai, dar nu poţi să ştergi cu buretele relaţia noastră şi munca pe care am depus-o în toţi anii ăştia! Nu înseamnă nimic pentru tine?

— N-am spus că nu regret să te pierd, răspunse privindu-mă în ochi, dar dezamăgirea pe care mi-ai produs-o a fost prea mare şi nu mai vreau să continui cu tine. Toate lucrurile se termină mai devreme sau mai târziu, nimeni nu ştie asta mai bine ca mine, şi probabil că a sosit momentul.

Şi se apucă iar să-şi aranjeze CD-urile.

— Ba nu, nu a sosit momentul Claire, îi zisei apucând-o de umeri, nu poţi să te descotoroseşti aşa de mine, ca de

un pachet, numai pentru că am zis o prostie! Claire, te rog, nu mă lăsa singură, nu renunţa să mă antrenezi, nu vreau pe nimeni altcineva, te rog şi în genunchi dacă e nevoie, iartă-mă! O îmbrăţişai cu putere.

— Uşor, uşor… mă bătu încet pe spate, *allez*… nu face aşa…

— Nu mă abandona, Claire, eşti singura care crede cu adevărat în mine…

— Hai, uşor… zise, acum linişteşte-te.

Între timp elevele cursului următor intraseră deja în sală şi urmăreau curioase scena.

— Vedeţi, fetelor? interveni Claire luându-mă de mână şi arătându-mă ca pe un trofeu. Asta se întâmplă când deveniţi îngâmfate şi credeţi că nu mai aveţi nimic de învăţat de la profesoara voastră. Ţineţi minte să nu vă comportaţi *niciodată* aşa!

Ce laşă!

Fetele încuviinţară privindu-mă cu un dispreţ aparte.

Noroc că micul Chester plecase deja.

Apoi îmi spuse să-mi dau jos poantele, să-mi pun demi-poantele şi să mă duc la bară să fac exerciţiile împreună cu celelalte.

Încercai să protestez, dar nu eram în postura să negociez: avea dreptate şi trebuia să fiu pedepsită în mod exemplar.

Intenţiona să mă facă să regret că o făcusem „ratată” pedepsindu-mă atât de aspru, încât să am ce povesti şi nepoţilor!

Pe toată durata lecţiei nu făcu decât să mă ocărască şi să mă critice cu voce tare.

Nu o corectă pe niciuna dintre grăsanele alea incapabile şi smiorcăite, ci se concentra exclusiv pe *grand plié*-urile mele, care nu erau destul de deschise, pe *relevé*-urile mele, care nu erau destul de înalte şi pe *tendu*-urile

mele, care nu erau destul de întinse.

Mă obligă să repet exerciţiul de atât de multe ori încât pulpele începură să-mi ia foc şi mi se puseră cârcei, însă eu continuai stoică şi impasibilă să susţin poziţia ca şi cum toată viaţa mea era în joc, cu transpiraţia şiroaie, fără să crâcnesc.

Odată lecţia terminată, mă îndreptai spre ieşire încercând să nu şchiopătez ca să nu-mi arăt durerea fizică şi, mai ales, pe cea psihică, dar Claire mă chemă înapoi şi, cu o lucire sfidătoare în ochi, zise:

— Pune-ţi pantofii de balet, acum începem!

Fu cea mai grea lecţie din viaţa mea.

Mă puse să repet variaţiunea pentru admitere până când picioarele începură efectiv să-mi sângereze, obligându-mă să repet săriturile şi piruetele până la epuizare, continuând să mă lovească cu băţul peste picioare până văzu lacrimi curgându-mi pe obraji.

Atunci se opri, declară încheiată ora şi îmi aruncă un prosop.

Mă nimicise, dar îmi învăţasem lecţia.

Fusesem arogantă peste orice limită şi, deşi Claire mă exasperase, unele lucruri nu se spun niciodată, nici măcar la o criză de nervi, fiindcă pot răni şi compromite pentru totdeauna o relaţie.

Umilinţa pe care mi-o aplicase ardea încă puternic, dar îi eram recunoscătoare că nu mă abandonase şi simţeam că-mi va fi de folos în viitor.

— Dacă ţi s-a părut greu în seara asta, află că nu e nimic în comparaţie cu repetiţiile pe care o să le faci înainte de un spectacol. Atunci antrenamentul se prelungeşte până noaptea târziu, până când totul e perfect, cu ciclu, cu unghii încarnate şi cârcei, şi nimeni nu se plânge, pentru că afară e o coadă de doritori care nu aşteaptă altceva decât să se elibereze un loc şi să se

năpustească asupra lui ca vulturii.

Încuviinţai umil ştergându-mi fruntea.

— Ai fost foarte sârguincioasă în seara asta, dar trebuie să înveţi să asculţi cu atenţie corectările şi să nu faci mereu numai după capul tău, altfel nimeni n-o să vrea să lucreze cu tine. O să poţi face pe capricioasa când vei fi prim-balerină, atunci nimeni n-o să îndrăznească să te contrazică, însă până ajungi acolo, fetiţa mea, taci şi ascultă.

— Da, Claire.

— Da, *doamna* Claire, răspunse ea să stabilească rangurile.

Odată ajunsă acasă, cu picioarele cufundate într-un lighean cu apă caldă şi un iaurt în mână, hotărâi că meritam o convorbire cu Patrick.

— Alo, Pat?

— Hei, Mia, ce bucurie să te aud, ce faci?

Deodată, durerea picioarelor dispăru ca şi cum vocea lui reuşea să aline orice suferinţă.

— Nemaipomenit… minţii cu neruşinare.

Îmi dădeam seama că nu am niciun motiv să-l sun, în afară de îndrăgostirea mea colosală şi trebuia să inventez pe loc o scuză.

— …Voiam să te pun la curent cu ultimele noutăţi…

— Chiar te-aş fi sunat şi eu, eram îngrijorat după discuţia de-aseară.

Îngrijorat pentru mine?! M-ar fi sunat el?!

— Păi… Să zicem că toată lumea încearcă s-o convingă pe mama să mă înscrie la Royal Ballet School, până şi poştaşul şi lăptarul! Dar ea este de neclintit!

Râse.

— Aş zice că e un bun început! Extenuarea adversarului prin oboseală e o tactică excelentă. Dacă vrei, pot să-ţi sugerez şi alte tactici pe care le folosim în caz de

atac, dar sunt sigur că ea va ceda cu mult înainte de a ajunge la tortura psihologică!

— Nu o cunoşti.

— Ba cum să n-o cunosc, Elena este cea mai dulce şi mai înţelegătoare mamă. Când eram mic m-a apărat de nu ştiu câte ori când spărgeam câte o fereastră sau o glastră cu mingea!

— E un înger cu toată lumea, în afară de mine, pe cât se pare!

— Când mă întorc, vorbesc eu cu ea, mi se spune că am putere de convingere, mereu sunt trimis să susţin cauzele disperate ale colegilor mei pedepsiţi!

— Şi izbuteşti?

— Mmm… nu mereu, dar încerc şi dacă o fac pentru necunoscuţi, cum să n-o fac pentru tine.

În timp ce vorbeam transcriam cu fidelitate tot ce zicea şi, pierdută în gânduri, îmi scăpă:

— Abia aştept să te întorci.

Urmă o clipă de tăcere.

Îl pusesem în încurcătură.

— …Vreau să spun, ca să vorbeşti cu mama, evident, încercai să remediez.

— Şi eu abia aştept să mă întorc, zise în mod surprinzător.

CAPITOLUL 12

— Stai liniştită mamă, te sun imediat cum ajung! îi strigai de la fereastra din spate a maşinii salutând-o cu mâna.

De data asta aş fi preferat să rămân acasă să fac curăţenie.

Eram într-o dispoziţie mai neagră ca de obicei: nu voiam să mă duc la Bath, fiind din ce în ce mai convinsă că acceptarea invitaţiei fusese o idee cât se putea de proastă. Nina era însă aşa de fericită, pe când eu mă simţeam

vinovată că nu îi povestisem nimic despre convorbirile cu Patrick. Prietenia, la fel ca dragostea, presupune indiscutabil o grămadă de compromisuri.

Cari conducea în tăcere, ca şi cum n-ar fi aşteptat decât o mişcare de-a mea ca să poată spune ceva dezagreabil.

Nina, în schimb, vorbea şi râdea fără încetare.

Era întruchiparea veseliei, o explozie insuportabilă de entuziasm şi optimism.

Dacă n-ar fi fost prietena mea cea mai bună, aş fi aruncat-o din maşină.

Şi eu voiam să aflu cum e să trăieşti starea aceea de graţie tipică unei iubiri împărtăşite, dar ca de obicei eram doar martoră la ceva ce părea că nu mi se va întâmpla niciodată şi toată agitaţia aia mă enerva.

Alex încerca să mă facă să mă simt în largul meu oferindu-mi biscuiţi, dar era ca şi cum ar fi intenţionat să domolească un pitbull.

Urma să stăm închişi în maşină cel puţin trei ore, când tot ce-mi doream era să-mi pun iPod-ul în urechi şi să dorm.

— Aşadar, Mia, zise Carl, ce-ai hotărât să faci cu viitorul tău?

— Tu ce mă sfătuieşti?

— Păi, dacă nu devii prim-balerină, ai putea să dansezi la aniversările surpriză, să ieşi din câte-un tort şi să cânţi *Mulţi ani trăiască*.

— Da, bună idee, o să ţin minte, îi răspunsei luptându-mă cu dorinţa de a-l strangula.

— Sau ai putea să fii mim în piaţă, eventual travestită în statuie la Covent Garden, se câştigă bine şi ai fi şi aproape de Royal Opera House, sau îmblânzitoare de şerpi, ai fi perfectă… insistă, creând o stânjeneală evidentă. Sau…

— Sau ai putea să-ţi închizi pliscul şi s-o laşi în pace! interveni Alex.

— Dar ea ştie că glumesc, nu-i aşa, Mia? Doar nu te superi, nu? răspunse fără să se dea bătut şi cu intenţia vădită de a continua să mă necăjească pentru alţi trei sute de kilometri.

— Bineînţeles că nu mă supăr, Cari, dacă voi avea vreodată nevoie de un şarpe de îmblânzit, ştiu unde să te găsesc!

Nu voiam să rănesc sentimentele Ninei, dar nu-i puteam permite să mă provoace gratuit, căci altfel duminică seara nu ne-ar fi prins întregi.

Nina dădu drumul la radio ca să atenueze tensiunea şi se întoarse să mă privească pentru o clipă, adresându-mi un zâmbet jenat şi rugător la care răspunsei făcându-i cu ochiul în semn de pace.

Privii pe fereastră, hotărâtă să-l ignor până la destinaţie.

„Şi eu abia aştept să mă întorc66, spusese Patrick.

Fraza aia mă obseda şi de fiecare dată când mi-o aminteam inima îmi tresărea în piept şi începeam să mă simt ciudat de fericită.

O voi folosi ca scut pentru a mă apăra de glumele odioase ale lui Carl şi voi supravieţui liniştitului weekend de groază.

Nina îi ţinu mâna pe picior tot drumul şi, din când în când, îşi sprijinea capul pe umărul lui.

Ştiam că şi Alex ar fi vrut să facem la fel, dar era conştient de riscurile la care s-ar fi expus, aşa că se limită să-mi explice ecuaţiile pe laptopul lui.

Ajunserăm la Bath spre sfârşitul după-amiezii şi Nina insistă să vizităm târgul de Crăciun din centru.

Era un ger de crăpau pietrele şi nu aveam dispoziţia potrivită, dar pe de altă parte, când o aveam?

Dar puteam să profit de ocazie şi să cumpăr cadouri de Crăciun pentru mama şi Paul şi, evident, pentru Patrick.

Mulţumită atmosferei contagioase, mă trezii adunând căciuli şi mănuşi tricotate manual, mere însiropate şi globuri de sticlă cu miniaturi de iarnă în ele.

Cari şi Alex cumpărară coame de reni cu clopoţei şi ne obligară să facem poze stupide pe care le postară imediat pe Facebook. Pentru a sărbători evenimentul şi a evita congelarea ne oferiră două pahare enorme de vin fiert.

— Nu, Alex, eu nu beau! îi zisei.

— Hai, e sărbătoare, de ce nu te laşi un pic dusă de val? mă încurajă Nina.

— Exact, de ce nu te laşi un pic dusă de val? repetă Carl.

Luai o înghiţitură de vin cald şi îi dădui înapoi paharul lui

Alex.

— Voi lăsaţi-vă duşi de val, eu voi fi îngerul vostru păzitor, adică… prietenul treaz!

Zâmbii puţin neliniştită: încă nu aveam carnetul de şofer şi cel mult aş fi putut chema un taxi.

Nina şi Carl mergeau îmbrăţişaţi, se opreau la fiecare tarabă şi cumpărau de toate, iar eu şi Alex îi urmam la distanţă mâncând din câte-o porţie de cartofi prăjiţi şi cârnaţi la grătar.

Deşi Crăciunul nu-mi plăcuse niciodată pentru că îmi amintea de familia pe care nu o mai aveam, acolo, lângă catedrală, în atmosfera plină de muzică, lumini şi jongleri, nu puteam să rezist spiritului sărbătorii.

Am cântat colinde de Crăciun, plimbându-ne prin centru, mergând toţi patru de mână, cu nasurile roşii de la frig şi de la vin, iar Carl a încetat să mă mai chinuiască o vreme, în afară de momentul în care mi-a zis că aş fi putut

să învăţ să mânuiesc nişte *boleadoras*[2] de foc şi să dau un spectacol acolo anul viitor.

Am trecut elegant peste, bucurându-mă mai departe de seară.

Apoi Nina m-a luat de braţ şi mi-a şoptit la ureche:

— Eşti bucuroasă, Mia?

— Eu? Da, de ce? răspunsei un pic surprinsă.

— Pentru că nu-mi place să fiu fericită dacă tu nu eşti!

Era un pic ameţită şi asta o făcea şi mai gingaşă.

— Eu sunt fericită dacă eşti tu! răspunsei.

— Dar tu eşti fericită numai când dansezi, şi aş vrea să fii şi când eşti lângă cineva. Cu alte cuvinte, aş vrea să te văd îndrăgostită.

Oh, Nina, ce mult aş vrea să-ţi spun adevărul

— Când o să fiu, o să-ţi zic.

— Dar Alex nu-ţi place chiar deloc?

— Nu, nici măcar un pic, dar e foarte simpatic.

— Şi Carl? mă întrebă şovăielnică.

— În privinţa lui poţi să stai mai mult decât liniştită, o încredinţai, ne urâm deja şi, dacă din întâmplare am rămâne singuri, unul din noi doi sigur n-ar scăpa viu.

— Îmi place mult, Mia…

— Se vede, şi lui îi place de tine.

— Oare?

— Nina, tu placi tuturor, ce întrebare e asta?

— Nu mai ştiu în cine să am încredere, după povestea cu Thomas mi-e frică să nu greşesc din nou. Credeam că bărbaţii sunt mai corecţi, credeam că atunci când cineva îţi spune că te iubeşte nu o face numai că să se culce cu tine, zise mâhnită.

Şi eu crezusem că Ninei nu i se poate întâmpla vreodată aşa ceva.

---

2 Arme asemănătoare cu un lasou mai mic, care au greutăţi în capăt.

— Dar Carl e diferit, o să vezi, te va respecta şi, dacă nu o face, va regreta amarnic, răspunsei cu o scânteiere ucigaşă în ochi.

— Eşti cea mai bună soră din lume! zise îmbrăţişându-mă.

Cea mai bună nu, dar îmi jurasem că aveam să fac tot ce-mi stătea în putinţă ca să devin.

Merserăm încet spre casă.

Nina băuse prea mult vin fiert şi acum stătea cu capul peste fereastră ca să-şi potolească greaţa.

Odată ajunşi, o însoţii în baie şi îi ţinui fruntea în timp ce-şi vomita şi sufletul.

Între timp, băieţii încercau să aprindă focul în cămin.

Casa era îngheţată şi umedă şi ideea romantică a Ninei de a petrece o noapte cu Carl pentru a depăşi acea nefericită primă oară se dusese pe apa sâmbetei.

Încălzii apă şi îi făcui un ceai cu un pliculeţ vechi descoperit într-o cutie de tinichea, lăsându-l pe Carl să i-l ducă.

Eu şi Alex ne aşezarăm în salon pe canapelele vechi de catifea de culoarea muştarului.

Casa rămăsese ca în anii 1970: perne brodate, păpuşi vechi şi un ceas cu pendulă oprit la ora şase din cine ştie care an.

Ar fi trebuit să vindem tot la târgul de Crăciun.

— Frumoasă seară, nu? zise Alex aprinzându-şi o ţigară.

— Şi e doar începutul, să vezi când o să auzim la noapte zgomote de lanţuri!

— Urăsc casele de vară pe timpul iernii! Mă întristează, îmi dau impresia că timpul s-a oprit.

— Atunci de ce ai vrut să vii? Eu am zis „nu” de la început, ştiam că aşa o să fie.

— Vrei adevărul?

— Bineînţeles.

— Îţi spun pentru că am băut… Zâmbi. Am venit pentru că erai tu.

— Alex, dar eu ţi-am zis că…

— Ştiu, dar îmi place să stau cu tine, chiar şi numai ca prieten.

Deci era adevărat: cea mai bună tactică de a plăcea băieţilor era aceea de a-i ignora, deşi faptul că pe Patrick îl ignorasem toată viaţa mea nu mă ajutase prea mult.

Cari coborî de la etaj.

— Nina a întrebat de tine, îmi zise, noi între timp mergem să cumpărăm ceva de mâncare.

Luă cheile de la maşină şi ieşi urmat de Alex.

Dădui fuga la Nina.

Era cufundată în pleduri în patul enorm al părinţilor ei. Cred că erau trei grade în camera aia.

— Cum te simţi? o întrebai aşezându-mă lângă ea.

— Mai bine…

Era albă ca o fantomă şi avea respiraţia acră.

— Nina… nu vrei să-l săruţi pe Carl înainte să te speli pe dinţi, nu-i aşa?

— Miros? mă întrebă îngrijorată respirând în palmă.

— Ca un şobolan mort.

— Doamne, ce penibil… Nu fac nimic cum trebuie! Râse.

— Ai băut pe stomacul gol, la ce te aşteptai?

— Sunt un dezastru, şi eu care voiam să petrec o noapte romantică cu Carl! Mi-am adus şi lenjeria sexy…

Mă descălţai şi mă băgai sub pătură.

Cearşafurile umede îmi provocară fiori de frig şi mă ghemuii lângă ea.

— Ţi-aduci aminte când ne-am ascuns acolo înăuntru şi toţi ne căutau? mă întrebă arătându-mi o ladă de lemn veche şi grea dintr-un colţ al camerei.

— Adormiserăm. Ai tăi erau disperaţi!

— Şi când ne-am uitat la *Nightmare* pe furiş?

— Doamne, ce frică am tras! Şi Patrick a venit noaptea să zgârie la uşă cu unghiile, cred că am leşinat!

— Fără televizor o săptămână!

— N-a trecut prea mult timp de-atunci, dar pare o veşnicie! suspinai.

— Tu cum crezi că vom fi când o să ne maturizăm?

— Aş vrea să nu ne maturizăm niciodată, chestia asta cu responsabilităţile şi alegerile e cumplită, răspunsei gânditoare.

— Ba eu abia aştept să am o familie ca aceea a părinţilor mei… Şi apoi vreau mulţi copii.

Asta era marea limită a celor care crescuseră cu părinţi care se iubeau: să creadă că moşteniseră sufletul pereche la fel ca şi culoarea ochilor.

— Eu vreau doar să dansez, nu mă văd în postura de mamă.

Era adevărat doar pe jumătate.

Aş fi dansat până la treizeci şi cinci de ani şi după aia aş fi avut tot timpul să fac copii.

Cu condiţia ca tatăl să fie fratele ei.

— Şi dacă n-o să izbutesc? zise.

— Să faci ce?

— Dacă nu întâlnesc bărbatul potrivit?

— Cine îţi spune că nu-l vei întâlni?

— O grămadă de lume nu-l întâlneşte, mătuşa mea Nora, de exemplu, are aproape patruzeci de ani şi e tot singură.

— Mătuşa ta Nora iese în fiecare seară şi are o grămadă de prieteni.

— Da, dar la sfârşit când se întoarce acasă e singură.

— Şi de ce crezi că nu e fericită? Are o mulţime de pasiuni, călătoreşte, munceşte, face yoga şi când simte

nevoia de familie vine la voi.

— Da, dar nu poţi fi fericit cu adevărat fără o familie care să te iubească şi să te protejeze, în mijlocul căreia să te poţi refugia oricând!

Înţelegeam perfect unde voia să ajungă şi de aceea mă îngrijoram pentru ea.

Eu, pe de altă parte, fiindcă nu cunoscusem niciodată acea căldură, conştientizând doar că trebuie să mă descurc de una singură, eram pregătită de mult pentru ce e mai rău.

Care dintre noi două avea dreptate?

Nina cu ideea ei romantică de familie fericită sau eu, cea veşnic dezamăgită?

— Vei găsi persoana potrivită, o să vezi, e de ajuns să nu o cauţi!

— Crezi?

— Dacă n-o găseşti tu, care eşti perfectă, ce-ar trebui să mai zicem noi muritoarele de rând?

— Nu sunt perfectă, abia dacă sunt acceptabilă.

— Ce faci, te descurajezi acum? Nu erai tu cea optimistă dintre noi două?

Alcoolul o făcuse să se întristeze şi nu-mi plăcea.

Poate că, în spatele acelui zâmbet şi al optimismului aparent, era un gol pe care nici eu nu-l cunoşteam.

Îi auzii pe băieţi intrând în casă, râzând şi glumind.

Coborâi şi o lăsai pe Nina să se odihnească şi să-şi revină din beţie.

— Fidea chinezească cu creveţi şi pacheţele de primăvară, anunţă triumfător Alex.

— Mâncare la pachet? întrebai.

— Voiai să găteşti tu? mă interogă Carl cinic.

— Îmi pare rău, dar nu ştiu să gătesc.

— Ah, da… banane şi iaurt… comentă în timp ce golea pungile de cumpărături.

Ce enervant. Începusem să mă satur.

Cari urcă în cameră la Nina, în timp ce eu căutai o faţă de masă şi începui s-o aranjez, apoi ieşii şi mă aşezai pe scările verandei.

Aerul îngheţat îmi limpezea gândurile.

Dacă să bei însemna să devii deprimat şi pesimist, atunci n-aş fi băut în viaţa mea, doar dacă nu ajungeam o fată bătrână, săracă şi şchioapă.

Gândul îmi fugi automat la Claire, dar încercai să-l alung.

În ce măsură eram stăpâni pe destinul nostru? Avea vreun rost să luptăm atât de mult pentru ceva ce putea să ne scape printre degete într-o clipită?

Carl se ivi să mă anunţe că era gata masa.

În mod ciudat se aşează lângă mine.

— Vrei să mă ucizi? Dă-i drumul, nu sunt martori.

— Nu… nu, stai liniştită. Voiam să mă scuz pentru că am fost aşa ticălos cu tine în ultima vreme.

— Te-a trimis Alex, nu-i aşa? îl întrebai fără ocolişuri.

— Un pic da, dar aş fi venit oricum.

— Mulţumesc pentru sinceritate.

Se aşternu tăcerea.

Amândoi stăteam cu mâinile în buzunare şi aveam glugile hanoracelor trase peste cap.

Gerul era nimicitor, am fi murit degeraţi şi adio scenă.

— Am fost foarte dezamăgit…

— Am observat.

— Credeam că ne simţeam bine împreună, credeam că-ţi plăceam un pic…

— Cari, noi ne simţeam bine împreună, dar…

— Nu-ţi place de mine.

— Ba din contră, îmi placi mult, dar nu în sensul la care te gândeşti tu.

— Mulţumesc pentru sinceritate.

— Ai fi preferat să te duc de nas? Să te fac să-mi dăruieşti un abonament la teatru? Cari, aşa sunt eu, am un caracter îngrozitor, dar sunt sinceră.

— Ştiu, şi asta îmi place cel mai mult la tine, însă doare.

— Şi mie mi-a părut rău că relaţia noastră nu a putut să dureze, erai singurul meu prieten!

Zâmbi.

— Acum îl ai şi pe Alex.

— Da, e adevărat, nici mai mult, nici mai puţin de doi prieteni! Voi fi ştearsă de pe Facebook pentru că nu mă implic îndeajuns!

— Îmi spui adevărul până la capăt? mă întrebă devenind dintr-odată serios.

— Cu privire la ce?

— E altcineva la mijloc, nu-i aşa?

— Nu, nu, bineînţeles că nu! răspunsei prea în grabă ca să par credibilă.

— Ştiam eu! Ştiam eu, Mia Poster! Tu eşti îndrăgostită de cineva!

Mă înroşii până în vârful urechilor.

— Ce tot zici, Cari? Eu nu mă gândesc decât la dans, nu sunt îndrăgostită de absolut nimeni, nici n-aş avea timp!

Cu cât încercam să mă justific mai mult, cu atât deveneam mai roşie şi mai stânjenită.

Cari începu să mă înghiontească.

— Hai, mărturiseşte, cine e? O să te chinuiesc până când o să-mi spui!

— Nu e nimeni, ţi-am spus deja. Absolut nimeni, răspunsei uitându-mă în altă parte.

— Eu cred că ştiu cine e, declară.

Deodată mă simţii nelalocul meu.

— Ah, da? Şi cine-ar fi? răspunsei râzând nervos.

— După cum te cunosc eu, tu nu eşti genul de fată care poate fi atrasă de unul din şcoala noastră. Te-am observat îndelung, şi am observat-o şi pe Nina şi am auzit-o de multe ori vorbind despre fratele ei mai mare cu un entuziasm şi o afecţiune care îl fac să pară întruchiparea bărbatului perfect. Şi, având în vedere cât sunteţi de unite şi că aveţi sentimente asemănătoare, am ajuns la concluzia că eşti îndrăgostită până peste cap de Patrick.

Un tunet sfâşie liniştea. Sau cel puţin aşa mi se păru mie.

— Pa… Patrick? răspunsei cu un horcăit sugrumat.

— Am ghicit, nu-i aşa? Ştiam eu. Ar trebui să mă fac criminalist sau consilier pentru *Lie to me*, suspină trecându-şi mâinile prin păr.

Şovăii atât de mult în căutarea unei explicaţii, încât îi oferii o mărturisire în plină regulă.

Respirai profund înainte să răspund.

Dacă îşi dăduse seama Carl, probabil că şi Nina era la curent cine ştie de cât timp, şi dacă mai voia să se răzbune pe mine pentru că nu-i împărtăşeam sentimentele, putea foarte bine să lipească afişe şi pe pereţii şcolii.

— Cari, eu…

Căutai o explicaţie, când deodată mă simţii ostenită. Şi ce, n-are decât să ştie, să ştie toată lumea, nu mai puteam să trăiesc aşa.

— Cine altcineva mai ştie?

— Nimeni. E doar o presupunere de-a mea.

— Vrei să spui că nu i-ai spus Ninei?

— Bineînţeles că nu! De ce aş face-o?

— De ce n-ai face-o?

— Pentru că deşi m-am purtat ca un ticălos, nu sunt un ticălos. Thomas, el ar fi făcut-o.

Mă jucam cu mâinile, stânjenită.

— Eşti nervoasă. Vezi cum îţi frângi degetele? Şi cum îţi atingi urechile?

— Cari! Ce e ăsta, un examen psihologic? Eu n-am spus absolut nimic! izbucnii iritată.

— Nici nu e nevoie, corpul tău vorbeşte singur. Şi ia spune-mi, de cât timp eşti îndrăgostită de el?

— De ce ţi-aş spune?

— Pentru că nu ştie nimeni. Nu?

— Doar o prietenă de-a mamei.

— O să-ţi facă bine să vorbeşti cu un băiat. Poate aş putea chiar să te ajut…

— Cum să ştiu dacă eşti sincer şi că n-o să mă ponegreşti imediat după aia?

— Pentru că nu intenţionez să fac asta. Prefer să-ţi fiu amic decât să nu stau deloc lângă tine. Am fost needucat şi idiot, şi nu-mi stă în fire. Şi apoi uită-te la mine, dacă aş minţi, aş avea ticuri sau mi-aş mişca umerii!

— Ei, asta-i, termină, altfel o să te strig *Carl* Lightman!

Alex apăru în uşă să vadă ce făceam.

— Mai vorbim după aia. Mă duc să văd cum se mai simte Nina, ar fi bine să mănânce ceva.

— Cari, l-am reţinut de braţ, ţie îţi place cu adevărat Nina, nu-ţi baţi joc de ea, nu?

— E imposibil să-ţi baţi joc de cineva ca Nina. Este o fată extraordinară, e unică. Singura ei problemă e că… atinge perfecţiunea. Dar ea nu ştie asta.

— Ştiu ce vrei să spui…

— Dacă ţi-e teamă că m-am combinat cu ea pentru că nu te-am putut avea pe tine şi ca să-ţi fac în ciudă, la început poate că aşa a fost. Dar acum că o cunosc mai bine, n-o mai las să-mi scape. Chiar dacă mă simţeam bine cu tine, mi-ai fi făcut viaţa imposibilă şi, în plus, eşti o balerină şi toată lumea ştie cum sunt balerinele!

Râse ciufulindu-mi părul.

— Şi cum sunt balerinele? întrebai indignată.

— Balerinele iubesc dansul mai mult decât orice pe lume, pentru ele nu există nimic altceva şi este cel mai de temut duşman. N-ai cum să câştigi!

Intră în casă lăsând fraza aceea să plutească în aer.

Se înşela.

Îl iubeam pe Patrick la fel de mult ca dansul.

Numai că nu puteam să aleg.

A doua zi dimineaţă mă trezi mâna Ninei care mă gâdila în talpă.

Dormisem pe canapea cu geaca pe mine şi încălţată.

Nu avusesem curajul să urc în camera friguroasă de la etaj, chiar dacă era a lui Patrick.

Gemui făcându-mă ghem sub pătură, dar ea continuă să mă necăjească cu ciupituri.

— Trezirea, somnoroaso, ţi-am făcut ceaiul şi am găsit şi doi biscuiţi de anul trecut!

— Mmm… Nina, lasă-mă să dorm te rog, am stat trează până la două să-l văd pe Alex repetând dansul pentru *Mamma Mia*! Dacă mai ascult o dată melodia aia, o să vomit!

Îmi dădu la o parte pătura de pe faţă şi se aşeză lângă mine.

Încă mai era istovită după noaptea precedentă, dar îşi recăpătase culoarea în obraji.

— Ai dormit pe canapea?

— Da, e singura încăpere din casă unde temperatura depăşeşte trei grade.

Încercai să mă ridic în şezut, dar simţii o durere pătrunzătoare pornind de la gât, coborând de-a lungul spinării, traversând piciorul drept şi pătrunzându-mi ca o suliţă în piciorul stâng.

Dădui un urlet.

— Ce se întâmplă?

— Mă dor toate alea! Nu pot să-mi mişc nici gâtul, nici spatele!

— Ai dormit pe „canapeaua blestemată”. Tatălui meu i se întâmpla mereu când adormea aici. O dată a rămas înţepenit o săptămână!

Eram complet anchilozată şi cuprinsă de junghiuri sfâşietoare.

Eram obişnuită cu durerea, cu întinderile şi cârceii, nu era zi în care să nu mă doară ceva, dar niciodată nu suferisem atât încât să nu mă pot mişca.

Mă simţii copleşită de panică, nu luasem niciodată în considerare ideea că trupul meu ar putea să nu mai funcţioneze.

Întotdeauna îl socotisem un aliat fidel pe care-l puteam împinge dincolo de orice limită, nu un laş trădător care se lăsa anihilat de o canapea!

Nina îi convocă pe Carl şi Alex, care sosiră căscând.

Îi priveam angoasată şi neputincioasă, imobilă de la gât în jos şi îi imploram din ochi ca o fetiţă rătăcită.

— Puiule, te ajutăm noi, nu-i aşa? îi întrebă Nina pe băieţii încă adormiţi.

Le făcu semn să spună ceva.

— Te-a tras curentul aseară când ai stat jos pe scări, zise Carl.

— Trebuie să fie nervul sciatic, şi mama are problema asta şi de fiecare dată face o grămadă de injecţii! continuă Alex.

Începui să plâng în hohote.

— Dar mama lui e bătrână! interveni Carl. La tine o să fie de ajuns să stai în pat o săptămână cu nişte sedative şi o să-ţi treacă tot!

Începui să plâng şi mai tare.

Nina îi alungă şi mă ajută să mă ridic.

Parcă eram şi eu o bătrână, şi gândul îmi zbură la bunica mea Olga care, la şaptezeci şi unu de ani, încă mai făcea schi nautic la Cancun.

Mergeam cu paşi minusculi, aplecată în faţă.

Nu puteam să-mi întorc capul în nicio parte şi eram sigură că cineva îmi implântase în spate un cuţit cu lama lungă.

Poate fusese Carl.

— S-o ducem la băi! propuse Nina.

— La băi? întrebai de parcă spusese „la sapă”.

— Aşa e, o să-ţi facă bine să stai la căldură.

— Nu, nu la băi, nu! îmi aduc aminte de când eram mici, uram apa aia scârboasă plină de chestii care pluteau, mi-era frică să nu fie crocodili în ea. Şi, în plus, pute…

— Ba are dreptate Nina, o să-ţi facă foarte bine, să mergem!

Îi privii pe toţi cu teroarea zugrăvită pe faţă.

— Voi mă urâţi, nu-i aşa? le spusei lui Alex şi lui Carl cu ochi rugători. Vă răzbunaţi pe mine, n-am dreptate? Vreţi să mă eliminaţi…

— Ba nu, te iubim cu toţii! răspunse Alex.

— În ciuda a toate! continuă Carl.

Nina mă încălţă şi îmi legă şireturile.

Pentru cineva care nu voia să depindă de nimeni, mă aflam în cea mai rea situaţie cu putinţă.

Ştiam că şi Claire o să mă facă cu ou şi cu oţet: că nu eram atentă la sănătatea mea, că o balerină adevărată îşi protejează întotdeauna muşchii de frig, considerându-şi corpul ca un templu pe care îl venerează şi apoi, ca situaţia să fie şi mai albastră, ar fi fost şi morala mamei, care nu reuşise să-mi interzică să vin, dar tare mult ar fi dorit s-o facă.

Toată lumea era veselă şi entuziasmată, ca şi cum Anglia câştigase mondialele, în vreme ce subsemnata se

tara încet în spatele lor bodogănind printre dinţi.

Niciunul dintre noi nu avea costumul de baie cu el şi a trebuit să ne îmbăiem în chiloţi şi sutien.

Nina flirta cu Carl acoperindu-l cu sărutări şi mângâieri, în timp ce Alex trebuia să se ocupe de mine care nu reuşeam nici să mă aşez pe marginea bazinului.

Totul era exact cum îmi aminteam, o piscină din epoca romană, înconjurată de cascade şi fântâni, emanând un miros de sulf oribil mirositor.

Chestii de bătrâni, nu de adolescenţi, dar în momentul ăla mă simţeam de nouăzeci de ani.

Alex improviză un masaj rudimentar la umeri, dar în loc să mă relaxez, mă crispai şi mai tare. Nu prea îmi plăcea contactul fizic cu străinii şi probabil că înţelese, pentru că se limită să stea lângă mine, prefăcându-se că nu se uită la Nina, pe jumătate goală.

Era atât de frumoasă, încât te hipnotiza.

Avea aşa o graţie şi o naturaleţe, încât făcea ca tot restul lumii să pară artificială şi mohorâtă.

Se simţea în largul ei cu propriul corp care devenea din ce în ce mai feminin şi mai senzual fără să fie însă deloc provocator.

Avea sânii tari şi fermi, invidia tuturor colegelor noastre din clasă, şi un fund perfect, în formă de inimă, care era visul tuturor colegilor noştri, iar în faţa acelei cascade de păr blond, ochi gri şi buze cărnoase, doar un mort ar fi rămas indiferent.

Problema ei cea mare era încrederea de neclintit pe care şi-o punea în semeni.

Trebuia să-mi ţin ochii larg deschişi şi să veghez asupra ei.

Pentru moment Carl părea sincer, dar experienţa mă învăţase că lucrurile se puteau schimba pe neaşteptate.

Petrecui după-amiaza la înmuiat ca hipopotamii, şi,

când se plictisiră să se sărute, să se atingă şi să-şi vorbească la ureche, pornirăm în sfârşit spre casă.

Mai târziu, în maşină, spre marea mea bucurie, ascultară toate melodiile celor de la Abba.

Aş fi preferat să scriu două eseuri de o sută cincizeci de pagini despre Henric al VIII-lea, decât să mai petrec încă o zi ca aceea.

Când am ajuns acasă era trecut de nouă.

Mama era îngrijorată şi nervoasă, iar eu aveam mare nevoie de dezmierdări şi voiam să mă îmbrăţişeze şi să se ocupe de mine.

Eram tristă şi vulnerabilă şi simţi asta imediat, pentru că dădu fuga să-mi pregătească un termofor şi mă conduse în cameră.

Mă ajută să mă îmbrac în pijama şi să mă întind în pat pe burtă.

De mult n-o mai lăsam să mă trateze ca pe un copil, dar văzându-mă atât de neajutorată, îşi recuperă repede rolul.

— Căprioara mea rănită… zise masându-mi uşor spatele, îmi place să mă pot ocupa puţin de tine. Chiar dacă te-ai făcut mare, vei fi mereu fetiţa mea…

Era adevărat.

Deşi ridicasem o barieră de netrecut între mine şi restul lumii, nimic nu mă făcea mai fericită decât o mângâiere a mamei, chiar dacă, în acelaşi timp, nimic nu mă întrista mai tare decât conştientizarea faptului că nu mai sunt un copil.

Îmi ţineam pumnii sub bărbie şi priveam în gol.

Ce-aş fi făcut dacă mi s-ar fi întâmplat ceva atât de grav încât să am nevoie de ceilalţi chiar şi numai să mă duc la baie?

— Mamă… mi-e frică.

Pentru o clipă nu scoase niciun cuvânt.

— Ştiu, puişor, ştiu… Viaţa întotdeauna e altfel decât ne-o imaginăm şi când începem să înţelegem că nu putem controla nimic, apare teama. De a nu reuşi, de a nu fi la înălţime, de a nu spune ce trebuie şi de a nu putea să dăm timpul înapoi.

— Şi ţie ţi-e frică? întrebai în timp ce lacrimile îmi curgeau şiroaie, un pic din cauza durerii, un pic din tristeţe.

— Tot timpul şi mai ales pentru tine. Aş vrea să fii fericită, să nu suferi niciodată şi să ai o viaţă perfectă.

— Viaţa mea nu e deloc perfectă.

— O să fie, Mia, o să fie într-o zi.

Cineva ciocăni la uşă.

— Micuţa infirmă poate primi vizite?

Era Betty.

— Paul nu găseşte wok-ul, poţi să cobori să-l ajuţi?

Mama îşi ridică ochii în tavan şi ieşi din încăpere, în timp ce

Betty îi luă locul.

— Îţi fac un masaj shiatsu grozav, o să vezi că mâine o să te simţi mult mai bine, relaxează-te şi lasă-te în seama mea.

De ce nu, şi-aşa încercaseră deja să mă vindece cu toţii, mai lipseau acupunctura şi un ritual magic.

Închisei ochii şi încercai să mă relaxez, chiar dacă eram un pachet de nervi încordaţi.

— Ai noutăţi despre Patrick? mă întrebă.

Aha, cred că acesta era singurul mod de a-mi distrage atenţia de la durere.

— Ne auzim puţin mai des, dar nu ştiu… uneori mi se pare că… dar sigur mă înşel.

— Ţi se pare că… ce?

— …Că-i plac, dar el e mereu atât de amabil cu toată lumea, că probabil mă amăgesc, răspunsei cu gura strivită

de pernă, nereuşind să-mi întorc mai mult gâtul.

Îşi coborî vocea:

— Vrei să-ţi dau o pasienţă?

— Da, hai!

— Dar să nu-i spui mamei tale, altfel mă omoară.

— Jur! zisei desenând o cruce sumară pe umăr.

Scoase cărţile din buzunarul de la geacă.

— Le-am luat cu mine, nu se ştie niciodată…

Le amestecai cu greu şi când i le restituii, le aranjă pe mochetă, dar din poziţia mea nu reuşeam să le văd pe toate.

Doar una îmi era cunoscută.

— Ce balamuc, scumpa mea… începu.

— Ştiu…

— Tensiuni, certuri, furie şi neînţelegeri practic cu toată lumea… Nu eşti genul cu care să te împaci uşor!

— Te înşeli, eu sunt foarte înţelegătoare, ceilalţi sunt ăia imposibili… hai, grăbeşte-te că se întoarce mama!

— Aici îl văd iar pe acel bărbat interesat de tine, ba nu, ca să fiu sinceră sunt doi, dar unul mai mult ca un frate, iar celălalt ca un îndrăgostit.

— Sunt sigură că fratele e Patrick şi îndrăgostitul e Carl sau Alex.

— Probabil, dar ăla mai mare e cel îndrăgostit, unul puternic, curajos, sigur pe sine…

O privii cu un amestec de speranţă şi neîncredere.

— Şi tumul ăla? Ce e? întrebai arătând cărţile.

— Oh, tumul, spuse ea fâstâcită, păi… în general greutăţi, cu siguranţă examenele.

— Şi acolo ce e, că nu văd?

Adună iute cărţile şi mi le dădu să le amestec din nou.

— Hai, o tură de confirmare şi apoi am plecat.

— Da, dar măcar spune-mi ceva frumos, asta mi-o

datorezi!

— Ascultă-mă, scumpo… Eu dragostea o văd.

CAPITOLUL 13

După câteva zile şi multe injecţii am început să merg din nou.

Doctorul îmi recomandase să stau mai mult în repaus fără să fac efort, dar el nu cunoştea balerinele şi mai ales n-o cunoştea pe Claire, care îmi dăduse de înţeles fără ocolişuri că nu-mi puteam permite o pauză, că trupul e sacru şi că nu există piese de schimb.

Experimentasem, chiar dacă la scară redusă, ce înseamnă să nu fii autonom, să nu te poţi apleca, aşeza, merge şi acea senzaţie de neputinţă mă făcuse mai conştientă de limitele mele.

Înţelesesem că trebuie să am mai multă grijă de mine şi de ceilalţi.

Dar să le luăm pe rând.

Am profitat imediat de durerea de spate ca să-l sun pe Patrick (cu o voce stinsă) şi să-l informez despre starea mea „dramatică” de sănătate, iar el s-a îngrijit imediat să-mi dea adresa unui kinetoterapeut de încredere pe care l-a sunat personal.

Eram, ca de obicei, împărţită între a mă lăsa purtată de fantezii care nu pot fi redate în cuvinte, cu noi doi rostogolindu-ne goi pe o plajă, şi a înţelege despre cine era vorba: un băiat formidabil care jurase să-şi dedice viaţa patriei şi aproapelui.

Săptămânile treceau, spectacolul bătea la uşă şi de asemenea şi dansul meu solo, împreună cu un munte de teme pe care trebuia să le predau, dar cel mai rău era că se apropia şi momentul în care trebuia să comunic la şcoală materiile pe care le alesesem pentru examen.

Eseul despre Shakespeare fusese bun şi doamna Meyer îmi susţinea decizia de a alege materii artistice.

Adevărata problemă era să acţionez fără ştirea mamei.

Repetiţiile pentru *Mamma Mia*! îmi ocupau fiecare clipă liberă şi cei care, asemenea mie, nu participau la repetiţiile generale, trebuia să ajute „picioare stângi64 precum Alex să nimerească măcar intrarea pe scenă.

Soloul pe melodia *The Winner Takes it AU* îl pregătisem de una singură fără să-l arăt nimănui, nici măcar lui Claire. Astfel, mă simţisem liberă să mă exprim fără să fiu judecată şi reuşisem să introduc câţiva paşi de dans contemporan pe care Claire categoric i-ar fi criticat.

Îl repetam în sală la ora prânzului şi după-amiaza târziu, când nu era nimeni. Având în vedere că era prima coregrafie oficială pe care o cream, eram destul de mulţumită.

Patrick venea de Crăciun şi eu nu-mi mai încăpeam în piele de nerăbdare: ar fi asistat la spectacol şi, cu puţin noroc, aş fi reuşit să rămân singură cu el.

Claire, între timp, hotărâse să complice şi mai mult variaţiunea pentru admiterea mea, care era acum la limita nebuniei.

Adevărata problemă era că vindeam pielea ursului din pădure.

Luam de bun că, dacă mă acceptau, aş fi urmat într-un fel sau altul cursurile de la Royal Ballet School, dar habar n-aveam cum şi mai ales cine ar fi plătit taxele şcolare.

Era ca şi cum am fi aşteptat încrezătoare venirea lui Moş Crăciun.

În dimineaţa aceea Nina intră în clasă cu un aer abătut.

— Patrick nu poate veni de Crăciun, anunţă pe un ton lugubru.

Avui senzaţia că primesc un pumn în stomac.

— Ah, serios? Cum aşa? întrebai prefăcându-mă mai

puţin tulburată decât eram.

— Pentru că au revocat toate permisiile, trebuie să ridice ancora şi să pornească de urgenţă nu ştiu unde, mereu uit că nu e la colegiu, ci în Marina Regală.

— Dar crezi că e… periculos?

— Nici nu vreau să mă gândesc. El spune că nu, ca să nu ne îngrijorăm, în realitate se pregăteşte pentru război, şi nu ca să salveze pisicuţe rămase prin copaci, zise furioasă.

Şi eu încercam să nu mă gândesc, dar era clar că se înrolase în Marina Regală pentru acţiune, şi nu ca să stea la birou şi să navigheze pe furiş pe Internet!

— Dacă nu vine de Crăciun, o să vină imediat după aia, o să vezi, zisei mai mult pentru mine decât pentru ea.

— Nu ştie nici el când îl vor lăsa să se întoarcă.

Faptul că nu-mi spusese personal mă deranja mai mult decât restul.

Bine, nu puteam pretinde să se gândească în primul rând la mine, dar stabilisem că o să vină la spectacol şi putea măcar să binevoiască să-mi trimită un mesaj.

Sau Jack Sparrow îl ţinea cumva prizonier, ameninţând să-l dea de mâncare rechinilor?

Mă gândii să nu spun nimic şi să aştept.

În definitiv, mai erau zece zile până atunci.

— Putem să mergem la mall mai târziu dacă vrei, îi propusei, te ajut să alegi cadoul pentru Carl.

— Dar ţie nu-ţi place să cumperi cadouri de Crăciun.

— Nu-mi place să te văd tristă.

— Eşti cea mai bună prietenă pe care mi-aş putea-o dori, răspunse Nina îmbrăţişându-mă.

După ora de franceză luai autobuzul spre centru.

Crăciunul bătea la uşă, străzile erau împodobite cu cascade de lumini argintii care încadrau vitrinele şi pachete de cadou enorme suspendate în aer.

Din difuzoare răsunau colinde, negustorii ambulanţi vindeau castane coapte şi vin fiert, iar lumea se îngrămădea în magazine, preocupată şi cu braţele pline de pachete.

Era un balamuc infernal, dar gândul că eşti acolo, cu sau pentru cineva care te iubeşte, făcea ca totul să fie mult mai romantic şi suportabil.

Mă hotărâi să cumpăr şi eu ceva pentru Patrick.

— Ai vreo idee? o întrebai privind descurajată la coada din faţa magazinului de calculatoare.

— Fular şi mănuşi? răspunse ridicând din umeri.

— Ce imaginaţie! De ce nu papuci şi pijama?

— Crezi?

— Bineînţeles că nu! Este primul vostru Crăciun, trebuie să fie ceva special, se poate să-ţi spun tocmai eu, care sunt persoana cea mai puţin romantică din lume?

— Da, dar tu eşti aia creativă.

— Ţie ţi-ar plăcea să primeşti fular şi mănuşi?

— Aş fi foarte dezamăgită.

— Păi vezi, şi el la fel, aşa că să mergem!

O luai de mânecă şi împreună ne făcurăm loc îmbrâncindu-ne în mulţimea de la Primark.

Pusesem ochii pe un pulover albastru pe gât pentru Patrick, care i-ar fi scos în evidenţă ochii şi mai ales umerii.

— Ce părere ai? spuse Nina apucând un hanorac roşu.

Îmi băgai două degete pe gât şi îl puse imediat la loc.

Ridicai o bluză neagră:

— Asta?

Ea arătă cu degetul mare în jos.

Flutură o pălărie de blană şi eu încuviinţai, dar în cele din urmă observă puloverul albastru pe care-l alesesem pentru Patrick şi exclamă:

— Ăsta e perfect!

Încercai să spun ceva, dar deja fugise la casă.

Înhăţai un fular şi o pereche de mănuşi şi o urmai.

Era chiar prea mult.

Seara primii un mesaj de la Carl care mă întreba dacă pot să-l însoţesc a doua zi să-i cumpere Ninei un cadou.

Nu mai puteam suporta încă o după-amiază de teroare, dar insistă, aşa că ne întâlnirăm într-un Starbucks, nu departe de centru.

Îmi făcu de dincolo de vitrină un semn cu mâna în chip de salut şi mă invită să ies şi să-l urmez.

Cu regret îmi abandonai pe masă ceaşca aburindă de cafea cu caramel şi ieşii în frigul serii.

Cari avea mâinile şi obrajii vineţi, iar pe cap o căciulă ridicolă cu urechi lungi până la umeri.

— Trebuie să vii cu mine într-un loc înainte să închidă, îmi zise iuţind pasul.

Îl urmai aproape în fugă încercând să nu-l scap din ochi, dar mergea prea repede.

— Hai, mai repede! îmi strigă traversând strada în fugă.

Îl văzui cotind după colţ şi intrând într-un magazin ascuns.

Proprietarul tocmai închidea, dar izbuti să-l convingă să ne lase să intrăm.

Înţelesei imediat despre ce era vorba.

— Vrei să-i dăruieşti un inel? îl întrebai surprinsă.

Făcu semn din cap că da.

— Crezi că ăsta ar putea să-i placă?

Îmi indică un inel de argint cu o piatră mov în centru.

— E un ametist, s-ar potrivi cu culorile dumneavoastră, zise vânzătorul adresându-mi-se.

— Ah, nu e pentru mine, îl asigurai trăgându-l pe Carl

deoparte. Eşti sigur de ce faci? Un inel? Nu ţi se pare prea mult?

— Nu, nu mi se pare prea mult, răspunse iritat.

— Bine, dar… de ce?

— Ce întrebare e asta? Pentru că doresc, e evident! Ar trebui să te bucuri, este cadoul pentru prietena ta cea mai bună, nu?

— Mă bucur foarte mult, fraierule! Numai că nu sunt prea convinsă, asta-i tot!

Proprietarul începuse să-şi piardă răbdarea văzându-ne că stăm la discuţii şi continua să se uite la ceas.

— Ce vrei să spui cu „nu sunt prea convinsă”? mă întrebă suspicios.

— Sunteţi împreună de prea puţin timp.

— Aşa, şi?

— Şi nu înţeleg de ce te grăbeşti atât de tare să-i pui un inel pe deget.

— Pentru că aşa vreau, de-aia!

— O iubeşti? îl întrebai fără ocolişuri.

— Bineînţeles că o iubesc! răspunse arogant.

Îl privii cu un aer bănuitor.

— Nu ţi se pare o dovadă suficientă asta? zise punându-mi inelul sub nas.

— Chiar deloc, am impresia că în loc de un inel pe deget tu vrei să-i pui un laţ în jurul gâtului.

— Ah, asta era, eşti geloasă!

— Nu vorbi tâmpenii, eu o protejez!

— De ce anume?

— De amăgiri, uite de ce! Până acum o lună erai îndrăgostit de mine şi acum cumperi un inel de patru sute de lire pentru Nina? Da uşor te mai îndrăgosteşti!

Păru atins în punctul cel mai sensibil.

— Îmi place, mă simt bine cu ea şi vreau să construiesc ceva serios, nu-ţi ajunge?

— Nu mă convingi, eu cred că vrei să fie a ta numai ca să le faci în ciudă prietenilor tăi fraieri gen Thomas.

— Eu sunt mai bun de-atât Mia, credeam că ştii asta, răspunse aspru.

— Demonstrează-mi!

— Ţi-o voi demonstra, acum spune-mi doar dacă-ţi place inelul, îmi tăie scurt vorba.

Îl privii într-o doară:

— Mmh, mda, cred că merge.

Plăti şi ieşirăm din magazin nervoşi şi prost-dispuşi.

Aveam senzaţia că făcea un gest prostesc şi pripit şi, mai ales, incredibil de demodat. Chiar dacă Nina l-ar fi apreciat, nu însemna că era şi un gest inteligent.

De ce trebuia s-o lege de el? Voia s-o prezinte ca pe un trofeu?

Eram furioasă: lucrurile luaseră o întorsătură mult prea rapidă şi agitată, eu nu puteam face nimic ca să pot opri desfăşurarea lor, şi înainte de toate, eram dezamăgită de Patrick.

Dar poate mă amăgisem singură că între noi se înfiripa ceva.

Cu o săptămână înainte de spectacol începurăm repetiţiile generale. Cel mai cumplit balamuc care s-a văzut vreodată în şcoala noastră.

Tensiunea şi entuziasmul erau maxime şi toţi cântau şi dansau în orice colţ rămas liber.

Până şi doamna Jenkins schiţa paşi de dans când mergea pe coridoare.

Cuplul Nina-Carl era perfect, repetau în particular de o lună şi erau atât de îndrăgostiţi încât nu păreau adevăraţi.

Chiar dacă asta era mai mult o interpretare de-a mea dictată de invidie.

În schimb, toate celelalte pregătiri o luaseră la vale.

Dacă ne-am fi prezentat pe scenă în altă epocă, fără îndoială că lumea ar fi aruncat în noi cu roşii stricate.

Nimic nu funcţiona, nimeni nu ghicea nicio intrare în scenă, iar colegii nu se mai opreau din râs.

Domnul Davies, profesorul de sport, în ciuda bunăvoinţei, nu reuşea să se facă ascultat şi, drept urmare, urla ordine inutile în megafon unui grup de zurbagii de nestăpânit.

Se agita ca să le atragă atenţia, dar toţi îl ignorau sau se făceau că nu înţeleg.

Îi durea în cot de disciplină şi respect, căci habar n-aveau ce înseamnă „să onorezi o scenă”.

Îi detestam pentru că erau atât de ignoranţi şi, în acelaşi timp, uram să mă simt aşa diferită de adolescenţii normali.

Mă apropiai de domnul Davies care era aşa de concentrat să-şi citească notiţele, încât nici nu mă observă.

— Pot să vă dau o mână de ajutor?

Clătină din cap dezolat.

— Nu mai înţeleg nimic, totul e altfel decât le-am explicat eu! Ei fac ce vor, nici nu mă ascultă, îmi râd în faţă şi spectacolul e peste o săptămână, în felul ăsta nu pot s-o scot la capăt! răspunse cu disperare în ochi.

— Poate dacă aţi da subiecţilor mai dificili roluri importante s-ar simţi mai responsabilizaţi. Dacă alegeţi un şef de grup care ştie să se facă respectat şi îi promiteţi că va face o impresie bună, va avea el grijă să-i facă pe toţi să se conformeze, în definitiv, nimănui nu-i place să fie fluierat.

Se uită la mine cu un interes reînnoit şi îmi adresă un zâmbet încurcat şi recunoscător, apoi îi făcu semn lui Peter Burke, cel mai teribil golan din şcoală, să se apropie.

Când plecară cu toţii şi în sală se lăsă penumbra şi se făcu tăcere, îmbrăcai o pereche de pantaloni vechi de

trening, un tricou rupt şi încălţai pantofii de balet, punând mai apoi melodia trupei Abba.

Nu dansam niciodată singură în altă parte decât în camera mea, în spaţiul dintre birou şi pat (dacă acela se putea numi dans!), şi simţeam o senzaţie de nedescris de libertate, lejeritate şi armonie.

Eu şi corpul meu formam un întreg cu muzica, într-o uniune perfectă între pasiune şi echilibru, în afara spaţiului şi timpului, într-o dimensiune ireală în care nu existau reguli şi obstacole.

Dansai până mi se şterse orice gând, până mă simţii complet satisfăcută şi împlinită.

Dacă toată viaţa mea ar fi funcţionat ca atunci când dansam, n-aş mai fi avut nicio problemă.

Când terminai repetiţia, ducându-mă în vestiar să mă schimb, găsii un buchet de flori şi o scrisoare lăsate lângă geanta mea.

Erau gerbere portocalii împreună cu mici trandafiri roşii şi albi.

Am deschis scrisoarea:

Bună, Mia.

Nu voi putea fi prezent la spectacol, dar ţineam atât de mult să te văd dansând, că am cerut o permisie de câteva ore şi am venit aici special din Portsmouth. Te-am văzut în timp ce repetai şi n-am vrut să te deranjez, mi se pare că eşti formidabilă.

Habar n-aveam că eşti aşa de bună, întotdeauna te-am considerat ca pe o soră mai mică, dar îmi dau seama că ai devenit o femeie splendidă şi că ai un talent extraordinar.

N-am putut să rămân mai mult pentru că drumul e lung şi începe să ningă, dar când mă întorc în permisie după Crăciun, aş vrea să cinăm împreună (nu acasă la ai mei, bineînţeles!).

Te îmbrăţişez tare şi sunt sigur că o să-i dai gata pe toţi la admitere.

Pat.

Mi se tăie respiraţia.

Era ca şi cum trecuse o fantomă.

Patrick făcuse mai mult de trei ore cu maşina ca să vină la şcoală şi rămăsese să mă privească în timp ce repetam, în penumbră, ca să plece imediat după aia.

Ieşii să-l caut cu privirea printre scaunele goale, dar nu mai era nimeni.

Îmi imaginai că-l văd aşezat în spate în timp ce îmi zâmbea şi mă aplauda.

Luai în braţe florile cu graţia cu care se ţine un nou-născut, alesei din buchet un trandafir roşu şi îl aruncai spre un el imaginar care îl prindea şi îl ducea la buze.

Mă înclinai profund ţinând o mână pe inimă şi, ridicându-mă, îi trimisei un sărut imaginar.

Niciodată nu fusesem mai fericită.

Nu puteam să-mi doresc altceva.

Începând din momentul acela n-am mai fost aceeaşi.

Ziua de 12 decembrie reprezentă graniţa oficială dintre copilăria şi adolescenţa mea şi din acea zi începui să am sentimente complet noi şi necunoscute. Toate acestea mă speriau şi mă emoţionau ca şi cum aş fi pătruns într-un teritoriu magic şi neexplorat.

Patrick nu mă mai vedea ca pe sora lui, ci ca pe o femeie, şi voia să mă cunoască şi să petreacă timp singur cu mine.

Şi asta era o treabă de adulţi deşi, la urma urmei, Patrick nu era decât cu patru ani mai mare decât mine.

Nu puteam să nu mă simt măgulită şi specială pentru că fusesem invitată de cel mai dorit băiat din tot Leicesterul.

Aş fi vrut s-o scriu pe pereţi şi să strig în cele patru

zări, şi mai ales aş fi vrut să-i spun Ninei, dar devenise cel mai mare secret dintre noi şi nu puteam, chiar nu puteam să-i vorbesc despre asta. Ştiam că n-ar fi înţeles şi că s-ar fi simţit trădată.

Trebuia să aştept momentul potrivit şi, cu tact şi calm, să-i explic ce simţeam dintotdeauna pentru fratele ei şi aici poate m-ar fi ajutat şi Patrick.

Pentru moment voiam să mă desfăt cu acea emoţie necunoscută, gustând-o picătură cu picătură.

Toţi îşi dădură seama că mă schimbasem: mama, Nina, până şi Claire, care în ciuda obişnuitului pesimism se declară foarte încrezătoare cu privire la admiterea la Royal Ballet School.

Spectacolul avu un mare succes.

Toţi erau încordaţi şi concentraţi şi deloc dispuşi să facă impresie proastă.

Peter Burke pusese la punct tot grupul lui de lachei, ameninţându-i în caz că nu executau ordinele domnului Davies, iar ei au avut mare grijă să nu greşească nici măcar un pas, ca să nu aibă de-a face cu el după aia.

Domnul Davies a venit în culise să-mi mulţumească personal.

Respectul faţă de personalitatea lui Peter Burke era singurul lucru care putea funcţiona în cazul unuia al cărui unic vis era să ajungă în distribuţia de la *Jackass*.

Aplauzele au durat aproape jumătate de oră, părinţii şi profesorii au răguşit de cât au strigat „Bravo” şi se vorbea deja de spectacolul de anul viitor.

Entuziasmul era maxim, toţi dăduseră ce era mai bun din ei, Cari şi Nina apăruseră pe coperta revistei şcolii ca perechea cea mai *trendy* a liceului, dansurile fuseseră impecabile, la fel ca *playback-urile* şi intrările.

Soloul meu fu răsplătit cu un potop de aplauze, mai ales din partea lui Paul, care îşi tocise palmele, urlând în

picioare, până când mama îi făcu semn să se oprească.

Îmi părea bine că venise, tata n-ar fi făcut-o niciodată, şi începui să mă gândesc că, în sfârşit, apăruse şi bărbatul potrivit pentru noi.

Şi mama era emoţionată şi mândră de mine, dar îi era greu s-o recunoască, în special faţă de toţi cei care o felicitau, luând de bun că aceea ar fi fost cariera mea, obligând-o la zâmbete forţate şi fraze de circumstanţă.

Cu puţin înainte de spectacol, Patrick îmi trimisese un mesaj spunându-mi să stau liniştită fiindcă ştia că va fi o reuşită şi că el era cu mine chiar dacă nu mă vedea.

Când s-au stins luminile şi s-au aprins reflectoarele, am dansat doar pentru el şi am dat ce aveam mai bun în mine.

Şi când, mai târziu, am revenit în vestiar, am găsit din nou un buchet de flori, chiar dacă, de data asta, fuseseră aduse de florarul din Belvoir Street.

Nina, care până atunci fusese ocupată să fie fotografiată mai ceva ca o vedetă de cinema pe covorul roşu, mă luă deoparte cu un aer grav.

Am aruncat automat geaca peste flori.

— Mia, trebuie să vorbesc cu tine în mod serios! îmi zise însoţindu-mă în baie.

Eram pregătită să-i spun un număr infinit de baliverne şi afuriseam deja momentul în care mă confesasem lui Carl.

— Nu te-am mai văzut niciodată dansând pe scenă, m-ai făcut să plâng.

— Serios? A fost aşa groaznic? îi răspunsei cu un amestec de uşurare şi neîncredere.

— Prostuţo! Am plâns de emoţie, eşti minunată, eşti un înger, te-ai născut ca să dansezi, nu poţi şi nu trebuie să faci altceva în viaţă, măcar de-aş fi eu aşa de bună!

Mă înroşii şi îmi coborâi privirea:

— Aş, nu a fost cine ştie ce… un solo pe Abba… bagatelizai.

— Tocmai, imaginează-ţi când o să fii pe o scenă adevărată, cu un costum adevărat şi o orchestră adevărată!

Numai gândul mă emoţiona atât de mult, încât mă simţeam rău.

Eu, prim-balerină…

Era un vis să intru într-un corp de balet.

— Mia… soluţia e una singură, o ştim amândouă.

— Un jaf?

— Bunica ta.

— Nu pot să-i cer bunicii să-mi plătească taxele şcolare.

— Nu ai altă variantă dacă vrei să te duci acolo, e singura ta şansă.

Oftai.

Avea dreptate şi eu ştiam, chiar dacă continuam să tărăgănez având încredere în aşteptările fataliste ale lui Claire.

Numai bunica mea Olga avea posibilitatea de a mă ajuta să-mi realizez visul şi sosise momentul de care mi-era cel mai frică: acela de a o suna în taină, fără să ştie mama.

Era cel mai meschin lucru pe care i-l puteam face, dar era şi singura speranţă pentru viitorul meu, şi n-aş fi lăsat ca orgoliul lor să se pună de-a curmezişul.

Dacă şi bunica mă refuza, atunci m-aş fi împăcat cu ideea, luând-o ca pe un semn al destinului, dar dacă accepta să mă ajute, atunci aş fi găsit o modalitate să-i spun mamei care, cu timpul, ar fi înţeles.

— Mia, trebuie s-o facem mâine, vii acasă la mine după ore şi dăm telefonul ăla împreună.

— Mâine?… Nu ştiu dacă…

— Mâine, la mine! hotărî.

Mai târziu, în maşină, cu mama şi Paul, atmosfera devenise foarte apăsătoare.

Paul era entuziasmat, nu se mai oprea din complimente şi îmi punea tot felul de întrebări, turuia cu obişnuita graţie de elefant fără să bage în seamă susceptibilitatea mamei care se retrăsese într-o tăcere încăpăţânată.

— Mia, n-am mai văzut niciodată aşa ceva, eşti nemaipomenită! Când ai făcut chestia aia cu piciorul până la ureche am crezut că o să se rupă! Şi toate piruetele şi săriturile alea, parcă zburai! Cum reuşeşti să stai pe poante, nu te dor picioarele? Cred că sunt îngrozitor de incomode încălţările alea! Ştiai că în China femeile purtau pantofi minusculi ca să-şi păstreze picioarele mici? Era o chestie de nobili sau ceva de genul ăsta. Pare atât de simplu când te privim, dar puţini ştiu ce trudă e în spate. Chiar e născută să danseze, nu-i aşa, Elena? Fata asta va deveni o stea! Ia spune-ne, Mia, o să ne mai saluţi când vei fi celebră?

Mama oftă privind pe fereastră.

— Nu-i aşa, Elena? insistă Paul, convins că nu auzise. Nu-i aşa că e o balerină înnăscută?

— Bineînţeles! răspunse mama răbufnind, bineînţeles că Mia e născută să danseze, asta mi-au repetat toţi în seara asta, de la primul la ultimul: „Doamnă, cât de mândră trebuie să fiţi de fata dumneavoastră, şi eu aş fi vrut ca a mea să danseze, dar este cu totul diferită, la cine aţi trimis-o? Unde va studia la anul?” Parcă eram singura care nu-şi dădea seama de capacităţile extraordinare ale fiicei mele! Dar cine plăteşte şcoala aia? Ei? Aş fi vrut să-i răspund directoarei: „N-aveţi cumva treizeci de mii de lire sterline în buzunar? Pentru că eu nu-i am şi fata mea nu se mulţumeşte cu o şcoală oarecare!” Aş vrea să văd ce-ar face ei în locul meu!

Vorbea de parcă n-aş fi fost de faţă.

— Poate că ceva ar face!

— Ba nu cred, nu cei care trăiesc cu un singur venit şi au de plătit chirie. Nu toate familiile sunt ca cea a Ninei, din contră, îţi garantez că marea majoritate sunt ca a noastră, sau chiar mai rău pentru că au în medie trei copii şi un bătrân în întreţinere! Şi acolo copiii încep să muncească de la optsprezece ani!

— Poate că pe vremea ta… după război!

— Eu am început să muncesc la optsprezece ani pentru că voiam să fiu liberă şi să nu depind de bunica ta şi crede-mă, dacă aş fi făcut alegerile pe care le voia ea, aş fi obţinut *orice*, dar nu regret absolut nimic!

— Eu zic că dacă ai putea da timpul înapoi, ai face alte alegeri, insistai.

— Ca de exemplu?

— Ca de exemplu să nu te măriţi cu tata şi să rămâi în Italia… Poate Scala costa mai puţin!

— Totul se reduce la bani, nu, Mia? Ai auzit vreodată de sentimente? Dragoste, prietenie, ataşament, sacrificiu pentru altcineva în afară de propria persoană…

— Nu-mi spune că viaţa ta de acum îţi dă cine ştie ce satisfacţii, mamă.

Paul tuşi puternic, încercând să reteze conversaţia care aluneca pe o pantă periculoasă.

Dar nu folosi la nimic.

— Ştii ce-ţi zic, Mia? Cred că ai dreptate. Dacă m-aş întoarce în timp, n-aş face aceleaşi alegeri. Te-aş lăsa în grija unei dădace, aş pleca în jurul lumii şi, din când în când, ţi-aş da un telefon, când îmi aduc aminte. Sunt de-a dreptul o idioată că am renunţat la viaţa mea ca să mă ocup de tine.

Paul mai avea puţin şi se îneca de la atâta tuşit.

— Nimeni nu ţi-a cerut-o. Un copil n-ar trebui să

însemne renunţarea la sine.

Se întoarse dinspre mine cu ochii ieşiţi din orbite.

— Şi asta unde ai mai auzit-o? Ce ştii tu ce înseamnă un copil? Şi, mai ales, cum îţi permiţi să-mi vorbeşti astfel?

— Nu înţelegeţi, nimeni nu înţelege, vouă nu vă pasă deloc de viitorul meu, tot ce ştiţi să spuneţi întruna e că nu am altă variantă decât să mă *mulţumesc*, exact aşa cum aţi făcut voi cu viaţa voastră mediocră.

— De ajuns! interveni Paul frânând brusc. Să nu-ţi mai permiţi vreodată să-i vorbeşti aşa nici mamei tale, nici mie. Dacă erai fata mea, îţi dădeam deja o palmă! Nu îndrăzni să judeci viaţa cuiva până când n-ai făcut jumătate din lucrurile pe care le-a făcut mama ta pentru tine sau pentru oricine altcineva! Am fost destul de clar? Nu eşti mai deşteaptă decât noi doar pentru că arunci sentinţe de la înălţimea celor şaisprezece ani ai tăi! Şi nu ni te adresa de parcă am fi nişte bieţi cretini care n-au înţeles cum se trăieşte şi nu aşteaptă decât să fie luminaţi de tine! Nimeni nu te împiedică să faci ce-ţi doreşti, dar lucrul ăsta e imposibil din punct de vedere material, să-ţi intre bine în cap!

Înlemnii, roşie de ruşine.

O tăcere stânjenitoare se lăsă în maşină.

Mare şi puternic cum era, când se enerva, Paul chiar inspira frică, iar eu nu eram obişnuită să mă tem de un bărbat. Însă îmi vorbise ca un tată şi mă pusese la punct.

Şi făcuse bine.

Porni motorul şi reluă drumul.

Niciunul dintre ei nu îmi mai spuse nimic până acasă.

Cum ajunserăm, coborâi din maşină, intrai repede în casă şi mă grăbii spre camera mea, dar Paul mă strigă la jumătatea scărilor.

— Ce e? răspunsei în silă întorcându-mă.

Îmi adresă un zâmbet larg:

— Am avut un schimb de opinii şi îmi pare rău că am ridicat tonul, dar niciodată nu mergem la culcare supăraţi, OK?

Îl priveam încercând să rămân indiferentă, dar simţeam lacrimile arzându-mi ochii.

— Hai, vino aici, balerino, şi îmbrăţişează-mă!

Coborâi încet scările cu mâinile în buzunar ca şi cum cineva mă împingea din spate şi mă lăsai îmbrăţişată.

Nu eram obişnuită să fiu tratată ca o fiică şi aproape că m-am simţit recunoscătoare pentru că fusesem mustrată aşa de aspru.

Nu voiam să plâng, dar lacrimile îmi alunecau singure şi a fost aproape o uşurare.

Apoi i se adresă mamei, care se dusese deja în sufragerie:

— Elena, e valabil şi pentru tine!

Mă luă de mână şi mă duse la ea.

— Hai, acum voi două împăcaţi-vă, ne îmboldi.

Dacă fusese uşor să mă convingă pe mine, încă nu ştia ce încăpăţânată e mama.

— Paul, eu nu sunt un copil şi ştiu bine cum să mă ocup de fiica mea.

Cum să nu ştie, altă dată n-ar fi vorbit cu mine un an de zile!

— Ştiu că ştii să te *ocupi* de fiica ta, şi nimeni nu ştie s-o facă mai bine decât tine, îţi cer numai să nu ţii supărarea în tine pentru că nu-ţi face bine şi nu te ajută să găseşti soluţii.

Ca să vezi! Bătrânul Paul chiar se pricepea dacă voia.

— Hai, mamă, zisei, îmi pare rău că am exagerat.

— Bine, bine, acum du-l afară pe York, mai are puţin şi explodează.

Era maximum care se putea aştepta de la ea, dar era prima oară când ne împăcăm după douăzeci de minute de

la ceartă.

Paul aducea categoric o schimbare favorabilă în vieţile noastre.

În după-amiaza următoare, acasă la Nina, nu mai eram aşa sigură că vreau să dau telefonul ăla.

Mă simţeam vinovată şi îmi pierdusem curajul provocat de adrenalina spectacolului şi de complimente.

— Mia, ia telefonul şi sună, mă rugă pentru a şasea oară.

— Nu pot, Nina, nu pot să-i fac asta mamei.

— Atunci nu vrei cu adevărat să te duci la Royal Ballet School, răspunse încrucişându-şi braţele.

— Ba bineînţeles că vreau, e ceea ce-mi doresc cel mai mult, ştii foarte bine!

— Eu cred că nu vrei cu adevărat.

— Ba da, vreau! protestai.

— Şi atunci spune-mi, cum o să faci să ajungi acolo?

— Nu ştiu.

Se ridică de pe pat şi se întoarse cu spatele:

— De fapt da, în definitiv, ai dreptate, poate nici măcar nu te acceptă, de ce să-ţi complici viaţa? Vei fi un desăvârşit agent de bursă, ca tatăl tău… sau contabilă… sunt o grămadă de meserii „normale46 care te aşteaptă.

— Cum adică să nu mă accepte? îi răspunsei atinsă în punctul sensibil. De ce să nu iau admiterea? Eşti de părere că nu sunt destul de bună?

— Sunt de părere că eşti cea mai bună, prostuţo! răspunse întorcându-se brusc. Dacă aş putea, aş folosi contul meu pentru studiile la colegiu numai să te fac fericită.

— Vrei să spui că în locul meu ai suna-o?

— Aş fi sunat-o deja de un secol, răspunse întinzându-mi telefonul. Curaj, sună!

Înghiţii în sec.

Dacă atunci când îl sunasem prima oară pe Patrick îmi fusese frică, acum simţeam efectiv că fac pe mine.

N-o mai sunasem pe bunica mea Olga de cel puţin şase luni.

Mă suna ea de Crăciun şi de Paşte şi îmi trimitea un cadou de ziua mea, dar n-o mai văzusem de când eram mică.

Întotdeauna îmi declarase că puteam să mă bizui pe ea în orice situaţie, dar fiindcă nu avusesem niciodată nevoie cu adevărat de ceva, mă întrebam în ce măsură nu era o frază de circumstanţă.

Venise momentul să verific.

Când îmi răspunse la al doilea ţârâit, am avut tentaţia să închid, dar Nina puse telefonul pe speaker.

— Alo, bunico, sunt Mia.

Pentru o clipă se făcu linişte.

Îmi era teamă că nu-şi mai aduce aminte de mine.

— Mia! Iubita mea frumoasă, ce surpriză!

Îmbătrânisem cu douăzeci de ani din cauza tensiunii.

— Ce mai faci? De mult voiam să te sun!

— Mă gândeam la tine zilele astea, mă întrebam oare ce face puiuţul meu, cine ştie cât de frumoasă te-ai făcut, încă mai studiezi baletul, nu-i aşa?

— Da, bunico, şi tocmai despre asta vreau să-ţi vorbesc.

Aşadar, în următoarele trei minute mi se hotăra tot viitorul.

Nu puteam să greşesc nicio mişcare.

Aş fi vrut să vorbească Nina în locul meu, care era aşa de pricepută să convingă oamenii, dar acel lucru mă privea numai pe mine.

— Te ascult.

Nina îmi făcu semn să fiu cât mai dramatică făcându-se că-şi smulge părul din cap.

— Bunico, n-aş fi vrut să te deranjez vreodată şi mă simt foarte încurcată de ceea ce urmează să-ţi spun, dar eşti singura mea speranţă.

— E vorba de mama ta? Are nevoie de bani, nu-i aşa?

— Banii au legătură, şi mama la fel, dar nu e vorba de ea, e vorba de mine, ca să fiu sinceră, şi de balet.

— Vrei să te duci la o şcoală costisitoare şi nu vă puteţi permite?

Bunica mea era într-adevăr vulpea bătrână de care vorbea mama: ageră, vicleană, perspicace, dar absolut genială şi eu o adoram.

— La Royal Ballet School bunico, aş vrea să dau admitere acolo, dar nu mă vor lăsa nici măcar să încerc dacă nu demonstrez că-mi pot permite să urmez cursurile în cazul în care m-ar accepta.

— La Royal? râse. I-auzi! îi cunosc pe toţi de la Royal, când eram tânără nu pierdeam nicio premieră, nu atât pentru balet, cât pentru şampanie, o cunoşteam foarte bine pe Ninette de Valois.

— Fondatoarea?

— Desigur! Nepoata mea la Royal Ballet School ar fi cea mai mare satisfacţie a vieţii mele, n-aş mai conteni să o spun tuturor.

— Da, bunico, dar problema e tocmai asta, mama nu vrea pentru că nu-şi permite taxele, admiterea a fost stabilită peste două luni şi între timp trebuie să le furnizez toată documentaţia. Claire, profesoara mea, a cerut un răgaz, dar nu ştiu câtă vreme mai poate s-o ţină aşa, în plus, am şi examenele la şcoală, pe scurt bunico, un dezastru, iar tu eşti singura care mă poate ajuta!

— De câţi bani e vorba?

— O grămadă! zisei, dar Nina îmi făcu semn să fiu mai puţin panicată, la urma urmei ea era cea care studia comunicare.

— Mă rog… destui bani, dar înţelegi că e cea mai prestigioasă şcoală din lume…

— Cum să nu, iubire, şi faci bine să-ţi doreşti ce e mai bun, şi eu doream acelaşi lucru pentru mama ta, dar ea a vrut să facă după capul ei şi m-a avertizat să nu mă amestec în viaţa ei, de parcă un părinte se *amestecă* şi nu se preocupă de moarte… Oricum, nu mă mai priveşte acum. Ascultă-mă puişor, lasă-mă să dau câteva telefoane la Londra şi să văd ce pot face, imediat ce vor afla că eşti nepoata mea nu vor mai fi aşa aspri şi apoi o să vorbesc cu contabilul meu ca să-mi dau seama cum te pot ajuta, dar şi tu trebuie să faci ceva pentru mine.

Un fior îmi străbătu şira spinării.

— Da, bunico, spune-mi.

— Trebuie să fii cea mai bună dintre toate, altfel întrerup sponsorizarea!

— Îţi jur, bunico.

CAPITOLUL 14

Făcusem un salt în gol.

Nu-mi mai rămânea decât să sper că se deschide paraşuta.

Dacă acasă la Nina fusesem convinsă că am luat singura decizie corectă, acum nu mai eram aşa sigură şi începeam să mă tem că n-o să fie totul aşa de simplu.

Dacă mama rupsese legătura cu bunica pentru că o considera manipulatoare şi opresivă, probabil că avea motivele ei întemeiate şi mă întrebam dacă n-o să sfârşesc şi eu la fel.

Faptul că bunica scotea din buzunar toţi acei bani i-ar fi dat dreptul să se bage în viaţa mea şi, evident, nu aveam cum s-o împiedic.

În ceea ce o privea pe mama, nu cred că ar fi putut înţelege de ce vorbisem cu bunica.

S-ar fi înfuriat de moarte şi ar fi rupt toate legăturile

cu mine.

Şi ar fi avut dreptate.

Acea senzaţie de nelinişte începu să mă chinuie zi şi noapte, făcându-mă să mă simt ipocrită şi necinstită, iar asta îmi afecta considerabil progresul şcolar şi pregătirea pentru admitere care, între timp, datorită intervenţiei bunicii, fusese confirmată pentru mijlocul lui februarie.

Singura care era mulţumită era Claire, ea avusese dreptate să-l aştepte pe Moş Crăciun.

— Mia, nu eşti prezentă, eşti în contratimp, eşti moale şi distrată, o lună şi jumătate nu e chiar aşa mult timp, doar nu vrei să iroseşti toată munca de până acum, nu? Vezi că nu ai nicio garanţie că vei fi acceptată!

O ştiam bine şi poate în adâncul inimii mele nici nu mai voiam să trec examenul, căci mă gândeam că mă bazez pe pile şi nu avansez după merit.

Dar acum era prea târziu să mai dau înapoi.

Încercam să nu mă gândesc şi astfel reuşeam să pun o anumită distanţă între mine şi consecinţele alegerii mele.

Ajunul Crăciunului îl petrecurăm acasă, împreună cu Paul şi Betty.

Era frumos să stăm la masă cu toţii. Paul gătise pentru un regiment întreg: de la curcan umplut cu castane la somon cu mărar, de la cremă de unt cu brandy la sos de pâine şi, ca desert, *Christmas pudding*.

Betty repeta întruna că nu mai poate să mănânce, dar îşi umplea în continuare farfuria şi folosea orice pretext ca să mai ciocnească un pahar.

Le înmânai celor dragi cadourile cumpărate din Bath, iar lui York îi dădui un os înfăşurat într-o panglică argintie.

Când îmi veni rândul să desfac cadourile, simţii că mor văzând că mama îmi cumpărase o pereche de pantofi de balet noi.

Aveam lacrimi în ochi de cât sufeream.

— Nu-i nevoie să plângi, îmi zise, ai tăi sunt buni de aruncat, măcar începi anul cu pantofi de balet noi şi Claire n-o să se mai lamenteze!

Mă privea fericită şi mândră în timp ce eu o minţeam ca o laşă, cu neruşinare.

Mă uram pentru ce-i făceam.

Niciun scop nu putea justifica o acţiune atât de josnică faţă de ea.

Dar acum o făcusem şi trebuia să trăiesc cu senzaţia de vinovăţie.

Patrick ştia, îi spusese şi Nina.

La început nu fusese de acord, dar îşi dădea seama că era singurul lucru pe care-l puteam face, chiar dacă, după părerea lui, ar fi trebuit să-i spunem imediat mamei, şi nu după eventuala admitere.

Acum vorbeam în fiecare zi, seara târziu, în funcţie de turele lui şi începeam serios să cred că îl interesez, deşi tot îmi era frică să nu-i înţeleg greşit amabilitatea înnăscută.

Transcriam în continuare convorbirile noastre, ca pentru a avea dovada că nu am inventat eu totul.

În dimineaţa Crăciunului tata veni să mă ia la prânz la ei.

Trei ore încontinuu în maşină cu el ar fi fost o pedeapsă bună pentru oricine.

Mă întrebă de vreo două ori despre şcoală, apoi potrivi radioul pe un canal de finanţe şi aşa conversaţia noastră luă sfârşit.

Îmi pusei căştile şi ascultai Bloc Party până la destinaţie.

Acasă ne aştepta Libby.

Însă cea care ne deschise uşa era o femeie distrusă!

Începuse să gătească cu o seară înainte pentru şaisprezece persoane, era în întârziere, iar gemenii erau

de nestăpânit.

Mă întâmpină cu o îmbrăţişare şi cu o faţă epuizată şi descurajată.

— Ai putea să pui masa, scumpo? mă rugă în timp ce gemenii mi se agăţară de picioare urlând. Sunt contra violenţei, dar cred că o să se vorbească de mine la ştirile de diseară!

Ziua se anunţa interminabilă.

Prânzul cu părinţii şi fraţii lui Libby, cu fiii lor şi străbunica fu nimicitor.

Nu se mai opreau din vorbit despre mâncare, politică şi bani, în vreme ce copiii urlau şi se certau pe jucăriile primite cadou, sfârşind prin a se lovi şi muşca, până când un adult – care era la rând – se ridică şi le administra o palmă la fund.

Televizorul era dat la un volum insuportabil, afară ploua, şi nimeni nu părea să fie interesat de altceva în afară să mănânce şi să se plângă.

La şapte seara plecară cu toţii, gemenii epuizaţi merseră la culcare, luând după ei trotinetele noi, iar tata se aşeză în fotoliu să citească ziarul, în timp ce sărmana Libby sorta în maşina de spălat vase zeci de farfurii şi pahare.

În ciuda oboselii, era mereu zâmbitoare, păstrând doze incredibile de răbdare.

Ţineam la ea şi o compătimeam un pic. Cu un partener mai atent ar fi avut o viaţă mai uşoară şi împlinită.

Îmi pregăti canapeaua extensibilă şi îmi dădu un sărut de noapte bună pentru ca apoi să se retragă, istovită, în camera sa.

Adormii legănată de ploaie, de sforăitul tatălui meu şi de plânsul înăbuşit al lui Libby.

Câteva zile mai târziu sosi vestea întoarcerii lui

Patrick.

Aflasem înaintea Ninei, chiar de la el, dar mă prefăcui surprinsă.

Urma să treacă pe acasă să-şi salute familia şi apoi venea să mă ia şi să cinăm în oraş.

Nu pot să descriu în cuvinte emoţia acelei aşteptări.

După luni de zile de telefoane şi mesaje, după o viaţă petrecută visând că mă va observa printre suspine şi palpitaţii, după treisprezece ani de aşteptare, cel de-al doilea vis al meu era pe cale să se realizeze.

În seara aceea ieşeam la cină cu Patrick Dewayne.

Singură.

Şi între o cină cu el şi Royal Ballet nu ştiam ce era mai ciudat.

Mama şi Paul erau în oraş, şi asta mă scuti de la explicaţii pe care nu aveam chef să le dau.

La rândul lui, Patrick, care îşi cunoştea sora la perfecţie, ştia că trebuie să o pună în temă cu o delicateţe extremă, iar în seara aceea şi el evită orice discuţie.

Uneori trebuie să ne protejăm de dragostea celorlalţi.

Îl aşteptam, privind pe fereastra camerei mele, aşezată pe pat, cu York pe genunchi, şi vorbeam cu el ca şi cum m-ar fi putut înţelege.

Era prima noastră întâlnire oficială şi, chiar dacă îl cunoşteam dintotdeauna, îmi dădeam seama că nu ştiam aproape nimic despre el.

Eram înspăimântată că aş putea fi dezamăgită, că băiatul pe care îl idealizasem nu exista în realitate, că era rodul imaginaţiei mele, la fel ca prinţul Cenuşăresei sau al Frumoasei Adormite şi că mi-ar fi spulberat visul cu un cuvânt sau un gest greşit.

Şi nu aveam pe nimeni cu care să împărtăşesc neliniştea pentru acea întâlnire.

Când auzii motocicleta sosind simţii nevoia să mă bag

sub pat şi să nu mai deschid uşa până anul viitor.

Cum trebuia să mă port? Ce trebuia să spun? Era bine cum mă îmbrăcasem?

Nu mai eram eu şi Patrick „frate şi soră”, ci noi doi la o întâlnire oficială.

Mă întrebam dacă şi el se simte la fel.

Deschisei uşa şi o rafală violentă de vânt mă izbi aproape mutându-mă din loc.

Patrick mă privi şi zâmbi.

Îşi dădu casca jos, coborî de pe motocicletă şi veni spre mine.

Mă uitai la el aşa cum te uiţi la vedeta rock preferată în timp ce-ţi piaptănă părul cu mâinile imediat după ce te-ai uscat cu foehnul.

— Aşa, acum eşti perfectă, zise aranjându-mi un cârlionţ după ureche.

Încă nu scosesem niciun cuvânt, nici măcar *bună*.

— Ţi-e foame? mă întrebă.

Dădui din cap că da.

— Atunci pune-ţi geaca şi să mergem.

Intrai supusă în casă, îmi pusei fularul şi geaca şi mă întorsei la el ca şi cum aş fi fost acţionată cu telecomanda.

Îmi puse casca şi mi-o prinse sub bărbie.

Lăsă în jos scăriţele ca să-mi sprijin picioarele şi mă îndemnă să mă ţin strâns de el.

De parcă mai trebuia să mi-o spună.

Murisem şi ajunsesem în paradis.

Îl îmbrăţişam în timp ce goneam în noapte, împinşi de vânt şi de toate lucrurile bune pe care ni le rezerva viitorul.

Aveam certitudinea că nu mă va dezamăgi cu niciun gest, cu niciun cuvânt.

Nu el, nu Patrick al meu.

Mă duse într-un bistro franţuzesc unde mâncarăm

pâine cu unt şi supă de ceapă.

Îl priveam şi îi vedeam doar gura şi mâinile fine mişcându-se, fără să reuşesc să-l ascult, complet hipnotizată de chipul lui şi de toate detaliile pe care nu voiam să le uit: barba uşor crescută, o cicatrice pe sprânceană, părul blond şi moale de pe braţe şi acel mod senzual de a-şi drege glasul.

Numai el vorbi toată seara, poate pentru a mă scoate din încurcătură, povestindu-mi despre Marina Regală, despre colegii săi, despre mare şi o mulţime de glume pe seama profesorilor din liceul nostru.

Eram năucă de fericire, totul se desfăşura exact aşa cum îmi dorisem dintotdeauna, el era perfect, eu eram cea complet deconectată de la realitate.

Dacă ar fi ieşit cu o sosie de-a mea, tot aia era.

Odată ieşiţi din restaurant îmi propuse să facem o plimbare.

Voiam să mă ia de mână, dar nu ştiam cum să-i dau de înţeles, aşa că îmi băgai mâinile în buzunar ca să evit o situaţie jenantă.

— Mi-a plăcut foarte mult să te văd dansând.

— Serios?

— N-aş fi făcut altceva decât să stau să te privesc.

Nici eu n-aş face altceva decât să te privesc, nimic altceva toată ziua, în fiecare zi pentru tot restul vieţii mele.

— Păi, ştii, asta fac de când mă ştiu, nici nu mai bag de seamă.

— Eşti atât de bună, că nici nu-ţi dai seama.

Iar tu eşti atât de frumos, că nici nu-ţi dai seama.

— Vorbesc serios, vei fi o prim-balerină splendidă, zise oprindu-se şi punându-şi mâinile pe umerii mei.

Închisei ochii.

Inima începu să-mi bată cu putere.

Eram pregătită, mai pregătită ca niciodată să mă las

sărutată, aşteptam momentul ăla de-o viaţă.

Emoţia mă copleşea, îl doream cu toată fiinţa mea, aveam stomacul strâns şi picioarele moi.

Sărută-mă, te rog sărută-mă, grăbeşte-te… nu mai pot aştepta nicio secundă în plus…

— Hai, te duc acasă, pare să înceapă ploaia.

Deschisei din nou ochii ca şi cum aşteptam explozia unei bombe dazamorsate.

Nu m-a sărutat!

De ce?

Din cauza supei de ceapă?

Dar a mâncat şi el!

De ce n-am vorbit aproape deloc?

Numai el a vorbit!

Atunci nu-i plăcea de mine! Mă scosese la cină doar pentru că făcuse o promisiune, pentru că era amabil şi binevoitor cu toată lumea şi, fără îndoială, avea o iubită frumoasă foc cu care urma să se căsătorească, urmând să-mi spună asta în pragul casei.

Dumnezeule, ce furioasă eram!

De ciudă, pe drumul de întoarcere nu mă ţinui de el nici măcar o clipă, ci de mânerele de sub şa, riscând să fiu aruncată la fiecare cotitură, deşi el mă ruga să mă ţin strâns de el.

Odată ajunşi acasă, mă sărută pe obraji şi aşteptă să intru.

Mă întorsei adresându-i un zâmbet forţat şi trântii uşa cu toată forţa.

Se simţea atât de special încât să-şi permită să amăgească o fetiţă îndrăgostită?

Asta era ideea lui de întâlnire? O cină, o plimbare şi apoi acasă?

Dar partea cea mai proastă abia acum venea.

Ca de obicei, îmi uitasem mobilul pe pat şi apelurile

de la Nina erau nenumărate.

Avea un al şaselea simţ să mă prindă mereu în flagrant.

Îmi scrisese un mesaj care zicea: „Când am ceva important de spus celor pe care îi iubesc cel mai mult, aceştia dispar! Voiam doar să-ţi arăt inelul pe care mi l-a dăruit Carl, dar evident ai altceva mai bun de făcut. Sună-mă”.

Inelul.

Tocmai în seara aia se hotărâse să-şi declare dragostea imbecilul ăla?

Eram pe cale s-o sun, când mi-am dat seama că telefonul meu ar putea coincide cu întoarcerea lui Patrick.

În acelaşi timp, cineva care voia să ascundă ceva exact asta s-ar fi ferit să facă.

Aşa că am sunat-o.

— Inel?

— Unde erai, te-am sunat de o sută de ori!

— La repetiţii ca de obicei, puteai să mă cauţi acolo! îi răspunsei rugându-mă să n-o fi făcut.

— Voiam să vin, apoi m-am gândit să-l sun pe fratele meu, dar nici el nu mi-a răspuns, şi atunci, când am văzut că nimănui nu-i pasă de mine am hotărât să mă duc la culcare!

— De unde era să-mi dau seama că îţi dă inelul miercuri seara, credeam că o să ţi-l dea în noaptea de Crăciun!

Şi îmi muşcai limba.

— Cum adică „credeam că o să ţi-l dea în noaptea de Crăciun44? Tu ştiai că o să-mi facă cadou un inel?

— Nu, nu! Voiam să spun că, dacă eu aş vrea să dau cadou cuiva un inel, aş face-o în noaptea de Crăciun şi nu… într-o miercuri oarecare.

Tăcere.

— Mia, nu-ţi bate joc de mine.

— Nu-mi bat joc de tine, mă smiorcăii.

— Tu ştiai!

— Jur că nu!

— Nu jura!

— Doamne, Nina, avea nevoie de un sfat, sunt prietena ta cea mai bună, voia numai să fie sigur că o să-ţi placă.

— Deci tu l-ai ales?

— Nu, el a făcut tot.

Evitai să mai adaug că mi se păruse o idee tâmpită, ca să nu înrăutăţesc lucrurile.

O auzii suspinând dezamăgită.

— Nina… nu înseamnă nimic, şi eu aş fi cerut sfatul celui mai bun prieten al iubitului meu dacă aş fi vrut să-i fac un cadou aşa important.

Era să zic „şi atât de costisitor44.

— Dar deja l-ai văzut…

— Nu l-am văzut la tine, ci numai în cutie, deci e ca şi cum nu l-am văzut niciodată.

— Atunci mâine dimineaţă, când o să-l vezi, prefă-te surprinsă!

— OK, jur, pot să şi leşin dacă vrei.

— Oh, s-a întors Patrick, mă duc să i-l arăt, să sperăm că măcar el nu ştie!

Patrick… Pentru cinci minute nu mă gândisem la el şi la tupeul lui.

Stătusem acolo ca o proastă cu ochii închişi, aşteptând sărutul prinţului, iar el râdea de mine.

Avea să mi-o plătească, nu ştiam încă în ce fel, dar găseam eu un mod să mă răzbun.

La şcoală, a doua zi, surprizele nu se terminaseră, şi, mai ales, erau departe de a fi pozitive.

Doamna Patel, profesoara de istoria artei, şi doamna

Meyer, profesoara de literatură, îmi cerură eseurile pentru admiterea la examen.

Pe lângă cele de la istorie, biologie şi dramaturgie.

Cu gândul la admitere subestimasem restul şi eram total în contratimp.

Nina era hipnotizată tot privindu-şi inelarul şi nu-şi dădea seama de drama pe care o trăiam eu.

Ceea ce, pe lângă că nu fusesem sărutată, îmi făcea viaţa mizerabilă.

— Hei, Nina, Pământul către Lună, răspunde, terminat!

— E minunat, nu-i aşa? răspunse arătându-mi mâna pentru a cincisprezecea oară.

— Dacă mi-l mai arăţi o dată, nu mai vorbesc cu tine.

— E aşa romantic.

— Da, foarte tare, dar cum fac să fiu admisă la examen fără eseurile alea? Le faci tu? Trebuie să le predau săptămâna viitoare, mi-e imposibil.

— Le am deja pe-ale mele de predat, dar există cineva care te poate ajuta.

— Cine, Cari?

— Nu, Patrick!

La auzul numelui său începui să transpir rece.

— Ce legătură are Patrick cu toate astea?

— E acasă toată săptămâna şi chestiile astea le-a făcut deja, poate mai are ceva în calculator.

Îngâmfatul ăla ar fi fost tare fericit să o poată face pe profesorul meu, dar preferam mai degrabă să fiu respinsă decât să mă umilesc cerându-i ajutorul. Deşi o parte din mine voia cu orice preţ să-l întrebe de ce nu-i plăceam.

— Tu zici că aş putea…

— Bineînţeles! îi spun eu, sunt sigură că n-o să refuze!

Eu nu eram chiar aşa de sigură.

În aceeaşi după-amiază sunai la uşa lor.

Mă simţeam ca o şcolăriţă care vinde dulciuri din uşă în uşă.

Nina se dusese să înveţe la Carl şi probabil am fi rămas singuri, iar lucrul ăsta mă răvăşea.

Îmi deschise mama lui.

Deşi fusesem o vizitatoare constantă în casa aceea aproape toată viaţa, cât s-o consider ca fiind a mea, când Laetitia îmi zâmbi şi mă invită să intru, complet neştiutoare de ceea ce aş fi vrut să fac cu fiul ei în camera lui, nu putui să nu mă simt jenată.

— Mia, scumpo, intră, ai venit pentru Patrick, nu? Mi-a spus Nina! Câte teme vă dau la şcoală, chiar nu-şi dau seama, aşa-i? Dă-mi geaca. îţi fac un ceai? Am făcut şi biscuiţi!

Laetitia era mai italiană decât mama în ceea ce priveşte atenţia şi protecţia.

Soţul ei era un chirurg respectat, un pionier în cercetarea transplanturilor şi acest lucru îi permisese să renunţe la serviciu după naşterea copiilor şi să se dedice total casei şi vieţii sociale intense a familiei.

Dar acest lucru nu îi făcuse să devină nici mai puţin umili, nici mai puţin amabili.

Patrick apăru în capul scărilor şi mă invită să urc.

Era atât de frumos încât îmi veni un chef nebun să-l sărut şi în acelaşi timp să-i sparg faţa.

— Nina mi-a zis că eşti în impas cu temele, ce pot să fac pentru tine?

„În impas cu temele”… de parcă aş fi avut şase ani şi trebuia să învăţ scăderea.

„Ce pot să fac pentru tine?”… Ce era, un operator de caii center?

Îl detestam cu fiecare minut mai mult şi îl doream cu fiecare secundă mai mult.

— Sunt în urmă cu eseurile şi n-am decât sfârşitul ăsta de săptămână ca să le fac. Dacă nu le predau, risc să nu fiu admisă la examen şi asta ar compromite şi eventuala intrare la Royal.

— Am scos însemnările mele vechi şi testele predate, am putea să ne bazăm pe ele, împreună o să reuşim, stai liniştită.

Îi priveam buzele mişcându-se cu încetinitorul şi-mi imaginam că-mi spune: „Te iubesc, Mia, nu ştii ce dor mi-a fost de tine şi cât te doresc.41 Şi apoi că mă arunca pe pat sărutându-mă şi băgându-şi mâinile sub bluza mea, alunecând să-mi descheie blugii şi…

— Mia, mă asculţi?

— Bineînţeles! răspunsei înroşindu-mă din cale-afară.

— Atunci facem aşa cum am spus, ne împărţim sarcinile, tu faci căutarea, iar eu asamblarea.

— La ordinele dumneavoastră, căpitane! spusei luând poziţia de drepţi. Apoi voi mătura puntea şi voi coborî velele!

Râse.

— Am exagerat, nu?

— Un pic…

— O să fie ca la Marina Regală, unde te învaţă să găseşti soluţii într-o nanosecundă! să-mi spui când exagerez!

Te rog, exagerează…

Ne aşezarăm la masa lui, un birou lung sprijinit pe două suporturi şi acoperit cu cărţi şi însemnări.

— Şi eu am de dat un examen greu peste o lună şi profit să învăţ, chiar dacă sunt în permisie.

Şi mă ajuţi pe mine?

Era prima oară când intram oficial în camera lui. Etajerele erau pline ochi de cupe şi premii de toate felurile, iar pereţii erau tapetaţi cu poze cu el în ziua

bacului, a jurământului, cu prietenii în Spania, cu (grrr…) alte fete, cu motocicleta lui şi cu un peşte enorm în mână.

Mai lipsea doar poza lui în ţinută de pompier şi calendarul era complet.

Erau fete care ar fi făcut crimă ca să fie în locul meu.

Odată ce distribui sarcinile, îmi dădu computerul său şi se întinse pe pat ca să consulte materialul.

Mă simţeam total stingherită, n-ar fi trebuit să accept ideea Ninei, aş fi putut învăţa cu Carl, cu Alex, până şi cu Paul, dar niciodată cu băiatul care-mi dădea peste cap somnul şi mă făcea s-o iau razna doar când îl priveam.

Trebuia să plec de-acolo cu o scuză oarecare, dar cum mă ridicai în picioare, la uşă bătu mama lui:

— I-am adus ceaiul Miei, zise aproape scuzându-se. Apoi adresându-mi-se: Nina mi-a interzis categoric să intru în camera ei, a zis că are nevoie de intimitate.

Mă gândeam la mama care ar fi scos şi uşile din ţâţâni numai să mă împiedice să mă închid înăuntru.

— Iar acum că are şi iubit… zise Pat maliţios.

— Aţi văzut inelul? întrebă neliniştită Laetitia, care evident voia să afle ce părere aveam.

— Da, e frumos, răspunsei prudentă.

Pat strâmbă din nas.

— Prea devreme, adăugă dând din cap, sora mea e prea mică, iar el a fost prea pripit, dar cum am încercat să i-o spun, s-a enervat imediat.

— Aşa a făcut şi cu mine, zise Laetitia, spune că sunt demodată şi că nu înţeleg… dar mie mi se pare că ea e aia demodată. Tu ce părere ai, Mia?

— Eu l-am însoţit pe Carl să-i aleagă inelul…

Se întoarseră amândoi spre mine total uimiţi.

— Şi i-am spus că e o tâmpenie, dar şi el s-a supărat imediat! zisei ca să-i consolez.

— Să sperăm că o să fie bine, suspină Laetitia,

niciodată nu încetezi să-ţi faci griji pentru copiii tăi, nici când sunt mari, zise mângâindu-i faţa lui Pat cu un gest melancolic.

Apoi Laetitia coborî şi rămaserăm din nou singuri.

Simţeam că şi Patrick era îngrijorat pentru Nina şi ar fi vrut să-mi vorbească despre ea, dar cunoscând relaţia noastră, sigur îi era frică să nu mă pună în încurcătură.

— Stai liniştit, Pat, îl asigurai, Cari e un băiat cumsecade, e sincer îndrăgostit de Nina, şi poate că ar trebui să încetăm să-i stricăm bucuria cu îndoielile şi paranoia noastră şi să fim fericiţi pentru ea, fiindcă asta vrea.

— Da, ai perfectă dreptate, dar fiind vorba de sora mea, am o frică nebună că i s-ar putea întâmpla ceva rău.

— Da, dar nu eşti Superman şi nu poţi împiedica lucrurile rele să se întâmple. Trebuie să te şi încrezi în cei pe care îi iubeşti!

Vorbeam ca o adultă adevărată.

— Aşa e, aş vrea să fiu tot timpul lângă cei pe care-i iubesc, aş vrea să îi protejez şi să intervin când au nevoie de mine, dar nu pot şi, cum zici tu, ar trebui să am încredere şi să-i las să mai şi greşească…

— Ai fi un înger păzitor perfect.

— Aş fi tare ocupat cu voi două!

Apoi adăugă cu tristeţe:

— Dar din păcate nu sunt niciodată prezent când e nevoie.

— Tu eşti deja ocupat să aperi naţiunea, nu e lucru puţin, şi apoi sunt eu aici s-o protejez pe Nina, mereu a fost aşa şi aşa va fi întotdeauna, zisei ca un brav soldăţel.

Mă mângâie pe obraz:

— Dar eu vorbeam de tine… aş vrea să fiu prezent pentru tine.

Îşi trecu mâna prin părul meu şi mă strânse delicat la

pieptul lui.

Mă privi îndelung în ochi înainte să-şi lipească buzele de ale mele şi să mă sărute cu o pasiune aşa intensă şi profundă, cât să-mi dea de înţeles că nici el nu aştepta altceva.

Alunecarăm din pat pe mochetă, continuând să ne sărutăm înlănţuiţi.

Îmi simţeam corpul explodând de dorinţa de a face dragoste cu el, îl doream din toată inima şi din tot sufletul.

Voiam să dansez cu el.

Îi mâneam buzele şi mâinile şi îi respiram părul în timp ce-mi mângâia pielea şi mă acoperea de sărutări, trăgându-ne suflarea din când în când ca să ne privim în ochi, excitaţi şi neîncrezători, ca doi necunoscuţi care se descoperă pentru prima oară.

— Mia! Rămâi la noi la cină, nu? se auzi vocea Laetitiei cu zece secunde înainte să intre în cameră. Timpul necesar să ne repezim unul în pat şi celălalt la calculator, ca şi cum nu ne-am fi urnit de-acolo.

— Bineînţeles că rămâne, trebuie să continuăm şi după cină, altfel n-avem cum să terminăm! interveni Patrick cu un aer autoritar şi aproape plictisit.

Ridicai din umeri ca pentru a spune că el era şeful.

— Nu învăţaţi prea mult, mai faceţi şi câte o pauză din când în când!

— Pauză? Exclus, aici înotăm în ape adânci. Apoi ne privi şi adăugă: Scuze, e deformaţie profesională.

Laetitia închise uşa, iar noi izbucnirăm în râs.

— Doamne, ce sperietură, era cât pe ce să ne prindă, spusei.

Mă trase spre el în pat.

— Trebuie să învăţăm! protestai fără putere.

— A zis că trebuie să facem o pauză… spuse începând să mă sărute din nou.

Înnebuneam de fericire sau doar înnebuneam şi atât.

Eu şi Patrick sărutându-ne în camera lui era ceva atât de absurd, că nu-mi venea să cred!

Aveam impresia că stătusem mereu în braţele sale şi că acele buze şi acel corp le cunoşteam dintotdeauna.

Ca şi cum am fi fost împreună într-o altă viaţă, într-o altă epocă, în alt timp.

— Pat, îi spusei luându-i faţa în mâini, de ce nu m-ai sărutat aseară?

— Pentru că tu nu eşti o fată care se sărută la prima întâlnire! răspunse punându-şi capul pe umărul meu.

— Pat, îi spusei, luându-i din nou faţa în mâini. Nu-mi vine să cred ce se întâmplă, poate e prostesc ceea ce-ţi spun, şi poate că ai să râzi de mine, dar am aşteptat toată viaţa momentul ăsta. Sunt topită după tine…

Zâmbi cu blândeţe, mă îmbrăţişă cu putere şi mă sărută pe păr.

— E cel mai frumos lucru pe care mi l-a spus cineva şi n-aş râde niciodată de tine.

— Dar tu eşti mai mare şi placi tuturor fetelor.

— În primul rând, sunt doar cu trei ani şi cinci luni mai mare decât tine, şi apoi nu plac *tuturor* fetelor, şi singura căreia mă interesează să-i plac eşti tu, răspunse privindu-mă în ochi.

— Dar de cât timp îţi place de mine, Pat?

— De când am început să înţeleg, vorbind cu tine la telefon, că nu mai eşti un copil şi că te transformi într-o splendidă, extraordinară, încântătoare promisiune a dansului pe care nu reuşesc să mi-o scot din cap nici măcar un minut.

— Trebuie să-ţi mărturisesc ceva, spusei râzând, îţi aminteşti atunci când mi-ai salvat viaţa, când mi se găurise bicicleta noaptea pe străzi?… Eu venisem până acolo numai ca să te văd pe tine.

— Nu te dusesei să împrumuţi o carte?

— Nu, voiam să văd cine era prietena ta!

— Christine? Nu era prietena mea!

— Da, dar eu de unde era să ştiu?

— Eşti nebună! Puteai să sfârşeşti rău, puteai să fii lovită, atacată, răpită, şi toate astea ca să vii să vezi cu cine eram?

— Aş fi făcut orice să te văd!

— Micuţo, vino aici, mă strânse din nou la piept, eşti atât de dulce, delicată şi gingaşă, simt nevoia să te protejez. îmi spui cum fac să mai plec acum? O să înnebunesc.

— Atunci îmbrăţişează-mă. Să stăm aşa, nu-mi doresc altceva, te rog.

Rămaserăm îmbrăţişaţi ascultând ritmul domol al respiraţiilor noastre, fără să fie nevoie să ne spunem ceva pe care să nu-l ştim deja.

Când coborârăm la cină mă simţeam diferită.

Aveam impresia că Patrick îmi cuprindea constant umerii ca într-o îmbrăţişare imaginară.

Dacă el stătea lângă mine, mă simţeam protejată, sigură şi nu-mi mai era frică de nimic, şi eram convinsă că, avându-l alături, totul ar fi mers bine: şcoala, admiterea, relaţia cu mama.

Şi acea senzaţie avea efectul unui drog, aş fi vrut să savurez încontinuu tihna pe care mi-o dăruia prezenţa şi contactul fizic cu el, iar gândul că avea să plece începuse deja să mă neliniştească.

Cina se desfăşură în mod plăcut, doar sosirea Ninei ne puse în stare de alertă.

Ea era singura care ar fi putut să-şi dea seama că lucrurile se schimbaseră, deşi ne purtam la fel ca întotdeauna.

Spre norocul nostru, Nina se afla încă sub vraja

inelului şi nu îşi opri prea mult atenţia asupra noastră.

Îl rugai pe Patrick să mă însoţească acasă imediat după desert.

Aveam nevoie să fiu singură şi să-mi pun ordine în gânduri.

Acea după-amiază schimba cursul întregii mele vieţi şi eram năucită ca şi cum aş fi fost lovită de un uragan.

Pat mă conduse cu maşina ca să nu-mi fie frig şi, odată ajunşi în faţa casei, îmi luă bărbia între degete şi îmi dădu un sărut catifelat pe buze.

Deja mă obişnuisem cu gura şi mâinile lui şi simţeam că voiam şi mai mult, ca şi cum ar fi trebuit să recuperez timpul pierdut.

În seara aceea despărţirea de el fu dureroasă.

Priorităţile vieţii mele se schimbaseră dintr-odată, şi acum totul se învârtea în jurul lui, iar gândul de a merge la repetiţii la Claire şi de a lua din timpul pentru noi doi mi se părea de neconceput.

Nu mai eram eu.

Şi mă aflam sub o vrajă.

— Somn uşor, micuţa mea, îmi şopti, ne vedem mâine. Până mâine mi se părea o eternitate.

Mă sărută iar şi, când eram pe cale să cobor, mă trase de buzunarul blugilor.

Îl sărutai din nou dorind să ies cât mai repede din maşina aia.

Voiam să-i spun că-l iubesc.

Pentru că era adevărat, îl iubeam.

Mama stătea la masa din bucătărie şi ţinea un plic în mână.

Când intrai s-o salut îmi aruncă o privire pe care nu i-o mai văzusem niciodată.

Mă înspăimântă.

— Bună, mamă! îi spusei zâmbind şi aşteptai un

răspuns.

— Azi dimineaţă… începu cu voce gravă, am primit asta.

Înălţă plicul.

Recunoscui numaidecât hârtia cu antetul binecunoscut.

— Royal Ballet School te convoacă oficial la admiterea din 14 februarie. Păcat că ai uitat să-mi spui şi mie.

— Eu ţi-aş fi spus mamă… răspunsei cu vocea ştearsă, coborându-mi privirea.

— Nu am nicio îndoială. Dar *întâmplător* ai uitat să-mi spui şi că bunica ta a garantat pentru plata taxelor şcolare. Să nu-mi spui că nu ştiai.

— Eu… ţi-aş fi spus şi asta mamă.

Îmi aruncă o privire grăitoare.

— Nu poţi să-ţi dai seama de gravitatea a ceea ce ai făcut, de dezamăgirea pe care mi-ai provocat-o şi de durerea pe care o simt.

Nu-i mai recunoşteam vocea.

Era un şuierat, un geamăt, o tânguire a unui animal rănit.

— Mamă, eu nu voiam…

— Taci! Nu mai spune nimic! îmi porunci. E cel mai infam lucru pe care puteai să mi-l faci. Eşti o copilă egoistă şi crudă. Credeai că m-am împotrivit înscrierii doar ca să-ţi fac în ciudă, pentru că nu doream să-ţi faci o carieră în balet! Nu te-ai gândit nici măcar o clipă că pentru un părinte singur cu un salariu de angajat e practic imposibil să-şi trimită copilul la universitate? Cu chiria de plătit, cheltuielile şi datoriile! Tu ştiai care e relaţia dintre mine şi bunica ta, cât m-a costat să mă eliberez de sub controlul ei, de manipulările şi de judecata ei distrugătoare! Şi ai avut curajul să te duci la ea şi să te milogeşti, „bunicuţo,

mama e rea şi nu vrea să mă trimită la şcoala de balet, rezolvă tu”, iar ea trebuie să se fi bucurat ca o nebună să ştie că am eşuat pe toată linia, că bărbatul pentru care am renunţat la tot a plecat cu altă femeie, că am un serviciu mediocru şi că nu pot să-mi trimit fiica la mama lui de Royal Ballet!

— Dar… încercai să intervin cu lacrimile curgându-mi şi inima făcută bucăţi.

— Nu ai nici cea mai vagă idee de ce ai făcut, Mia! M-ai înjunghiat pe la spate, fiinţa în care aveam cea mai mare încredere şi pentru care mi-aş fi dat viaţa m-a trădat într-un mod infam şi meschin! Tocmai acum, când am acceptat un post de muncă nou care nici nu-mi place, dar care e plătit mai bine, ca să reuşesc să te trimit anul viitor la şcoala aia blestemată!

Simţeam că-mi fuge pământul de sub picioare.

O rănisem de moarte cu egoismul şi superficialitatea mea.

Mama mea, femeia pe care o adoram, pe care o respectam şi pe care n-aş fi vrut s-o dezamăgesc niciodată, nu mai voia să vorbească cu mine şi avea dreptate.

Durerea o transfigura, îşi ieşise din minţi şi eu nu puteam face nimic ca să îndrept lucrurile.

— Mamă, nu mă mai duc la examen, vorbesc eu cu bunica, îi spun că am greşit şi că…

— Nu, Mia! Te duci şi încă ce-o să te mai duci să dai admiterea aia, dar tu vei fi aceea care, de acum înainte, îi vei da socoteală bunicii. În felul ăsta sper că vei înţelege ce am vrut să spun prin „presiune psihologică64. Eu mă retrag din joc, nu mai vreau să ştiu nimic de tine. Să nu mă cauţi, să nu mă suni. Ai făcut alegerea ta de adultă responsabilă şi vei plăti consecinţele acţiunilor tale.

Se ridică clătinându-se şi se sprijini de uşă cu o mână pe piept.

— Mamă! alergai spre ea s-o susţin.

— Nu mă atinge. Nu mă a-tin-ge!

Eram bulversată.

Copleşită de o senzaţie oribilă de sufocare şi neputinţă.

Terorizată ca un animal dus la tăiere.

Mă simţeam pierdută fără mama şi înţelegeam că până în acel moment îmi supraestimasem capacităţile, crezând că puteam să reuşesc de una singură.

Acum, că şi Patrick pleca, ce aveam să fac?

S-o sun pe bunica pe care o văzusem de trei ori în viaţa mea şi cu care nu aveam o relaţie adevărată? Şi ca să-i spun ce? Că mama s-a supărat, înrăutăţind şi mai rău lucrurile?

Îl sunai pe tata.

La urma urmei, era omul care o cunoştea cel mai bine sau care, cel puţin, ar fi trebuit să ştie cum s-o ia, dar tot ce reuşii să scot de la el fu un laconic:

— De data asta ai făcut-o lată, nu-i aşa, Mia?

Paul nu era acasă, dar ştiam că n-ar fi fost de partea mea, aşa că o sunai pe Betty, care era deja la curent cu tot şi care îmi promise că o să vorbim a doua zi, „la rece”.

Patrick îmi spusese că a fost o idee prostească şi că dacă mi-aş fi urmat instinctul, şi nu impulsivitatea Ninei, acum aş fi stat în patul meu gândindu-mă la el şi la sărutările lui.

Îl sunai oricum, chiar dacă era miezul nopţii.

Dacă voia cu adevărat să fie alături de mine, asta era cea mai gravă situaţie de până acum căreia trebuia să-i fac faţă.

— Draga mea, am simţit eu că a fost un plan cât se poate de prost. Sora mea trăieşte câteodată într-un film Pixar, dar nu pot să nu-ţi spun că a fost de-a dreptul o idee de rahat!

— Acum am înţeles şi eu, dar dacă mi-aş fi imaginat ce o iasă, jur că mai repede mi-aş fi tăiat limba. Am crezut că am găsit soluţia, şi m-am gândit numai la rezultatul final, nicio clipă la consecinţe. Am vrut să-mi ating scopul, dar nici prin gând nu mi-a trecut să o aduc pe mama în starea aia. Am îmbolnăvit-o… Şi începui iar să plâng.

— Linişteşte-te Mia, acum linişteşte-te, ştiu că eşti răvăşită, dar se va rezolva totul, ţi-o spun sigur. E nevoie de timp şi mai ales de mult tact, dar se va rezolva. Acum încearcă să dormi. Mâine după-amiază ne vom ocupa de celelalte şi apoi mă voi gândi cum să dau piept cu Elena, la urma urmei ne cunoaştem de o viaţă, n-o să refuze să vorbească şi cu mine.

— N-o cunoşti cum reacţionează când e supărată.

— Îl cunosc pe comandantul meu, nu e posibil să fie mai rea decât el.

— Noapte bună, Pat, şi mulţumesc.

— Noapte bună, micuţo, stai liniştită, acum mă ai pe mine. Din nou mă simţeam învăluită de acel nor de afecţiune cald şi sigur, înconjurată de aripile lui mari.

Dacă el era cu mine, nu mai eram pierdută.

În dimineaţa următoare, când mă trezii mama ieşise deja.

Gândul că acceptase un serviciu care nu-i plăcea pentru ca eu să pot studia îmi provoca o suferinţă nesfârşită.

Ştia să picteze frumos şi ar fi avut un viitor strălucit dacă ar fi continuat să studieze; în schimb hotărâse să se ocupe de mine şi de tata cu unicul rezultat că amândoi i-am frânt inima.

Aş fi făcut orice să dau timpul înapoi.

Dar era o frază pe care începeam s-o repet prea des.

Oare când aveam să încetez să-i mai rănesc pe ceilalţi cu atâta uşurinţă?

Nina intră în clasă cu întârziere, ca de obicei, şi începu să-şi ceară întruna scuze.

Nu puteam să fac altceva decât să-i spun să nu-şi facă griji pentru că oricum era vina mea, dar ea continuă să mă roage s-o iert, iritându-mă şi mai mult.

Păi da, ei, care avusese întotdeauna o viaţă uşoară, îi era simplu să vorbească… încercai să alung gândul, dar pentru ziua aia am preferat s-o evit şi să mă concentrez la lecţie.

Bunica mă sună în aceeaşi după-amiază.

— Puişor, am aflat că imbecilii ăia au trimis scrisoarea-invitaţie acasă la mama ta, lucru pe care cerusem în mod explicit să nu-l facă! Vor cădea nişte capete, să fii sigură! Eşti bucuroasă? E totul bine acolo?

— Sunt cât se poate de fericită bunico, da, totul e bine, şi mama… se bucură.

— Se bucură? Trebuie să fie pe puţin ieşită din minţi. Dar ce nu am putut să fac pentru fiica mea nimeni n-o să mă împiedice să fac pentru nepoata mea. Să-şi ţină pentru ea elucubraţiile freudiene care nu fac decât să-i îmbogăţească pe psihologi. Dacă vrei un lucru, trebuie să ţi-l iei! Asta e singura lecţie pe care am învăţat-o de la viaţă şi sincer sunt mândră că nepoata mea îmi seamănă.

Nu ştiu dacă îi semănăm cu adevărat, dar cu siguranţă nu m-aş fi lăsat pradă presiunii psihologice la care fusese supusă mama, pentru că ea şi cu mine avuseserăm dintotdeauna o bună relaţie, în timp ce pentru mine bunica era în definitiv doar un portofel imens şi plin, iar asta mă făcea refractară la orice tip de şantaj moral.

Am preferat să nu revin acasă după şcoală şi m-am oprit la Patrick sub pretextul oficial al eseurilor şi neoficial de a petrece o altă după-amiază în braţele lui.

Tot Laetitia a fost cea care mi-a ieşit în întâmpinare la uşă:

— Oh, Mia, am aflat, cât de rău îmi pare, Nina mi-a spus…

Faptul că Nina nu ţinea nimic pentru ea începea sincer să mă calce pe nervi.

— Ţi-a spus şi că a fost ideea ei? întrebai cu un zâmbet forţat.

— O idee idioată pe toată linia dacă pot să spun aşa, dar fata mea în ultima vreme nu mai ştie unde îi e capul. Pot să fac ceva? Vrei să vorbesc eu cu Elena?

— Nu, mai bine nu, dacă vorbesc prea mulţi cu ea o să se înverşuneze şi mai rău, e orgolioasă şi încăpăţânată şi, în plus, acum mă urăşte.

— Cum să te urască? Vino aici, *îmbujhato*\ Mă îmbrăţişă strâns, aveam cu adevărat nevoie, dar mă făcu să mă simt şi mai singură şi vulnerabilă.

Îmi era tare dor de mama şi faptul că nu puteam să-i vorbesc şi să stau ghemuită lângă ea să ne uităm la televizor, cu York aşezat la picioare, mă distrugea.

Urcai la Patrick care mă îmbrăţişă cu o ardoare incredibilă, ca şi cum nu mă mai văzuse de luni de zile.

— Ce faci, scumpa mea?

Ridicai din umeri.

— Vom rezolva tot, ai să vezi, promit, nu pot să te văd aşa, mă faci să sufăr, zise luându-mă de umeri, hai, zâmbeşte-mi… chiar şi fals.

Era imposibil să-i zâmbesc fals.

Era atât de frumos, dulce, solar şi aşa de îngrijorat, încât îmi venea să fug cu el pe o insulă pustie.

După ce isprăvirăm ultimele două eseuri în mai puţin de o oră şi pentru alte trei rămaserăm întinşi pe mochetă să ne sărutăm şi să ne mângâiem, atenţi la mişcările Laetitiei ca să nu fim prinşi asupra faptului, sosi timpul ca eu să mă întorc acasă şi ca Pat să încerce să înceapă negocierile cu mama.

Se anunţau cele mai grele tratative din toate timpurile, dar dacă nu rezolvam curând chestiunea, existenţa noastră ar fi căzut într-o spirală ireversibilă de neînţelegeri şi durere care ar fi tras după ea toată viaţa noastră.

Deschisei uşa şi Pat mă urmă în casă.

Mama şi Paul erau în sufragerie, televizorul în mod neobişnuit era închis, iar ei stăteau aşezaţi unul în faţa celuilalt, fiecare pe fotoliul lui.

Paul ne salută, dar mama nu ne băgă în seamă.

Patrick luă primul cuvântul.

— Bună, Elena, am însoţit-o pe Mia acasă şi voiam să te salut, plec sâmbătă.

Ultimele două cuvinte îmi strânseră inima.

Mama se ridică şi îi ieşi în întâmpinare, ignorându-mă.

— Arăţi foarte bine Patrick, cum merge, e grea instruirea?

— Nu-i rău, îmi place mult, sunt motivat, iar când e cu adevărat greu mă gândesc la familia mea şi asta îmi dă mult curaj.

— E plăcut să ştiu că mai există copii care se gândesc la părinţii lor, adăugă mama sarcastică.

— Tu eşti bine, Elena? o întrebă Pat cu ochii aceia gri cărora nu le puteai rezista.

— Nu. Nu sunt bine. Trăiesc unul dintre cele mai rele momente din viaţa mea.

Stăteam sprijinită de perete şi mă uitam în pământ, aruncându-i din când în când câte o privire lui Paul, care şedea impasibil, fără să primească cererea mea de ajutor.

Patrick o invită pe mama să ia loc lângă el şi o privi în ochi cu înţelegere şi duioşie, ca şi cum nimeni nu era mai important pe lume.

— Am aflat ce s-a întâmplat şi vreau să ştii că a fost

ideea Ninei, nu a Miei, care nu şi-a dat seama de dezastrul pe care avea să îl provoace.

— Mia ştia perfect la ce trebuie să se aştepte.

— E adevărat, dar dacă te pui în locul lor, la vârsta lor, ele nu ştiu să-şi calculeze cu adevărat consecinţele acţiunilor, sunt încă imature, naive şi egoiste, şi nu se gândesc decât să obţină ceea ce vor. Nu o fac cu intenţia de a răni, ci doar în ideea de a realiza ce şi-au pus în cap.

Îl privii consternată făcându-i semn să înceteze să mă acuze, însă drept răspuns el îmi făcu semn să plec.

Mă prefăcui că merg în camera mea, dar rămăsei să trag cu urechea prin peretele de rigips.

— Dacă te gândeşti o clipă, Mia şi bunica ei nu au nici măcar o relaţie adevărată, dar pentru Mia în acel moment ea reprezenta soluţia problemelor, însă n-ar fi făcut absolut nimic dacă sora mea nu i-ar fi băgat în cap să o sune. Imaginează-ţi cum s-a simţit în seara spectacolului, la şcoală, când toţi i-au făcut o grămadă de complimente. Mia e obsedată de Royal School, e raţiunea ei de viaţă. Fetele sunt îndurerate, Nina plânge fără oprire, iar Mia zice că nu mai vrea să danseze niciodată dacă nu se împacă cu tine. Înţeleg cum te simţi, dar tu, care eşti o femeie sensibilă şi ai o inimă mare, n-ai putea încerca să-i mai dai o şansă? Au făcut o prostie, e adevărat, dar s-a terminat, şi tu eşti mai puternică decât mama ta. Poţi foarte simplu să o suni şi să-i spui să anuleze plata sau o poţi lăsa pe Mia să se descurce singură. Pentru tine e acelaşi lucru: eşti şi vei rămâne femeia puternică şi curajoasă care ai fost mereu şi pe care toţi o iubim şi o preţuim.

Nu eram hotărâtă dacă să-l aplaud sau să arunc în el cu un pantof.

Paul se ridică întrebând dacă voia cineva un ceai şi mă găsi cu urechea lipită de perete.

Mă înşfacă de guler şi mă târî în bucătărie.

— Nu ştii că nu-i frumos să tragi cu urechea? Şi cine e fotomodelul ăsta care vorbeşte ca un *life coachl* De două zile încerc să-i spun Elenei exact acelaşi lucru, dar m-am ales numai cu plânsele şi jelanii îmbuibate cu „tu nu poţi înţelege66. Eu chiar nu mă pricep să vorbesc, vezi? Mama ta acceptă de la mine numai sfaturi în bucătărie, în rest nu mă bagă deloc în seamă.

— Dar eu ce să mai zic? Cu mine nu mai vorbeşte deloc şi, dacă ar putea, m-ar şterge şi din acte! Trebuie să ne bucurăm că Patrick se pricepe să comunice şi a reuşit să-i atingă coardele sensibile.

— Da, dar să nu mai atingă atâtea coarde, altfel mă înscriu la sală şi îmi fac un transplant de păr.

Chiar dacă mă descrisese ca pe o fetiţă cretină şi imatură care-şi petrecea timpul votând cântăreţii de la *X Factor*, Pat reuşise să minimalizeze întâmplarea cu clasă şi diplomaţie, redresând echilibrul lucrurilor şi făcând-o pe mama să se simtă din nou importantă şi sigură pe sine.

Eram plină de admiraţie.

Patrick era cu adevărat un mediator înnăscut.

Dar cu el aveam să mă socotesc mai târziu.

După ceai şi-a luat rămas bun cu un pupic rapid pe obraz, la care am răspuns cu o ciupitură discretă de fundul ăla de oţel.

Mai târziu m-am dus să vorbesc cu mama.

Tratamentul Dewayne funcţionase şi avea un chip mai destins şi prezentabil.

Părea chiar şi mai tânără.

Nu mă aşteptam la sărutări şi îmbrăţişări, ci doar la un punct de unde să încep, fără să fiu nevoită să-mi găsesc o casă unde să stau.

— Mamă, îi spusei, ştiu că am greşit, dar fără tine sunt pierdută.

Se uită la mine cu o privire severă, dar mai înclinată spre discuţie.

— Sper că ai înţeles gravitatea celor întâmplate, Mia, şi că o să-ţi fie învăţătură de minte toată viaţa, pentru că nu trădezi fiinţele pe care le iubeşti, iar dacă faci asta le pui în situaţia de a se îndoi de tot în ceea ce te priveşte. Să răneşti pe cineva care te iubeşte, mai ales pe un părinte, e ca şi cum ai ucide o parte din tine însăţi.

Vorbea din nou cu mine şi asta era deja o reuşită, dar acum mi-era frică de o listă lungă de pedepse.

Luai loc pe scaun şi aşteptai să ajungă la sâmburele problemei.

Detestam suspansul, era ca şi cum, după o reprezentaţie, aşteptai încordat fie aplauze, fie fluierături.

— Am chibzuit cu multă atenţie şi am decis că la urma urmei bunica ta are tot dreptul să-ţi dăruiască ce vrea ea, şi eu nu mă voi opune, dar în cazul în care vei lua examenul ea va fi cea care se va ocupa de tine întru totul până la majorat. Şi prin tot mă refer la orice nevoie materială. Asta ai vrut, nu? Şi nimeni nu îţi va putea îndeplini dorinţele mai bine ca ea. Asta înseamnă că va trebui să-i justifici în mod *detaliat* toate cheltuielile, pentru că, dacă îmi amintesc bine, Royal Ballet School e în Londra şi costă să stai acolo, şi îţi garantez că bunica ta e mai rea decât un perceptor de taxe când sunt în joc banii ei. Ea, spre deosebire de mine, e o afaceristă înnăscută şi îşi verifică investiţiile cu minuţiozitate, o să vezi cum o să te ţină din scurt! în acest fel eu mă voi putea ocupa din nou de mine, iar cu banii pe care îi voi economisi poate chiar mă voi putea înscrie la Facultatea de Arte, şi astfel nu voi mai avea o viaţă… cum ai zis? Ah, da, *mediocră*.

Da, categoric mi-o plătea straşnic.

Mă lăsa în grija vrăjitoarei perfide din Hănsel şi Gretel.

— Mamă, te rog, ce-i asta, custodie comună? Ca să-mi încarc mobilul trebuie s-o rog acum pe bunica?

— Credeai cumva că o să scapi mai uşor? Credeai că o să-şi deschidă portofelul şi la revedere? Cam prea simplu, nu crezi? Acum alegerea e numai a ta: accepţi sau refuzi. Ori te conformezi condiţiilor ei, ori nimic.

— Mamă, ăsta e un şantaj!

— Nu, asta e o negociere între adulţi. Ai la dispoziţie noaptea asta să chibzuieşti şi mâine dimineaţă îmi spui ce-ai hotărât.

Mă întorsei în cameră şi îl sunai pe Patrick.

— Ce-ai făcut, Pat? îl întrebai disperată. I-ai sugerat să mă lase prizonieră bunicii hapsâne care de acum înainte o să mă controleze cu o zgardă electronică?

— Ba nu, o să vezi că nu va fi aşa. Planul meu e să fac în aşa fel ca mama şi bunica ta să-şi vorbească din nou şi asta va fi un avantaj pentru toţi. E clar că tu trebuie să fii momeala, dar odată ce se vor prinde în cârlig, vor uita de tine şi se vor ocupa de relaţia lor.

— Poţi să renunţi uneori să gândeşti în termeni de strategie de război?

— Gândeşte-te că vei obţine tot ceea ce-ţi doreşti dintotdeauna: şcoala şi familia ta din nou reunită.

— Eu văd numai că se înmulţesc belelele pe care le aveam înainte!

— Asta pentru că te concentrezi pe problemă şi nu pe tot tabloul: trebuie să vezi obiectivul final, fără să te laşi distrasă de detaliile fără importanţă.

— Bunica mea e un detaliu fără importanţă, după tine?

— Este mijlocul prin care îţi vei atinge scopul, cel puţin pentru moment, şi nu va dura o veşnicie; odată şcoala terminată, vei fi o balerină profesionistă şi nu vei mai avea nevoie de tutori, în definitiv, e vorba doar de doi

ani, nu?

— Doar? răspunsei descurajată.

— Eu voi fi alături de tine să te susţin.

— Vei fi cu adevărat?

— Da, chiar dacă fizic o să fie complicat să-ţi fiu aproape, vei putea conta întotdeauna pe mine pentru orice lucru. Aceşti doi ani vor fi grei şi pentru mine, trebuie să fac o pregătire dură şi grea şi mă vor trimite în misiune, dar voi fi lângă tine, într-un fel sau altul voi fi, şi ne vom încuraja reciproc.

Mi se părea un vis să-l aud vorbind aşa.

Sau un film.

Era tot ceea ce-mi dorisem vreodată de la viaţă şi acum aveam: Patrick se îndrăgostise de mine şi nu făcusem nimic ca să se întâmple asta.

Fusesem doar eu însămi şi îl aşteptasem.

Dar acum amândoi porneam într-o călătorie lungă şi grea care ne-ar fi ţinut departe unul de altul pentru prea mult timp.

Oare ce planuri îmi rezerva destinul?

Îmi îndeplinea visele, dar le complica atât de mult încât mă făcea să-mi doresc să mă întorc la vremea când erau simple fantezii?

Asta însemna să te maturizezi. Acum mi-era clar.

Însemna să negociezi fără oprire, să renunţi la ceva pentru a obţine altceva şi să faci constant alegeri pentru care să-ţi asumi responsabilitatea.

— Când pleci?

— Mâine seară.

Inima încetă să-mi mai bată.

— Şi ştii deja când te întorci?

— Încă nu ştiu, din păcate.

— Săptămâni?

— Poate o lună şi jumătate. Aş vrea să vin la

examenul tău din februarie şi voi face tot posibilul să acumulez permisii.

— Aş vrea tare mult să vii, Pat.

Şi iar aş fi vrut să adaug, „iubitul meu”.

— Îţi promit că voi face imposibilul ca să vin, iubita mea, zise.

Nu-mi venea să cred, spusese „iubita mea” primul.

Fiori mici şi repezi începură să-mi străbată necontrolaţi şira spinării şi, fără să mă gândesc, răspunsei:

— Pat… eu…

Voiam să i-o spun, voiam să-i spun că îl iubesc, că îl iubeam dintotdeauna şi că aveam o nevoie disperată de el, că ideea de a nu-l vedea mă făcea să mă simt rău, că aveam prea multe lucruri să-i povestesc, că voiam să fac dragoste cu el şi că voiam să fie ceva special, că nu-mi puteam imagina că n-o să mă atingă şi n-o să mă sărute timp de o lună şi jumătate, că voiam să ştiu totul despre el, obiceiurile şi maniile lui, că doream să-l văd când se trezeşte, să-l văd râzând, gătind, enervându-se, căscând, dansând, reparându-şi motocicleta, că voiam să-mi petrec toată viaţa alături de el pentru că, eram sigură, eram făcuţi unul pentru celălalt.

Dar îmi era frică să nu fie prea devreme.

Aşa că zisei:

— Pat, eu… îţi mulţumesc mult pentru tot ce faci pentru mine. N-ar trebui, serios, n-ar trebui s-o faci, mă simt aşa stânjenită.

— Ştii că îmi place să rezolv problemele! mai ales cele care nu există cu adevărat. Dacă i-am respecta mai mult pe ceilalţi, ar fi o lume perfectă.

— Da, dar atunci n-ar mai fi nevoie de Marina Regală!

— Exact! Şi noi doi am putea să plecăm pe o insulă din America de Sud unde e mereu soare şi am deschide un

bar pe plajă. Ai veni?

— Departe de gerul ăsta polar şi vremea asta cenuşie? Chiar şi mâine! Eu ce-aş face, aş curăţa peştele prins de tine?

— Ai face ce ştii să faci cel mai bine: ai dansa în cele mai bune teatre! Tu te-ai născut pentru asta şi oricine ar vrea să te împiedice nu a înţeles nimic despre tine!

Optimismul lui mă făcea să mă simt protejată şi iubită, mă obişnuisem aşa de mult cu Patrick şi cu atenţiile sale într-un timp atât de scurt, încât nu reuşeam să-mi amintesc viaţa dinainte de el şi eram terorizată de ideea de a-l pierde.

Şi senzaţia asta de gol mă făcea să încep să înţeleg durerea mamei mele.

O durere surdă, istovitoare şi infinit de tristă.

Nu puteam să fac altceva decât să mă agăţ de cuvintele lui şi să mă încred în el ca şi cum ne-am fi aruncat cu paraşuta.

— Ne vedem mâine după-amiază. Trec pe la tine să te salut.

Mă întinsei pe pat să chibzuiesc, cum făcusem de milioane de ori, dar nu mă mai recunoşteam.

Pierdusem ceva ce nu ştiam să definesc.

Nu mai eram cu inima uşoară ca altă dată, când îmi era de ajuns să mă urc pe bicicletă şi să mă duc la Claire ca să mă simt bine, acum mă încercau necontenit sentimente opuse de exaltare şi teamă, însoţite de o nelinişte care îmi strângea stomacul aproape zi şi noapte.

Mă îngrijoram pentru lucruri pe care înainte nu le luam în seamă (ca de exemplu sentimentele celorlalţi), îmi observam de la zi la zi corpul transformându-se în cel al unei femei, mă încercau emoţii noi, aş fi vrut să-mi împărtăşesc gândurile cu Patrick, dar toate astea mă făceau să înţeleg că nu mai sunt copil şi că nu voi mai fi

niciodată, şi mai ales că mi-era o frică nebună să nu-i pierd pe cei pe care îi iubeam.

Telefonul bunicii Olga nu întârzie să sosească.

— Puiuţul meu, începu înflăcărată toată, eşti bucuroasă? E totul pus la punct, abia aşteaptă să te vadă la examenul din februarie.

— Să mă vadă… cine? întrebai suspicioasă.

— Am descoperit că am o prietenă în consiliul de administraţie şi voi avea grijă să pună o vorbă bună.

— Bunico, dar Royal Ballet e renumită ca fiind o şcoală unde intră numai cei care merită cu adevărat, şi nu cei cu pile.

Ciudat că nu ştia.

— Cine a vorbit de pile? Spun doar că nimeni nu refuză o donaţie şi voi avea grijă să o obţină, dacă vor fi amabili cu tine.

Dacă vor fi amabili cu mine?

ăla era ultimul lucru de care aveam nevoie, bunica mea care intervenea în deciziile comisiei: mă vor detesta chiar înainte să mă vadă.

Acum înţelegeam de ce era mama aşa furioasă, ştia ce mă aşteaptă, bunica nici măcar nu mă cunoştea şi deja avea pretenţii în a-mi hotărî viitorul după voia ei.

Mă întrebam dacă Patrick luase în considerare acel element neprevăzut, dar în acelaşi timp, cum spusese el, era fundamental să-i cânt în strună şi să-mi fac curaj concentrându-mă numai pe obiectivul final.

— Dar bunico, nici măcar nu ştiu dacă mă vor accepta… jucai eu cartea modestiei.

— Glumeşti? Tu eşti nepoata mea, eşti sânge din sângele meu, o să-i rupi, nu am nicio îndoială!

Femeia asta era un adevărat concentrat de megalomanie şi, pentru că mama îi scăpase din mâini, acum mă considera pe mine o extensie a propriului ego.

Mă simţeam prizonieră.

— Trebuie să mă pun serios pe muncă, din nouă sute de candidaţi abia dacă acceptă treizeci pe an, n-aş vrea să ratez admiterea.

— Să ratezi? N-am mai auzit cuvântul ăsta!

Începeam să am bănuieli că mama fusese adoptată.

— Şi… apropo, ţi-am programat lecţii în particular cu una dintre cele mai bune balerine de la Şcoala de Arte din Leicester, o să te duci după şcoală, în felul acesta n-o să reduci din timpul pentru învăţat.

— Dar bunico, nu pot! Claire mă antrenează de când eram mică, chiar nu pot să renunţ la ea!

— Ascultă, Mia, Claire asta e cea mai bună?

— Pentru mine este, bunico! protestai.

— Nu e de ajuns! Tu ai nevoie de ce-i mai bun dacă vrei să te pregăteşti cum se cuvine, iar eu îţi voi da ce-i mai bun.

— Dar mi-am pregătit deja variaţiunea, nu mai am timp.

— N-o să fie chiar aşa greu s-o schimbi, nu? Eşti o profesionistă şi trebuie să fii gata pentru orice, gândeşte-te că într-o zi ar trebui să înlocuieşti pe cineva în ultimul moment!

Dumnezeule, cât o uram, aş fi vrut să-i închid şi să mă duc să plâng în braţele mamei.

„Calmează-te”. îmi spuneam, „gândeşte-te la ce ţi-a spus Patrick, fă ce spune bunica, e o chestie doar de moment”.

— Bunico, înţeleg că vrei ce-i mai bun pentru mine, dar crede-mă, Claire e persoana cea mai calificată să mă pregătească, mă cunoaşte ca nimeni alta şi ştie care sunt punctele mele forte. Cu siguranţă tu ai ales cea mai bună profesoară, dar cum îţi ziceam, timpul e scurt pentru a realiza o mmm… armonie între noi.

— Bine, atunci vorbesc eu cu ea şi, dacă nu va fi în armonie cu mine, de poimâine după-amiază la ora patru eşti aşteptată la doamna Sinclaire.

— Poimâine la patru am ore la şcoală.

— Am sunat-o pe doamna Jenkins, directoarea ta, şi mi-a zis că ieşi la două jumătate.

— Ai sunat-o pe directoarea mea? Şi ce altceva ai mai făcut bunico? o întrebai disperată.

— Tot ce trebuie pentru binele tău, puişorul bunicii, încheie satisfăcută.

Eram terminată, legată de mâini şi de picioare, şi totul din cauza mea.

Coborâi să-mi vărs amarul la mama, dar imediat cum îmi văzu faţa şi îmi înţelese descurajarea izbucni în râs şi îmi spuse, ridicând din umeri:

— Nu-mi cere mie ajutor, eu te-am prevenit! Şi se duse în cameră rânjind.

Eram singură, acum nu mă mai puteam bizui nici măcar pe sprijinul Ninei.

Nici ea nu mai era la fel.

Trecea prin aceeaşi transformare ca şi mine, dar ea îl avea acum pe Carl, pe când eu trebuia să ţin totul secret.

Începeau să fie prea multe secrete în relaţia noastră, care cu siguranţă ar fi putut fi evitate dacă aş fi fost mai sinceră de la început. Dar intrarea în forţă a lui Carl între noi două crease un dezechilibru considerabil care acum nu mai putea fi schimbat.

Ea şi Carl erau în simbioză, unde era ea, era şi el – în curte, la cantină, în bibliotecă –, mereu acolo, mână în mână şi dacă ar fi învăţat în aceeaşi clasă, ar fi împărţit probabil aceeaşi bancă şi acelaşi dulap.

Nu se putea să nu-mi pară rău pentru prietena mea.

Îşi neglija toate proiectele de frică să nu-l piardă pe Carl.

Şi asta era total greşit.

După ce îi telefonasem bunicii, devenise foarte prudentă cu mine, nu se mai manifesta ca înainte, fiind convinsă că, în sinea mea, nu o iertasem şi, la cum se desfăşuraseră lucrurile, avea dreptate.

Stăteam în bancă una lângă alta, cerându-ne politicos câte un pix sau o carte, vorbind despre vreme, ca două necunoscute în metrou.

Cu puţin înainte de sfârşitul orei, doamna Jenkins mă chemă în biroul său.

Şi, nu ştiu de ce, mă aşteptam la asta.

Nina mă privi întrebătoare în timp ce mă ridicam aruncându-i o privire de genul „e numai vina ta”.

Directoarea mă puse la curent despre telefonul bunicii Olga cu o atitudine plină de entuziasm:

— Ce norocoasă eşti să ai pe cineva sincer interesat de cariera şi dezvoltarea ta. Bunica ta mi-a spus minunăţii despre relaţia voastră, de cât este de fericită să se poată ocupa de tine, că îi lipseşti mult şi că te-a încurajat de când erai mică. Şi câte cunoştinţe are bunica ta, toate persoane importante, ciudat că mama ta nu mi-a vorbit niciodată de ea.

— Mama e timidă, îi place să-şi vadă de treaba ei în general.

— Da, dar mă rog, cine s-ar fi aşteptat! Bunica ta a participat la evaluarea unor tablouri de la Tate Gallery şi a cunoscut-o pe prinţesa Diana.

— Da, bunica cunoaşte o grămadă de lume, îi răspunsei, acum pot să plec? Trebuie să traversez oraşul ca să mă duc la lecţia de balet, spusei sec.

Bănuiam că îi promisese o donaţie.

— Mia, nu e un păcat să avem pe cineva care să se ocupe de noi.

— Eu am deja pe cineva care se ocupă de mine,

doamnă Jenkins, mama mea întotdeauna a făcut-o foarte bine, chiar şi fără s-o cunoască pe Lady Diana, şi acum, dacă vreţi să mă scuzaţi…

Mă ridicai şi părăsii încăperea lăsând-o pe doamna Jenkins cu concluziile ei, verde de furie, fără să mă pot supăra pe nimeni în afară de mine însămi.

Deodată îmi sună telefonul.

Era bunica, probabil informată de doamna Jenkins de purtarea mea prea puţin cooperantă.

Nu răspunsei, ştiam că s-ar fi supărat de moarte, dar nu voiam decât să-l văd pe Patrick.

Ajunsei acasă cu întârziere, iar el mă aştepta deja la uşă.

Eram aşa de furioasă şi tulburată că tremuram.

— Hei, ce s-a întâmplat, micuţa mea? mă întrebă venindu-mi în întâmpinare şi îmbrăţişându-mă.

— Bunica mea e o femeie imposibilă, mişcă din loc toate cunoştinţele sale spunând că sunt nepoata ei şi mă trezesc înconjurată de oameni cărora le promite fonduri şi donaţii. Deodată, am devenit „burlăciţa” cea mai dorită din Anglia!

Pat râse şi mă privi cu atâta duioşie încât toată furia îmi dispăru dintr-odată. Nu mai aveam chef să-i povestesc despre noua profesoară de balet şi de consiliul de administraţie, despre certurile cu mama sau de şcoală, nimic nu mai avea importanţă când mă strângea în braţe şi mă privea cu ochii aceia care îmi spuneau „stai liniştită, nu-ţi fie frică, sunt eu aici”.

Dar el era acolo ca să-şi ia rămas-bun.

— Ţi-am adus ceva, zise scoţând din buzunar un telefon mobil. Este al meu, aş vrea să-l ţii tu, e mai nou decât al tău şi, având în vedere că va fi singurul mod de a păstra legătura, cel puţin sunt sigur că funcţionează bine!

— Dar, Pat…

— Ţine-l tu, te rog şi nu-l lăsa sub pernă sau în geantă lângă costumul de balet transpirat.

Mă lipii de pieptul lui.

Pat, eu te iubesc, dar cum fac să ţi-o spun? E devreme, ştiu, dar e adevărat, te iubesc şi, dacă pleci, înnebunesc, dacă pleci, eu mor.

— Ştiu, micuţo, şopti.

Îmi ridicai brusc capul şi îl privii întrebătoare.

— Ştiu că e greu, dar împreună vom reuşi.

Mă strânse şi mai tare la piept, legănându-mă în tăcere, în timp ce zăpada începea să cadă domol şi uşor peste noi.

Nu am îndrăznit să-l întreb dacă îmi citise gândurile, dar am avut senzaţia că-l aud vorbind.

Sau poate era vântul.

CAPITOLUL 17

Am ajuns la Claire cu o întârziere îngrozitoare, dar nu asta o supără cel mai rău.

Micul Chester mă lămuri:

— A aflat că îţi schimbi profesoara, îmi spuse cu obişnuitul ton încrezut, în timp ce mergeam ca o raţă cu paşi repezi, cu pantofii de balet dezlegaţi, prosopul după gât, sticla de apă sub braţ, geanta într-o mână şi preţiosul mobil de la Pat în cealaltă.

Mă oprii dintr-odată.

— Ce-ai spus, micuţule… voiam să zic „ticălos”, dar rostii: …Chester?

— Mi-a spus Claire, a zis că având în vedere că tu te duci la Şcoala de Artă îmi va putea dedica mult mai mult timp, ştii, acum lucrez la sărituri.

„Dacă ai şti ce sărituri ai face cu şuturile în fund pe care ţi le-aş da eu!” îmi spusei în gând zâmbindu-i duios.

Intrai în sală ca o furtună, împiedicându-mă de panglicile pantofilor de balet, şi mă dusei direct la Claire

care număra timpii unei partituri, în timp ce-şi tortura cârlionţii vizibil enervată.

— Oh, divina! îmi zise cu o urmă de dispreţ în voce.

— Ce s-a întâmplat de data asta, Claire? Eu n-am făcut nimic! zisei ridicându-mi mâinile.

— Tu nu, de data asta, dar a avut grijă bunica ta să te rezolve!

— Ce vrei să spui? întrebai cu sprâncenele încruntate.

— Mi-a telefonat ca să-mi comunice că, dată fiind apropierea admiterii la Royal, e timpul să studiezi cu o profesoară mai calificată!

— Aşa a zis?

— Asta era esenţa, ea a spus ceva de genul „în pas cu spiritul instituţiei".

— Dar… eu nu vreau!

— Nici eu, dar astea sunt ordinele *de sus* pe cât se pare!

— Şi te dai bătută aşa? zisei încercând să nu mă audă Chester, poziţionat strategic lângă geam, şi care se prefăcea că repetă sărituriile, când de fapt intenţia lui era să ne citească pe buze.

— Ce-ar trebui să fac? Sunt furioasă, dacă mă gândesc la toate sacrificiile şi la timpul pe care ţi l-am dedicat şi de care de acum încolo se va bucura cealaltă!

— Dar cine e cealaltă? O cunoşti?

— Dacă o cunosc? Mary Sinclaire? Eram în aceeaşi companie în '69, înainte ca eu să plec la New York. O incompetentă care n-a ştiut niciodată să danseze, dar a avut norocul să se mărite cu un coregraf renumit care a finanţat-o pentru a crea Şcoala de Artă, şi care numai datorită relaţiilor lui a ajuns unde e acum. Dacă aş fi avut relaţiile pe care le are ea, acum ar fi fost coadă să se înscrie lumea la uşa mea, şi nu la a ei!

— Şi acum ce-ar trebui să fac?

— Din ce mi-a zis bunica ta, lecţiile sunt deja plătite. Auzi, s-a oferit să-mi dea şi o compensaţie! Ce darnică!

— La dracu', Claire sunt terminată! ţipai punându-mi mâinile în cap.

— Mia, îmi zise pe un ton mai înţelegător, uluită de reacţia mea, calmează-te acum. Poate că ea are dreptate, poate că e într-adevăr mai bine aşa, în orice caz dacă te duci la Royal va trebui să ne despărţim, asta e inevitabil…

— Dar eu nu vreau, vreau să mă pregăteşti tu pentru admitere, nu vreau să mă duc la Sinclaire!

— Pot să-ţi spun, chiar dacă mă doare, că numele ei e mult mai bine cotat decât al meu şi cred că ar fi un avantaj pentru tine să te pregătească ea.

— Dar, Claire… insistai trântindu-mă pe un scaun ca un sac de cartofi, nu voiam ca lucrurile să decurgă aşa…

— Ştiu, Mia, nici eu, dar de multe ori socoteala de acasă nu se potriveşte cu cea din târg…

— Şi mama tot aşa spune, dar îţi dai seama că nu am niciun cuvânt de spus? Că hotărăşte ea tot? Cu fiecare minut mă face să regret că am amestecat-o în afacerea asta.

— Dacă mă gândesc că e şi vina mea, aş face în genunchi pelerinajul de la Saint Patrick numai să găsesc altă soluţie, dar nu există, ştii bine…

Oftai privind cu coada ochiului spre piticul ăla de grădină care sărea ca un arc ţăcănit numai să atragă atenţia.

— Claire… eu nu vreau să te las.

— Dar nu ne despărţim, vom avea întotdeauna miercurile noastre, dar o să vezi că o să fii aşa de ocupată, că nu vei mai avea nici timp, nici chef să vii la mine.

— Ba nu e adevărat, îi zisei emoţionată, luându-i mâinile.

— Doar că atunci când vei fi o mare balerină mă voi putea lăuda tuturor că eu sunt cea care te-a descoperit, şi nu Sinclaire!

— Asta e sigur.

Ne îmbrăţişarăm.

Nu încetam să-mi iau adio de la cei pe care îi iubeam, un şir neîntrerupt de capitole din viaţa mea se sfârşeau unul după altul, fără ca eu să vreau.

Mă simţeam prădată de sentimentele mele cele mai importante, care îmi scăpau printre degete ca apa de mare.

Claire, Nina, Patrick, mama: unul după altul se îndepărtau de mine şi, oricât de previzibilă sau inevitabilă ar fi fost despărţirea de unii dintre ei, totul se întâmpla prea repede, dureros şi la un preţ pe care nu eram pregătită să-l plătesc.

Asta dacă suntem vreodată pregătiţi să plătim preţul unui adio.

Sosii acasă obosită şi îndurerată, iar Patrick, în misiune în cine ştie ce submarin de rahat, nu îmi răspunse.

În compensaţie avu grijă bunica să mă distragă de la toate acestea.

— Cum de nu mi-ai răspuns azi?

— Eram la oră bunico, îi răspunsei istovită.

— Te-am sunat şi când ai ieşit, şi nici atunci n-ai răspuns. Dacă ai un telefon mobil, ai *datoria* să răspunzi, altfel nu-l mai purta cu tine, du-te să locuieşti într-o peşteră şi comunică prin semnale de fum! zise iritată.

Of, dacă ar fi ştiut că mai degrabă m-aş fi dus să trăiesc într-o peşteră decât cu ea.

— Da, bunico, o să fiu mai atentă, oftai.

— Am vorbit cu Claire, o persoană nemaipomenită, nimic de spus, dar am înţeles de la sursele mele că nu este la înălţimea situaţiei şi nu ne putem permite luxul să nu

fim la capacitate maximă, nu-i aşa, puişor? Mary Sinclaire e cea mai bună de pe piaţă, îţi va da lecţii în particular, şi crede-mă, se întâmplă extrem de rar să se dedice unei singure eleve.

Începeam să regret dorinţa mamei mele de a mă vedea avocat, contabil sau dentist.

Mă întrebam dacă mai am încă timp să mă răzgândesc…

Şcoala de Artă era în plin centru.

Era o clădire din cărămidă cu două etaje, cu ferestre mari prin care se întrevedeau sălile imense şi luminoase.

Rămăsei afară cel puţin douăzeci de minute, nehotărâtă ce să fac, observând dansatorii care ieşeau şi intrau vorbind şi râzând între ei, îmbrăcaţi în acel stil tipic *aparent neglijent* care îi făcea şi mai fascinanţi.

Mă gândii că nu aveam prieteni balerini şi că mi-ar fi plăcut să-mi împart emoţiile cu cineva care vorbea aceeaşi limbă.

Dar confruntarea era şi lucrul care mă speria cel mai tare.

Strânsei în buzunar mobilul de la Patrick ca să-mi fac curaj şi intrai.

La recepţie, o fată zâmbitoare, cu aerul cuiva care e foarte ocupat, îmi dădu să completez un formular şi mă invită să aştept pe canapea.

În timp ce priveam pozele de pe pereţi cu Margot Fonteyn alături de Nureev, Barâşnikov şi Roberto Bolle, îmi ieşi în întâmpinare o doamnă blondă şi plină de bijuterii, înjur de şaizeci de ani, îmbrăcată în negru, cu părul strâns într-un coc şi machiată strident.

Era puţin mai înaltă ca mine şi mult supraponderală, o matroană cu înfăţişare autoritară care aducea mai mult cu cea a unei bucătărese dintr-un restaurant decât cu cea a unei balerine, îmi strânse mâna ca şi cum ştia deja totul

despre mine şi mă rugă s-o urmez în biroul ei unde luă loc la masa de scris punându-şi pe nas ochelarii de care atârna un şirag de perle.

Îmi făcu semn să iau loc pe un scaun din faţa ei, apoi luă formularul pe care tocmai îl completasem şi începu să-l examineze cu atenţie, măsurându-mă în acelaşi timp din priviri, ca şi cum aş fi fost un peşte pe tarabă.

— Ai studiat cu doamna Gilbert, văd… zise pe un ton care nu lăsa să transpară emoţii.

— Da, am studiat numai cu ea…

Fără să ştiu dacă era bine sau rău.

Urmă o lungă tăcere încărcată de aşteptare pe care nu ştiam cum s-o interpretez, dar care se dorea o tentativă de intimidare, dat fiind că pe formular nu erau mai mult de cincisprezece rânduri de citit.

După care îmi ceru să mă ridic în picioare şi să mă duc la bara instalată într-un colţ al biroului ei.

— Preparaţie… *plié*, *grand plié* în prima, a doua, a patra şi a cincea, continuă cu *tendu* şi apoi fă totul pe partea cealaltă.

Erau doar câteva exerciţii ca să controleze curbura piciorului, deschiderea şoldurilor, echilibrul, armonia braţelor şi diferitele posturi corporale, dar nu reuşeam să nu mă simt examinată ca un câine la expoziţie.

Mă observă fără să spună nimic şi-mi corectă poziţia umerilor şi a bazinului într-un fel energic şi deranjant, comentând că nu era posibil ca Gilbert să nu-şi fi dat seama că eram „toată strâmbă66.

Toată strâmbă?

Căpăţâna ei era toată strâmbă!

Încercam să nu mă gândesc, concentrându-mă cât puteam de mult la paşi şi mişcându-mă în cel mai corect şi armonios fel cu putinţă, dar părea că nu e de ajuns.

— Nuuu, ce-i cu capul ăla şi cu mâinile alea? Hai,

deschide genunchiul… mai mult, haide. Oare ce te-a învăţat aia? Să bei votca tonic? E singurul lucru pe care l-a învăţat de la ruşi. Dă-i drumul, ia-o de la început, mai sus cu piciorul ăla… şi capul, ţine-l sus am zis! Tragedie, e o TRAGE-DI-E! urlă în stil teatral, acoperindu-şi ochii.

Nu aveam de gând să mai rămân niciun minut în plus pentru a fi tratată ca o începătoare care nu ştie să facă deosebirea între piciorul drept şi piciorul stâng.

Mă simţeam jignită şi rănită şi voiam să ies de-acolo numaidecât.

Mă încălţai, îmi apucai cu furie geanta şi mă îndreptai spre uşă fără să mă uit la ea, căci eram mânioasă şi umilită şi nu voiam să vadă că am ochii umezi.

— Unde te duci? mă întrebă severă.

— Acasă, răspunsei deschizând uşa, nu cred că ăsta e locul potrivit pentru mine.

— Ah, nu? Şi cum aşa? Eşti prea bună pentru locul ăsta? spuse fără ironie.

— Nu, dar nu-mi place să fiu tratată aşa.

— Aşa cum? Crezi că trebuie să-ţi cer permisiunea să te corectez? Ai o grămadă de defecte de care habar nu ai şi, în ce mă priveşte, poţi să rămâi cu ele, dar ai face bine să-ţi pui orgoliul deoparte dacă vrei să faci meseria asta, căci pot să-ţi spun că nu vei intra niciodată la Royal cu pregătirea asta, şi eu cu siguranţă n-o să alerg după tine. O voi suna pe bunica ta şi îi voi spune că nu intenţionezi să urmezi lecţiile mele… *Au revoir*!

Mă uitai la ea cu gura căscată căutând cuvintele potrivite ca să-i răspund, ca să-i spun că muncisem din greu, că nu meritam tratamentul ăla, că sunt feluri şi feluri de a explica lucrurile şi că Claire e o persoană minunată, dar singurele vorbe pe care le articulai fură:

— Grăsană urâtă!

Şi ieşii trântind uşa.

Abia în capătul scărilor înţelesei că acum nu mai aveam profesoară de balet şi gândul că nu eram în forma potrivită pentru admitere mă făcu să tremur.

Chiar în acea clipă îmi sună mobilul şi eram cât pe ce să-l arunc sub autobuz, în caz că ar fi fost bunica, dar, din fericire, era Patrick, singurul care-mi era aproape şi care mă putea înţelege şi ajuta.

— Alo, iubito? E tare complicat să te sun. Suntem în toiul unei serii de simulări de război şi e îngrozitor de greu.

Şi eu eram în război cu lumea întreagă şi nu era o simulare.

Îi povestit ce se întâmplase, că fusesem umilită de vaca aia, că bunica se amestecase şi că acum nu mai aveam pe nimeni care să mă pregătească şi că riscam să dau totul peste cap.

— Unde eşti acum, Mia?

— În faţa şcolii.

— Fă stânga-împrejur şi du-te imediat înapoi! îmi porunci pe un ton deloc amabil.

— Pardon, ce ai zis? mă bâlbâii.

— Ţi-am spus să te întorci imediat în şcoala aia şi să te duci să-i ceri scuze profesoarei tale!

— Nici nu mă gândesc, Pat! Aia e o ticăloasă care se crede cine ştie cine, eu acolo nu mă întorc nici moartă!

— O să te întorci, chit că vin să te iau la şuturi în fund!

Nu-mi mai vorbise niciodată aşa, rămăsei înmărmurită.

— Nu înţelegi nimic, habar n-ai cum s-a purtat, parcă n-am mai dansat niciodată în viaţa mea!

— Cu siguranţă nu s-a purtat cu tine mai rău decât se poartă cei de aici cu mine şi, dacă a făcut-o, are un motiv, iar dacă vrei să ai vreo şansă să intri în şcoala aia, trebuie

să înveţi să fii supusă şi să asculţi sfaturile celor mai experimentaţi ca tine, chiar dacă sunt neplăcute şi date într-un mod greşit! Crezi că mie mi se spune „te rog” înainte să mă spetesc spălând puntea sau să fac cinci ture de noapte consecutive sau să mă urc pe catarg? Mia, nu mai e un joc, e vorba de viitorul tău şi, dacă asta vrei cu adevărat, trebuie să-ţi înghiţi mândria, să urci scările, să te întorci la individa aia şi să o laşi să te ajute!

— Dar… încercai să obiectez.

— Iubita mea, aş vrea să fiu acolo, aş vrea să te pot îmbrăţişa şi să te fac să râzi înainte să te ridic în braţe şi să te duc acolo în persoană, în loc să urlu la telefon, dar asta e ceea ce trebuie să faci şi o vei face imediat ce terminăm convorbirea. Eşti o dură, eşti o fată care nu se dă bătută, aşa că du-te sus şi demonstrează-i că s-a înşelat!

Avea dreptate, dacă mă dădeam bătută la prima critică nu puteam să reuşesc vreodată să devin balerină.

— Pat… mi-e dor de tine, şoptii.

— Şi mie mi-e dor de tine, iubito, nici nu ştii cât, îmi lipseşti atât de mult, încât în fiecare zi îmi vine să mă lipsesc de tot numai să stau cu tine, dar nu trebuie să renunţăm, pentru că asta e ceea ce ne dorim să facem de când ne-am născut, aşa că vom sta aproape unul de altul şi ne vom încuraja în momente ca acesta. Şi eu vreau să mă bizui pe tine când n-o să mai rezist, ai înţeles? Vreau să fiu mândru de tine, vreau să te pot urma la Paris şi la Moscova şi să stau acolo în primul rând să te aplaud şi să admir cât eşti de bună!

— Şi eu vreau asta, Pat, mult, o vreau cu adevărat, răspunsei luptând cu toată fiinţa împotriva instinctului de a-i cere să se întoarcă.

— Atunci du-te, du-te, nu te gândi, nu permite cuvintelor să te rănească, sunt doar cuvinte, lumea rosteşte cu milioanele în fiecare zi şi aproape mereu fără

măcar să gândească. Fă în aşa fel încât să nu te atingă, nicio părere nu e de netăgăduit şi pe viaţă, singura care contează este părerea ta!

Copleşită de melancolie, îi răspunsei şi eu fără să gândesc:

— Te iubesc, Pat!

Şi asta era de netăgăduit.

Nu mă mai interesa dacă era devreme sau târziu, dacă era lipsit de romantism sau ridicol sau că trebuia să aştept momentul potrivit.

ăla era momentul potrivit pentru mine.

— Şi eu te iubesc, Mia.

Rămaserăm tăcuţi un minut întreg.

Îmbrăţişaţi de la aproape cinci sute de kilometri distanţă.

CAPITOLUL 18

Urcând scările Şcolii de Artă, mă simţeam atât de fericită şi sigură pe mine, încât aş fi putut să dau piept cu toate Mary Sinclairele din lumea asta.

Am bătut la uşă şi am intrat în biroul ei cu privirea în pământ, gata să-mi cer scuze.

— Doresc să-mi cer scuze, nu am vrut să vă fac „grăsană64, adică am vrut, dar nu am vrut, eram supărată, aş vrea să mă pregătiţi dumneavoastră… dacă nu aţi vorbit deja cu bunica mea.

Mary Sinclaire îşi ridică privirea de la prăjitura ei cu afine şi cremă, îşi şterse gura cu un şerveţel de in şi, după ce îşi drese vocea, îmi spuse:

— Du-te să te schimbi şi aşteaptă-mă în sala doi.

Dacă aş fi ştiut ce mă aştepta la lecţie, nu aş fi făcut-o în vecii vecilor „grăsană66, deoarece – categoric – asta o deranjase cel mai rău.

Poate dacă i-aş fi spus „ticăloaso66 sau chiar şi un simplu „du-te naibii66, s-ar fi supărat mai puţin, dar aşa o

rănisem în orgoliul personal.

Îmi ceru să-i arăt variaţiunea pe care o pregătisem cu Claire pentru admitere şi mi-o demontă la propriu bucăţică cu bucăţică.

Uneori râzând.

Fu oribil, dar nu eram în poziţia să spun ceva.

— Ce e învălmăşeala asta incredibilă fără cap şi coadă? Ce s-a gândit să facă, un *best of*? Doar pentru că ştii să faci treizeci şi două de *fouetté*-uri nu înseamnă că eşti pregătită s-o interpretezi pe Odile: îţi lipsesc pregătirea şi maturitatea, ai fi ridicolă!

Eram recunoscătoare că picioarele ajunseseră să mă doară atât de rău în ziua aceea, încât îmi distrăgeau atenţia de la vorbele ei.

Mă luptam cu toată fiinţa ca să rămân acolo, în mijlocul sălii, sub privirea iscoditoare a cincisprezece perechi de ochi, de la elevi la profesori.

Şi, dacă mai devreme mă simţisem umilită, acum eram supusă oprobriului public.

Mă ruşinam de moarte, dar mă prefăceam că totul merge de minune, continuând să zâmbesc celui mai nemilos juriu pe care-l avusesem vreodată, făcându-mi curaj şi gândindu-mă la vorbele lui Pat.

După ce se amuză suficient, porunci tuturor să iasă şi rămaserăm singure.

— Deci, Mia, după cum probabil ai înţeles, aici nu se glumeşte, iar eu nu glumesc niciodată. Nu ai frecventat niciodată o şcoală şi nu cunoşti disciplina, nici umilinţa, şi cu atât mai puţin respectul, dar asta nu e o problemă, sunt lucruri care se învaţă cu timpul. Ceea ce nu se poate învăţa este talentul şi, dacă nu-l ai, nu-ţi vor ajunge toate lecţiile de pe pământ cu cei mai buni profesori care au existat vreodată.

Mi se puse un nod în gât.

Era pe cale să pronunţe verdictul.

— Îţi voi spune adevărul, aş fi preferat să fii o incapabilă ca să am satisfacţia de a te trimite să plângi pe umărul lui Gilbert, dar trebuie să recunosc că ai stofă şi eşti o fată care învaţă repede şi, dacă reuşim să îmblânzim temperamentul ăsta insolent, vom putea face din tine o balerină excelentă.

Nu-mi venea să-mi cred urechilor.

Puteam să reuşesc, aveam şanse bune să intru la Royal.

— Mulţumesc, îi spusei schiţând o plecăciune, mulţumesc doamnă Sinclaire, sunt cu adevărat fericită să pot studia cu dumneavoastră, şi mă scuzaţi din nou pentru ce am spus mai devreme, dumneavoastră nu sunteţi deloc grăsană, chiar deloc, ba din contră, aveţi un fund mi…

— Las-o baltă, ai grijă să nu înrăutăţeşti situaţia, îmi răspunse sec. Avem mult de muncă şi pentru început e nevoie de o altă variaţiune, ceva care să-ţi scoată în evidenţă personalitatea, şi nu un număr de circ. Pe nimeni nu interesează prea mult virtuozitatea, asta ţine de şcoala rusească. Ceea ce contează e personalitatea, privirea, pasiunea pe care o transmiţi publicului. Şi, din puţinul pe care l-am văzut, cu statura ta mică, părul închis la culoare şi privirea vicleană, ai fi o perfectă Esmeralda.

Esmeralda era o variaţiune pe care o adoram, presupunea multă graţie şi pasiune şi se dansa cu o tamburină care acompania paşii şi muzica.

Tamara Rojo o interpreta extraordinar cu toată încărcătura senzuală pe care o cerea piesa, mişcându-şi capul şi tamburina într-un fel cochet şi maliţios.

Era o parte pe care o trăiam mult mai intens decât variaţiunea lui Odile pentru că era plină de viaţă şi iubire şi ştiam că o puteam executa cel mai bine gândindu-mă la Patrick.

Dacă n-ar fi fost el, acum aş fi fost acasă în pragul disperării.

Era a doua oară când îmi salva viaţa, metaforic vorbind, dacă nu se punea atunci când o făcuse cu adevărat.

Începea să devină cu adevărat îngerul meu păzitor, care se materializa când aveam mai multă nevoie de el, când nu gândeam lucid sau eram pe cale să fac tâmpenia secolului: la timp ca să-mi dea îndemnul potrivit şi să mă îndrepte pe calea cea bună.

Mulţumită lui începeam să înţeleg importanţa de a da un pas înapoi pentru a putea face unul înainte şi că nu era nimic absolut şi definitiv, că lucrurile se puteau schimba, oamenii se puteau schimba şi chiar şi destinul, dacă voiam, prevedea o anumită marjă de tratativă.

Începui imediat repetiţiile şi, după privirea satisfăcută a doamnei Sinclaire, înţelegeam că e bine. Cel puţin nu mă ciomăgea.

Partea tehnică o corecta foarte meticulos şi aproape sâcâitor, dar îmi lăsa libertate de expresie.

Exact opusul lui Claire.

Interpretam personajul Esmeraldei prin pasiunea de nestăpânit pe care o aveam în inimă, trăindu-l atât de profund încât mă transformam în ea şi transmiteam bucurie şi voie bună cui mă privea.

Dansam în faţa doamnei Sinclaire cu un zel şi o energie de parcă aş fi fost în faţa a o mie de oameni.

Nu mă mai simţeam fetiţa care studia paşii pentru serbarea de sfârşit de an, ci o balerină veritabilă care se folosea de ceea ce învăţase pentru a deveni unică şi specială.

Aveam certitudinea că acela e viitorul meu şi pentru a-l realiza eram dispusă să suport mult mai multe decât presiunile bunicii mele.

— Bine, Mia, am început cu dreptul mi se pare. După prima întâlnire am crezut că eşti genul tipic de puştoaică răsfăţată şi capricioasă, protejata bunicii bogate, dar văd că munceşti din greu. Păcat că ai pierdut toţi anii aceia cu Gilbert, aici te-am fi instruit cu siguranţă mai bine. Va trebui să lucrezi foarte mult pentru a te desprinde de proastele obiceiuri pe care ţi le-ai însuşit, şi ar trebui să reuşim să te pregătim pentru o admitere bună.

Intenţionai să îi iau apărarea lui Claire, dar înţelesei că nu era cazul să stric un discurs aşa frumos şi să mi-o fac din nou duşman.

La urma urmei începeam să învăţ cu adevărat, iar asta îmi dădea o energie pe care n-o mai cunoscusem înainte şi parcă n-aş mai fi vrut deloc să plec de acolo.

Ieşii şi o sunai imediat pe Nina.

Mă gândisem că i-ar fi făcut plăcere să afle că-mi merge bine şi asta ar fi domolit tensiunile dintre noi. Ţineam prea mult una la alta ca să dăm cu piciorul la tot pentru atâta lucru.

— Alo, Nina? Vreau să te văd, nu-mi mai încap în piele de bucurie. Vii la mine în seara asta? Vreau să-ţi povestesc tot despre noua şcoală!

— Eu… şovăi o clipă, ca să fiu sinceră trebuie să mă văd cu…

— Cari?

— Da, zise încet.

Se lăsă un moment de tăcere.

Apoi închisei.

Luai bicicleta şi începui să pedalez ca o nebună, fără să ţin cont de ploaie şi de mocirla de zăpadă topită de pe stradă care mă făcea să alunec.

Dacă îşi imagina că o să scape aşa uşor, se înşela amarnic.

Sunai la uşă ca un executor judecătoresc venit să

pună sechestru pe casă.

Nina deschise uşa rămânând surprinsă şi încurcată să mă vadă.

— Îţi dai seama că distrugi prietenia noastră şi că totul se duce dracului de când te-ai combinat cu ăla? Afară mai există o lume, în cazul în care nu ţi-ai dat seama, iar eu încă fac parte din ea, dar din câte se pare lucrul ăsta nu te mai interesează, te interesează numai să stai lipită de fundul slăbănog al lui Carl, care nici nu putem spune ce are atât de special! Ştii ce îmi păreţi? Doi colegi de celulă care nu ies nici măcar pentru ora de plimbare în aer liber!

Ţipam, udă fleaşcă şi roşie la faţă.

— Mia, nu te enerva, hai, intră, Cari tocmai trebuie să sosească.

— Vezi, ce-ţi spuneam? Şi dacă aş avea nevoie eu te ţine? Dacă aş vrea să te văd singură şi să-ţi vorbesc? Trebuie să fixez o întâlnire cu secretara ta? O vreau înapoi pe prietena mea, înţelegi??? O VREAU ÎNAPOI PE PRIETENA MEA!!

Eram isterică, iar ezitarea ei mă enerva şi mai rău.

Începui s-o scutur de umeri ca pe o marionetă.

— Vrei să încetezi să te porţi aşa, fir-ar să fie? Mi-e dor de tine, am nevoie de tine, înţelegi asta?

Lacrimile mi se amestecau cu ploaia.

Mă uitam la prietena mea care stătea acolo, nemişcată, fără să ştie ce să facă şi care, spre deosebire de fratele ei, nu mişca un deget să salveze prietenia noastră.

Voiam să i-o spun, numai ca s-o trezesc din toropeală, din vraja care o transformase într-o păpuşă de zahăr.

— Mia, eu ţin la tine ca întotdeauna, numai că totul se schimbă, noi creştem, nu mai facem aceleaşi lucruri ca înainte.

— Ca de exemplu să stăm la telefon cu orele, să ne petrecem serile vorbind despre sex şi să ne uităm la MTV?

Asta se face la vârsta noastră, tu parcă eşti o casnică frustrată! îmi inspiri numai tristeţe!

— N-ar trebui să-mi vorbeşti aşa, eşti nedreaptă!

— Sunt supărată pentru că văd că renunţi la visurile tale ca să stai cu el şi nu e drept! Eşti cea mai frumoasă şi mai deşteaptă fată din şcoală, toţi te invidiază, profesorii au o grămadă de aşteptări de la tine, iar tu neglijezi orice activitate extra-şcolară numai să nu iei din timpul pentru Carl! Nu mai eşti în redacţia revistei liceului, nu mai eşti majoretă, nu mai faci parte din consiliul elevilor şi nu mai studiezi actoria, se poate afla ce e în capul tău?

— Sunt îndrăgostită, Mia, sunt îndrăgostită din tot sufletul, aş vrea să mă poţi înţelege, dar nu poţi!

— Ba da, pot, te înţeleg perfect, dar nu fac ca tine, nu încetez să trăiesc, să-mi urmez visurile şi să mă distrez. Te laşi împăiată exact ca şi capul de elan din salonul vostru! urlai fără reţinere.

Mă privi întrebătoare.

— Elan? întrebă, încercând să rămână serioasă.

— Da, elan sau ren sau ce-o fi… Şi mie îmi venea să râd şi îmi scărpinam fruntea ca să n-o privesc.

Începurăm să chicotim din ce în ce mai tare, până izbucnirăm în râs ca nebunele fără să ne putem opri.

O luai de mână şi o trăsei afară în ploaie şi rămaserăm acolo, râzând în hohote, ca două proaste.

Încă mai eram noi.

Pentru încă puţin.

Mai târziu, acasă, mama voia să mă ignore în continuare, dar îşi dădea seama că se strânseseră prea multe noutăţi ca să se poată face că plouă.

Însă mândria câştigase şi de data asta şi, în consecinţă, îl trimise pe Paul să sondeze terenul.

Ciocăni la uşa mea în timp ce repetam în faţa oglinzii un pas care îmi dăduse multă bătaie de cap.

— Toate bune? întrebă ca întotdeauna puţin încurcat.

— Da, în afară că sunt însărcinată! îi zisei întorcându-mă şi făcând o faţă disperată.

— POFTIM? strigă albindu-se la faţă ca un cadavru.

Izbucnii în râs.

— Glumesc! E încă prea uşor cu tine!

— Nu! Doar că am două fete şi ăsta e unul dintre lucrurile de care îmi e cel mai frică!

— Stai liniştit, nu-i nicio chiflă în cuptor, îl asigurai.

— Eşti sigură, da?

— Bineînţeles, altfel aş fi Fecioara Maria.

Răsuflă uşurat.

— Auzi, nu vreau să mă învârt prea mult în jurul chestiunii, dar mama ta e cea care mă trimite să culeg date, eu aş vrea să evit, dar ştii cum e ea…

— Normal că ştiu, ce vrea să afle?

— Cum merge cu bunica ta, înainte de toate, zise neliniştit.

— Spune-i că e cumplită, că e o tirană care îmi dă numai ordine.

Răsuflă din nou uşurat.

— Mulţumesc lui Dumnezeu! Credeam că e numai lapte şi miere cu tine, maică-ta n-ar suporta niciodată aşa ceva!

— Să fii sigur. Spune-i că e o pedeapsă divină şi că aş vrea să pot da timpul înapoi, dar că acum e prea târziu, răspunsei zâmbind.

— Perfect, asta e versiunea oficială, acum zi-mi cum merg lucrurile în realitate.

— E cumplită, asupritoare, autoritară şi îmi dă numai ordine…

— Dar?…

— Dar mulţumită ei mă distrez la nebunie!

— Serios? A făcut o alegere corectă?

— Da, sută la sută. E greu să te supui condiţiilor ei pentru că nu te lasă nici să respiri şi vrea să aibă mereu dreptate, dar ştie ce face şi, în definitiv, o ador pentru asta.

— Partea asta nu o s-o repet nici sub tortură.

— Oricum nu te-ar crede!

Telefonul îmi vibră pe pat.

Ne privirăm şovăitor, apoi Paul se ridică şi plecă, ca un tată stânjenit.

— Pat?

— Iubito! Cum a fost?

— Nemaipomenit! Dacă nu mă obligai să mă întorc în şcoala aia, aş fi făcut cea mai mare greşeală din viaţa mea. I-am plăcut, mi-a dat o variaţiune perfectă pentru mine, mă învaţă o grămadă de lucruri, zice că fac treabă bună… turuii fără suflare.

— Mă bucur enorm, ştiam că ai să faci o impresie bună!

— Am dansat pentru tine! Mi-am imaginat că erai tu în locul grăsanei ălei a şi am simţit o forţă pe care nici nu ştiam că o am, a fost ca şi cum… oh, Doamne nu ştiu să explic în cuvinte, ca şi cum toată pasiunea pe care o simt când sunt cu tine stătea să explodeze, înţelegi? Am simţit focul curgându-mi în vene, inima care îmi bătea puternic şi un nod în stomac care… Pat, nu mai pot, vreau să fac dragoste cu tine!

— Şi eu, Mia, te doresc la nebunie!

— Aş vrea s-o facem când te întorci, o vreau din toată inima şi ştiu că va fi special.

— Da, zise un pic emoţionat, îţi promit că va fi special.

Începând din momentul acela, nimic nu mă mai putea speria.

Telefoanele de la bunica erau din ce în ce mai numeroase şi mai presante, însă eu nu-mi luam ochii de la

obiectivul meu şi tot restul îşi pierdea importanţa.

Studiam în fiecare după-amiază câte patru ore cu doamna Sinclaire, iar seara stăteam la telefon cu Pat, când putea. Restul timpului îl dedicam şcolii şi câte unei ore trase de păr cu Nina, atunci când Carl nu se afla prin preajmă.

Într-o seară când mama era în oraş cu Paul pentru a sărbători noul ei job, o invitai să doarmă la mine.

Cari era cu Alex la o conferinţă despre reţelele de socializare.

De când fondaseră împreună o firmă web se simţeau noii Mark Zuckerberg.

Nina era fericită că e cu mine, dar se uita întruna la ceas.

— Te simţi bine, Nina? Vrei să-ţi aduc apă sau un prosop umezit? Aşa fac mereu în filme când cineva e în criză din cauza abstinenţei.

— Prostuţo! Aş vrea să te văd pe tine.

Dacă ai şti.

Ieşirăm să-l ducem la plimbare pe York şi trecurăm pe la supermarketul din colţ să luăm o găleată de popcorn cu caramel, nişte M&M's, o Toblerone, o cutie de tarte umplute cu marmeladă şi un exemplar din revista *Star*.

Ne schimbaserăm, e adevărat, dar totul era mai distractiv acum, că începeam să ne comportăm ca nişte adulte.

Sosise vremea să abordăm serios subiectul sex, asta şi pentru că Nina era singura dintre cunoştinţele mele apropiate care avea mai puţin de patruzeci de ani.

— Dar tu şi Carl aţi făcut-o? o întrebai cu nonşalanţă.

Tuşi cu gura plină de popcorn.

— Nu chiar…

— Cum adică „nu chiar"? o întrebai dezorientată.

— La o săptămână după ce am fost la Bath am

hotărât să o facem în camera mea, când ai mei erau plecaţi. Am aprins lumânările de vanilie, am pus muzica potrivită şi m-am îmbrăcat în lenjeria nouă, aia albastru electric super sexy…

— Şi?…

— Şi când el a intrat în cameră şi m-a văzut aşa s-a emoţionat foarte tare, îmi tot spunea cât sunt de frumoasă, că păream un tablou, că ar fi vrut să-mi facă poze, mă rog timp de zece minute a continuat să-mi facă complimente în loc să treacă la acţiune. Atunci m-am gândit să iau eu iniţiativa şi am început să-i deschei cămaşa şi pantalonii. Imaginează-ţi, eu, întinsă pe pat cu un mini-tanga şi un sutien push-up, în timp ce el se lupta cu încălţămintea împotmolită în blugi. Romantic, nu?

— Nu-mi vine să cred, şi apoi?

— Apoi, când a rămas în boxeri şi şosete, pe care m-am făcut că nu le văd, am sperat că a venit în sfârşit momentul aşteptat, dar…

— Dar?

— Dar nimic! A zis că poate era de la prea multă emoţie şi că eram prea frumoasă, şi a avut o… pană!

— Dar nici măcar nu aţi…

— Nimic! Absolut nimic! S-a deprimat şi n-a mai vrut să încerce. E vina mea, îi pun în dificultate pe bărbaţi, suspină.

— Asta ai auzit-o în vreo telenovelă sau e rodul imaginaţiei tale bolnave? zisei rupând cu dinţii o bucată uriaşă de Toblerone.

— Nu există altă explicaţie, Thomas m-a folosit ca pe o târfuliţă, în vreme ce Carl mă tratează ca pe o păpuşică de porţelan şi aproape că nu reuşeşte nici să mă atingă! Urăsc bărbaţii!

— Ia, mănâncă! îi zisei întinzându-i ciocolata.

— O să mă fac o balenă, aşa nimeni n-o să se mai uite

la mine… concluzionă. Tu, în schimb? Cine e bărbatul misterios? Vezi că ştiu că ieşi cu cineva, eşti prea frumoasă şi radioasă ca să nu fii îndrăgostită.

Într-o dimensiune paralelă i-aş fi spus adevărul, ea m-ar fi îmbrăţişat şi ar fi început să scrie lista de invitaţi la nuntă.

Dar când începi să minţi pe cineva, chiar şi numai pentru binele său, crezi atât de mult în versiunea aceea, încât ajungi să te convingi şi pe tine.

— Eu sunt îndrăgostită numai de dans şi niciodată nu m-am simţit mai mulţumită ca acum, încheiai deschizând uşa de la intrare cu un gest teatral.

Soneria telefonului ei ne trezi pe neaşteptate.

Era Carl care ieşise de la reuniune şi voia să treacă s-o ia.

— Oh, fir-ar să fie, ce târziu e! exclamă Nina ridicându-se brusc şi făcând să cadă pe jos toate M&M's-urile.

— Dar nu rămâi să dormi aici?

— Nu, prefer să nu, mâine avem şcoală, răspunse împăturind pledul şi aranjând pernele pe canapea.

Era ca şi cum petrecerea se terminase şi îl aşteptam pe tatăl ei să vină s-o ia, numai că de data asta era o alegere voluntară.

Ne aşezarăm în tăcere făcându-ne că ne uităm la un documentar despre fluturii monarhi, aşteptându-l pe Carl să sosească, când telefonul meu, care era sub mine, începu să sune.

Era Patrick.

Ne uitarăm amândouă cum licăreşte cuvântul *Angel* pe ecran, fără să mă hotărăsc să răspund.

— Cine e Angel? întrebă Nina.

— Nimeni… nu-l cunoşti, e pentru o temă la şcoală… bolborosii.

— O temă la şcoală? Atunci îl cunosc neapărat, stai că ghicesc.

Luă mobilul şi răspunse.

Se dovediră cele mai lungi şi mai angoasante secunde din viaţa mea.

Începusem să transpir rece în timp ce strigam îndeajuns de tare ca să mă audă şi el:

— Hai, Nina dă-mi înapoi mobilul!

— Alo? Tu eşti, Angel? Haide, zi-mi cine eşti, şi-aşa o să aflu! ciripea la telefon.

— Hai, lasă-l, eu nu ţi-aş face niciodată una ca asta!

— Bine, bine, ţi-l dau.

Îmi întinse telefonul pentru o clipă înainte să şi-l pună iar la ureche şi să ţipe:

— …M-am prins cine eşti! Aş recunoaşte respiraţia asta oriunde, Virgil Dickinson! Să ştii că nu e nimic rău în asta! Mia e ca şi sora mea! Şi îmi dădu telefonul în timp ce eu o priveam înmărmurită.

Îmi dresei vocea şi spusei numai:

— Te sun eu mai târziu!

Îmi venea s-o omor.

Mă făcuse să trag o sperietură grozavă şi fusese şi cât pe ce să ne descopere.

În timp ce încă mai încercam să-mi încetinesc bătăile inimii, Nina continua să mă necăjească:

— Ce drăguţ e Virgil! De cât timp durează? Şi de ce îi spui *Angell* Am putea ieşi cu toţii într-una dintre serile astea!

— Nina, n-am nicio relaţie cu Virgil Dickinson, îţi jur pe ce vrei tu, e un băiat care vine la balet cu mine şi e gay şi îi place să i se spună *Angel* şi tocmai s-a despărţit de prietenul lui, de-aia m-a sunat! încheiai uşor iritată.

Fusesem aşa de convingătoare, încât credeam şi eu.

Păru dezamăgită.

— Oh, atunci cere-i scuze din partea mea când îl vezi, credeam… nu ştiu, mi se părea familiar.

— Data viitoare ai încredere în mine, eventual.

Categoric exageram acum.

Cari sosi după puţine minute.

Ne salutarăm în prag şi îi privii cum se îndepărtează ţinându-se de mână.

O clipă înainte să urce în maşină, Nina se întoarse şi zise:

— Ştii că tu şi Patrick aveţi acelaşi model de telefon mobil?

Nici nu închisei bine uşa, că urcai scările în fugă, mă trântii pe pat şi îl sunai.

— Trebuie să-i spunem! strigarăm în cor.

— Neapărat.

— Mi-a fost frică de ce-i mai rău.

— Şi eu ce să mai zic? Eram la un pas de tragedie!

— Când mă întorc stăm amândoi de vorbă cu ea, nu-mi place să fac lucrurile pe ascuns, mai ales de familia mea… o să vezi că după şocul iniţial se va bucura mult, iar faptul că e cu Carl o să ne fie de ajutor.

— Da, o să-i ţină cuţitul înainte să-mi taie gâtul.

— N-o să fie aşa rău, ai încredere, o cunosc, ştiu cum s-o iau.

— Sper că ştii ce faci, pentru că era să mor pe loc când mi-a smuls telefonul din mână.

— Apropo, ce idee strălucită să-mi dai alt nume, ca la serviciile secrete! Sunt mândru de tine, dar cum de ţi-a venit *Angell*

— Pentru că eşti îngerul meu păzitor, de fiecare dată când am o problemă apari tu şi o rezolvi.

— Ei, pentru aşa puţin… aş putea afla în schimb cine e Virgil Dickinson? Mă interesează!

— Un băiat de la şcoală…

— Un băiat de la şcoală… care se ţine după tine? întrebă suspicios.

— Nu, din câte ştiu eu, răspunsei evazivă.

— Mi-ai spune? mă presă.

— Doar n-oi fi gelos! îl tachinai.

— Ba da, mult!

— Nimeni, nu e nimeni, stai liniştit, întotdeauna n-ai fost decât tu pentru mine.

Mă înduioşa ideea că şi unul cum e Patrick se simţea nesigur şi eram mai mult decât flatată să fiu eu cauza.

El, care, asemenea surorii lui, stârnea adoraţie la prima vedere, care inspira o încredere totală şi necondiţionată şi căruia i-ai fi dat în mână viaţa ta fără ezitare, îşi făcea probleme auzind de numele unui fătălău ca Virgil Dickinson.

— Te iubesc, Mia.

Încă nu mă obişnuisem să-l aud spunându-mi asta, de fiecare dată mi se strângea inima, simţeam un amestec de uimire şi neîncredere, alături de durerea de a nu-l putea avea lângă mine.

— Îmi lipseşti tare mult, Pat.

— Când mă întorc, te duc la Skegness. E un orăşel la mare, minunat, unde se mănâncă cei mai buni *fish and chips* din lume şi sunt sigur că o să-ţi placă. Marea în timpul iernii e aproape mai frumoasă ca vara, cu excepţia frigului, iar în oraş este un mic hotel tare drăguţ, unde… dacă vrei putem să dormim.

Ezitai o clipă înainte să răspund.

Era vorba despre prima mea noapte de dragoste şi simţii cum mă năpădeşte un val de nelinişte. Era adevărat că eu îi cerusem lucrul ăsta şi că mi-l doream mult, dar gândul că avea să se întâmple în scurt timp mă speria deja de moarte.

Şi dacă nu o să ştiu ce să fac? Dacă o să fiu stângace

şi caraghioasă? Dacă o să-mi vină să renunţ chiar în ultimul moment?

În acelaşi timp numai gândul de a face dragoste cu el mă lăsa fără suflare şi eram sigură că va fi pur şi simplu formidabil, că va avea răbdare, că mă va săruta, mângâia şi mă va ţine în braţe până când o să fiu pregătită.

Era bine că puteam să o facem într-un loc numai al nostru, fără paturi pentru o singură persoană şi părinţi care intră pe neaşteptate, cu lumini difuze, un loc în care ne-am fi întors în fiecare an pentru a sărbători relaţia noastră până la sfârşitul vieţii.

— Abia aştept să mergem, o să fie splendid.

Mai târziu îi auzii pe mama şi Paul întorcându-se şi coborâi să-i salut.

Ea, puţin ameţită, îmi zâmbi instinctiv, dar numaidecât căzu pe gânduri.

— Ţi-am adus desertul, zise.

— Mulţumesc, am făcut deja plinul în seara asta, a venit Nina.

— Şi nu a rămas să doarmă aici?

— Nu, a venit Carl s-o ia, garda ei de corp.

— Cari era îndrăgostit de tine dacă nu mă înşel, zise încruntându-se.

— Era… spusei ridicând din umeri, dar bărbaţii sunt – cum zici tu mereu? – *nestatornici*.

Murea de curiozitate să ştie mai multe şi asta o obliga să-mi vorbească, în vreme ce Paul chicotea satisfăcut în spatele ei, făcându-mi semn să continui.

— Oh, da, teribil de nestatornici… cei de faţă se exclud, se înţelege, se corectă.

— Se înţelege, repetă Paul.

— Şi… baletul? Merge bine?

— Da, chiar dacă nu mai studiez cu Claire.

— Ştiu, m-a sunat, era mâhnită, dar asta se întâmplă

când ceri ajutorul bunicii, îţi pierzi orice drept… dar poate că o să-ţi facă bine, cine ştie… nu e obligatoriu ca ceea ce mi s-a întâmplat mie să ţi se întâmple şi ţie… nu suntem la fel.

Paul dădea din cap în semn de încuviinţare, mândru de progresele noastre.

Ştiam că mama suferă pentru că nu a avut o relaţie adevărată cu bunica, dar făcuse tot posibilul ca mie să-mi fie bine şi să fiu fericită şi nu voiam să creadă că sunt o ingrată sau o ipocrită.

— E doar pentru o perioadă, mamă, sper să nu mai fiu o povară pentru voi şi să încep să vă aduc şi bucurii.

— Tu nu eşti o povară, răspunse luându-mi mâna, ai numai ambiţii foarte mari, dar ăsta nu e neapărat un lucru rău. Dacă mi-aş fi jucat mai bine cărţile, dacă aş fi fost mai puţin impulsivă şi încăpăţânată… sau mai diplomată… aş fi…

— Nu m-ai fi avut pe mine, îi zisei îmbrăţişând-o cu avânt.

— Şi nu m-ai fi cunoscut pe mine, interveni Paul împresurându-ne pe amândouă cu braţele lui lungi.

Eram din nou o familie, sau poate abia acum începeam să fim pentru prima oară.

CAPITOLUL 19

Lecţiile la noua şcoală de dans mă entuziasmau.

Îi cunoscusem pe Bryan şi Corinne care studiau în particular cu doamna Sinclaire şi de multe ori rămâneam împreună cu ei după lecţie să asistăm la repetiţiile profesioniştilor.

Era plăcut să pot vorbi în sfârşit despre dans, despre paşi şi despre variaţiuni fără să fiu privită ca o extraterestră.

Şi într-adevăr numai despre dans vorbeam, lucru inevitabil pentru nişte tineri care hotărâseră să-şi dedice

întreaga viaţă perfecţionării fără încetare a propriului corp, în aşteptarea debutului pe scenă.

Stăteam în sala de repetiţii ore întregi să ne încălzim muşchii, făcând şpagaturi, antrenându-ne la bară şi dându-ne sfaturi unul altuia. Văzută din afară, viaţa noastră probabil părea închisă, dar pentru mine, pentru noi, nu exista altceva mai electrizant decât să ne putem petrece ziua cufundaţi în habitatul nostru natural.

Bryan era cu doi ani mai mare decât mine, studiase la Royal Academy şi se perfecţiona, în timp ce Corinne era de vârsta mea şi se transferase de puţin timp de la Bordeaux.

Toţi trei ne susţineam reciproc pentru a supravieţui privirilor încruntate şi bârfelor inevitabile la adresa ultimilor sosiţi.

Variaţiunea din *Esmeralda* îmi ieşea din ce în ce mai bine, înţelegeam asta după privirea doamnei Sinclaire care comenta mai puţin şi zâmbea mai mult.

Acum reuşeam să stăpânesc partea, s-o susţin până la sfârşit şi muream de nerăbdare să i-o arăt lui Patrick şi, mai mult ca niciodată, juriului.

Mă simţeam sigură pe mine şi pregătită, astfel încât, cu toată munca depusă şi puţin noroc, aş fi reuşit.

Mai erau douăzeci şi două de zile până la admitere şi şaptesprezece până la întoarcerea lui Patrick şi înnebuneam de fericire la gândul că voi da piept cu cele mai importante prime două dăţi din viaţa mea, la distanţă atât de apropiată una de alta.

Nu aveau să-mi stea în cale câteva eseuri idioate sau nişte testări inutile, însă doamna Meyer nu era de aceeaşi părere.

E adevărat că intervenţia bunicii mele la directoarea şcolii făcuse în aşa fel încât profesorii să mă lase în pace în vederea admiterii, însă profesoara de literatură nu accepta faptul că eram total dezinteresată de examene.

Chestia e că mă simţeam deja proiectată în viitor şi mă vedeam deja în uniforma mea albastră studiind cu cei mai buni profesori din lume în splendidele săli de la Royal Ballet School, acompaniată de pianist. Tot ceea ce se interpunea între mine şi obiectivul acela părea să aibă prea puţină importanţă.

Cum era posibil ca ea să nu înţeleagă?

— Să nu crezi că-ţi permit să neglijezi examenele, îmi zise pe un ton iritat doamna Meyer, când ne întâlnirăm pe coridor, dacă eu nu te trec, nu te duci la şcoala de balet! Când ai ales materii artistice pentru examen te-am susţinut, dar acum te doare-n cot, iar şcoala nu se termină în februarie. Ştiu că şchiopătezi şi la istorie şi la franceză, însă ai face bine să recuperezi dacă nu vrei ca toată truda asta să fie inutilă.

Bunica n-ar fi permis niciodată ca admiterea să-mi fie compromisă, dar fireşte că nu puteam s-o implic de fiecare dată în problemele mele.

— Voi învăţa mai mult, doamnă Meyer, vă promit, mă voi dedica cu sârguinţă studiului şi voi reuşi la examen.

— Ar fi bine pentru tine… zise întorcându-se şi intrând în clasă.

Trebuia să-i cer ajutorul Ninei şi singura modalitate de a o avea numai pentru mine, fără amestecul lui Carl, era să învăţăm împreună.

După seara petrecută acasă la mine nu ne mai întâlniserăm deloc doar noi două şi, în ciuda scenei pe care o făcuserăm în ploaie, nu mi se părea că avea intenţia să schimbe ceva, ba din contră, Cari începea acum să ia decizii şi pentru ea.

Dar nu puteam risca să mi-l fac duşman, altfel ar fi povestit despre mine şi Patrick, şi în niciun caz n-aş fi vrut ca Nina să afle de relaţia noastră de la el. Căci după povestea cu inelul relaţia noastră se răcise considerabil.

— Nina, Meyer e cu ochii pe mine şi, dacă nu trec testarea de joi, o să se întoarcă împotriva mea la consiliul de clasă.

— E aşa supărată?

— Mai rău! Mă urăşte şi crede că mă doare-n cot de materia ei pentru că mă consider deja cu un picior la Royal.

— Şi nu e adevărat? întrebă ironică.

— Bineînţeles că e, dar nu credeam că o să-şi dea seama, în concluzie, mă ajuţi, da?

— Azi trebuie să-l însoţesc pe Carl să vadă un birou pe care vrea să-l închirieze împreună cu Alex, de ce nu vii cu noi? După aia rămânem la mine şi învăţăm chiar şi toată noaptea.

— Împreună cu el? Ce e, omul umbră?

— Miaaa! mă dojeni.

— Dacă nu am de ales…

După lecţia de balet, în timp ce-i aşteptam pe cei doi porumbei veşnic în întârziere, îl văd pe Carl sosind în fugă.

— Nina nu poate veni, trebuie s-o însoţească pe mama ei într-un loc. Dar am nevoie oricum de o părere feminină, aşa că dacă nu te deranjează să vii cu mine…

— Crezi că mă pricep la birouri?

— Am nevoie numai de simţul tău estetic, de partea tehnică am eu grijă.

O luarăm pe jos pe străzile vechi ale Leicesterului. Cari, ca de obicei, mergea sprinten în faţa mea, iar eu alergam în spatele lui, încercând să nu-l pierd din ochi.

Ajunserăm în faţa unei vechi clădiri din cărămidă roşie, o fostă distilerie renovată, acum împărţită în spaţii ample pentru birouri.

Cari intră să-mi arate încăperea pe care intenţiona s-o închirieze.

Un loft extrem de luminos cu ferestre mari, arcuite,

şi ziduri cu cărămizile la vedere.

Ar fi fost perfectă ca şcoală de dans.

— Aici vom pune computerele, iar dincolo va fi spaţiul pentru consultanţă, mi-ar plăcea şi un bar într-un colţ, ştii tu, ca să ne relaxăm la sfârşitul zilei…

— Mişto! Dar de ce atâta grabă? Nici n-ai terminat încă şcoala, am crezut că vrei să faci o facultate.

— Facultatea e inutilă, pierzi mult timp studiind lucruri pe care apoi le înveţi pe teren sau care nu-ţi vor folosi niciodată, iar eu vreau să fac bani cât mai repede.

— Păi, te înţeleg, şi eu atârn destul de greu la buzunarele alor mei, zisei cu amărăciune, dar dacă nu te dau afară din casă, ai putea să mai aştepţi vreo doi ani.

— Vreau să mă căsătoresc cu Nina cât mai repede.

Explodai ca un tunet.

— Ca să…? cuvântul mi se opri în gât.

— Da, vreau să-i cer mâna imediat ce mă instalez aici, avem proiecte ambiţioase eu şi Alex, ai să vezi că în şase luni vom reuşi să avem o clientelă bunicică.

Nu înţelegeam dacă şi de data asta voia să mă pună la încercare, ca să mă provoace, să mă sfideze sau să mă facă să înţeleg că-mi lua prietena de lângă mine.

Ca şi cum ar fi fost o întrecere – cine reuşeşte să se facă mai iubit de ea.

— Îmi închipui că ai luat deja hotărârea, nu cred că ai nevoie de mine.

— Te înşeli, Mia, ştiu ce părere ai şi aş vrea aprobarea ta.

— Şi tu? mormăii.

— Nina nu e fericită dacă tu nu eşti fericită şi amândoi ştim, ba nu, toţi trei ştim că niciodată n-ai fost mulţumită de noi încă de la început, deci, pentru binele Ninei, voi face orice pentru a-ţi câştiga încrederea.

— Hei! Că doar nu sunt regina Elizabeta! Părerea

mea nu e aşa de importantă, eu cred doar că totul e prea în pripă, ştii bine, inelul, căsătoria, dar dacă voi sunteţi fericiţi, faceţi cum credeţi… fiindcă… sunteţi fericiţi, nu?

— Da… cred că da, răspunse puţin agitat, frământându-şi degetele.

— Şi atunci care e problema? Eu mă pricep numai la dans, despre restul nu sunt în stare să formulez opinii demne de încredere, aşa că ai binecuvântarea mea şi să ieşim de aici.

Închiserăm uşa şi pornirăm spre centru.

— Şi cu Patrick… ceva progrese?

— Câteva… spusei uitându-mă în altă parte.

— Hai că facem nuntă dublă!

— Nu mulţumesc, deocamdată vreau să mă bucur de cei şaisprezece ani pe care îi am.

— Ai ceva împotriva căsătoriei?

— Nimic! Cred că este supraestimată.

— Vrei să spui că ţie nu ţi-ar plăcea să primeşti un inel? zise arătând spre o mică bijuterie.

— Spun că nu cred că e nevoie de un inel pentru a-ţi dovedi dragostea unei persoane sau pentru a o lega de tine.

— Dar ţi-ar plăcea… insistă trăgându-mă în faţa vitrinei şi arătându-mi inelele ca pe nişte nou-născuţi… Ia uite ce frumoase…

— Eu cred că e de ajuns un elastic la mână ca să ne amintim că suntem un întreg…

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că, atunci îţi când găseşti sufletul pereche, simţi înăuntrul tău o stare de pace şi împlinire atât de intensă, încât ai impresia că ai ajuns în sfârşit acasă. Ţi se pare că o cunoşti dintotdeauna pe acea fiinţă, dintr-o altă viaţă poate, şi îţi dai seama că înainte de ea nu era nimic, ci doar aşteptarea de a o găsi. Şi, după ce v-aţi

întâlnit, ai putea să n-o vezi chiar şi un an de zile, şi tot nu s-ar schimba nimic între voi doi, pentru că ştii că poţi avea încredere totală în ea, şi chiar şi fără inel şi fără căsătorie ştii că aceea este perechea *ta* şi numai a ta. Pentru totdeauna.

Nu mai vorbeam de ei, ci de mine şi Pat.

Cari căzu deodată pe gânduri.

— De-aia între noi… zise.

— Nu putea să funcţioneze pentru că mereu am ştiut cine era sufletul meu pereche.

— Şi tu crezi că Nina nu este sufletul meu pereche?

— De unde să ştiu eu? Doar nu sunt în capul tău! Simţi fluturi în stomac când te gândeşti la ea? îţi lipseşte ca aerul dacă n-o vezi jumătate de zi? Te distrezi, râdeţi împreună? Simţi nevoia să-i povesteşti tot, chiar şi cel mai neînsemnat fleac care ţi s-a întâmplat? Sau vrei ca ea să fie doar a ta pentru că eşti gelos? După părerea mea, ar trebui să te gândeşti bine înainte să dai peste cap tot viitorul vostru… poftim, asta e ceea ce cred!

Cari căzu pe gânduri.

— Scuze, nu am jumătăţi de măsură, ştiu, dar Nina e ca sora mea, mă interesează soarta ei.

Poate că atinsesem punctul sensibil.

Mă întorsei din nou spre vitrină.

Nu, nu voiam un inel, dar voiam ca Pat să aibă ceva al meu pe care să-l ţină lângă el în acele lungi, interminabile ore de instrucţie periculoasă şi în nopţile de gardă, şi mi se strânse inima la gândul că era singur. Deodată atenţia îmi fu atrasă de o brăţară din piele.

O simplă fâşie neagră cu o plăcuţă metalică cu o inscripţie pe care nu ştiam s-o traduc.

Serva me. Servabote.

Intrai, urmată de un Carl întristat.

„Salvează-mă. Te voi salva”, mă informă bijutierul.

Era perfectă, o luai.

Merserăm spre casa Ninei în tăcere şi, odată ajunşi, Cari îşi luă rămas-bun.

— Cum, nu urci?

— Nu, vă las singure, e mai bine aşa, n-aş face decât să vă încurc.

— E din cauza spuselor mele? întrebai cu părere de rău.

— Cred că ai dreptate, poate că exagerez cu ea, e mai bine să slăbesc strânsoarea, continuă îndepărtându-se.

— Dar… hei Carl, ce vrei să spui cu „slăbitul strânsorii”, că vrei s-o părăseşti? Pentru că am spus lucrurile alea despre căsătorie? Să ştii că nici măcar nu le credeam! Ţi-am spus, nu ştiu nimic despre relaţii, doar despre colanţi şi întinderi musculare! râsei nervos.

— Nu, ai dreptate, suntem prea tineri şi ar trebui să ne bucurăm de tinereţea noastră înainte să ne punem inele pe deget sau lese la gât, nu?

— Nu, nu, stai! mă speriai. îmi răstălmăceşti cuvintele, eu n-am spus niciodată asta! Voi trebuie să vă scrijeliţi numele pe copaci, să vă faceţi tricouri cu poza voastră, să mâncaţi torturi în formă de inimă, să mergeţi la Paris, dar nu toate deodată! încercaţi să prelungiţi povestea romantică de acum în următorii cincizeci de ani, altfel n-o să mai aveţi ce să vă spuneţi!

— M-ai pus pe gânduri, Mia, trebuie să luăm o pauză de gândire, mi-e teamă că poate nu e ceea ce vreau cu adevărat.

— Ba bineînţeles că asta vrei! Nina e tot ce ţi se putea întâmpla mai frumos, ai spus-o chiar tu, e perfectă, e ca un tablou şi faptul că nu reuşeşti să ai erecţie cu ea… e cu siguranţă din cauza fricii de prestaţie, o să treacă, o să vezi!

Dumnezeule, ce spusesem!

— Ţi-a zis că am dat chix? întrebă oripilat.

— Nu! Adică nu în termenii ăştia, încercai s-o dreg inutil. Mi-a spus numai că nu aţi reuşit să ajungeţi… până la capăt, dar din cauza ei, nu a ta! zice că te-a supus la prea multă presiune şi că…

— Ar fi mai bine să plec acum, încheie ofensat.

— Cari, astea sunt confidenţe pe care fetele şi le fac între ele, la fel cum voi faceţi comentarii în vestiar de genul „Hei, ai văzut ce ţâţe are Sandy Robinson?” imitai cu vocea îngroşată, dar nu râse.

— Eu n-aş fi spus nimănui niciodată că eşti îndrăgostită de Patrick, răspunse cu amărăciune.

— Şi… vei continua să n-o faci, nu-i aşa? întrebai cu precauţie.

— Drept cine m-ai luat, Mia? răspunse mânios înainte să se întoarcă şi să plece.

Creasem o încurcătură incredibilă.

Tot din cauza gurii mele mari blestemate.

Ce-ar fi trebuit să fac acum? Ce-aveam să-i spun Ninei?

Înghiţii în sec şi sunai la uşă.

Nina deschise uşa zâmbitoare:

— Ce mult v-a luat! E aproape ora cinei… Dar Carl unde e?

— A trebuit să se întoarcă acasă, l-au sunat… minţii.

— Fără măcar să mă salute? Probabil s-a întâmplat ceva, hai înăuntru, că îl sun.

Idiotul ăla avea deja telefonul închis.

Şi mă lăsase acolo, de una singură, să trag ponoasele, pentru că nu avea curajul să-i spună prietenei mele cele mai bune că se răzgândise şi că încercase să dea vina pe mine.

Unde mai pui că faptul de a mă afla în casa lui Patrick fără ca el să fie prezent mă tulbura atât de mult

încât îmi tremurau picioarele şi nu-mi doream altceva decât să intru în camera lui şi să-i strâng perna la piept.

A fost o seară îngrozitoare, Nina era disperată şi nu înţelegea de ce el nu-i răspunde la telefoane, iar eu îi tot spuneam să stea relaxată, fiindcă sigur nu se întâmplase nimic.

Pentru a doua oară în doar câteva luni, cea mai bună prietenă a mea, „cea mai grozavă44 fiinţă din lume, era folosită şi respinsă într-un fel meschin şi nemotivat de doi mizerabili care îi spuseseră că o iubesc.

Şi de data asta cea care provocase prăbuşirea slabelor convingeri ale viermelui ăluia fusesem tocmai eu.

— Trebuie să mă duc la el acasă. Hai cu mine! îmi zise deodată aruncându-mi geaca.

— Eşti sigură? E târziu şi e frig, o să-l vezi mâine la şcoală.

— Nu, sunt sigură că s-a întâmplat ceva, el răspunde mereu, mi-e frică să nu fi avut vreun accident, e singura explicaţie!

Nu, aia era explicaţia pentru un suflet inocent şi pur ca al ei care, şi în ciuda faptului că era înconjurată de persoane care o minţeau încontinuu, inclusiv subsemnata, ea continua să se încreadă în ele.

Dar cel mai rău era că o minţeau tocmai fiinţele pe care ea le iubea cel mai mult.

Laetitia gătea, fredonând veselă şi rămase surprinsă să ne vadă pregătite să ieşim.

Nina îi spuse că mă însoţeşte până acasă ca să rezolvăm o problemă la calculatorul meu, că o să luăm cina la mine şi că se va înapoia acasă însoţită de Carl.

Repeziciunea cu care înşiră minciunile una după alta mă impresionă.

Ajunse în capătul străzii, oprirăm un taxi care ne depuse în faţa casei lui Carl.

La ora aia fără îndoială că trebuia să fie la masă cu ai lui, nepăsător că lăsase în suferinţă o persoană pe care, cu un mai mult de o oră în urmă, zicea că vrea s-o ia în căsătorie.

Nina sună la uşă.

Dură un pic până ne deschise mama lui, vizibil stânjenită, ţinând uşa întredeschisă, ca şi cum am fi fost nişte vânzători ambulanţi.

— Cari nu e acasă, zise strângându-şi capotul în jurul gâtului.

— Şi unde s-a dus doamnă? întrebă Nina cu ochii aceia de căţeluş rătăcit care ar fi topit până şi un iceberg, dar nu inima de piatră a doamnei O'Malley.

— Nu mi-a spus… cu prietenii, tăie scurt vorba.

— Dar… nu înţeleg, trebuia să ne vedem, s-a întâmplat ceva? Vă rog să-mi spuneţi…

Auzind-o cum o implora pe vrăjitoarea aia insensibilă, îmi ieşii din sărite şi, ca întotdeauna, în faţa nedreptăţilor, îmi pierdui capul.

— Doamnă, fiul dumneavoastră a lăsat-o însărcinată pe prietena mea şi acum îl caută tatăl ei, ar fi mai bine să-l găsim noi primele, nu credeţi?

Doamna O'Malley se schimbă la faţă.

Deci nu era numai coşmarul lui Paul.

Ne mărturisi că se dusese la Thomas pentru o partidă de pocher.

Nina făcu ochii mari.

Nu numai că nu se mai vedea cu Thomas de o bună bucată de vreme, dar că se apucase deodată să joace pocher era de-a dreptul incredibil.

Nina îşi pierduse cumpătul, nu înţelegea ce se întâmplă şi ideea că el nu o mai dorea începea să se strecoare în mintea ei ca o aşchie de sticlă sub piele.

Oprirăm un alt taxi.

Îmi strânse mâna, privind fix înainte, în timp ce maşina gonea în noapte acompaniată de un cântec trist indian care se auzea la radio.

Totul era absurd.

Nu avea sens să traversăm oraşul în lung şi-n lat numai ca să ni se trântească uşa în nas de nişte idioţi căcăcioşi.

Nu voiam ca prietena mea să mai îndure alte umilinţe.

Trebuia ca *ei* să vină să plângă la uşa ei.

La ora aia trebuia să fim în camera mea să ascultăm muzică, să facem schimb de haine şi să învăţăm să fumăm, nu să cerşim explicaţii inconsistente.

Văzusem asta întâmplându-i-se mamei mele de prea multe ori ca să mai permit să se întâmple iar.

— Nina, hai să ne întoarcem acasă, te rog.

— Nu. Vreau să aflu ce dracu' se întâmplă.

— Sunt sigură că dacă lăsam să treacă noaptea asta, mâine vom vedea totul mai clar.

Speram cu adevărat să fie aşa.

Speram că Nina îi va lipsi atât de mult încât se va răzgândi, inventând a mia scuză pentru fuga lui de la miezul nopţii.

Ajunserăm în faţa casei lui Thomas.

Nina îl rugă pe taximetrist să ne aştepte.

Nu voi şti niciodată dacă a fost simţ practic sau doar *al şaselea* simţ.

După perdeaua dată la o parte în dreptul ferestrei salonului, îi văzurăm clar pe Carl şi Thomas înconjuraţi de cutii de bere şi ocupaţi cu Bibi şi Dell.

Şi nu repetau pentru un nou spectacol.

Thomas avea mâinile în chiloţii lui Bibi, iar Carl faţa între ţâţele lui Dell.

Nina rămase înmărmurită.

Incapabilă să se mişte şi să-şi închidă ochii, cu lacrimile care îi curgeau de-a lungul obrajilor, nevenindu-i să creadă, rănită şi dezgustată.

Luă telefonul mobil şi îl azvârli cu violenţă în fereastra care se făcu ţăndări.

Thomas se răsuci într-o clipă şi alergă la fereastră.

— Ticăloşilor! Toţi sunteţi o gloată de ticăloşi nemernici! strigă Nina cu toată suflarea pe care o avea în gât, vă urăsc pe toţi!

Îl văzui pe Carl încheindu-şi pantalonii şi sărind în picioare.

Într-o clipă ajunseră amândoi în pragul uşii, atât de beţi încât nu stăteau în picioare.

— Nina, zise Carl fără să poată găsi nimic altceva de adăugat.

— Deci numai cu mine nu reuşeşti să te culci, aşa e? Cu târfele poţi în schimb! îi urlă transfigurată de mânie, deschizându-şi paltonul şi descheindu-şi bluziţa. Dacă aş fi o curvă, ai reuşi, nu? Dacă vrei, pot să fiu şi eu curvă! Uite! Acum poţi să mi-o tragi? zise arătându-i sânii în timp ce plângea în hohote.

— Nina, nu! strigai alergând să-i închid paltonul şi s-o duc în maşină. Să plecăm de-aici, nu merită nimic ticălosul ăla.

Între timp Bibi şi Dell apărură şi ele în uşă, iar Carl, ca să nu pice de idiot şi faţă de ele, strigă:

— Aşa, bravo, las-o pe prietena ta să-ţi mai facă nişte spălări de creier! Ea m-a sfătuit să te las! Eu voiam să te iau de soţie!

Mă întorsei şi din câţiva paşi mari îi ajunsei sub nas.

— Eu ţi-am spus numai să nu te grăbeşti, idiotule, nu să te culci cu Dell! şi adresându-mă acesteia: Care e într-adevăr o curvă!

Urcarăm în taxi unde Nina, răvăşită de umilinţă, nu

se mai oprea din plâns.

Taximetristul porni din nou în trombă, de data asta cu radioul stins.

— Ticălosul, ticălosul, nu-mi vine să cred, aveam încredere în el, nu e posibil să se întâmple aşa ceva, e un coşmar.

Nu aveam un răspuns pentru că nu existau răspunsuri, şi dacă de la Thomas m-aş fi aşteptat la aşa ceva, nu-mi puteam închipui că şi Carl, amabilul, atentul şi îndrăgostitul Carl, era din acelaşi aluat.

Oare vorbele mele îl făcuseră să dea înapoi?

Fusese nevoie de aşa puţin ca să-şi schimbe total viitorul în câteva minute?

— Serios, voia să mă ia de soţie şi tu i-ai spus să n-o facă? mă întrebă ştergându-şi ochii.

— I-am spus că pentru a face pasul ăsta trebuie să fie absolut sigur de ceea ce simte, că un inel nu e suficient pentru a-i arăta cuiva dragostea, şi că sunteţi prea tineri. Asta i-am spus. Am greşit? în niciun caz nu i-am spus să se culce cu Dell Grabowsky!

— Ce nemernic! Să dea vina pe tine… dă-mi telefonul tău, vreau să-l sun pe Patrick, mă rugă trăgându-şi nasul.

1 – 1 dădui.

Ştiam cum se va simţi, şi vedeam cum se repetă starea de care se temea cel mai tare: neputinţa de a sări în ajutorul celor dragi.

Chiar şi numai luându-l la şuturi în fund pe idiotul ăla de Carl.

Nina formă numărul ştiut pe de rost şi aşteptă.

Dar în agitaţia aia nu mă gândii că urma să se întâmple inevitabilul.

— Iubito, am ieşit acum din tură şi voiam să te sun. Cum a fost la lecţia de dans? Mi-e dor de tine la nebunie…

Nina mă privi întrebătoare, apoi se uită la ecran, citi

Angel şi puse cu uşurinţă lucrurile cap la cap.

— Amicul tău gay care vine la orele de balet?… urlă cu dispreţ… ăla care s-a despărţit de prietenul lui? Ai încredere în mine, nu te-aş minţi niciodată? Eşti… eşti… nici nu ştiu cum să te numesc! Mi-e scârbă de tine, şi mai rău decât de Carl!

— Nina, eu… noi… voiam să-ţi spunem… imediat ce… îndrugai sincer îndurerată.

— De cât timp durează povestea asta? strigă în telefon, spune-mi, Patrick, de când o faceţi sub nasul meu?

Nu desluşii răspunsul lui Pat însă, observând privirea severă a taximetristului reflectată în oglinda retrovizoare, simţii că mor.

— Lăsaţi-mă să cobor, nu vreau să mai stau niciun minut în plus cu tine, zbieră deschizând portiera.

Taximetristul frână brusc şi, răsucindu-se, îi ceru Ninei, într-o engleză precară, să se aşeze în faţă, că o va duce acasă, iar după aia mă va duce pe mine.

Nina se conformă şi se aşeză pe locul din faţă, cufundându-se într-o tăcere de mormânt.

Când am ajuns, i-am pus o mână pe umăr, dar ea se întoarse brusc şi mă fulgeră cu o privire pe care nu i-o mai văzusem niciodată.

— Te urăsc, Mia, te urăsc şi sper să ţi se întâmple ceva oribil ca să înţelegi ce simt eu.

Coborî.

Taximetristul mă duse acasă şi, în loc să-mi ia banii, îmi dărui o perlă de înţelepciune:

— Stai liniştită, micuţo, mâine vei găsi o cale să te împaci cu ea, acum totul e numai furie şi durere, dar cum a spus un mare înţelept indian: „Aşază-te pe marginea tăcerii. Dumnezeu îţi va vorbi”.

Coborâi din maşină într-un ocean de confuzie şi frică.

Dacă pe de o parte mă simţeam uşurată pentru că cel

puţin nu mai trebuia să ne ascundem, n-aş fi vrut în vecii vecilor ca Nina să afle de relaţia noastră în felul ăla şi nu-mi explicam cum am putut să fiu atât de imprudentă.

Pat mă sună înapoi tulburat.

— Am sunat-o pe Nina, dar nu-mi răspunde, ce se întâmplă? Unde sunteţi?

Îi explicai ce se întâmplase, izbucnind în sughiţuri de cât sufeream la gândul că o rănisem pe Nina. La fel simţeam toată frustrarea şi neputinţa lui Pat care ar fi vrut să fie acolo să vorbească cu ea şi să încerce să repare lucrurile. Nici el nu-şi închipuia intensitatea relaţiei care îl lega de Nina, care îl dorea exclusiv pentru ea.

— Pat, nu-ţi poţi imagina privirea pe care o avea în ochi. Mi-a spus lucruri oribile, mă urăşte. Prietenia noastră s-a terminat, ea crede că am trădat-o dintotdeauna, şi nu e adevărat, tu ştii că nu e adevărat.

— Ştiu, scumpa mea, ştiu foarte bine, acum sun acasă şi încerc să o calmez. Nu era nevoie să se întâmple asta, dar poate că aşa a fost scris.

— Pat… Şi tu o să mă părăseşti şi o să pleci cu prima care se nimereşte?

— Nu, nu, micuţo, nu. Nu te părăsesc, eu n-o să te părăsesc niciodată. Niciodată.

Avea vocea spartă, dar nu voia să-mi transmită descurajarea lui şi adăugă pe tonul cel mai destins cu putinţă:

— Acum concentrează-te exclusiv pe admitere şi pe ceea ce-ţi spune profesoara ta, şi apoi gândeşte-te că peste câteva zile voi fi acolo cu tine şi vom fi împreună, abia aştept.

— Da, vino mai repede, Pat, nu mai pot să stau fără tine.

În dimineaţa următoare, Nina nu veni la şcoală, şi, în compensaţie, Cari avea un ochi vânăt, cadou din partea

tatălui irlandez cu mâini mari cât lopeţile.

Măcar un pic de dreptate fusese făcută.

Thomas îmi dădu mobilul să i-l restitui Ninei.

Evitai să-i dau satisfacţie spunându-i că ne certasem şi intrai în clasă pentru testarea la literatură care, fără ajutorul Ninei, se dovedi un fiasco total.

La ieşire mă sună bunica.

Era ultima persoană cu care aş fi vrut să vorbesc, dar în poziţia mea nu-mi puteam permite să-i ignor telefoanele.

— Zi, răspunsei uşor plictisită.

— „Zi” să i-o zici lui bunică-ta! Cealaltă! Dacă mai trăieşte. Ai înţeles, fetiţo? mă repezi.

— Scuză-mă, bunico, am avut o zi teribilă.

— Probleme cu dansul?

— Nu, la şcoală sunt varză şi m-am certat cu prietena mea cea mai bună.

— Oh, o să se rezolve, ai să vezi, la vârsta ta totul pare un deşert de nestrăbătut, dar de fapt nu sunt altceva decât baloane de săpun care se sparg într-o clipă. Puf!

— Da, bunico… răspunsei abătută.

— Hai, capul sus, frumoasa mea! Adu-ţi aminte că ai de dat o admitere importantă şi ăsta e singurul lucru care contează în momentul ăsta, de restul ne ocupăm după. Mary Sinclaire e foarte mulţumită de tine, n-ar trebui să ţi-o spun, dar având în vedere că eşti aşa deprimată… Azi ai lecţie la ora cinci dacă nu mă înşel, ai grijă să fii punctuală. Ciao, copilaş!

Era o pacoste. Acum înţelegeam de ce îşi îngropase toţi bărbaţii.

Şi o înţelegeam bine şi pe mama.

Înainte să mă duc la lecţie trecui pe la Nina pentru a-i restitui telefonul, cu speranţa că voi putea vorbi cu ea.

Laetitia îmi zâmbi încurcată, evident toţi ştiau acum despre cearta noastră şi îi venea greu să se poarte cu mine

ca înainte.

— Vrei să intri o clipă? mă întrebă stânjenită, în speranţa că voi refuza.

— Nu, mulţumesc, mai bine nu, dă-i ăsta dacă poţi şi spune-i că, dacă vrea să vorbească cu mine… eu o aştept, adăugai întinzându-i telefonul.

Dădu afirmativ din cap zâmbind politicos şi închise încet uşa.

Simţii că mor văzând uşa casei lui Patrick, închizându-se cu atâta răceală.

Era ca şi cum aş fi fost alungată din paradis.

Aş fi implorat-o în genunchi, dar eram convinsă că nu făcusem nimic atât de grav.

Nu aveam fraţi mai mari şi nu puteam înţelege profunzimea acelei legături, dar când Nina s-a combinat cu Carl (care era prietenul *meu* şi era îndrăgostit de *mine*, înainte să fie de ea!) nici nu am clipit, pentru că, dacă ea era fericită, eram şi eu.

Cel puţin ăsta fusese mereu motto-ul nostru şi mă întrebam ce semnificaţie are pentru ea.

Patrick nu era proprietatea ei, iar eu eram fiinţa pe care Nina o iubea cel mai mult, cel puţin după spusele ei, aşadar, cine putea să fie mai bine decât mine candidata ideală pentru a fi iubita lui?

Oh, Doamne, eram iubita lui?

Încă nu mă gândisem la asta.

Mia Foster Benelli *iubita* lui Patrick Dewayne.

Dumnezeule, ce bine suna.

La lecţie, în după-amiaza aceea, oricât mă străduii, nu reuşii să mă concentrez.

Mă gândeam întruna la scena din taxi, la Carl şi Thomas cu alea două, la Nina disperată care îşi descheia bluziţa, la taximetristul care îmi spunea să am credinţă, la Nina care îmi ura să mi se întâmple ceva oribil…

Eu n-aş fi ajuns niciodată până aici, chiar nu aş fi putut să-i doresc vreodată răul.

— Eşti beată astăzi? zbieră doamna Sinclaire. Ce faci? Unde ţi-e capul? Ne faci onoarea să stai cu noi?

— Da… da, eu… mă scuzaţi, mă bâlbâii.

Mă încălzii în colţul sălii, în poziţia a cincea, şi imediat cum începu muzica, realizai o serie de *tombé*-uri, *pas de bourrée*, *glissade*, urmate de un *grand jeté*, o săritură lungă şi spectaculoasă în şpagat, dar la aterizare alunecai şi căzui în mod dezastruos.

— Vezi ce se întâmplă dacă nu-ţi foloseşti capul? Repede, chemaţi-l pe fizioterapeut, le zise lui Bryan şi Corinnei, care stăteau jos într-un colţ să urmărească exerciţiul.

O căzătură era cel mai umilitor şi mai jenant lucru care i se putea întâmpla unei balerine, care, prin excelenţă, personifică graţia şi eleganţa.

Glezna mi se umfla văzând cu ochii şi, judecând după feţele impresionate ale celor care se strânseseră în jurul meu, trebuia să fie grav.

Mă uitai la doamna Sinclaire cu groază în ochi, incapabilă să-mi mişc piciorul.

Fizioterapeutul, un chinez plăpând, sosi în grabă şi îmi examină glezna.

— Nu e ruptă, dar e o luxaţie urâtă, pentru moment nu poţi s-o forţezi, îţi pun imediat o compresă cu gheaţă şi vei lua nişte calmante.

— Poftim? Nu, nu e posibil, am un examen extrem de important, m-aş duce acolo şi fără picioare, trebuie să mai rezist câteva săptămâni, apoi fac repaus, jur!

Fizioterapeutul îşi ridică ochii spre cer şi suspină:

— Sunteţi toate la fel voi balerinele, nu vă daţi seama câtă grijă trebuie să aveţi de corpul vostru. Scena asta am văzut-o de sute de ori şi nimeni niciodată nu mi-a dat

ascultare, nu-i aşa, doamnă Sinclaire?

Ea încuviinţă.

— Hai, te duc la infirmerie şi îţi pun puţină gheaţă. Pentru azi, cel puţin, lecţia e terminată.

Căzu cerul pe mine.

În timp ce mă lua în braţe şi mă scotea din sală aruncai o privire neliniştită spre doamna Sinclaire, care clătină din cap.

Blestemul Ninei funcţionase.

CAPITOLUL 20

Odată ajunsă acasă am sunat-o pe Claire.

N-o mai căutasem deloc de când începusem lecţiile cu Mary Sinclaire, dar acum mi se părea singura fiinţă de pe lume care putea să mă înţeleagă.

— În sfârşit binevoieşti să dai un semn, Mia! începu. Am fost foarte dezamăgită, am sunat-o până şi pe mama ta. După toţi anii ăştia! Aşteptam să te revăd, dar acum că eşti la şcoala VIP-urilor, nu-ţi mai vine să vizitezi o biată babă care şi-a rupt spinarea ca să te aducă la nivelul la care eşti!

Nu era genul de convorbire de care aveam nevoie, dar avea şi ea dreptate. Dar cum puteam să-i spun că mi-era bine cu cea mai mare duşmancă a ei? în loc s-o mint sau s-o rănesc, am preferat să ocolesc subiectul.

— Claire, am căzut…

Linişte de partea cealaltă.

— Şi… te-ai accidentat? întrebă încercând să nu pară alarmată.

— Glezna… mi-am luxat-o, e umflată toată şi mă doare îngrozitor.

— Am dansat *Spărgătorul de nuci* un sezon întreg cu două degete rupte. Bandaje strânse, calmante şi gheaţă, asta e singura reţetă când nu e altceva de făcut şi nu vrei să fii înlocuit. Tuturor balerinilor li s-a spus măcar o dată

în viaţă să stea în repaus absolut pentru cel puţin şase luni, dar n-am cunoscut niciodată unul care s-o facă. Aşa că nu forţa, dar nu te opri din dansat, nu acum când eşti în plină pregătire. Şi ţine minte că adrenalina face minuni.

— Mulţumesc, Claire.

— Cu plăcere, Mia, dar aş vrea să mă mai suni nu doar când îţi rupi un picior şi te dai de ceasul morţii!

Mă întinsei pe canapea cu o pungă de gheaţă la gleznă, iar capul îmi exploda.

Nu ştiam de unde să încep pentru a rezolva lucrurile, căci totul era atât de grav compromis, încât nu vedeam nicio cale de ieşire.

Ce mă făceam fără Nina?

Refuzul ei faţă de relaţia mea cu Patrick mă făcuse să-mi pierd într-o clipă tot entuziasmul cu care o trăiam, pentru că proiectase o lumină impură şi dezagreabilă, ca şi cum am fi fost cu adevărat frate şi soră!

Încercai totuşi s-o sun, dar telefonul ţârâi în gol de nouă ori. Interminabil.

Aşteptai să se întoarcă mama.

Aveam nevoie de sfaturi şi consolare, dar în adâncul meu nu mă simţeam pregătită să-i povestesc despre mine şi Pat.

Ne apropiam foarte încet şi nu era momentul pentru destăinuiri aşa importante.

Echilibrul nostru era încă şubred şi orice dezacord ar fi fost de ajuns ca să-l facă să se prăbuşească din nou.

Când sosi şi mă văzu pe canapea se gândi la ce-i mai rău.

— Ţi-ai rupt-o?

— Nu, nu, e doar luxată… zisei ridicându-mă în coate, aş avea nevoie să vorbesc cu tine, ai cinci minute, mamă?

— Cinci minute? Bineînţeles! zise dându-i plasele de cumpărături lui Paul.

— M-am certat cu Nina.

— Serios? De ce? mă întrebă uimită.

— Din cauza lui Carl. El m-a întrebat ce cred despre căsătorie şi eu i-am spus că e o idee cretină.

— Normal că e o idee cretină! Şi ea s-a supărat pe tine?

— După aia. Mai întâi el a părăsit-o, apoi l-am prins cu Dell Grabowsky, şi ca să se justifice i-a spus că eu l-am îndemnat s-o părăsească.

— Ce ticălos! izbucni mama.

— Da, dar ea nu-mi răspunde nici la telefon acum.

— O să-i treacă, Mia, o să vezi, noi femeile… ştii cum suntem noi, nu dăm niciodată vina pe un bărbat că s-a dus la alta, ci pe ea, ca şi cum el a căzut deasupra din greşeală!

— Mamă, Nina mă urăşte cu adevărat.

— Nu pot să cred asta, sunteţi prietene dintotdeauna, tu eşti ca şi sora ei! Adevărata problemă e că sunteţi în creştere şi e o perioadă dificilă… vă schimbaţi, deveniţi femei şi nimeni nu ştie să vă explice cum să înfruntaţi transformarea asta. Şi când mai sunt şi băieţi la mijloc e mereu o problemă… Cine e Dell Grabowsky?

— Una de la şcoală, care se culcă cu cine apucă.

— Se culcă cu cine apucă la şaisprezece ani?

— Da, mami. Şi nici măcar nu e cea mai tânără.

— Mia, uită-te puţin la mine, zise ridicându-mi bărbia cu mâna. Şi tu ai… mă întrebă neliniştită.

— Cum să nu, sunt o legendă la şcoală, toată lumea ştie!

— Glumeşti, nu-i aşa?

— Mamăăă! mă uitai urât la ea.

Nu, nu eram pregătite să abordăm o conversaţie modernă mamă-fiică pe tema contracepţiei şi chiar nu era cazul să-i spun despre planurile noastre romantice de la

Skegness.

Vom ajunge şi acolo încetul cu încetul.

— Ştii ce ar trebui să faci? Ar trebui să-i scrii o scrisoare!

— O scrisoare?

— Da, ştii tu, cu pix şi hârtie. Nu un e-mail sau un SMS, ci o scrisoare adevărată în care să-i spui tot ce simţi în momentul ăsta şi să-i explici de ce i-ai spus ce i-ai spus lui Carl. În felul ăsta ea va avea tot timpul să-ţi asculte motivaţiile.

Da, la urma urmei nu era o idee rea. Cel puţin nu mi-ar fi trântit uşa în nas.

Mă conduse în cameră unde mă aruncai pe pat. îmi fixai Ipod-ul în urechi şi începui să scriu, începui nici mai mult nici mai puţin de şaptesprezece ori înainte să reuşesc să scriu varianta definitivă:

Bună, Nina.

Nici nu ştiu de unde să încep.

Dar vreau să asculţi ceea ce am să-ţi spun pentru că eşti prietena mea cea mai bună şi asta, pentru mine, înseamnă că eşti fiinţa la care ţin cel mai mult, pe care aş apăra-o şi aş proteja-o chiar şi cu preţul vieţii.

Când spun că te consider sora mea, nu o spun pentru că facem schimb de haine sau mergem împreună la mall, ci înseamnă că, dacă tu ai avea nevoie de un transplant de rinichi, nici n-aş sta pe gânduri ca să ţi-l dau pe al meu, chiar dacă ar trebui să renunţ la dans pentru a te salva.

Îţi vreau binele din toată inima şi când te-am văzut suferind din cauza lui Thomas, mi-am jurat mie însămi că voi face orice ca să te apăr de alte dezamăgiri, de aceea i-am spus lui Carl că, dacă te va face să suferi, va trebui să se socotească cu mine.

Apoi a hotărât să-ţi dăruiască inelul şi m-a întrebat ce părere am şi, după cum ştii, i-am răspuns că nu-mi place să

te lege de el, dar dacă e sigur de sentimentele lui şi tu eşti fericită, atunci voi fi şi eu. Însă atunci când mi-a arătat biroul pe care vrea să-l închirieze cu Alex pentru a se putea căsători cu tine, fără nici măcar să-şi ia licenţa, nu mi-a venit să-i dau binecuvântarea şi i-am zis că mi se pare absurd şi pripit şi că, după părerea mea, tu meriţi mult mai mult.

Am văzut-o pe mama mea renunţând la tot pentru o căsătorie pripită şi regretând apoi toată viaţa. Cu siguranţă nu-ţi doresc şi ţie acest lucru.

Nu i-am spus să te părăsească sau ceva de genul ăsta, i-am zis numai să chibzuiască bine, şi, dacă asta a fost de ajuns ca să se răzgândească, mă tem că acest Carl e un tip foarte nestatornic.

Restul îl ştii şi nu-mi pare rău deloc că am vrut să te protejez.

Dar să vorbim despre adevăratul motiv care te-a făcut să nu mai vrei să vorbeşti cu mine.

Şi îţi cer, dacă nu să mă ierţi, măcar să încerci să înţelegi.

Sunt îndrăgostită de Patrick din prima zi de grădiniţă şi când spun că îl iubesc, o spun cu toată puterea de care e capabilă inima mea, dar nu ţi-am destăinuit-o niciodată pentru că nu avea rost s-o fac, având în vedere că era ceva unilateral care n-ar fi dus nicăieri, cel puţin aşa credeam.

Îţi aminteşti când îmi spuneai că speri să mă îndrăgostesc şi eu ca să văd cum e?

Sentimentul ăsta l-am ţinut ascuns în mine toţi anii ăştia, şi l-am văzut transformându-se zi după zi în ceva imens, până a devenit atât de voluminos încât îmi ocupa tot spaţiul minţii.

Dar chiar dacă sufeream ca un câine, mai întâi de toate venea prietenia noastră care era mai importantă decât o dragoste neîmpărtăşită.

Ştiam cât de legată eşti de Patrick şi n-aş fi avut probleme să rămân în umbră şi să aştept să-mi treacă.

Am încercat să-mi placă de altcineva, dar nimeni nu era la înălţimea lui, şi astfel m-am dedicat trup şi suflet dansului ca să-l uit şi am avut intenţia să continui aşa, până în noaptea aia, când a fost cât pe ce să sfârşesc într-o groapă ca să-l urmăresc. Ştiu că nu ar fi trebuit s-o fac, dar voiam să văd cine era cu el pe motocicletă (era Christine!).

Şi din noaptea aceea am început să-l caut din când în când şi am ajuns să ne telefonăm din ce în ce mai des şi să ne trimitem mesaje şi, în mod neaşteptat, a început să încolţească ceva şi din partea lui.

Şi mie mi se pare incredibil, Nina, dar ăsta e cel mai frumos lucru care mi se putea întâmpla şi nu pot să trăiesc cu gândul că pentru tine e cel mai rău.

Pat nu e fratele meu, şi aş vrea să chibzuieşti cu calm şi la rece, şi apoi când o să vrei vom discuta despre asta.

Să ştii doar că îmi lipseşti enorm şi că ţin la tine din tot sufletul…

Mia ta.

Pusei scrisoarea într-un plic şi o aşezai în cartea de istorie.

Urma să i-o las pe bancă a doua zi.

Pat mă sună mult mai târziu.

Era frânt de oboseală şi de îngrijorare. Încercase de mai multe ori să vorbească cu Nina, dar fără succes, aşa că fusese obligat să o roage pe mama lui să facă pe intermediarul, simţindu-se în dificultate.

El, care reuşea să reconcilieze până şi *hooliganii* din echipe diferite, nu-şi explica cum nu reuşea să vorbească cu sora lui.

Patrick nu ştia ce înseamnă să te cerţi şi să jigneşti, ci doar să discuţi şi să iei poziţie.

Lucrurile păreau aşa de simple când îl ascultai pe el.

Nu îi spusei nimic despre gleznă ca să nu înrăutăţesc lucrurile, dar mă durea aşa de rău încât nu dormisem toată noaptea din cauza neliniştii.

În schimb luasem prea multe calmante şi, în dimineaţa următoare, la şcoală, parcă eram drogată.

Şi din cauza acelei stări de toropeală euforică în care mă găseam, o întrebai pe noua colegă super blondă, aşezată în banca din faţa mea, dacă nu cumva îşi uitase fustă acasă.

Regretând amarnic apoi, când îmi dădui seama că era Nina.

Nu puteam să mai sper că o să se aşeze lângă mine în bancă, dar nici nu mi-aş fi închipuit vreodată că o să se îmbrace ca Reese Witherspoon în *Blonda de la Drept*.

Îşi deschisese părul cu cel puţin trei tonuri, se machiase la ochi şi îşi făcuse buzele cu roz, unghiile erau date cu ojă roşie şi era îndesată într-o mini rochie fucsia cu un nasture deschis care lăsa să se întrezărească sutienul de dantelă.

Nu, aia nu putea să fie Nina, nu Nina *mea*.

Băieţii se întorceau să se uite la ea, ca şi cum o vedeau pentru prima oară, în vreme ce fetele şuşoteau între ele aruncându-i priviri perfide şi înghiontindu-se.

Profitai de pauză pentru a pune scrisoarea deasupra maculatorului ei, în timp ce ea era pe coridor înconjurată de băieţi care nu încetau să-i roiască în jur, invitând-o la cinema, la cină şi, mai ales, la întâlniri după cină.

Ea râdea ca o toantă, flirtând cu unul şi altul, continuând să distribuie speranţe şi pupicei tuturor.

Oare ce-ar fi zis Patrick?

Nu se obosi să-mi arunce nici măcar o privire, dar când reveniram în clasă, deasupra scrisorii mele era un trandafir roşu, adus de Carl, care rămăsese în prag aşteptând ca ea să-l vadă şi să-i sară de gât.

Nina privi trandafirul şi scrisoarea, apoi îşi înălţă capul şi îl văzu pe Carl care nu aştepta decât un semn din partea ei, ca un câine bătut.

Ea îi zâmbi şi îl privi intens, apoi luă scrisoarea, o ridică şi o făcu bucăţi.

Fantastic.

Nu cred că era cazul s-o adun şi s-o lipesc cu scotch.

Aşa cum aş fi vrut să pot face cu prietenia noastră.

Ultima mea speranţă era să o consult pe Betty.

Şi cărţile ei de tarot.

Ajunsei la ea cu autobuzul, şchiopătând şi oprindu-mă la fiecare cinci minute ca să nu-mi obosesc piciorul.

De fiecare dată când mă sprijineam în el simţeam un junghi puternic, ar fi trebuit să strâng din dinţi chiar şi numai ca să-mi pun pantofii de balet.

Eram speriată de moarte.

Betty locuia într-o casă despre care spunea că ar fi fost „de creaţie66 şi care în realitate era doar o incredibilă harababură fără cap şi fără coadă, cu o volieră confecţionată de ea în grădină.

Când ajunsei dădea de mâncare unui papagal mare alb cu aer amenințător, era îmbrăcată cu nişte pantaloni africani super coloraţi şi purta o bandană pe cap.

Parcă era un ananas.

Mă conduse în ceea ce ea numea atelierul său unde aduna orice lucru care i-ar fi putut fi de folos într-o zi: un bust de manechin, un acordeon, o bicicletă medicală, o serie de tablouri pictate pe jumătate şi o maşină de cusut.

— Mia, nu vreau să-ţi dau în cărţi azi, vreau doar să vorbesc puţin cu tine.

— Dar eu aş fi vrut să vezi cărţile! protestai dezamăgită.

— Ştiu, dar să nu abuzăm de ele, e mai bine să nu fim prea curioşi, altfel riscăm să ne creăm prea multe

aşteptări, ştim deja ce avem nevoie să ştim, acum să ne concentrăm pe prezent. Ce-mi spui de Patrick?

— Suntem împreună, răspunsei timid.

— Cum? Cel mai mare dintre cei doi? Cel îndrăgostit? Încuviinţai.

— Dar e splendid! răspunse entuziasmată. Am nimerit-o! Şi baletul? Am auzit că bunica ta îţi va plăti studiile la Royal.

— Dacă sunt admisă…

— Vei fi admisă, am ştiut-o! Iar am nimerit-o! Bătu din palme înflăcărată. Şi şcoala?

— Şcoala merge aşa şi-aşa.

— Şi asta am ştiut-o. Tare! Sunt tare! Altceva?

— Am căzut şi mi-am luxat glezna în timp ce dansam.

— Accidentarea? Se ridică deodată în picioare cu braţele spre cer. E oficial: sunt o vrăjitoare!

— Şi m-am certat de moarte cu Nina care nu mai vorbeşte cu mine.

Se aşeză la loc:

— Hm, asta nu o prevăzusem, dar face parte din jocul creşterii, o să vă împăcaţi, o să vezi. Şi eu m-am certat odată cu cea mai bună prietenă a mea, dar după aia am devenit mai unite ca niciodată.

— Serios? Şi cine era?

— Mama ta.

— Din cauza unui bărbat?

— Oarecum. Voia să încerce să-l recucerească pe tatăl tău care o părăsise deja pentru Libby şi se umilea într-un fel pe care nu-l puteam accepta, aşa că i-am spus-o şi ea n-a mai vorbit cu mine, m-a acuzat că nu vreau să fie fericită şi că sunt geloasă pentru că eram singură.

Găseai ochii:

— Serios, mama ţi-a spus toate astea?

— Chiar şi mai rele, dar aparţin trecutului.

— Şi cât v-a luat să vă împăcaţi?

— Aproape un an, ştii cum e ea.

— Dar aici e o altfel de situaţie, Nina nu vorbeşte cu mine pentru că nu i-am spus de Patrick, şi acum nu mai vorbeşte nici cu el.

— O să-i treacă, sunt sigură că o să-i treacă, timpul le rezolvă pe toate.

— Cum de sunteţi voi adulţii aşa de siguri? Cine vă dă siguranţa că lucrurile se vor rezolva?

— Doar pentru că am trecut deja prin asta, şi nu o dată, ci de mai multe ori.

Plecai de la Betty şi mai dezorientată.

Ar fi trebuit să aştept ca Nina să se calmeze, dar niciodată n-am fost o fire răbdătoare şi, la cum o văzusem de dimineaţă, avea în minte ceva care nu-mi plăcea deloc.

Mă dusei oricum la şcoala de dans ca să asist la repetiţii şi să demonstrez că nu eram o tipă care se dă bătută prea uşor.

Mary Sinclaire a vrut ca fizioterapeutul să-mi controleze din nou glezna, iar acesta a confirmat diagnosticul din ziua precedentă: repaus şi calmante.

Căzurăm de acord numai pentru a doua parte.

Bryan şi Corinne dansau în cuplu şi pregăteau *pas de deux*-ul din *Don Quijote*.

Erau minunaţi împreună, eleganţi şi armonioşi, transmiteau lejeritate şi graţie.

Ar fi putut fi parteneri ideali şi în viaţă.

Şi mie mi-ar fi plăcut să dansez în cuplu.

Trebuia să fie o senzaţie de nedescris să transferi şi pe scenă sentimentele şi emoţiile pe care le încerci în viaţa personală, triumful absolut al iubirii.

Dacă Pat ar fi ştiut să danseze…

Seara îl sunai.

Era mai liniştit sau cel puţin aşa încerca să fie cu

mine.

— Număr zilele, Mia, sunt sătul, vreau să te văd şi chiar dacă aş fi preferat să nu discut cu încăpăţânata aia de soră-mea, ştiu că atunci când te voi vedea, toată tensiunea asta o să dispară. Pot să te însoţesc la examenul de admitere? Nu vreau să te duci până la Londra de una singură, e un drum lung şi vreau să fiu alături de tine.

— Dacă poţi? Nu mi-aş putea dori altceva, mă gândeam să mă duc cu trenul…

— Cu trenul până la Londra? Şi să aştepţi acolo toată ziua fără să ai pe nimeni alături care să te încurajeze şi să te susţină? N-aş permite asta niciodată, scumpa mea.

Şi fraza aceea o scrisei în jurnalul nostru.

Mă amăgeam că, scriindu-i vorbele, acestea ar fi devenit mai adevărate, ca şi cum ar fi fost un contract, şi că acest lucru ar fi împiedicat ca într-o zi, şi Patrick să se poarte ca tata, Thomas sau Carl.

În zilele următoare Nina afişă ţinute bulversante, dar care nu păreau s-o stânjenească câtuşi de puţin.

Paltonaşe din blană artificială de leopard, gentuţe în formă de inimă, fuste mini cât o batistă şi tocuri ameţitoare.

Pe ploaie sau zăpadă, venea însoţită de tatăl ei, intra în clasă, se aşeza în bancă şi stătea cu spatele la mine toată ziua.

Muream de curiozitate să ştiu ce părere aveau ai ei.

Cari i se învârtea în jur, sperând într-un semn care l-ar fi făcut să-i intre din nou în graţii şi, între timp, se prefăcea că se distrează împreună cu alţi colegi.

Eu, în schimb, stăteam deoparte, sperând să-şi revină.

Doamna Meyer mă chemă imediat după oră ca să-mi spună că rezultatul testării fusese o tragedie şi că îmi agravasem şi mai rău poziţia.

Îi promisei să mă străduiesc mai mult şi să scriu eseuri suplimentare, dar ea rămase de neclintit, voia neapărat să vorbească cu mama, iar asta ar fi însemnat o tragedie de proporţii colosale.

Dacă mama ar fi aflat că aveam probleme la unele materii pentru că neglijam şcoala în favoarea baletului, nu s-ar fi dat în lături să o sune pe bunica şi să-i ordone să dispară din viaţa noastră pentru totdeauna, şi apoi să mă înscrie la primul oficiu de plasare.

Trebuia să împiedic să se întâmple lucrul ăsta, dar o asigurai că voi vorbi cu ea şi îi voi spune să vină la şcoală.

Numai Paul putea să mă salveze.

— Eu, să mă dau drept tatăl tău?! exclamă îngrozit.

— Nu l-au văzut niciodată pe tatăl meu adevărat şi cu siguranţă n-o să-ţi ceară buletinul!

— Dar nici măcar nu semănăm, şi apoi aş fi atât de încurcat, încât probabil la final aş face o gafă. Şi cu fetele mele mă ruşinam atât de mult încât au renunţat să-mi mai spună când aveau şedinţă!

— Ba nu, o să te descurci de minune! Ea îţi va spune că am probleme la istorie, literatură şi matematică, iar tu vei răspunde că ştii, dar că trec printr-o perioadă dificilă şi că ea ar trebui să înţeleagă adolescenţii în creştere, mă rog, chestii obişnuite. Ţi-e totul clar?

— Nu, Mia, nu-mi cere asta, mă ia cu ameţeală când intru într-o şcoală, şi apoi ştii că mă fâstâcesc, sigur o să încurc iţele.

— Bine, răspunsei tăindu-i scurt vorba, atunci voi fi obligată să-i spun mamei, care abia a început să se mai relaxeze şi iar o să ne certăm. Ea o să se descarce pe tine şi o să te ţină treaz noaptea, iar tu n-o să reuşeşti să-i spui nimic pentru că ea nu te ascultă şi, din nou, va trebui să-l rog pe Patrick să intervină!

Paul se aşează cu greutate pe scaun.

— Nu ştiu ce-i mai rău.

— Ba bineînţeles că ştii! Teribila răzbunare a Elenei Benelli! Hai, ce te costă? Jur că voi recupera la toate materiile la care sunt în urmă, ea n-o să afle niciodată şi nimeni nu va suferi!

Îi întinsei mâna pe care mi-o strânse fără convingere.

— O să mă bagi în bucluc, ştiu deja.

— Îţi garantez că nu, o să dureze jumătate de oră, va trebui doar să asculţi, să oftezi şi să dai din cap din când în când, e foarte simplu, mult mai simplu decât sufleul tău cu spumă de somon, seminţe de pin şi mere caramelizate!

— Când trebuie să vin?

— Mâine dimineaţă la nouă jumate, te aşteaptă în biroul ei.

La nouă şi douăzeci l-am văzut de la fereastra clasei intrând pe poarta şcolii. Se îmbrăcase în sacou şi cravată şi era încurcat de parcă ar fi fost în ziua nunţii.

Mă înduioşa.

Se uita în jurul lui fără să ştie unde să se ducă şi avea un aer năpăstuit.

M-am liniştit şi am aşteptat sfârşitul orei ca să mă duc la el.

L-am găsit la intrare prefăcându-se că citea anunţurile de pe panou.

I-am spus cu voce tare „Bună tată!” numai ca să salvez aparenţele şi să creez puţină credibilitate.

El s-a întors brusc din reflex condiţionat.

Costumul de zile mari îl făcea şi mai caraghios, dar îmi venea să-l îmbrăţişez.

— Te-ai pus la patru ace? Nu era nevoie!

— Am dorit să faci impresie bună.

— Cum a fost?

— Bine! Sper cel puţin! I-am promis că o să-ţi stau în cârcă şi că o să recuperezi şi bla bla bla. Juri că o să depui

efort, nu Mia?

— Bineînţeles că da, *tată*, zisei cu voce ridicată ştampilându-i un pupic pe obraz care îl stânjeni şi mai rău.

Era prima oară când mă arătam afectuoasă faţă de el.

Dar Paul îmi plăcea cu adevărat.

Îl condusei până la ieşire şi întorcându-mă ca să urc scările, dădui peste Carl.

— Ăla era tatăl tău?

— Da, de ce, e o infracţiune?

— Nu ziceai că e un funcţionar mohorât, slăbănog şi chel?

— Şi ce-i cu asta? S-a înscris la sală, răspunsei ridicând din umeri şi continuând să urc.

— Nu mi-o spui pe-aia dreaptă, zise luându-mă de braţ, eu cred că ăla e iubitul mamei tale şi l-ai trimis să vorbească cu Meyer.

Mă blocai.

— Ce-ţi trece prin cap? Ai băut prea multe beri de dimineaţă, Cari! Lasă-mă, sunt în întârziere!

— Te las dacă îmi promiţi că mă ajuţi să mă împac cu Nina.

— Poftim? După ce i-ai făcut? Şi oricum nu mai vorbeşte cu mine, nu te-aş putea ajuta nici dacă aş vrea!

— OK. îmi dădu drumul la braţ. Atunci îi voi spune doamnei Meyer că ăla nu era tatăl tău.

— Ba bineînţeles că e!

— Atunci n-ar trebui să te agiţi în loc să transpiri aşa.

— Eşti un vierme, iar eu care aveam încredere în tine!

— Ascultă, Mia, zise luându-mă deoparte, am făcut o prostie, e adevărat, dar am intrat în panică după toată cuvântarea aia pe care mi-ai ţinut-o despre suflete pereche şi predestinare şi am început să mă întreb dacă nu cumva

am greşit, că poate o doream doar pentru mine şi că de fapt nu eram îndrăgostit cu adevărat de ea. Şi de-aia m-am pierdut cu firea! Dar acum mi-e dor de ea la nebunie şi ea nu mai vrea să mă vadă.

— La dracu', Cari! Te-a prins cu alta!

— Dar nu a fost nimic, Mia! Nu a fost nimic, eram beat şi, în plus, Thomas le invitase, eu nu voiam decât să petrec o seară jucându-mă la Wii şi bând bere.

— Şi eu ce-ar trebui să fac?

— Să vorbeşti cu ea, doar atât îţi cer.

— Cari, e imposibil.

— Atunci cred că doamna Meyer…

— Nemernicule, zisei printre dinţi intrând în clasă.

Repetiţiile de după-amiază se desfăşurară mai bine.

Cu un masaj şi un bandaj elastic bine strâns reuşii să ajung până la finalul variaţiunii fără probleme evidente.

Şi asta însemna să fii balerină: să transmiţi voioşie şi lejeritate chiar şi atunci când ţi se părea că mergi pe cioburi.

Linia de sosire era din ce în ce mai aproape.

Mă uitam în oglindă şi mă imaginam în costumul Esmeraldei, corsajul strâmt şi fusta până la genunchi cu multe straturi de tul rigid dedesubt care accentuau şi mai mult mişcările picioarelor.

Muncisem din greu, dădusem ce-aveam mai bun în mine şi nu puteam face mai mult, de aceea, dacă cele mai importante autorităţi ale baletului nu m-ar fi considerat la înălţime, categoric aş fi luat în considerare oricare alt drum.

CAPITOLUL 21

Mai rămăsese mai puţin de o săptămână până la admitere şi cinci zile până la întoarcerea lui Patrick şi, pentru moment, acelea erau singurele lucruri care contau în viaţa mea.

În ordinea priorităţilor urma Nina, care nu-mi mai adresase niciun cuvânt, dacă nu se punea atunci când, cu gândurile în altă parte, îmi ceruse un şerveţel de hârtie pe care îl refuzase mai apoi.

Într-o zi mă sună Laetitia, fără ştirea Ninei, tristă şi îngrijorată pentru că nu mai ştia ce să facă cu ea: era schimbată, îi răspundea urât şi îşi petrecea zilele numai la telefon.

Îmi spuse de asemenea că ştia de mine şi Patrick şi că trebuia să se obişnuiască cu ideea, înţelegând că, deşi crescuserăm împreună, nu însemna că suntem fraţi şi că, în timp, relaţia noastră avea să-i pară ceva normal.

Mă deranj a mult cuvântul acela – „normal” – ca şi cum ar fi fost ciudat că eram împreună, ca şi cum aveau aşteptări mai mari în ceea ce îl priveşte pe Patrick.

Poate ar fi vrut să îl vadă împreună cu o savantă sau o purtătoare de cuvânt a primului-ministru, şi nu cu o balerină în curs de devenire… dar ce ştiau ei despre noi? Cine le dădea dreptul să judece?

Începeam să văd familia Dewayne într-o lumină nouă.

Până atunci îi idealizasem prea mult, considerându-i familia perfectă, în comparaţie cu a mea care era varză cu totul, dar în spatele acelei imagini de perfecţiune absolută, compusă din diplome, titluri onorifice şi premii, începeam să-mi dau seama că scârţâia ceva. Sub acel tablouaş aparent impecabil se ascundeau fragilitatea şi frica de eşec. În definitiv, erau doar nişte oameni *normali*.

Laetitia mă imploră să stau de vorbă cu Nina sau, cel puţin, să fiu cu ochii pe ea, dar îmi cerea lucruri care îmi depăşeau puterile, cel puţin pentru moment, fiindcă eram deja ocupată cu ale mele şi pe deasupra să-l ocolesc pe Carl, care în fiecare dimineaţă venea să mă întrebe dacă am noutăţi.

Eram sătulă şi arhisătulă să mi se impună să fac pe

intermediarul. Dacă voiau să vorbească cu ea, puteau s-o facă şi fără să apeleze la mine: eu făcusem tot posibilul, sau cel puţin aşa mi se părea, şi nu eram nici garda ei de corp, nici confidenta, iar acum aveam altele pe cap.

Admiterea urma să aibă loc la Royal Ballet School din Londra, pe Floral Street, la ora unsprezece dimineaţa.

Scrisoarea ajunsese de data asta direct la bunica Olga care, între timp, îi sunase de trei ori ca să obţină confirmarea confirmării.

Nu-i spusesem că mă va însoţi Patrick, ci tatăl meu, sigur nu l-ar fi sunat ca să verifice!

Se apropia prima noastră noapte împreună şi nu-mi mai încăpeam în piele de fericire.

Urma să facem dragoste şi să dormim strâns îmbrăţişaţi, apoi să luăm micul dejun şi să ne plimbăm pe plajă ţinându-ne de mână, fără să ne mai despărţim până în momentul plecării lui.

Numai gândul că-l voi avea doar pentru câteva zile şi apoi îl voi vedea plecând iar îmi provoca suferinţă, însă am decis că nu-i voi îngreuna situaţia şi că îmi voi păstra în inimă toate acele amintiri, ca să le folosesc în momentele dificile, ca pe o pătură călduroasă.

Seara, ca întotdeauna, mă sună să-mi ureze noapte bună.

— Suntem aproape, Mia, mai e puţin, niciodată nu mi-am dorit atât de mult să mă întorc acasă.

— Nici mie nu mi se pare adevărat, Pat, parcă a trecut un an, şi mi-e îngrozitor de dor de tine!

— Mie îmi zici, mă gândesc la tine încontinuu, dar de data asta vom fi împreună aproape zece zile.

— Zece zile? răspunsei undeva între bucurie şi dezamăgire.

— Ştiu, Mia, e ridicol, dar voi face în aşa fel încât să-ţi ofer cele mai frumoase zece zile din viaţa ta şi după aia

îţi promit că vom găsi o cale să rămânem împreună.

— Pat, nu e nevoie să pui la cale cine ştie ce ca să mă surprinzi, îmi e de ajuns să ştiu că exişti. Tu eşti mult mai prezent decât o grămadă de băieţi care îşi petrec timpul prin pub-uri sau aranjându-şi frizurile în loc să stea cu iubitele lor, ba din contră, dacă te-aş vedea mai des, poate că după puţin timp m-aş plictisi! spusei râzând.

— Dacă ţi-aş vorbi numai despre Marina Regală şi bătălii navale, sigur m-ai părăsi după trei zile, dar te asigur că după weekend-ul pe care îl vom petrece împreună o să fie cu adevărat greu să ne despărţim.

— Asta ştiu, mi-e teamă însă că mă voi simţi prea bine şi că voi înnebuni după ce vei pleca.

— Să nu ne gândim acum la ce va fi după, gândeşte-te că vom petrece două zile de neuitat, că ne vom simţi bine şi ne vom distra şi, mai ales, nu vom sta doar la telefon.

— O să-l las acasă, jur.

— Acum trebuie să plec. Te iubesc, micuţa mea.

— Te iubesc mult şi eu, Pat.

Trebuia să găsesc o modalitate prin care să-i spun mamei că o să-mi petrec weekend-ul departe de casă fără să ştie că voi fi cu el.

Mama nu ştia nici măcar că suntem împreună, darămite să-i fi spus că avem de gând să facem sex!

Eram încă fetiţa ei şi subiectul acela ar fi rămas tabu pentru cel puţin câţiva ani!

Neputând-o folosi pe Nina drept scuză şi fără niciun alt prieten la orizont, organizarea se anunţa mult mai complicată decât prevăzusem.

Şi nu puteam nici să-i cer sfatul lui Pat, care, ca un bun susţinător al sincerităţii, ar fi dorit să-i spun clar adevărul.

Pentru el era uşor să vorbească, doar nu era fată!

Betty era singura care putea să mă ajute, poate m-ar fi acoperit sau mi-ar fi dat o idee, la urma urmei la şaptesprezece ani plecase în vacanţă în Jamaica şi se întorsese însărcinată, aşa că putea să mă înţeleagă. Dar soluţia, dacă vrem s-o numim aşa, veni două zile mai târziu, sub formă de scrisoare.

Stimată doamnă Benelli, în urma conversaţiei cu tatăl fiicei dumneavoastră, care desigur v-a pus la curent cu cele discutate, vă redau pe scurt deciziile luate săptămâna trecută în biroul meu, cu scopul de a îmbunătăţi randamentul scăzut al Miei.

Cum bine ştim, deşi alegerea fetei s-a îndreptat către materiile artistice, în vederea unei eventuale admiteri la Royal Ballet School, pregătirea unui elev nu poate şi nu trebuie să fie exclusiv de natură artistică, ci să cuprindă materii umaniste şi ştiinţifice.

De aceea mă aştept, după cum am stabilit de comun acord cu tatăl ei, la o mai mare sârguinţă la învăţătură şi la eseuri suplimentare, pentru a acoperi lacunele din pregătirea sa.

Rămân la dispoziţia dumneavoastră pentru orice lămurire.

Profesor, Abigail Meyer

Mama era atât de uluită şi de consternată încât nu reuşi nici măcar să se înfurie.

Ajunsese dincolo de mânie, dincolo de umilinţă, dincolo de ranchiună, acum ştia că avea de-a face cu „o criminală66 şi se hotărî să se poarte în consecinţă.

Gata cu bosumflările, lacrimile şi cuvântările despre afecţiune şi încredere, trebuia să fiu pedepsită în mod exemplar şi lucrurile luaseră o nouă turnură chiar în minutul în care isprăvi de citit cu voce tare scrisoarea. Apoi avea să vină şi rândul lui Paul.

— Nu vei mai ieşi din casă până când nu vei avea

numai zece pe linie, uită de balet şi ia-ţi gândul de la admitere, cât despre tine, Paul, te vei duce s-o iei şi s-o aduci de la şcoală în fiecare zi, fiindcă nu vreau să aibă nicio secundă de respiro. Asta e tot. Pentru moment.

Şi plecară.

Păru că fulgeră pe cer senin.

M-aş fi aşteptat şi la o palmă, la o scenă teribilă, să stau închisă în cameră o săptămână, orice, dar ca să-mi interzică să dau admiterea, asta nu.

Nu putea să-mi facă aşa ceva acum, că eram la un pas de linia de final.

Mă uitai la Paul care îşi încruntă sprâncenele şi îşi dădu un pumn în cap:

— Sunt un idiot, zise, un idiot perfect, am ştiut că e o idee proastă, mereu mă las păcălit! Idiot, idiot, idiot, repetă ieşind din bucătărie.

Nu puteam să renunţ la repetiţii, nu puteam să *nu* dau admiterea şi nu puteam să *nu* plec cu Patrick.

Dar, deocamdată, ea era cea care avea putere de decizie asupra vieţii mele şi nici măcar bunica nu m-ar fi putut ajuta.

Eram terminată.

Întinsesem prea mult coarda şi până la urmă se rupsese.

Mă hotărâi să rămân în umbră şi să aştept să-i treacă, cerându-i apoi scuze de faţă cu toţi, amintindu-i că bunica era cea care îmi plătea lecţiile, că nu puteam să arunc la coş toată munca mea, că mai erau luni bune până la terminarea şcolii şi că, după admitere, m-aş fi pus cu burta pe carte şi n-aş fi făcut altceva decât să învăţ.

Da, la urma urmelor putea să funcţioneze şi, dacă chibzuiam lucid, era evident că încerca numai să mă intimideze şi că n-ar fi permis niciodată ca viaţa mea să se ducă de râpă.

Sau poate că da?

Cel puţin acum Carl m-ar fi lăsat în pace. Nu puteam nici măcar să mă supăr pe el, care nu mă dăduse de gol, ci numai pe rolul nesatisfăcător interpretat de Paul.

Neliniştea începea să-mi facă sângele să fiarbă.

Pat sosea în curând, iar eu trebuia să-i spun că sunt pedepsită pe termen nedeterminat.

Nu, asta nu era posibil, trebuia să găsesc o cale să merg la Skegness cu el, o doream amândoi prea mult.

Mă rugam să cadă o soluţie din cer, promiţându-mi să fiu cuminte pentru următoarele şase luni.

Şi cineva acolo sus mă ascultă.

— Merg la un curs de formare pentru agenţi imobiliari la Brighton în weekend-ul ăsta, urlă mama din prag, şi Paul vine cu mine, pentru că, dacă l-aş lăsa aici, l-ai convinge să-ţi dea pin-ul cârdului ca să cumperi arme de pe Internet. Nu ai voie să ieşi din casă şi i-am spus doamnei Fancher să mă sune dacă vede pe cineva intrând. Frigiderul e plin. Pentru urgenţe foloseşte mobilul şi, dacă e să ia casa foc din nou, apelează la vecina, noi ne vedem duminică seară.

Şi ieşi trântind uşa, lăsându-ne pe mine şi pe York să ne privim întrebători.

Eram singură.

Complet singură în casă pentru două zile întregi!

Un miracol.

Şi chiar dacă spusese că nu puteam să las pe nimeni să intre, nu precizase că nu puteam să ies, aşa că aş fi putut ca duminică să mă întorc cu mult înaintea ei, şi să fac în aşa fel încât să mă găsească în cameră învăţând.

Sunai imediat la uşa doamnei Fancher, ca o linguşitoare pricepută, să o salut şi să-i spun că aveam muuult de învăţat şi că urma să stau nemişcată în cameră.

Spioana aia bătrână îşi petrecea toată ziua pândind

după perdea şi, dacă ar fi văzut maşina lui Patrick, ar fi anunţat-o imediat pe mama. Aş fi ieşit prin grădina din spate şi m-aş fi dus la el în capătul străzii.

Singura problemă era York.

Nu puteam să-l las singur în casă, ar fi scâncit şi ar fi făcut pipi în stânga şi-n dreapta sau, ca ultima oară, ar fi zgâriat canapelele de piele, ar fi mâncat papucii şi ar fi făcut caca pe paturi.

Trebuia să-l luăm cu noi.

Patrick n-ar fi avut nimic împotrivă: adora animalele, iar câinele s-ar fi distrat fugărind pescăruşii pe plajă.

Mă sună cu puţin înainte să ajungă în Leicester.

— Peste trei sferturi de oră voi fi acasă, o să-ncerc s-o fac pe soră-mea să-şi revină, apoi te sun să-ţi zic dacă am sugrumat-o sau nu! Şi mâine dimineaţă la zece voi fi la tine. Sunt cel mai fericit om de pe pământ!

Şi eu eram atât de fericită încât mi se părea că inima o să-mi explodeze, dar aş fi fost cu siguranţă şi mai mult fără evenimentele din ultimele zile.

Îmi petrecui seara uitându-mă pe calculator la videoclipurile Semionovei dansând în *Spărgătorul de nuci* şi *Giselle* ca să n-o iau razna gândindu-mă la ce avea să fie a doua zi.

Patrick era aproape, la doar câţiva kilometri de mine, iar în ziua următoare puteam să-l îmbrăţişez din nou şi să fim împreună. Încercam să-mi imaginez cum va fi să fac dragoste cu el, acum că sărutările şi mângâierile lui erau doar o amintire îndepărtată.

Ar fi fost dulce şi lent şi m-aş fi lăsat ghidată de mâinile lui experte care m-ar fi atins şi explorat în timp ce mi-aş fi cufundat faţa în părul lui parfumat.

Mi-ar fi mângâiat pielea şi sărutat sfârcurile coborând până la buric şi când m-aş fi simţit pregătită, şoptindu-mi „te iubesc66 la ureche, ar fi intrat în mine,

atent să nu-mi provoace durere, iar eu l-aş fi strâns cu putere, liniştindu-l, şi am fi început să ne mişcăm lent, dansând în ritmul respiraţiei noastre, sărutându-ne, emoţionându-ne şi continuând să ne privim în ochi.

Pat m-ar fi ţinut în braţele sale puternice şi un val de plăcere ne-ar fi năpădit, făcându-ne să ne strigăm numele, pentru ca apoi să cădem epuizaţi unul lângă altul şi să adormim, ghemuiţi tandru, până dimineaţa.

Voi merge cu el la mare cu orice preţ.

Nimic nu mă va împiedica.

Mă examinai cu multă atenţie în oglinda din baie ca să verific dacă nu-mi apăruseră pe neaşteptate coşuri pe frunte sau pe nas.

Părul era acceptabil, nu-l pieptănam niciodată, dar îmi plăcea aşa, scurt şi ondulat cu breton.

Însă ceva era în dezacord, şi era prima oară când observam: un puf lejer pe buza superioară.

Se vedea numai dacă îmi proiectam în faţă un far de 9.000 de waţi, dar acum, că îl remarcasem, parcă nu vedeam altceva decât o mustaţă stufoasă, aspră şi păroasă.

Nu puteam să apar aşa în prima noastră noapte, Pat le-ar fi povestit copiilor noştri că mama lor semăna cu Charles Dickens.

Mă apucai să scotocesc printre cremele mamei până dădui peste nişte benzi depilatoare.

Negăsind instrucţiunile, mă gândii să improvizez desprinzând cele două benzi lungi şi lipindu-mi una pe buza superioară, fiind atentă să nu mi-o pun pe restul feţei.

În momentul ăla mă sună Patrick.

Răspunsei distrată, iar banda mi se lipi pe toată gura până la ureche.

Pat îmi povestea agitat că o văzuse pe sora lui care arăta de parcă ieşise dintr-un videoclip de-al lui Jay Z, trântind uşa în nas mamei sale, că încercase inutil să-i

vorbească prin uşa camerei în timp ce muzica era dată la maxim, că tatăl lui ca de obicei era plecat la un congres, că mama lui plângea, dar că, în afară de asta, totul era bine şi mă întreba dacă poate să treacă să mă salute ca să scape de casa aia de nebuni.

— Nu! zisei în grabă, nu poţi veni acum, fac baie şi mai durează cel puţin două ore.

— Măi să fie, exclamă dezamăgit, aşa mult?

— Da, e pentru muşchi, trebuie să-i ţin în apă cât mai mult posibil, răspunsei în timp ce mă dădeam cu capul de pereţi.

— Înţeleg, atunci nu-mi rămâne decât să aştept ziua de mâine. Păcat, aş fi vrut să-ţi dau un sărut de noapte bună.

Dacă m-ar fi sărutat, am fi rămas lipiţi pentru eternitate…

— Şi eu aş fi vrut, dar e mai bine aşa, te aştept mâine dimineaţă la zece, dar să nu suni la uşă! Nu funcţionează soneria, ne întâlnim în capătul străzii.

— În capătul străzii? Eşti sigură că te simţi bine? Poate că nu vrei să vii, dacă e aşa, nu e nicio problemă, putem să bem o cafea sau să dăm o raită prin centru, facem ce vrei tu.

— Nu, nu, nu, vin bucuroasă, aşa cum am stabilit, e vorba însă de vecina mea, e o bârfitoare şi vorbeşte în stânga şi-n dreapta, nu vreau să ne vadă, de aceea te aştept în capătul străzii.

Ceea ce reprezenta deja o bună parte din adevăr.

— Îţi pare bine să mă vezi… adevărat? întrebă neconsolat.

— Iubitul meu! Nu am încetat nicio clipă să mă gândesc la tine şi să număr zilele de mai mult de o lună, aproape că nu-mi vine să cred că eşti aici şi vreau doar ca totul să fie special şi perfect.

— Tu eşti specială şi perfectă!

Dacă m-ar fi văzut cu banda lipită pe faţă, n-ar mai fi spus asta.

Trăsei cu grijă, dar ceara se lipise zdravăn de păr, de la buză până la obraz.

Respirai profund şi trăsei încă odată cu putere, urlând când îmi simţii gura dezlipindu-se odată cu banda.

Buza superioară era iritată şi umflată şi străbătută de o dungă roşie mult mai vizibilă decât mustăcioara care, nu numai că nu se desprinsese, dar acum era plină de stropi de ceară.

Eram respingătoare.

Patrick le-ar fi povestit copiilor noştri că mama lor a încercat să se bărbierească cu flacăra oxiacetilenică…

M-am dus la culcare cu o faşă de cremă pe buză.

Am petrecut o noapte extrem de agitată, zvârcolindu-mă încontinuu. Eram emoţionată cu gândul la noi doi şi îngrijorată să nu fiu prinsă de mama, chiar dacă, pentru moment, nimic nu-mi putea înrăutăţi situaţia – îi mai rămânea doar să mă închidă într-un turn.

Dimineaţa, pe lângă buza umflată, mai aveam şi cearcăne.

Îmi pregătii rucsacul în care îmi pusesem o rochiţă pentru seară şi pantofii cu toc (aceiaşi pe care îi purtasem când ieşisem cu Carl), o gentuţă cu farduri, o pijama de care speram să nu am nevoie, un sutien cu burete (pe care nu-l purtasem niciodată) şi brăţara.

Coborâi la parter, îl luai pe York şi ieşii din casă în linişte, închizând încet uşa.

Alergai până la colţul străzii şi apoi îi trimisei un mesaj lui Patrick spunându-i că-l aşteptam.

Cinci minute mai târziu era acolo, în faţa mea, frumos cum nici nu mi-l mai aminteam.

Bronzat şi zâmbitor, cu gropiţa lui adorabilă în obraz,

mă luă în braţe şi mă învârti.

— Dumnezeule, ce dor mi-a fost de tine, îmi zise strângându-mă cu putere.

Nu reuşeam să îngaim nici măcar un cuvânt de fericire, în timp ce micul York lătra şi ţopăia în jurul nostru.

— Eşti minunată, adăugă înainte să-mi acopăr buza cu mâna.

Era un vis.

În sfârşit se întorsese, era acolo în came şi oase şi venise pentru mine, ca să mă ducă la mare, într-un loc pe care îl iubea, unde am fi putut începe să ne cunoaştem cu adevărat şi să stăm împreună, doar noi doi.

— Aş fi vrut să o salut pe Elena, zise înainte să urce în maşină.

— Din păcate nu e acasă, e plecată la o conferinţă, dar îţi transmite multe salutări, răspunsei distrată.

— Atunci o s-o văd la întoarcere, zise luându-l în braţe pe York. Şi el? Vine cu noi?

— Dacă rămâne singur în casă, plânge, mama ne-a rugat să-l luăm şi pe el.

— Nicio problemă, o să-l facem să alerge, o să obosească şi o să doarmă ca un îngeraş.

Era răcoare, dar cerul era senin, iar soarele iernatic strălucea leneş.

În maşină nu rostii aproape nicio vorbă, dar tot drumul îl privii încântată cum conducea.

Aştepţi toată viaţa ca o dorinţă să se realizeze şi când se întâmplă aievea nu eşti în stare să-ţi exprimi bucuria în cuvinte.

Pentru că nu există niciun cuvânt care s-o poată descrie.

Ca şi cum o cascadă de focuri de artificii s-ar propaga din inima ta, făcându-te atât de fericit, încât te întrebi dacă

nu cumva ăsta e paradisul.

Nu vorbirăm nici despre Marina Regală, nici despre Nina, nici despre şcoală şi nici despre admitere; voiam să lăsăm totul în urmă cel puţin pentru acel sfârşit de săptămână.

Era un cadou pentru noi, eram o oază de pace unul pentru celălalt, fiind de ajuns să ne strângem mâinile din când în când, ca să ne simţim inimile umplându-se de emoţie.

Merserăm aproximativ două ore, oprindu-ne din când în când pentru a-l lăsa pe York să coboare, profitând ca să ne îmbrăţişăm şi să ne sărutăm, iar în jur de ora prânzului zărirăm marea întinzându-se infinită în faţa noastră.

Skegness era un orăşel încântător unde Patrick venea de pe vremea când era copil. Şi-l aducea cu drag aminte pentru plajă, ponton şi pentru zmeiele pe care le înălţase aici.

Trecurăm mai întâi pe la hotel ca să ne înregistrăm şi să lăsăm bagajele şi apoi merserăm să luăm masa.

Nu văzusem prea multe hoteluri la viaţa mea, dar eram sigură că ăla era cel mai frumos din lume.

O pensiune primitoare şi caldă, inundată de o mireasmă îmbietoare de plăcintă.

York începu să inspecteze teritoriul mirosind toate colţurile la dispoziţie.

Urcarăm în cameră în tăcere. Era simplă, dar frumos aranjată: un pat matrimonial cu o cuvertură roşie, o fereastră largă care dădea spre mare, perdele groase de culoare purpurie, un fotoliu şi mocheta.

Şi pentru prima oară începui să-mi dau seama că era pe cale să se întâmple, că sosise momentul, că peste puţin o vom face şi simţii cum neliniştea îmi strânge stomacul.

— Avem şi televizor! constatai iute ca să domolesc tensiunea.

— Vino aici, îmi zise Pat luându-mă în braţe şi legănându-mă, nu vom face nimic din ce nu te simţi în stare să faci, ai înţeles?

Încuviinţai.

— Ba chiar, ştii ce facem acum? Te duc să mănânci cei mai buni *fish and chips* din lume.

Mă luă de mână şi mă trase după el.

Ieşirăm şi o luarăm pe jos spre un pub minuscul şi pe jumătate ascuns, în aparenţă pustiu, dar unde în schimb erau cel puţin cincizeci de persoane îngrămădite, care beau bere şi vorbeau cu însufleţire.

Pat luă două comete uriaşe de peşte prăjit cu cartofi şi merserăm să le mâncăm pe plajă aşezaţi lângă o barcă, la adăpost de vânt.

York începu să alerge ca un nebun în lung şi-n lat.

Un tufiş isteric de păr negru cu o coadă în mijloc care alerga în întâmpinarea valurilor, încercând să nu-şi ude lăbuţele.

Marea era agitată din cauza vântului, iar pescăruşii aterizau cu greu la mal.

Pat privea spre orizont cu o privire intensă şi nostalgică.

— N-ai putea să trăieşti fără mare, aşa e? îl întrebai.

— Aş putea, dar mi-ar lipsi o parte din mine, la fel cum ţi-ar lipsi ţie dacă ar trebui să trăieşti fără dans.

— N-aş putea niciodată. Dar dacă ar trebui să aleg între a trăi fără dans şi fără tine, n-aş putea să aleg.

— Nu trebuie să alegi, Mia, vom fi mereu amândoi în viaţa ta, aşa cum tu vei fi mereu în a mea. O pasiune, oricât de intensă, nu e niciodată de ajuns ca să umple spaţiul destinat celui drag. Sunt sigur că e scris un viitor fantastic pentru noi doi, pentru că tu eşti fata pe care o căutam fără să-mi dau seama că o avusesem mereu sub nas. Zâmbi şi mă sărută pe buzele sărate.

— Tu mă căutai şi eu te aşteptam.

— Şi ne-am găsit datorită fugii tale de la miezul nopţii.

Începurăm să râdem.

Totul părea atât de îndepărtat acum: cum traversasem Leicester-ul pe bicicletă noaptea ca să-l urmăresc, cum inventasem pretexte pentru a-l suna, cum îi notasem toate vorbele în jurnal.

Îşi petrecu braţul în jurul umerilor mei şi mă lipi de el.

Mă simţeam adultă. Dacă Patrick mă alesese, era pentru că ştia că poate să se încreadă în mine, că aş fi fost partenera potrivită pentru el, loială şi răbdătoare şi că l-aş fi sprijinit în momentele dificile.

Gândul îmi fugi la mama, care mă credea izolată în casă, la doamna Fancher, care patrula în faţa casei, la doamna Meyer, care aştepta eseurile, la Paul, care îşi dădea pumni în cap şi la Nina, care nu mai vorbea cu mine.

Luni aveam să mă ocup de toate.

York era ca o rachetă propulsată la viteză maximă spre orice se mişca.

În depărtare, un copilaş, care se clătina nesigur pe picioare, încerca să se apropie de el.

— Pat, am ceva pentru tine, vreau să porţi ceva de la mine, zisei scoţând brăţara din buzunar.

O luă în mâini şi chipul i se lumină:

— E splendidă, Mia, mulţumesc, mulţumesc, iubito, mulţumesc din inimă.

— Scrie *Serva me*. *Servabo*te, înseamnă…

— Salvează-mă. Te voi salva.

Eram impresionată.

— De unde ştii?

— Am studiat latina mai demult.

Mă îmbrăţişă.

— Acum mă voi uita la ea şi te voi simţi mai aproape.

Îmi sprijinii capul pe umărul lui, lăsându-mă dezmierdată.

Soarele dispăruse în spatele norilor şi începea să se lase frigul, dar eram atât de fericită încât nu simţeam.

Eram împăcată cu lumea, cu iubitul meu lângă mine care mă făcea să mă simt protejată şi în siguranţă, căruia mai târziu în cameră aveam să-i demonstrez cât îl iubesc.

Copilaşul ajunsese la York, care lătra dându-i târcoale să se joace.

Micuţul se ţinea de coada lui şi se lăsa tras râzând.

York era imaginea veseliei.

Nu mai văzuse niciodată o plajă, ci numai trotuare şi răzoare de flori, iar în casă îl consideram puţin mai mult decât o piesă de mobilier.

Îl adoram cu toţii, dar aşa cum se întâmplă de multe ori când te obişnuieşti să vezi pe cineva în fiecare zi, nu-i mai dai importanţa cuvenită şi uiţi să-i mai demonstrezi afecţiunea ta, până când nu-l mai vezi.

Într-o fracţiune de secundă un val îi înghiţi pe amândoi, târându-i în larg.

Mama copilului începu să ţipe chemând în ajutor.

Patrick îşi scoase de pe el geaca groasă din piele şi mi-o întinse.

Se întoarse spre mine cu o lucire de nelinişte în ochi, ca şi cum instinctul şi simţul datoriei ar fi fost mai puternice decât raţiunea.

— Stai liniştită, iubito, zise surâzând şi începu să alerge spre mal.

Picioarele i se afundau în nisip în timp ce încerca să ajungă la mare cât mai repede posibil.

Eu rămăsei să-l privesc împietrită, în timp ce cuvintele „Patrick, nu te duce” îmi îngheţară pe buze.

Îl văzui aruncându-se în valurile îngheţate şi înotând

cu mişcări ample spre ghemotocul roşu care apărea şi dispărea printre urletele disperate ale mamei.

Începui să alerg şi eu strângându-i geaca la piept şi ajunsei la mal fără să-l scap din ochi o clipă.

Panica nu mă lăsa să simt frigul.

Patrick înota fără oprire, dar pentru fiecare metru câştigat, curentul năvalnic îl înghiţea târându-l din ce în ce mai departe.

Dintr-odată îl văzui apucând copilul de gluga hăinuţei şi pornind cu greu să-l aducă spre mal, înotând prin valurile înalte şi ameninţătoare.

Îmi acoperii gura cu mâinile repetând: „Doamne, ajută-l! Te implor, ajută-l! Nu ţi-am cerut niciodată nimic, dar dacă-l ajuţi, voi face orice vrei, renunţ şi la dans, numai te rog ajută-l!”

Şi Dumnezeu mă ascultă.

Profitând de un curent favorabil, Patrick execută câteva mişcări energice şi depăşi punctul critic în care valurile formau un fel de vârtej.

Îl văzui apărând istovit şi abia suflând, cu copilul în braţe care tuşea şi ţipa cuprins de spaimă.

Mama le alergă în întâmpinare şi îl îmbrăţişă plângând în hohote, mulţumindu-i lui Patrick şi sărutându-l acum pe el, acum pe copil, repetând întruna: „Dumnezeu să te binecuvânteze, mulţumesc/6

Şi eu repetam în gând „mulţumesc, Doamne64, în timp ce şocul lăsa locul uşurării, iar inima începea să bată normal.

Alergai spre el să-l acopăr cu geaca.

Pat gâfâia, dar zâmbea în timp ce-şi recăpăta suflarea, ţinându-şi mâinile pe genunchi.

— E un curent oribil acolo în mijloc, zise arătând spre un punct nedefinit în larg, am crezut că n-o s-o scot la capăt, îmi spuse sărutându-mă.

Răceala buzelor sale peste ale mele îmi provocă un fior sinistru de-a lungul şirei spinării.

— Unde e York? întrebă răsucindu-se brusc.

O pată neagră în voia valurilor se zbătea încercând cu disperare să rămână la suprafaţă.

Patrick alergă şi se scufundă din nou în direcţia câinelui, înotând şi mai repede decât înainte, sub efectul adrenalinei care nu-l lăsa să simtă nici oboseala, nici frigul.

Eu şi mama copilului priveam scena mute şi neputincioase, fără a îndrăzni nici măcar să respirăm; şi copilaşul se oprise din plâns şi se alăturase neliniştii noastre.

Totul se întâmplase mult prea repede ca să fie adevărat, un minut mai devreme eram aşezaţi pe plajă vorbind despre noi, iar o clipă mai târziu Pat îşi risca viaţa pentru un copil şi un câine care nu erau ai lui.

Voiam să mă trezesc din coşmarul ăla, voiam să fiu în patul meu şi să mă trezesc să mă duc la şcoală, nu să asist neputincioasă la o salvare demnă de un film de acţiune.

Doamne, te rog, ascultă-mă iar. Doamne, dacă îl salvezi, îţi jur că nu mai dansez. Tu salvează-l, iar eu nu voi mai dansa niciodată, dar te implor, adu-mi-l viu înapoi.

Făcusem alegerea în final. Aflată la strâmtoare, îl alesesem pe el.

Şi Dumnezeu mă ascultă din nou.

Mă apropiai de mai zâmbind cu recunoştinţă cerului, în timp ce-l vedeam pe York înotând încet, dar tenace, cu Patrick în urma lui care îl ţinea.

Începui să-l strig tare, bătând din mâini pentru a-l încuraja să înfrunte sprintul final.

Avea limba scoasă de-un cot şi ochii ieşiţi din orbite, dar ghemotocul ăla mic şi încăpăţânat de păr reuşise, învinsese furia Mării Nordului.

Îmi alergă în întâmpinare cu coada între picioare, sărind pe mine şi schelălăind nebun de fericire.

Mă ridicai să-i zâmbesc salvatorului său despre care s-ar fi vorbit la telejurnalul de seară, dar surâsul meu se stinse după ce îmi dădui seama că nu era nimeni.

Ochii mei se mişcau frenetici încolo şi-ncoace pe acea masă tulbure, în timp ce un gust acid mi se urca în gât.

Dumnezeule, unde e? Unde e? Unde dracu' e? Unde eşti Pat?

Începui să merg în sus şi-n jos strigându-l din toate puterile.

— Patrick! urlai intrând în apă până la brâu, Patrick unde eşti? Nu te văd! Patrick!

Eram sigură că ochii îmi jucau feste, că el era acolo în faţa mea, camuflat de griul mării, şi că ar fi ieşit din apă dintr-un moment în altul clănţănind din dinţi, iar eu aş fi răsuflat uşurată căzând în genunchi pe nisip.

Dar nu-l vedeam.

Minutele treceau şi nu-l vedeam.

Mă răsucii, buimăcită şi neputincioasă, înspre mulţimea care se adunase pe mal şi murmurai:

— Chemaţi pe cineva, vă rog, chemaţi ajutor, nu-l mai văd!

Restul mi-l amintesc cu încetinitorul.

Ca şi cum lângă mine ar fi explodat o bombă.

Sunete înăbuşite, voci îndepărtate, vedere înceţoşată, curioşi care arătau spre nicăieri, ambulanţa, întunericul care se lăsa, întrebări, întrebări şi iar întrebări şi durerea care îmi reteza picioarele şi mă făcea să mă prăbuşesc pe nisipul rece.

Mă duseră acasă în toiul nopţii, înfăşurată într-o pătură, ţinând strâns geaca lui Pat în braţe. Poliţia o anunţase pe mama care se întorsese într-un suflet de la Brighton şi mă aştepta înlăcrimată în faţa casei.

Îmi amintesc că am privit-o şi nu am recunoscut-o, apoi mâinile mari ale gângantului bun mă luară în braţe şi mă duseră în camera mea.

Încetai să mai vorbesc, să mai dorm şi să mă mai spăl.

Îmi petreceam zilele în cameră privind peretele alb, fără să vărs o lacrimă.

Cu cenuşă în locul inimii.

Pierdusem tot ce aveam mai scump, cea mai scumpă fiinţă pe care lumea asta îngrozitoare o cunoscuse vreodată, şi pe care apa aceea blestemată o înhăţase cu degetele ei îngheţate, luând-o cu totul.

O rană adâncă mă sfâşia dintr-o parte în alta, o tăietură care sângera şi care nu s-ar fi închis niciodată.

Dumnezeu îşi bătuse joc de mine.

Fii foarte clară atunci când te rogi, pentru că Dumnezeu ştie exact ce vrei, dar îţi dă numai ceea ce ceri.

Bunica, îngrijorată din cauza admiterii şi ofensată pentru că nu-i mai răspundeam la telefoane, ajunsese s-o sune pe mama ca să afle „ce intenţii aveam”.

Mama o pusese la curent cu faptele şi apoi îi închisese telefonul. Dar bunica continuă să mă sune cu insistenţă până când închisei definitiv telefonul.

Eu eram aceea care până mai deunăzi visa cu atâta patimă să danseze? Eu eram cea care se pregătise cu atâta trudă pentru admitere?

Nu-mi mai aduceam aminte, părea viaţa altcuiva, cineva plin de visuri şi speranţe, care murise odată cu Pat.

Mama era disperată, intra în cameră să înlocuiască o tavă plină cu alta, încercând să mă zgâlţâie acum cu gingăşie, acum cu furie, dar tot ce puteam să-i ofer în schimb era fondul negru al ochilor mei goi.

— Vrei să mănânci, Mia? Te implor, fă-o pentru mine, fă-o pentru mama.

Dar era o voce îndepărtată care ricoşa în spaţiul gol lăsat de sufletul meu.

York nu mă părăsea nicio clipă.

Veghea asupra mea zi şi noapte ca asupra unui muribund.

Din ziua aceea nici el nu mai era acelaşi. Nu mai ieşea din casă şi făcea pipi în faţa uşii.

Eram împreună în infern.

Noaptea rămâneam cu ochii holbaţi în întuneric, terorizată la gândul că o să adorm şi nu o să mai respir.

Din ce în ce mai des visam că sunt închisă într-un coşciug din adâncuri şi mă trezeam brusc leoarcă de transpiraţie.

Şi, oricât aş fi încercat, nu mai puteam să-mi amintesc chipul lui Patrick.

În locul lui era o gaură neagră pe care reuşeam s-o umplu numai cu altă apă tulbure.

Înnebuneam.

Ideea că nu-l voi mai vedea niciodată era pur şi simplu de nesuportat pentru creierul meu care continua să se concentreze pe detalii fără importanţă numai să nu dea piept cu realitatea.

Puteam să stau şi zece ore să privesc ţintă un fir tras al unui pulover, dar dacă, pentru o clipă, îmi aminteam că el nu mai e şi că nu aveam să-l mai văd niciodată, simţeam o durere copleşitoare care mă înghiţea şi mă strivea, paralizându-mă.

Paul urca să mă viziteze în fiecare seară după ce venea de la serviciu.

Se aşeza pe marginea patului şi mă punea la curent cu ce se întâmpla în lume, despre regină, despre prinţul William sau Lady Gaga şi apoi îmi povestea despre ziua lui la serviciu, ce gătise, care fuseseră cei mai proşti clienţi şi dacă circulase lejer pe drumul de întoarcere.

Îmi vorbea câte jumătate de oră pe un ton calm şi liniştit, după care mă săruta pe frunte şi plecă.

Şi mă lăsa să lupt cu fantasmele mele pentru încă o noapte interminabilă.

Devenii curând umbra a ceea ce fusesem odinioară.

Orbitele îmi înghiţeau ochii, faţa mi se îngălbenise, mâinile îmi tremurau şi acea senzaţie constantă, vicleană, respingătoare că eram udă nu mă părăsea nicio clipă.

— Se face o slujbă pentru Patrick în dimineaţa asta la Biserica St. Nicholas, mă informă mama, eu şi Paul mergem, nu ştiu dacă tu te simţi în stare…

Nu mă mişcai şi nici nu îi dădui vreun răspuns.

Înmormântarea în aceeaşi zi cu admiterea.

Apoi, pe neaşteptate, îmi amintii de Nina.

Nina suferea ca mine, Nina putea să înţeleagă, trebuia să înţeleagă, *lucrul* acela acum ne unea.

Mă ridicai în picioare şi totul începu să se învârtă în jurul meu atât de rapid încât trebui să mă sprijin de spetează ca să nu cad.

Aveam picioarele slăbite şi amorţite şi un gust amar în gură.

Coborâi încet scările înfofolită în geaca enormă, mă încălţai şi ieşii.

Ninsese, aerul era înţepător şi ostil şi mă durea nasul când respiram.

Îmi ascunsei faţa în fular şi pomii, urmată de York, spre staţia de autobuz.

Doamna Fancher ieşi din casă să-mi spună ceva, dar trecui mai departe fără să mă uit la ea.

Mergeam ca o bătrânică obosită, oprindu-mă din când în când ca să-mi recapăt răsuflarea.

Mă urcai în autobuz şi coborâi după zece staţii.

Câinele mă urma ca o umbră.

În faţa bisericii, în grupuri mici, erau prezenţi mulţi

dintre foştii lui colegi de clasă, câţiva profesori, directoarea şi doi ofiţeri de la Marina Regală.

Oameni neîncrezători care plângeau încercând să se consoleze reciproc.

Îi recunoscui şi pe mama copilaşului şi pe Carl care mă salută cu un semn de la depărtare.

La trecerea mea auzii lăsându-se tăcerea.

Nimeni nu avu curajul să mă salute, ca şi cum proporţiile tragediei ar fi fost nemăsurate în comparaţie cu mângâierea palidă a cuvintelor de circumstanţă, şi traversai mulţimea tăcută ca şi cum aş fi fost închisă într-un sicriu de sticlă.

Directoarea, doamna Jenkins, îmi veni în întâmpinare îngrijorată, întrebându-mă cum mă simt, dar privindu-mă mai bine, se limită să mă strângă cu putere la piept fără să mai adauge nimic.

Eram năucită şi speriată.

Acel lucru era mai mult decât puteam duce. Prea mult.

Corpul nu fusese găsit şi familia îl rugase pe preotul care îl botezase să oficieze o slujbă comemorativă.

De ce atâta grabă? Poate e viu, poate e într-o misiune secretă ascuns pe undeva. Aşteptaţi un pic, mai căutaţi. Vă implor.

Apoi zării familia Ninei în primul rând.

Nina, Laetitia şi tatăl ei, în picioare, strânşi într-o tăcere demnă.

Laetitia era distrusă, părea minusculă între soţ şi fiică şi se străduia să nu plângă, acoperindu-şi gura cu o batistă.

Nina şi tatăl ei, cu privire severă, se strângeau în jurul ei şi o susţineau ca două gărzi de corp.

Mama şi Paul erau aşezaţi în spate şi îmi făcură semn să mă duc lângă ei.

A fost o ceremonie frumoasă, dar inutilă.

Toţi ştiau că Patrick era bun şi generos, mereu gata să se sacrifice pentru semenii lui, zâmbitor, optimist, vesel, prieten, fiu şi frate mult iubit.

Dar acestea erau epitete potrivite pentru oricine, la o înmormântare oarecare.

Când moare cineva, acesta este amintit numai pentru calităţile sale, în timp ce Patrick avea *cu adevărat* toate acele însuşiri enumerate, şi multe altele pe care lumea nu le ştia.

Era o fiinţă care radia lumină, capabilă să inspire energie şi curaj numai privindu-te în ochi, ştia să te facă să râzi ca nimeni altcineva, mirosea a vânt şi iasomie, era mereu în largul său cu toţi, nu-i judeca niciodată pe ceilalţi, ţinea la toţi, era pur, avea un gust execrabil în materie de muzică şi nu ştia să danseze, dar iubea viaţa şi lucrurile frumoase şi mai ales ştia să-i facă pe ceilalţi să se simtă importanţi.

Ăsta era Patrick, şi nu un morman de elogii de circumstanţă.

Mirosul de tămâie mă sufoca, nu voiam decât să mă întorc la adăpost în camera mea, dar înainte simţeam nevoia s-o văd pe Nina, s-o îmbrăţişez, să stau cu ea, să-l revăd pe Patrick prin ochii ei, să-i arăt dragostea mea şi împreună să încercăm să înfruntăm acea durere absurdă.

Aşteptai într-un colţ ca mulţimea adunată în jurul familiei să se îndepărteze.

Laetitia le mulţumea tuturor cu amabilitate, încercând să zâmbească ca şi cum i-ar fi fost frică să nu pară nepoliticoasă.

Când ultima mână fu strânsă şi veni rândul nostru, Laetitia, care până atunci rezistase, la vederea gecii lui Patrick aproape că îşi pierdu simţirea, prăbuşindu-se peste soţul ei.

Iar la vederea mea, o scânteie de ură pură traversă privirea Ninei şi o mască de dispreţ i se zugrăvi pe chip.

— Mai ai şi curajul să te arăţi în biserică, jigodie nenorocită? strigă, şi, într-o fracţiune de secundă, mă îmbrânci la pământ şi începu să mă lovească cu o violenţă nemaivăzută cu pumnii şi palmele. Fratele meu e mort din cauza ta, ticăloasă blestemată, dacă nu erai tu, ar fi fost şi acum în viaţă, a murit din cauza ta şi ca să-ţi salveze javra aia de câine împuţit! Se ridică şi îi dădu un şut direct în burtă lui York, care rămase fără simţire.

Paul o apucă pe Nina de subsuori şi o ridică îndepărtând-o de mine, în vreme ce Laetitia, care între timp izbucnise în lacrimi, încerca să-şi calmeze fiica împreună cu soţul.

Plângeau toţi trei, îmbrăţişaţi, încercând să nu-şi piardă controlul şi să-şi unească forţele împotriva acelei dureri sfâşietoare şi de nesuportat.

Mama mă ajută să mă ridic.

Îmi mângâia fruntea plângând, disperată şi ea, străduindu-se să dea un sens acelei întregi nebunii.

Eram derutată şi îmi curgea sânge din nas, dar nu durea. Nu ştiu cum, dar în timp ce mă lovise nu simţisem durere.

O doamnă îl luă pe York în braţe şi mi-l aduse. Când îl lăsă jos, şchiopăta.

Paul mă conduse la maşină, mă aşeză în spate şi îmi dădu batista lui ca să-mi tamponez nasul.

Îl văzui ducându-se la tatăl Ninei şi spunându-i ceva cu degetul arătător îndreptat ameninţător spre el, indicând din când în când spre mine.

Paul era mare şi inspira teamă când se înfuria, îmi aduceam bine aminte.

— I-am spus să nu-i mai permită niciodată fiicei lui s-o trateze pe Mia în felul ăsta, era s-o omoare, ai văzut ce i-

a făcut lui York? îi zise mamei.

— E distrusă, e o familie distrusă, comentă mama cu tristeţe.

Eu sunt distrusă, mamă, sunt terminată, nu vezi? Nu mă vezi?

Şi eu am murit.

Doctorul veni acasă după-amiază.

Nu înţelegeam de ce. Nu eram bolnavă, nu voiam decât să fiu lăsată în pace, nu era aşa greu de înţeles.

Mă examină punându-i întrebări mamei şi lui Paul care stăteau aşteptând în picioare în pragul uşii.

Zise ceva de genul „tulburare post-traumatică de stres" şi îmi dădu o grămadă de pastile.

Pastilele mă făceau să dorm ore în şir fără vise şi fără apnee şi îmi dădeau o stare de amorţeală vătuită, aproape plăcută.

Nu simţeam nimic, nu mai reuşeam aproape nici să-mi amintesc motivul pentru care stăteam mereu în pat, dar cel mai curios lucru era că nu mă mai interesa.

Paul nu era de acord să iau toate „chestiile16 alea, cum le numea el, dar mama îi răspundea istovită că o vrea înapoi pe fiica ei şi cât mai curând, pentru că altfel o lua razna.

Bunica o mai sună de câteva ori arătând că putea să facă în aşa fel încât să obţin un alt termen pentru admitere, dar ea îi tăie vorba spunându-i că erau lucruri mult mai importante la care să se gândească, iar sănătatea mea era unul din ele.

Să dansez? Nu mai ştiam ce însemna asta.

Să dorm, da, să dorm pentru totdeauna, aia era singura soluţie.

CAPITOLUL 24

Betty se furişă pe tăcute în camera mea într-o după-amiază.

După privirea ei înspăimântată înţelesei că nu arătam deloc bine.

— Ce-ai făcut, iubita mea? Cum ai ajuns…

Începu să-mi mângâie părul din care mi se desprindeau şuviţe întregi.

Înfăşurată în plapumă, încercam zadarnic să lupt cu frigul apei care făcea să-mi putrezească oasele, cu privirea pierdută în gol.

— Mia, eşti numai piele şi os, de cât timp nu mănânci?

De ce se interesau toţi de mâncare, de ce trebuia să fie aşa important? Dacă aş fi mâncat, aş fi suferit mai puţin sau s-ar fi simţit cu toţii mai puţin vinovaţi?

Cei care vor să trăiască mănâncă, iar eu nu voiam să trăiesc.

Deodată îmi amintii ceva.

— Tu ai ştiut-o mereu, nu-i aşa Betty? şoptii.

Nu mai vorbeam de săptămâni întregi şi aveam o voce răguşită şi sinistră, ca de dincolo de mormânt.

— Ce am ştiut mereu, scumpo, ce anume? întrebă speriată apropiindu-şi faţa de gura mea.

— Că va muri, tu ştiai de la început… Tumul, ieşea mereu Tumul, iar tu ziceai că nu înseamnă nimic…

— Mia, sunt doar nişte cărţi, să nu le dăm însemnătate, e doar un joc…

— Tu ştiai, Betty, ştiai că o să moară şi nu mi-ai spus…

— Nu, nu, îţi jur că nu ştiam nimic, şi apoi cum ţi-aş fi putut spune vreodată că după părerea mea o să moară? Nimeni n-ar face aşa ceva, puiule, te rog să mă crezi.

— Tu ştiai şi nu mi-ai spus, poate că l-aş fi putut salva, ţinându-l departe de apă.

— Nu, Mia, nu, când un lucru e scris e scris, tu n-ai fi putut face nimic, nu împotriva destinului.

— Pleacă, Betty, du-te acasă, nu vreau să te mai văd.

— Mia…

— Pleacă, murmurai.

Seara mama urcă în cameră.

Nu mai era ea, era o stafie.

Slabă, nepieptănată, cu faţa suptă şi cu ochii celui care nu se opreşte din plâns nicio clipă.

— Dacă nu vrei s-o faci pentru tine, te implor, fă-o pentru mine, dacă nu vrei să trăieşti pentru tine, trăieşte pentru mama ta. Începu să urle şi să mă scuture: Măcar vorbeşte-mi, Mia, vorbeşte-mi, eu sunt încă aici, sunt vie, noi suntem vii. Eu, Paul, York, tatăl tău, baletul! Baletul te aşteaptă, încă mai poţi da admiterea, bunica ta mi-a spus că poate să aranjeze! Nu e incredibil? Eu să vorbesc cu bunica ta Olga despre balet! E un miracol, nu? încercă să râdă, dar ochii îi trădau toată amărăciunea.

Nu, mamă, nu mai există nimic, nimic care să mă intereseze. îmi pare rău, mi-e silă de mine, sunt o fiică îngrozitoare, meritai mult mai mult, dar eu nu am puterea, scuză-mă mamă, dar eu n-o am. Te iubesc, te iubesc din suflet, dar nu mai rezist, sufăr atât de mult, nu pot să mai trăiesc aşa.

Trecură alte săptămâni în care nu se întâmplă nimic.

Continua să fie frig chiar dacă Paul îmi spusese că venise primăvara.

Mama îmi povestea că trecuse Carl pe la noi şi că doamna Jenkins dădea regulat telefon.

Dar cu cât trecea mai mult timp, cu atât îmi venea mai greu să-mi amintesc despre cine vorbeşte.

Mi se părea imposibil să fi avut o viaţă înainte de cea pe care o trăiam în camera aia, prietenii, pasiuni, o inimă.

Eram numai piele şi os, beam două pahare de lapte ca să înghit pastilele şi cam asta era tot, în rest dormeam sau pluteam într-o dimensiune păstoasă şi confuză.

Numai Betty simţi într-o zi nevoia să-mi vorbească din nou.

Ştiu cu certitudine că i s-a părut că intră într-o cameră mortuară.

Mirosul acru, frigul, penumbra şi respiraţia mea devenită aproape un horcăit erau tot ce mai rămăsese din mine.

— Mia, Mia, scumpo! încercă să mă zgâlţâie ca să mă scoată din amorţeală. Mia, ascultă-mă, ştiu că nu vrei să mă vezi, dar trebuie neapărat să-ţi povestesc ceva, nu ştiu de ce, dar cred că e important.

Nu o vedeam, dar o auzeam, auzeam o voce familiară şi îndepărtată care spărgea zgomotul alb pe care-l aveam în cap, în locul ireal în care trăiam, fără colţuri şi fără curbe.

— Am visat ceva ciudat, Mia, poate nu înseamnă nimic, dar tu eşti singura care poate să-mi spună, mă asculţi?

Nu răspunsei.

— Îţi spun oricum, Mia, l-am visat pe Patrick, sau cel puţin cred, eu nu l-am mai văzut de când avea vârsta ta şi nu ştiu cum e acum, în afară de poza din ziare, dar şi aia era veche… Doamne, n-ar trebui să fiu aici, ştiu, e o prostie, dar *simt* că trebuie s-o fac, adică să-ţi spun adevărul… el mi-a cerut-o, a insistat atât de mult şi era atât de real încât am crezut că sunt trează.

Pupilele mi se contractară imperceptibil.

Betty continuă:

— Pat avea… părul lung, fără o formă anume şi barba neîngrijită, un pulover verde închis şi blugi, dar nu ştiu dacă asta are importanţă, ceea ce contează e că mi-a transmis să-ţi spun asta: „Dansează, Mia, dansează pentru mine, dacă dansezi eu voi trăi prin tine şi vom fi din nou împreună”.

Nu mă mişcai.

Păreau fraze scoase dintr-o telenovelă de prost gust de duminică după-amiază.

El, pentru a o face pe protagonista deprimată să trăiască în continuare, îi vorbeşte de pe lumea cealaltă.

Păcat, ţineam mult la Betty, dar ideile alea cretine erau o insultă la inteligenţa mea.

Sau probabil fusese o idee ingenuă a mamei.

— Mia, continuă, în vis mi-a mai spus ceva ce n-am înţeles, a trebuit să scriu pentru că nu ştiu spaniola, mi-a spus să-ţi spun asta: *Serva me*. *Servabo*te. Nu ştiu ce înseamnă, dar ştia că ai să înţelegi.

Pupilele mi se dilatară ca unei pisici în întuneric.

— Latină.

— Latină?

— Salvează-mă. Te voi salva.

Nu mai ştia nimeni în afară de Carl, care nu o cunoştea pe Betty.

— Cine ţi-a spus?

— Ce?

— Brăţara, inscripţia, cine ţi-a spus de ea?

— Nu ştiu nimic de nicio brăţară, în vis mi-a spus să-ţi transmit vorbele astea. Ce înseamnă, Mia, au vreo semnificaţie?

— Nu, Betty, nicio semnificaţie.

Betty păru dezamăgită, îmi trecu o mână peste frunte.

— Scuză-mă atunci, dacă te-am deranjat cu delirurile mele, nu ştiu cum, dar părea atât de real încât aproape că am crezut… scuză-mă din nou, micuţo, nu aveai nevoie de alte emoţii, sau alte iluzii, scuză-mă din nou. Dumnezeule, eşti gheaţă, scumpo. Mă acoperi mai bine cu plapuma şi ieşi plângând.

Serva me. Servabote.

Inima începu să-mi bată nebuneşte, prea tare pentru ca trupul meu fragil să poată suporta.

Aşteptasem tot timpul ăla un semn şi ştiam că mai devreme sau mai târziu ar fi sosit.

Dar aşteptarea mă epuizase.

Mă ridicai şi mă privii în oglindă.

Eram cadaverică, un schelet cu pielea transparentă şi vene albastre pe frunte şi pe mâini.

O stafie.

O lebădă muribundă.

Într-un final reuşisem s-o interpretez.

Golul pe care-l aveam înăuntru mă mâncase de vie zi de zi ca o tumoare malignă.

Şi încet mă consumasem ca o lumânare.

Golită, stinsă.

Venise momentul.

— Pat, te rog, spusei cu voce tare… Pat te rog, vino să mă iei.

Atinsei imaginea mea reflectată şi începui să plâng cu sughiţuri, un plâns eliberator, disperat, sfâşietor, alunecând uşor în genunchi.

— Te rog, vino să mă iei… nu mai pot să trăiesc fără tine, nu mai vreau să trăiesc fără tine, ia-mă de aici, du-mă cu tine, oriunde ai fi…

Mă ghemuii la pământ continuând să plâng sleită de puteri, zdruncinată de sughiţuri convulsive.

Aş fi aşteptat şi mai devreme sau mai târziu moartea ar fi venit să mă ducă la Patrick.

Trebuia doar să aştept, era chestiune de puţin timp. Aş fi rămas acolo nemişcată şi aş fi dispărut: simplu şi nedureros.

În felul ăsta n-aş mai fi suferit.

„Salvează-mă. Te voi salva.66

Era nevoie de timp sau poate…

Poate aş fi putut accelera lucrurile.

CAPITOLUL 25

Mă urcai în autobuzul care se îndrepta spre Skegness.

Ploua, dar nu simţeam nici frigul, nici slăbiciunea, nici tahicardia care în ultima vreme nu-mi dădea pace.

Adrenalina mă ajuta încă o dată.

Controlorul mă privi descumpănit şi mă întrebă dacă am nevoie de ajutor, ca şi cum aş fi fost o bolnavă fugită din spital, şi avea dreptate.

Eram bolnavă.

Foarte bolnavă.

Dar urma să mă vindec curând.

Era o chestiune de două ore.

Simţeam o stare de euforie cum nu mi se mai întâmplase din acea zi blestemată de februarie.

Şi cu cât autobuzul se apropia mai mult, cu atât mă simţeam inundată de o bucurie de nestăpânit, atrasă de ceva, de cineva care mă chema. Ştiam că Pat mă aşteaptă acolo şi că făceam ce trebuie.

Zâmbii pentru prima oară după luni de zile.

Îi zâmbii mării care urma să mă ducă la el.

Le zâmbii pescăruşilor care zburau în înalturi.

Îi zâmbii durerii care devenise un prieten fidel.

Coborâi şi respirai adânc.

Soarele apunea, era frig, iar marea era agitată, dar mă simţeam senină şi calmă.

Nu era nimic de care să-mi fie frică.

Vântul mă făcea să-mi pierd echilibrul în timp ce înaintam cu greu spre plajă.

Revăzui pub-ul de unde cumpăraserăm peşte prăjit, pensiunea în care ar fi trebuit să dormim, pontonul, barca răsturnată lângă care ne întinsesem.

Şi, ca într-un vis, ne-am văzut iară pe noi doi râzând

şi furându-ne cartofii prăjiţi, jucându-ne cu York, sărutându-ne şi ţinându-ne strâns în timp ce ne imaginam viitorul.

Mă simţeam obosită, ca şi cum aş fi mers sute de kilometri fără să mă opresc deloc.

Venise în sfârşit momentul să mă odihnesc.

Acea masă enormă, tulbure şi zbuciumată, mă aştepta cu braţele larg deschise, îmbietoare, primitoare, sigură.

Eram nerăbdătoare să mă las înghiţită de acea îmbrăţişare gigantică şi să mă abandonez liniştii şi păcii profunzimilor sale secrete.

Să cobor lin în abis, unde lumina pătrunde cu greu, unde totul e încetinit şi răbdător şi unde timpul nu există.

Acolo jos unde, într-un anumit loc, mă aştepta Pat.

CAPITOLUL 26

— E în comă, domnule doctor, nu ştim cât timp a rămas fără oxigen… e posibil să fi suferit răni greu vindecabile.

— Semne vitale?

— Stabile… încercăm să-i contactăm familia, dar nu avea acte la ea, doar un telefon inutilizabil şi acea brăţară cu inscripţia… în latină sau spaniolă…

— Cum au reuşit s-o salveze?

— E un mister, în punctul acela curentul e atât de puternic încât nici pescarii nu se apropie… au găsit-o pe plajă.

— Un înger păzitor.

— Da.

— Priviţi, parcă zâmbeşte…

— E doar un reflex.

— Mia… Mia… sunt Patrick, mă auzi?

— Da.

MULŢUMIRI

Îi mulţumesc din inimă editorului şi prietenului meu Raffaello Avanzini şi editurii Newton Compton pentru sprijin şi disponibilitate.

Agentei mele (care mi-a fost de cele mai multe ori ca o soră mai mare), Maria Paola Romeo.

Mamei mele, pentru că m-a dus să văd baletul lui Louis Falco pe vremea când aveam cinci ani şi pentru că m-a învăţat ce înseamnă dragostea pentru lucrurile frumoase, fratelui meu Daniel, lumina ochilor mei, şi lui Attilio, cel mai bun partener de viaţă pe care mi l-aş fi putut dori.

Mariei Falcao şi lui Jim Fletcher de la Royal Ballet School din Londra, pentru disponibilitate şi sfaturile preţioase, lui Alessandro di Marco, pentru îndrumarea tehnică, lui Rosie Williams şi Dallas Kidman, pentru că m-au găzduit în casa lor splendidă (cu bovindou!) şi Marikăi Pasut, pentru aventura londoneză de neuitat.

Şi, în ultimul rând, dar nu ca importanţă, familiei mele, prietenilor, celor care mi-au stat aproape, băieţilor care s-au ocupat de blog, yoga, baletului, Londrei, tuturor celor pe care îi iubesc. Lor şi vouă, mulţumesc.